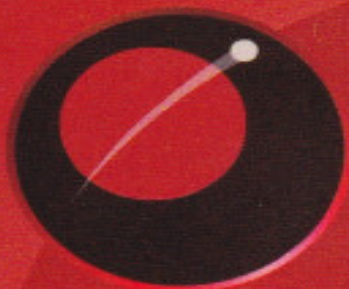

Най-мащабната творба
за извънземен контакт от „Рама“ насам!

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ДЕЙВИД
С. ГОЙЪР
— И —
МАЙКЪЛ
КАСЪТ

НЕБЕСНА
СЯНКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

**ДЕЙВИД С. ГОЙЪР, МАЙКЪЛ
КАСЪТ
НЕБЕСНА СЯНКА**

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Най-мащабната творба за извънземен контакт от „Рама“ насам!

Астероид с диаметър сто километра се движи към слънцето и два пилотирани космически апарата се състезават кой пръв ще стигне до него. Но когато кацат на повърхността му, разбират, че обектът е изпратен към Земята с определена цел. Интелигентна извънземна раса отчаяно се опитва да осъществи контакт с нашия примитивен вид. И посланието е: *Помогнете ни.*

ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ РОМАНА „НЕБЕСНА СЯНКА“ ОТ АВТОРИТЕ ДЕЙВИД ГОЙЪР И МАЙКЪЛ КАСЪТ

Признаваме се за виновни. Ние сме фенове на научната фантастика и комиксите. Книги, телевизионни сериали, филми, рисувани комикси, няма значение. (Обичаме и космическите полети.)

Интересът на Майкъл към научната фантастика винаги е бил свързан с интереса му към космическите полети. Чел е „Червената планета“ на Хайнлайн по времето, когато НАСА започнала програмата „Джемини“, втората програма за пилотирани космически полети в историята на човечеството. Изглеждало му съвсем логично приключенията в „Червената планета“ да следват онези, които виждал в репортажите по телевизията.

Интересът му го завел до факултета по астрономия в университета на Аризона — пък макар и за кратко. След време се насочил към научнопопулярната литература, свързана с изследванията на космоса — книгите от поредицата „Кой кой е в космоса“, биографиите на двама от първите астронавти, както и немалък брой статии в научнопопулярни списания, както и три романа, сред които „Червена луна“.

Пътят му в научната фантастика започнал с Хайнлайн, Кларк, Азимов и Бредбъри, превел го през едно по-ново поколение писатели — Елисън, Дилейни, Зелазни, Легуин — и логично завил към авторски експерименти и собствена писателска кариера. Негови научнофантастични разкази са публикувани в издания като *Fantasy & Science Fiction*, *Azimov's* и *Omni*, както и в различни антологии. Публикувал е един научнофантастичен роман и едно фентъзи.

Работил е и в телевизията, където е писал сценарии за поредиците „Зоната на здрача“, „Макс Хедрум“, „Външни граници“, „Старгейт“, „Мъртвата зона“ и други, както и за успешни сериали като „Бевърли Хилс 90210“, „Сирени“, TV 101.

Историята на Дейвид е малко по-различна...

Дейвид израснал в Ан Арбър, Мичиган. Дете на самотна майка, той прекарва повечето си следобеди в местната книжарничка. Всеяден читател, впоследствие Дейвид трайно се насочва към научната фантастика и фентъзито. Наред с обичайните светила като Артър Кларк Дейвид посочва като свои любими писатели Джийн Улф, Джек Ванс и Нийл Геймън.

В средата на осемдесетте Дейвид се записва в школата по филмови изкуства към университета на Южна Калифорния. Продава първия си сценарий само половин година след като завършва школата и оттогава не се е хващал на почтена работа.

Големият му пробив идва със сценария за „Блейд“, който на свой ред дава живот на две продължения, две видеоигри и телевизионен сериал. Оттогава Дейвид е написал сценариите — понякога самостоятелно, друг път в съавторство — на филми като „Тъмен град“ „Батман в началото“, „Черният рицар“, „Нероденият“ и предстоящият римейк на „Супермен“ „Човек от стомана“. Освен това е сценарист/режисьор и изпълнителен продуцент на телевизионните сериали „Праг“

(Threshold) и „Поглед в бъдещето“ (Flashforward), както и консултант по сюжета на касовата видеоигра Call of Duty:Black Ops.

Предвид общите ни интереси и приятели съвсем естествено беше да се срещнем. Запозна ни Майкъл Енгелберг, продуцентът на „Кукловодите“, по чийто сценарий беше работил Дейвид (заедно с Тед Елиът и Тери Росио, които по-късно си спечелиха световна известност със сценария на „Карибски пирати“).

Преди няколко години Дейвид отишъл при Майкъл и казал: „Имам идея за научнофантастичен филм. Мисля, че твоите познания за НАСА и космическите полети ще са от полза“.

„Небесна сянка“ — с това заглавие романът се сдобива по-късно — разказва за околземен обект (астероид с диаметър от сто километра), който се появява недалеч от планетата Земя.

Астронавтски екипажи от САЩ и Руско/бразилско/ индийската коалиция се състезават кой пръв ще кацне на обекта, който скоро се оказва нещо повече от „голям тъп обект“. Астронавтите откриват, че мисията им включва Първи контакт, който не само ги среща с

извънземен живот, а вещае дълбоки промени в бъдещето на човешката раса.

Двамата започнахме да работим по историята горе-долу така, както Кристофър Нолън и Дейвид бяха работили по „Батман в началото“ и „Черния рицар“ — седяхме в офиса на Дейвид в студио „Уорнър“ и си блъскахме главите.

По някое време Майкъл каза: „Защо не направим като Кубрик и Кларк с «2001»? Да направим книга и филм едновременно“. Така подробният сценарий, върху който работехме, се превърна в ръкопис за роман.

Който на свой ред беше закупен от „Уорнър“ за филмиране.

За нас „Небесна сянка“ е пряк наследник на класическите романи за „първия контакт“, излезли изпод перото на Майкъл Крайтън, Артър Кларк или Лари Нивън и Джери Пурнел, и дори на филми като „Близки срещи от трети вид“.

Но макар че обичаме да пишем истории за запалените фенове на комиксите и фестивалите по научна фантастика, сега сме се прицелили към по-широка аудитория, към жените, да речем, които харесват „Стар Трек“ или „Бойна звезда: Галактика“ и търсят научнофантастично приключение, в което освен зашеметяващи открития и тайнствени загадки има любов и загуба.

Гордеем се с „Небесна сянка“, която вече получи добри отзиви от талантили хора като филмовия продуцент и романист Гилермо дел Торо и автора на научна фантастика Джак Макдевит. Нямаме търпение да споделим книгата си с вас, читателите...

Надяваме се, че и при вас е така.

Дейвид С. Гойър и Майкъл Касът

ПЪРВА ЧАСТ

МОРЕТО ЩЕ НАМЕРИМ

Околоземни обекти наричаме онези комети или астероиди, които, привлечени от гравитацията на близки планети, преминават близо до земната орбита.

Лаборатория за реактивно движение към НАСА
програма за околоземни обекти FAQ

А ако идва от по-далеч?

Поствано от Алмаз, 7 юли 2016

КИАНУ

Синята планета Земя и нейните седем милиарда човешки обитатели лежах на четиристотин и четиридесет километра отдолу — или по-скоро малко встрани, предвид спорната терминология на космическото ориентиране. И ако гигантските числа не бяха в състояние да развълнуват душата поради способността си да объркват мозъка, то Зак Стюарт откри друг начин да го направи — застанал до прозореца, той покри с палец образа на родната планета.

Този малък жест се оказа достатъчен — показва нагледно, че Зак и тримата му колеги астронавти са хората, отдалечили се най-много от Земята в историята на човечеството.

Дори Луната беше по-близо от тях.

И все пак... земната политика все така ги държеше в плен, дърпаше ги назад като котва. Котва, чиято верига беше дълга четиристотин и четиридесет хиляди километра.

Това го дразнеше. Естествено, поради факта че не беше спал от трийсет часа, в момента всичко го дразнеше. Той беше на четирийсет и три, стегнат и атлетичен, със значителен опит в космическите полети, включително два престоя на Международната космическа станция. А сега беше командир на „Дестини-7“, носеше отговорност за живота на трима астронавти плюс своя и за космически апарат на стойност стотици милиарди, апарат, изпратен на безпрецедентна мисия.

Знаеше, че не бива да се преуморява. Но стресът по подготовката на днешните безпрецедентни маневри — на четиристотин и четиридесет хиляди километра от Земята! — беше прогонил съня. Контролната зала в Хюстън ги засипваше с указания за настройки, които да коригират полета на „Дестини“, но компютърният код беше съвсем нов и постоянно крашваше. В НАСА наричаха тези команди „е-процедури“. За себе си Зак ги наричаше „ега ти процедурите“.

Процесът го подсети как преди години се беше опитал да зареди Windows на един лаптоп в Антарктика... през интернет с аналогов модем. И тогава, като сега, единственият начин беше да се заредиш с гигантско търпение.

Обърна се от предния десен прозорец на „Дестини“ и погледна към ниската палуба на три метра по-надолу, където Пого Дауни беше залепил очи за телескопа.

— Виждаш ли нещо?

Пого — по документи Патрик, но прекръстен в школата за пилоти — беше едър червенокос тестови пилот от Военновъздушните сили, понастоящем облечен в прилепнал бял комбинезон, с който приличаше на хималайска снежна маймуна.

— Нищо.

— Трябва да има нещо. — Нещото в случая беше слаба точица светлина на фон от по-силни светлини... иначе казано „Брахма“, пилотиран космически апарат, изстрелян към Киану от руско-индийско-бразилската коалиция. Конкуренцията на „Дестини“. — Две засичащи мрежи го търсят това чудо — каза той, колкото заради Пого Дауни, толкова и за да повдигне собствения си боен дух. — Няма как да се скрие.

— А може би „Брахма“ върти същия номер — твоето гравитационно к'во беше.

— Гравитационно предимство. — „Дестини“ се канеше да предприеме необявен тласък извън предварителната програма, който да постави американския апарат на по-късо отстояние от Киану в сравнение с конкурента им от Коалицията. — Вятърът е в гърба ти, а противникът е пред теб. За да те атакува, трябва да преодолее силата на вятъра. — Пого вдигна вежди. — Нито един от романите за Хорейшо Хорнблоуър ли не си чел? Там постоянно се говори за преимуществено положение спрямо вятъра.

— Ако не си забелязал, аз не съм от най-големите почитатели на мореплаването. — Пого наричаше астронавтите с военноморско обучение „повръщачи“.

— Добре де... същото е като да им излезеш на шест часа. — Това беше терминът, който употребяваха военните пилоти, когато искаха да кажат, че излизат в гърба на противника.

Сега вече Пого се усмихна.

— Това означава ли, че можем да стреляме по тях?

— Без щури идеи, ако обичаш — каза Зак. Точно сега предпочиташе да не зачекват тази тема. — А и няма как да въртят същия номер. „Брахма“ няма излишно гориво, а екипажът не смее да

направи и крачка встрани от зададените координати. — Коалиционният апарат разчиташе на индийски и руски насочващи системи, които не бяха и наполовина толкова надеждни, колкото мрежата „Дълбок космос“ на НАСА. — Продължавай да търсиш — завърши той и се оттласна назад към главното контролно табло.

Пилотската кабина на „Дестини“ беше два пъти по-голяма от пилотските кабинни на апаратите от серията „Аполо“, но пак беше възтясна, най-вече заради плетеницата от кабели и двата космически костюма.

— Гепих го! — Пого плъзна маркера върху образа, препрати го към екрана на Зак и чак тогава обърна глава и се ухили хищно. — Включиха ФНП. Видя се струята на тласъка. Гадни копеленца. — Презрението, което астронавтът от Въздушните сили изпитваше към конкурентния апарат, неговия екипаж и политиката на Коалицията, беше всеизвестно и едва не му беше струвало участието в тази мисия.

— Всеки трябва да си пощипва траекторията в една или друга посока — каза Зак. Той всъщност съчувстваше на командир Тадж Радакришнан и неговия екипаж. Един опитен наземен екип по контрол на полетите не би трябвало да прибъгва до системата за фина настройка на посоката — ФНП — на този етап. Но досега Коалицията беше осъществила само три пилотирани мисии, а тази ѝ беше първата отвъд ниска околоземна орбита. Нормално беше наземният им контрол, базиран в Бангалор, да залага на предпазливостта.

Неясният образ на „Брахма“ се появи на екрана пред него, в прозорче отстрани се подредиха числовите стойности на траекторията му.

— Хюстън, от „Дестини“, по канал Б — каза Зак и докосна бутона за изпращане в слушалките си. После, без да чака потвърждение, продължи: — Засякохме „Брахма“ с телескопа. — Четиристотин и четиридесетте хиляди километра, които делеха апарата от Земята, водеха до четирисекундно забавяне за всеки от събеседниците. Разговорът нямаше да е от приятните.

Както можеше да се очаква, отговорът на Шейн Уелдън, ръководителя на мисията, излезе от синхрон още с първата реплика:

— Слушам ви, „Дестини“. — Минаха няколко секунди, докато в Хюстън получат информацията, че „Брахма“ е засечен, и още толкова, докато потвърдят планирания тласък.

Зак се измъкна от лявото пилотско кресло и се оттласна надолу към телескопа. „Брахма“ да върви по дяволите... друго искаше да види той — околосемния обект Киану.

Преди три години двама астрономи любители — единият в Австралия, другият в Южна Африка — бяха забелязали ярък околосемнен обект високо в южното небе, буквално над Южния полюс.

Въпросният NEO — съкращение от Near-Earth Object, английският термин за околосемнен обект — беше официално назован X2016 K1, тоест неизвестно тяло (X), забелязано през първата половина на юли 2016. За ужас на професионалните астрономи обаче същият този NEO скоро стана известен под друго, много по-популярно име, а именно Киану, като актьора, изиграл култовата роля на Нио (Neo) в „Матрицата“.

Само след броени дни, когато размерът на Киану (повече от сто километра в диаметър) и траекторията му (с начална точка в съзвездието Октант, крайна в района на слънцето, и най-голямо приближение до Земята през октомври 2019-а) станаха ясни, елементи с развинуто въображение в космическите среди започнаха да говорят за пилотирана мисия до NEO. Подходящ космически апарат вече съществуваше — разработеният от НАСА „Дестини“, конструиран за полети отвъд земната орбита, до Луната и Марс. И до околосемненни обекти.

Но покрай бюджетните съкращения и съмнителната изгода — флотилия от автоматични сонди би събрала същата информация като пилотиран космически апарат, при това на десет пъти по-ниска цена — ентузиазмът взе да угасва, за разлика от Киану, който грееше все по-ярко на южния небосклон.

Докато Руско-индийско-бразилската коалиция не обяви, че пренасочва към Киану планираната си за кацане на Луната експедиция. Първото знаме, забито в каменистата заснежена повърхност на околосемнения обект, нямаше да е американско.

Въпросното официално съобщение предизвика трескава промяна на плановете, сравнима с пословичното решение на НАСА от 1968-а да изпрати „Аполо-8“ около Луната, изпреварвайки СССР. „Ще е като на ралито НАСКАР — казваше Попо Дауни. — Само че този път може да си чукаем броните още на старта“.

В търсене на конкурентно предимство великите умове на НАСА родиха няколко диверсионни хитринки. В момента например другите двама астронавти от екипажа на Зак — Теа Новински и Ивон Хол — говореха по откритата връзка, а видео- и аудиоинформацията за подготовката им от спускателния апарат „Венчър“ протичаше през мрежата от гигантски наземни антени, наречена Deep Space Network, която беше част от лабораторията за реактивно движение на НАСА. В същото време Зак и Пого вършеха мръсната работа по кодирана връзка, излъчвана през мрежа от военни сателити.

До извънредното решение да извъртят номера с гравитационното предимство се стигна, когато, заради лошо време на Кейп Канаверал, „Брахма“ излетя един ден преди „Дестини“.

Колкото и да го гъделичкаше мисълта, че ще преметнат брахманците, Зак адски много се дразнеше, че трябва да се занимава с друг космически апарат, вместо да насочи погледа си към стокилометровото туловище на Киану, от което ги делиха някакви си две хиляди километра.

Не че би могъл да го види, дори да имаше време за това! И двата апарата захождаха към Киану откъм тъмната му страна, точно като няколко от ранните мисии на програмата „Аполо“, които се бяха промъкнали до Луната по тъмно, а екипажите им бяха видели надупчената ѝ от кратери повърхност броени мигове преди тласъкът на двигателите да ги изведе в лунна орбита.

Както маневрата с гравитационното предимство, така и заходът откъм тъмната страна на околоземния обект напомняха за епохата на ветроходното мореплаване — беше като да водиш кораба си към скалист бряг в безлунна нощ и мъгла. Беше опасно.

И десет пъти по-сложно. Зак не беше специалист по орбитална динамика, но знаеше достатъчно за умопомрачителната математика на тази наука, за да го заболи главата.

„Дестини“ и „Брахма“ падаха към Киану с разлика от хиляда километра и двайсет и четири часа. Без допълнителния тласък „Дестини“ щеше да пристигне ден по-късно.

Да пристигнат къде? Киану се приближаваше към Земята изотдолу, почти под прав ъгъл към равнината на еклиптиката — видимия път на слънцето за една година, където се наблюдаваха и повечето планети от Слънчевата система. Както „Дестини-Венчър“,

така и „Брахма“, бяха похарчили допълнително гориво, за да се отдалечат от земния екватор и да се придвижат към мястото, където Киану щеше да се озове след четири дни и половина.

И сякаш това не стигаше, сега „Дестини-Венчър“ убиваше скоростта си, защото в последния етап преди отделянето ракетата носител „Сатурн VII“ я беше изхвърлила извън земната орбита.

Самият Киану ускоряваше, приближавайки най-голямото си приближение със Земята, току отвъд лунната орбита — беше най-яркият обект, който хората бяха виждали в нощното небе на своята планета.

За да се промъкне покрай „Брахма“, „Дестини“ трябваше, най-простичко казано, да скочи на спирачките... да форсира двигателите на „Венчър“ в обратната посока, на сто и осемдесет градуса спрямо заложения маршрут. Тласъкът щеше да смъкне апарата на по-ниска околоземна орбита, където „Дестини“ щеше да се движи много по-бързо от „Брахма“.

Цената в гориво беше гигантска, тласъкът щеше да изяде шест хиляди от деветте хиляди килограма газ в резервоарите на апарата. Което означаваше, че отгук насетне „Дестини-Венчър“ нямаше право на грешка — нито при спускането, нито при излитането след това. Но ако всичко минеше по план, след двайсет и четири часа екипажът на Зак щеше да се спусне на Киану преди брахманците.

А оттам насетне, искрено се надяваше Зак, всеобщото внимание щеше да се насочи към проучването на уникалния обект и споровете щяха да се съсредоточат върху естеството му, а не върху това кой е стигнал там пръв.

— Трийсет минути — обяви Пого. Гласът му сепна Зак и прекъсна мислите му... или дрямката. Още едно такова разсейване и волю-неволю щеше да бръкне в аптечката за хапче декседрин или друг стимулант.

Примигна и отново залепи очи за окуляра на телескопа. Размазаното белезникаво петънце на „Брахма“ се разду, после очертаанията му се размиха в ярка светлина. Апаратът на Коалицията беше цилиндричен, така че дори да се въртеше около оста си, в яркостта му не би трябвало да настъпват промени.

— Пого, виждаш ли нещо като ореол около „Брахма“?

— Извинявай, в момента гледам нещо друго...

— Как върви номерът? — Ивон Хол, инженерката от афроамерикански произход, която беше работила на Кейп Канаверал с екипа по изстрелването на „Сатурн“, се появи откъм тунела, свързващ „Венчър“ и „Дестини“. Беше с бял космически костюм, но без шлем.

— Внимавай! Микрофоните са включени — каза предупредително Зак и ѝ размаха пръст. — Не знаеш кой ни слуша в момента.

Ивон се ококори. Явно не беше свикнала да ѝ правят забележки. Което напомни на Зак, че Ивон, Патрик и дори Теа всъщност не са неговият истински екипаж.

— Хей, малките. — Теа се появи на свой ред с шоколадче и пликче сушени плодове в ръка. Руса, атлетична и изобщо американка от главата до петите, тя беше от онзи типаж, който се явяваше неразделна част от всяка група астронавти — голямата сестра, която иска всички да слушкат. Зак подозираше, че в НАСА нарочно ги избират такива. — Нещо за хапване преди тласъка?

Ивон взе пликчето със сушени плодове и се придвижи към поклащания се космически костюм на Пого.

— Няма ли да си навлечеш вече бронята, полковник Дауни?

Теа метна шоколадчето на Зак.

— Дръж. Хапни го и да се обличаме.

Зак я остави да го повлече с все костюма през свързващия тунел. После се завъртя около оста си, колкото да се ориентира в интериора на „Венчър“ — цилиндър с контролно табло, прозорец отпред и шлюз отзад.

— Комуникационно как сме? — попита той.

— Идеално. Чуй. — Теа се усмихна, натисна едно копче на контролното табло и гласът на официалния говорител на НАСА за връзки с обществеността изпълни кабината: „Поради метеорологични ограничения над Австралия директната комуникация с «Дестини-7» ще бъде прекъсната за следващите петнайсет минути. Екипажът не е в опасност, а тласъкът ще бъде извършен по план...“

— Много са добри — отбеляза Зак.

— Всички сме добри, бибчо. А ти ще си още по-добър, ако си починеш малко. — Теа знаеше, че не е спал от доста време.

— На бавачка ли ми се правиш?

— Просто забелязах, че си на път да изпушиш. — Така казваха в Хюстън за инженер, който е потънал в разрешаването на неотложен проблем до такава степен, че забравя да спи и да се храни и постепенно губи връзка с реалността.

Но Теа поне прояви благоразумието да спре дотук. Освен това трябваше да му помогне с костюма, а това беше сложна и отговорна задача, която изискваше сила, умения на гимнастик и поне десетина минути време.

— Готов си — заяви накрая.

— Петнайсет минути до старта — извика Пого от другия край на тунела. — Ще го правим ли това с предимството, или не?

Чак когато легна завързан в кушетката си до Ивон на втория ред зад кушетките на Пого — пилота — и Теа — бордовия инженер, Зак най-сетне успя да се отпусне.

Теа се пресегна назад и стисна ръката му. Простичък жест, който го просълзи... отчасти от умора, отчасти заради напрежението, но най-вече защото извика спомени за странните събития, които го бяха довели дотук. Събития отпреди две години...

Къде ли беше Рейчъл сега? Дали дъщеря му гледаше полета на „Дестини“ от контролната зала в Хюстън? Какво ли мислеше за баща си? Представи си изражението ѝ — типичната за нея смесица от обич и раздражение. Повече раздражение, отколкото обич. И ядосаното ѝ „таткоо!“, което винаги се проточваше в три срички.

— Пет минути — каза Пого.

— На какво разстояние сме? — попита Теа. — Като навигатор имам право да знам.

— Хиляда и четиристотин километра от Киану, плюс-минус.

Четири големи екрана в кабината на „Дестини“ показваха данни от системите на космическия апарат, обхват и скорост, срокове, числа, образи.

Този тласък щяха да го направят на тъмно, без връзка с Хюстън нито по откритата комуникационна връзка, нито по криптираната. В Хюстън не се тревожеха, че някой може да ги подслуша... но Коалицията имаше системи, способни да засекат комуникационен

трафик, и дори да не разчетяха кодираното съобщение, самото количество на излъчените данни можеше да ги изправи на нокти.

— Една минута — каза Пого.

В кабината цареше тишина, ако не се броеше съскането на кислородните помпи.

Цифрите на табло стигнаха нулата.

Чуха приглушен трясък и усетиха как опъват с телата си предпазните колани — първият им досег с гравитация, откакто бяха напуснали ниска околоземна орбита.

— Трийсет секунди — каза Пого. — Всичко изглежда наред.

Едва сега Зак си позволи лукса да погледне напред. Хората бяха стъпвали на Луната осем пъти, шест пъти с апарати от програмата „Аполо“ и още два пъти след това.

Той и екипажът му щяха да са първите, стъпили на друго космическо тяло... тяло, открито само преди три години. Обектът щеше да е с по-ниска гравитация от лунната, но пък имаше вода под формата на хилядолетен сняг и лед...

— Деветдесет секунди. Всичко изглежда добре.

Какво друго? Беше изучавал Киану в подробности и знаеше, че повърхността му е надупчена от дълбоки кратери, които често изплюваха гейзери от пара. По план трябваше да кацнат близо до един такъв кратер, наречен шахтата Везувий.

Щеше да е неவிжданo приключение, сбъдната мечта... ако оборудването сработеше.

И ако политиката не им подложеше крак.

— Край! — извика Пого. — Точно навреме: три минути и шестнайсет секунди!

Обаждането беше в прерогативите на Зак.

— Хюстън, командирът по канал Б — каза той. — Тласъкът завършен по план.

След пет секунди дойде отговорът:

— Разбрано, „Дестини“. — Гласът беше на Уелдън от контролната зала. — Продължавайте по план. Ще ви пратим обновените данни по най-бързия начин.

Сред нервен смях четиримата се заеха с коланите си. А после Теа възкликна:

— Оле боже, вижте само!

Дори обръгналият Пого Дауни зяпна. Осветената половина на Киану се издигаше пред трите предни прозореца на „Дестини“, заснежената му скална повърхност се носеше достолепно под тях. „Все едно сме увиснали над Исландия...“ — помисли Зак.

— Зак — повика го Пого, надвиснал над контролното табло. — Хюстън ни праща обновени данни за „Брахма“.

Стомахът на Зак се сви от лошо предчувствие.

— И те ли са направили тласък?

— Не. Но снимките са хубави.

Зак вдигна поглед към образа на екрана.

Снимка на цилиндричния „Брахма“ — висок колкото шестетажна сграда, — наполовина потънал в сянка.

А от едната му страна беше прикрепено нещо, което приличаше на бойна ракета.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Ивон.

— И по-важно — вметна Теа, — как така не сме го видели досега?

— Може би са го монтирали след като са напуснали околоземна орбита — каза Зак.

— И така да е, защо никой не ги е следил, мамка му! — изсъска Пого, който беше убеден, че Америка системно подценява конкурентите си.

Докато размишляваше върху стряскащата, но напълно реална възможност да се окаже в центъра на космическа война, Зак чу гласа на Уелдън в слушалките си:

— Шейн, до Зак, по канал Б. Забелязахте ли нещо странно при тласъка?

Този подбор на изразни средства беше крайно необичаен, особено за Уелдън, който се славеше като най-прецизния ръководител на мисии в историята на космическите полети. „Странно“ не беше от често използваните думи в неговия речник. Теа и Патрик се спогледаха разтревожено.

— Като казваш „странно“, какво имаш предвид, Хюстън? — попита Зак и погледна Ивон за подкрепа.

Тя махна към дисплеите, кимна енергично и каза:

— Осъществихме го точно навреме, с ориентацията всичко е наред. Ако имаме шампанско, щяхме да го отворим.

Проточи се миг на относителна тишина, само радиото пращеше. Накрая Уелдън каза:

— ДСН е засякла аномалия.

Дийп Спейс Нетуърк? Мрежата от наземни антени, насочени към космоса? Аномалия? Какво, за бога, можеха да засекаат гигантските сателитни чинии в Голдстоун или Австралия, което да е убягнало на самия „Дестини“?

— Не ни карай да гадаем, Хюстън.

— На Киану е имало голямо изригване.

С мисълта, че екипажът му го слуша, Зак каза:

— На Киану постоянно има изригвания. — Успя да не добави: „Нали точно затова решихме да кацнем тук, задници такива!“

— Това изригване е било много по-голямо. Вижте времето.

— Какви ги говори тоя, к'во време? — повиши глас Пого, без да крие раздражението си. Но пък той се дразнеше лесно.

Зак погледна данните, препратени им от Хюстън.

— Изригването е започнало в 74:15:28 корабно време. — Зачака реакцията. Чувстваше се като лекар, който съобщава лоша новина на роднините.

— Това е времето на нашия тласък — каза Теа, ококорена като шестгодишно момиченце.

— Добре де, някакъв вулкан на Киану е пръднал в същия момент, какво толкова? — каза Пого. — Вселената е пълна със съвпадения.

— До *секундата*? — каза Ивон.

Едрият пилот от военновъздушните сили надвисна над нея.

— А според теб какво е?

— Нещо на Киану е реагирало на нашия тласък.

Лицето на Пого почервения.

— Какво например? Някаква извънземна отбранителна система? Която обстрелва вражеските кораби със струйки пара? — Избута се назад, възможно по-далеч от Ивон.

А тя се обърна към Зак и Теа:

— Това наистина е важно, нали? Не съм луда?

— Не си — успокой я Зак. Защото ако тя беше луда, значи същото важеше и за него. Той се съпротивляваше на мисълта за връзка между техния тласък и изригването на Киану, но така, както болен от рак човек се съпротивлява на тежката диагноза — още щом видя

времето на изригването, го полазиха ледени тръпки, сякаш тялото и подсъзнанието му се бяха досетили за нещо, което убягваше на здравия му разум.

А сега хладнокръвният му, рационален, дисциплиниран мозък на учен беше успял да реши уравнението:

Броени часове деляха „Дестини“ от края на надпреварата с „Брахма“. След броени часове хора за пръв път щяха да кацнат на околосемен обект.

Хора, които си нямаха представа какво ще заварят там.

Перспектива колкото вълнуваща, толкова и страшна.

Далеч под слънчевата равнина, на разстояние 1,4 милиона километра — по-близо от орбитата на Сатурн — Киану вече се вижда и с най-слабите земни телескопи, първо като светла точкица, а при по-голямо увеличение като ясно разграничим диск. Тоест — като реално космическо тяло.

Една година след засичането му Киану и неговата природа все още са обект на ожесточени спорове в астрономическата общност... Комета ли е? Планетоид? Посетител от облака на Оорт или пояса на Кайпер? Повечето астрономи са на мнение, че произходът на Киану трябва да се търси далеч извън Слънчевата система...

neomission.com, 20 юни 2017

ДВЕ ГОДИНИ ПО-РАНО

„Боже, колко е горещо!“

Още не беше станало десет сутринта, а юнските температури в Спейс Коуст вече минаваха трийсет и два градуса. Косата на Меган Стюарт — права при нормални обстоятелства — сега се беше накъдрила и стърчеше. Под мишниците ѝ, в сгъвките на коленете, изобщо навсякъде, където човешкото тяло проявява склонност към прекомерно овлажняване, въпросното овлажняване беше налице. Дори голите ѝ бедра се бяха залепили за седалката в колата.

„Все едно съм в пещ“. Метафората беше изтъркана — за документалния филм ѝ трябваше нещо по така.

Нагласи уебсета си. Беше купила дигиталната камера и микрофоните преди цели пет години, което ги правеше направо древни, но пък беше свикнала с тях, беше ѝ лесно да ги използва, а и качеството на образа беше добро като за уебпубликации. Погледна към дванайсетгодишната си дъщеря на задната седалка.

— Рейчъл, как би описала времето днес?

Момичето примигна. Кафявите му очи се фокусираха по познат за Меган начин, превключвайки от света на интернет към реалния живот.

— По-хубаво, отколкото в Хюстън.

— Сериозно? В какъв смисъл?

— И във Флорида е горещо като в Тексас, но не мирише толкова лошо. — Целият живот на Рейчъл беше блогран от майка ѝ за един или друг сайт, от „Новородени“ и „Ужасните 2-годишни“ до „ТийнЛайф“, а сега и за половинчасовия документален филм на Меган за ГугълСпейс. Детето се беше научило да отговаря бързо и смислено на всякакви въпроси.

Харли Дрейк се засмя иззад волана.

— Защо просто не го наречеш „Шестия кръг на Ада“?

— Шестият, предполагам, е онзи с огъня?

— Да, за разлика от някои други, в които доминират кръвта, калта или ударите с тежки предмети. — Усмихна се. — Той е за

еретиците.

— Доста литературни цитати за човек, който нарича себе си космически каубой — каза Меган с преувеличения хюстънски акцент, който попиваше през последните девет години. Беше стара тяхна шега — Дрейк беше астронавт, но освен четирите си инженерни и научни степени имаше и магистратура по литература. За разлика от Меган, той сигурно наистина беше чел Дантевия „Ад“. И то в оригинал на латински.

— „Голям съм аз, побирам тълпи“.

— Което е цитат от Уитман. Благодаря ви, астронавт Дрейк. Боже, жегата е нетърпима. — Спря записа и свали уебсета, за да избърше лицето си със салфетка.

— Тези хора защо са дошли толкова рано? — попита Рейчъл. — Изстрелването е чак другата седмица.

Меган погледна през прозореца на електрическата „Тесла“. Движението на юг по магистрала 95 от Нова Вилас през сивкавия пейзаж на Тайтървил към детелина 407 — маршрут, който страдаше от хронични проблеми — днес беше още по-натоварено заради допълнителните няколко хиляди коли, бусове и кемпери, отпавили се в същата посока или паркирани на банкетите.

— Искат да си запазят място с добър изглед — каза Харли. — А и изстрелванията са добър повод за купон. По-добър от пикниците преди футболен мач.

— Да, но оттук изгледът никак не е добър, не мислиш ли? — каза Рейчъл. Мразеше Харли и не пропускаше възможност да му възрази.

Вярно беше, че в тази юнска утрин гледката към подвижните съоръжения, обхванали гигантските трицевни ракети на „Сатурн VII“, беше размазана, а разстоянието — голямо. Затова пък осигуряваше добър фон за филма на Меган, филм, на който тя още не беше измислила заглавието. „Съпругът ми отива на Луната“ звучеше старомодно, като запис от времето на „Аполо“. Още един проблем, който да реши.

Погледна назад към Рейчъл. Беше дребничка, приличаше на баща си, умна беше, понякога говореше без спиране, обикновено бе дружелюбна и с нея се общуваше лесно, но не и днес. Меган с облекчение установи, че дъщеря ѝ се е гмурнала обратно в общото е-пространство през портала на своята плоча.

— Ах, този пубертет... — измърмори тя тихо, колкото да я чуе Харли.

Уви, явно не беше преценила достатъчно добре силата на гласа си. Рейчъл отвори очи и проточи: „Оооо, този пубертет...“ в съвършена, макар и пренебрежителна имитация на майчиния си тон.

Друг път Меган не би подминала подобна реакция, но този път си замълча. Раздразнителността на Рейчъл и негодуванието ѝ срещу Харли бяха породени от страх, че баща ѝ, съпругът на Меган, Закари Стюарт, може да загине на „Дестини-5“, първия пилотиран полет до Луната през двайсет и първи век.

Преди пет години, когато Зак изведе един от руските апарати „Союз“ в околоземна орбита, Рейчъл беше твърде малка, за да проумее опасността. Сега беше друго. Дори битието ѝ на тийнейджър в малката астронавтска общност на Хюстън да не насочваше постоянно мислите ѝ натам — покрай съседчето им например, чийто баща беше загинал при злополуката с „Чалънджър“, — то настоящото пътуване определено го правеше. Движеха се по отсечка на шосе 405, позната като булевард Колумбия, наречена така на друга трагедия с апарат на НАСА. Сигурно беше забелязала и отбивката към улица „Роджър Чафи“. Той беше един от астронавтите, загинал при пожар през 1967...

Вдясно от тях, докато пълзяха бавно покрай летището към надлеза над Банановата река, се намираше Астронавтската зала на славата и тънката черна плоча с имената на всички астронавти, загинали по време на мисии и тренировки. Трийсет при последното преброяване.

На Меган ѝ беше хрумнало да използва кадър на плочата с двете площадки за изстрелване на заден фон, но бързо отхвърли идеята. Някой друг път може би. Рейчъл и така беше достатъчно изплашена.

А и самата тя имаше своите нощни кошмари. Редовно сънуваше как Зак пада от десет мили височина и се разбива върху гладкото лице на Атлантическия океан. Или се спъва сред камънаците на кратера Шакълтън, костюмът му се разкъсва и кислородът, заедно с живота му, го напуска през пробойната. Или апаратът се подпалва при обратното навлизане в земната атмосфера — вътрешността на „Дестини“ внезапно грейва жълта, после червена, а след това се разпада в агония. Или друг някой от безбройните начини, по които човек може да загине в космоса.

Какъв ли ужас беше да се изправиш лице в лице с тези последни мигове и да се запиташ: „Това ли беше? Това ли беше животът ми? Мина толкова бързо! Какво направих?“

— Пак го правиш — каза Харли.

— Какво?

— Млъкваш внезапно. И очите ти се разширяват. — Кимна към ръцете й. — Забиваш нокти в дланите си.

— Позволено ми е да дам известен израз на притеснението си.

— Вярно. А моята задача е да те разсея, когато започнеш да го правиш.

— Макар че това не променя ситуацията.

— Прави я по-малко страшна. И действа като предпазен механизъм, иначе току-виж си осигурила на конкурентите си нещо, което да качат в YouTube.

Меган оформи с устни едно „майната ти“. Харли беше много попоносим от другите колеги на Зак, които в огромната си част бяха самодоволни манияци. Изпълняваше функцията на екипажен помощник-офицер, ЕПО — астронавтът, избран от Зак и Меган да помага на семейството с ежедневни проблеми от различно естество, като пътуването и настаняването през седмицата преди изстрелването на „Дестини“. В НАСА имаше такова правило — всеки член на екипажа си избираше свой ЕПО.

Досега Харли се справяше чудесно в ролята си на туристически агент — настанил беше Меган и Рейчъл в апартамента на свой приятел в Тайтървил.

Ако нещо се объркаше драматично, пак Харли щеше да отговаря за погребението и застраховката. Той щеше да държи ръката на Меган в мемориалния гробищен парк... е, нямаше да е в „Арлингтън“. Зак беше цивилен.

Щеше да е в едно малко гробище в Маркет, родния град на Зак в северната част на Мичиган. Само толкова беше успяла Меган да изкопчи от Зак през последните седмици по темата „ако нещо се обърка“.

Затова сега, погледнеше ли Харли, Меган се виждаше в черно, подпухнала от сълзи и с подгъващи се колене. Жалко, че не правеше профил на Харли, защото вече му беше измислила прякор — той беше нейният „личен ескорт към вдовството“.

— Ти вярваш ли в Бог, Харли?

— Това коментар за шофирането ми ли е?

Бяха прекосили лагуната на Индианска река и приближаваха портата Орсино към космически център „Кенеди“. Тук трафикът беше по-поносим. Портата съвсем не означаваше край на пътуването, разбира се — космическият център „Кенеди“ заемаше стотици квадратни мили от крайбрежните тресавища на Флорида, с Индианската река на запад и Атлантическия океан на изток. А Харли Дрейк очевидно искаше да измине оставащото разстояние за десет минути.

— Е, би могъл да намалиш малко — каза тя. — Но въпросът си остава. — Меган имаше навика да задава нахални въпроси. Така или иначе щеше да прекара известно време с Харли, би могла да го опознае малко. Беше по-млад от Зак, но имаше по-дълъг стаж като астронавт и беше започнал кариерата си при военните. Работил бе като тестови пилот във Военновъздушните сили, затова най-вероятно беше консерватор по убеждения, и евангелист също така, макар че последното беше непотвърдена догадка на Меган.

— Мег, определено не вярвам, че има белобрад тип, който командори ангелите, но все пак съм летец, следователно съм суеверен. А и още в пилотската школа разбрах, че просто има момчета, които носят... как му казваха, по дяволите. Знака на Каин? А бе, сякаш тъмен облак виси над главите им. От пръв поглед ти става ясно, че рано или късно, тук или там, по един или друг начин вселената ще им види сметката. Не че са виновни с нещо, просто... такава е волята господня. Който и да е Бог. Между другото, Зак не е от момчетата, за които говоря. Според моя прочит на вселената твоят съпруг е обречен да се поразходи по повърхността на друга планета, а после да се върне у дома и да ти лепне една голяма звучна целувка. Какво ще кажеш?

Усмивката му под тъмните авиаторски очила беше толкова широка и комична, че Меган се разсмя.

— Смятай, че вече съм по-спокойна.

Ала истината бе, че продължаваше да се чуди. Ако съдеше по наученото от други астронавтски съпруги — и съпрузи, — Зак се класираше високо по скалата на емоционалната откритост. Не че астронавтската скала отразяваше нормалните нива на човешката склонност да даваш външен израз на чувствата си.

Спомни си с каква мъка беше изкопчила от него две-три основни неща във връзка с предпочитано гробище и прочие от този сорт. А за теологични откровения да не говорим! Въпросите за Бог и за задгробния живот заемаха нищожно място в общия им свят като семейство. И двамата се бяха съгласили на църковен брак заради традицията. И двамата бяха католици, но от онези, които рядко ходят на църква. След като се роди Рейчъл, посещенията им в светия храм зачестиха, заради нея. „Така поне ще знае какво отхвърля“ — казваше Зак.

Но да накара мъжа си да ѝ сподели какво мисли за живота след смъртта? Абсурд.

Не че самата тя имаше представа какво да очаква и дали изобщо може да очаква нещо.

Рейчъл се размърда на задната седалка и промърмори:

— Боже! Още колко остава?

Харли намали в поредното задръстване.

— Това е последният контролен пункт. Пригответе си документите, моля!

— Не си намирам картата — каза Рейчъл. Меган ѝ я подаде, като съдържа усмивката си. Едно на нула за мама. Малка победа, за която скоро щеше да си плати...

Много скоро, оказа се. Рейчъл се надигна и заяви:

— Пишка ми се.

Напуши я смях. Няма как да победиш момиче, което непрекъснато променя правилата.

— Стискай до пресслужбата.

— Не мога.

— Я се огледай, скъпа. — Чакаха на опашка от автомобили и автобуси пред последната порта. Отвъд нея започваше гигантският комплекс с огромното бяло хале на Конструкторското депо и контролния център на полетите до него.

— Цялата лява лента е свободна! — каза Рейчъл. Права беше — лявата лента беше съвсем празна, барикадирана още при портите.

— Браво — каза Харли, ухили се до уши, даде внимателно на заден и се престрои в лявата лента.

— По-бързо — каза Рейчъл, беше стиснала колене.

— За бога — смъмри я Меган, ядосана въпреки всичко. — Да не си на пет години?

— Ти се държиш с мен като с петгодишна.

— Само когато ти се глезиш като петгодишна.

— Никога не се...

— Защо просто не спрем при караулката — прекъсна ги Харли и погледна наляво за миг, точно колкото да не види камиона на НАСА, който се приближаваше отдясно.

Решетката и кабината на камиона изпълниха полезрението на Меган секунда преди светът да изчезне в трясък на метал, светлина, насилие, смърт.

КЕЙП КАНАВЕРАЛ — Четиримата астронавти от екипажа на „Дестини-5“, първата пилотирана мисия през ХХІ век, която по план трябва да извърши кацане на Луната, ще дадат своята последна пресконференция преди изстрелването в 10:30 ч. във вторник, шести юни, 2017 г.

Американските репортери ще могат да зададат въпросите си лично от Космическия център „Кенеди“, НАСА.

Неамерикански репортери не са акредитирани за пресконференцията.

Връзки с обществеността, НАСА

През повечето време Зак Стюарт вярваше, че да си астронавт е най-хубавата професия на света.

Първо, изживяваше една детска мечта. Отраснал беше близо до град Маркет, Горен Мичиган, и често се беше заглеждал в трептящите звезди — мечтал си бе да ги докосне или, ако това се окаже невъзможно, да отлети отвъд тях. А в годините, когато още падаше много сняг и температурите през януари се задържаха под нулата, излизаше с ботуши и дебела грейка и си играеше на астронавт, който прави първи стъпки на далечна планета. Тази му фантазия беше толкова приятна и завладяваща, че дори след като порасна, пак се вълнуваше всеки път, когато чуеше ботуши да изскърцат върху сняг.

Беше учил планетарна астрономия в Бъркли, работил беше с научния екип на Джеф Марси, търсили бяха планети извън Слънчевата система, усъвършенствали бяха съществуващите модели на обитаемите светове. Оттам стъпката към НАСА беше в реда на нещата — подаде си документите веднага щом разбра, че Агенцията планира нова мисия до Луната. Минаха десет години и на два пъти го отхвърляха, преди най-сетне да го одобрят за програмата. „Просто им досадих до смърт и вдигнаха ръце“ — казваше той, къде на шега, къде на истина.

Приятно му беше да напомпва безсрамно егото си всеки път, когато някой го попиташе какво работи. „А вие с какво се занимавате,

доктор Стюарт?“ „Кой, аз ли? Аз съм астронавт“.

Запознал се беше отблизо с чудото и напрежението на орбиталните полети — на два пъти беше изкарал по няколко месеца на борда на Международната космическа станция, първия път беше излетял с руски „Союз“, втория — с апарат от серията „Дестини“, почти същия като този, който го чакаше в момента на площадка 39-А. Беше се сблъскал и с неприятни неща по време на мисиите, разбира се. При първия си престой на международната станция се наложи да поиска отстраняването на човек от екипажа. Ала лошите спомени се губеха в еуфорията на първата му космическа разходка. Никога нямаше да я забрави — излязъл бе в открития космос при едно преминаване откъм тъмната страна на планетата и беше останал там дълги минути, задържан само от пъпната връв на костюма си, с прекъснати комуникации и без задача, която да ангажира мислите му. Беше като престой в резервоар за сензорно потискане — но десет пъти по-опасно и десет пъти по-интензивно като усещане.

И много по-духовно от всяка църковна служба.

Но дори да оставим настрана уникалните гледки и изживявания, Зак намираще наслада и в ежедневните аспекти на работата си, даже и в шофирането всяка сутрин до космическия център „Джонсън“ за поредното съвещание или симулация. Какво толкова? Та той тренираше за полет до Луната!

Да си астронавт си имаше и недостатъци, разбира се. Задължително беше да поддържаш идеална физическа форма например. Като дете Зак беше много атлетичен и редовно печелеше грамоти и награди по спортно ориентиране. Ала в колежа беше загубил вкуса си към бягането. Когато се прицели в НАСА обаче поднови тренировките и три пъти седмично пробягваше по две-три мили. Научи се да цени повишените нива на ендорфина и килограмите, които се топяха по талията му. Но тези занимания не му бяха по сърце.

Друг недостатък бяха честите му и понякога продължителни отсъствия, които се отразяваха зле на брака му и на отношенията му с Рейчъл. Прекарваше седмици в Аризона, където симулираха извънкорабна дейност на лунната повърхност, в Невада се случваше да го задържат по месец-два за тренировки с управляемия робот, често пътуваше и до Кейп Канаверал. Дори обикновените му работни дни в

космически център „Джонсън“ започваха рано и продължаваха до късно вечерта.

Друга тегиба бяха имейлите, телефонните обаждания, търсачите на автографи и дори случайните срещи, когато хора го разпознаваха на такива тривиални места като „Макдоналдс“ или бюрата за коли под наем.

И не на последно място — пресконференциите.

— Готови ли сме? — попита Скот Шолър, пухкав млад мъж, който тук, в космически център „Кенеди“, отговаряше за връзките с обществеността за „Дестини-5“. Току-що беше приключил с пренареждането на микрофоните и с тестовете на гигантския видеоекран зад подиума.

— И да кажем „не“, ще има ли значение? — попита с усмивка Зак. Колегите му от екипажа се засмяха, но Шолър беше толкова нервен, че изобщо не реагира. Зак му кимна окуражително.

Ръцете на Шолър трепереха, но гласът му беше силен и овладян.

— Така, добро утро, дами и господа! — каза той. — Добре дошли в космически център „Кенеди“ към НАСА и днешното събитие шест дни преди из...

Въпреки подготовката първите думи на Шолър потънаха в пронизително пращане откъм микрофоните. Репортерите, с полепнали по кожата от нетърпимата жегата и влажност тениски, буквално подскочиха.

— За бога — възкликна Теа Новински, без да крие раздражението си. Подобен изблик не беше характерен за красивата дългокрака астронавтка. — Толкова ли не можете да се оправите с една обикновена уредба бе, момчета?

— Извинете! — Шолър се изчерви и инстинктивно вдигна ръка да закрие микрофона пред себе си. — Да опитаме отново... — Докато Шолър пренастройваше аудиоапарата, Зак погледна към мъжа, който седеше между двамата — афроамериканец към петдесетте, навлечен с тъмен костюм, бяла риза и вратовръзка. Гейб Джоунс пак се беше престарал с предпазвателните мерки. Гейб беше най-емоционалният служител на НАСА, когото Зак познаваше. Разплакваха го не само трагедиите, а и чудесата на космическите изследвания. Затова се бронираше с официално облекло.

Шолър най-сетне приключи с уредбата и продължи:

— Нека ви представя доктор Гейбриъл Джоунс, директор на космически център „Джонсън“... главен астронавт Шейн Уелдън и астронавтите Зак Стюарт, Теа Новински, Марк Коскинен и Джеф Лайл. Дами и господа, екипажът на „Дестини-5“, първата пилотирана мисия до Луната през двайсет и първи век!

Аплодисментите бяха изненадващо бурни. Прераснаха в рев и продължиха толкова дълго, че Уелдън, който седеше вляво от Зак, наведе към него гладко обръснатата си глава и каза:

— Може би всички трябва да се откажете, докато още е време.

Уелдън винаги успяваше да изненада Зак — беше с три години по-млад от него, но излъчваше авторитет и самочувствие на много по-възрастен.

— Тъъ, както можете да видите — продължи Шолър, — „Сатурн VII“, който ще носи спускаемия апарат „Венчър“, е планиран за изстрелване в понеделник следобед в дванайсет и четиридесет и две източно време. Веднага щом „Сатурн VII“ завърши първата си орбита, „Дестини-5“ ще излети с вторично изстрелване. Очакват се добри атмосферни условия...

И продължи нататък с обичайния за такива събития текст, а Зак погледна тримата астронавти вдясно от себе си, всичките с еднакви небесносини блузи с логото на „Дестини-5“. Не само блузите им бяха еднакви — бяха почти на еднаква възраст и бяха работили заедно като екип в продължение на хиляди тренировъчни часове още от назначението си през декември две хиляди и петнайсети. За миг обаче му се сториха съвсем непознати.

Обърна се към хората пред себе си — обичайната смесица от опитни репортери и амбициозни блогъри, служители на НАСА и космическия център, а на най-задния ред — роднини и приятели.

Но Меган и Рейчъл ги нямаше!

Мислите му бяха прекъснати от първия въпрос:

— Към командир Стюарт. Защо е важна „Дестини“? Защо изобщо да се връщаме на Луната?

Стоновете откъм ресорните репортери дадоха на Зак време да се обърне към Шолър.

— Скот, ще ни покажеш ли уебсайта на космически център „Годард“?

Шолър се зарадва на възможността да демонстрира компетентност, затрака по клавиатурата на лаптопа си и промени изображението на големия екран зад подиума.

Появи се бяло петно на черен фон.

— Това е Киану, нашият най-нов околосемен обект — каза Зак. — Ако разгледате сайта, ще видите, че Киану е на приблизително милиард и половина километра от Слънцето и бързо скъсява това разстояние. Най-голямото му приближение със Земята се очаква след две години и три месеца. Нашите изчисления показват, че Киану няма да се сблъска със Земята, което е добре, защото диаметърът му е около сто километра и евентуален сблъсък би унищожил всичко по-голямо от бактерия.

Обърна се към Джоунс, който, както можеше да се очаква, преглъщаше сълзите си при мисълта за една такава ужасна трагедия.

— Сблъсъкът с Киану ще ни се размине, но рано или късно в Слънчевата система ще навлезе друг обект, който ще се устреми право към Земята. Затова е важно да се подготвим навреме. Подготовката се изразява в две неща. Първо, трябва да се научим как да оперираме около и върху околосемни обекти, в случай че измислим начин как да променим траекторията им. Второ, и по-важно, човешката раса трябва да установи постоянно присъствие на друг свят, един вид генетичен резерв, който да оцелее при най-лошия сценарий. Ако някой ден околосемен обект с параметрите на Киану удари Земята, повече от седем милиарда души *ще загинат!* Няма ли да сме по-спокойни, ако знаем, че човешката раса няма да изчезне от лицето на вселената като динозаврите?

След това пресконференцията се насочи към очакваните въпроси относно херметизирания модул, който носеше на борда си „Венчър“, и вероятността да бъде открит лед в кратера Шакълтън. Въпросите и отговорите се редуваха кротко, докато един индиец към четиридесетте не стана и не попита:

— Какво ще кажете на своите индийски и руски приятели, които се страхуват, че американците могат да заявят териториални претенции към Шакълтън и това да се окаже първата стъпка към междупланетна експанзионистична политика от страна на САЩ?

Това беше Тадж! Тадж Радакришнан, индийски „вьоманот“ (Индийската космическа програма упорито използваше собствената си

терминология), с когото Зак се беше засякъл на Международната космическа станция. Зак беше изпратил формални покани на тримата международници, но предвид растящото напрежение между Щатите и новосъздадената индийско-руска коалиция не беше очаквал, че някой от тях ще се появи на пресконференцията, а Тадж — най-малко от всички.

Ала ето го тук — заедно с четиринайсетгодишния си син Пав, който седеше до него и очевидно скучаеше, — станал да зададе въпроса, от чийто отговор се интересувахе половината свят.

— На корпуса на „Венчър“ има табелка с надпис „Идваме с мир от името на цялото човечество“ — отговори Зак.

— Така е. Но какво ще стане, когато нашият „Брахма“ кацне на Шакълтън?

— Ако вече сме там, ще ви почерпим с чай.

Тадж се усмихна и се сгъна в съвършен поклон.

— Стига да ни спестите минаването през имиграционен контрол. Преди няколко часа ми се наложи да изтърпя процедурите ви в Орландо. Преживяването беше крайно уничително.

Откъм публиката се чу нестройно дюдюкане — явно част от репортерите и гостите не бяха разпознали Тадж. Шолър се намеси:

— Ако няма повече, ъ-ъ, въпроси, нека дам думата на Гейбриъл Джоунс...

Директорът на космически център „Джонсън“ тъкмо подхващаше една от стандартните си речи, когато член от охраната на център „Кенеди“ се качи на подиума и взе да шушне нещо на Скот Шолър.

— Сега пък какво има? — изсумтя Теа.

Зак видя как се изопна лицето на Скот Шолър, докато мъжът от охраната му предаваше съобщението.

— Някой ще получи лоша новина — каза Марк Коскинен, очевидно забелязал същото.

Миг по-късно Шолър погледна право към Зак.

Баща ми ще каца на някакъв задръстен планетоид, а аз кисна в контролния център. СКУКА!

Рейчъл Стюарт на плочата си

ПОДХОД КЪМ КИАНУ: ПОСЛЕДНА ФАЗА

— Хюстън, на петнайсет хиляди сме... начало на контролираното спускане след пет.

Зак зачака отговора на Шейн Уелдън, застанал — и вързан, тъй като „Венчър“ все още беше в режим на микрогравитация — край предното контролно табло до Пого. Не беше свалил шлема и ръкавиците и се чувстваше като дете, което са навлекли за игра в дълбок сняг.

Хюстън и Уелдън изглеждаха по-далечни от всякога, сигналът от космическия център пращеше и се накъсваше.

— Разбрано, „Венчър“... начало по план... спускане в 78:15:13 KB.

KB — корабно време. Наистина ли бяха минали седемдесет и осем часа, откакто „Сатурн VII“ се беше обгърнал в пламъци, изстрелвайки Зак и неговия екипаж в околоземна орбита?

Теа и Ивон се бяха вързали малко зад тях, но на практика бяха невидими, а и за момента мълчаха.

Последното, което бяха казали от контролния център по въпроса, беше следното: „Съветническият екип работи по проблема“. Съветническият екип беше група експерти по Киану, предвождани от Харли Дрейк, които сега несъмнено звъняха по телефона и пишеха имейли до различни точки на света, за да потърсят мнение от широк спектър светила по околоземните обекти. Звъняха, пишеха и ругаеха.

А какво ли си мислеше Рейчъл? Какво ѝ бяха казали? Зак не беше говорил с дъщеря си от изстрелването. Разменяли си бяха текстови съобщения — тя предпочиташе да комуникира така — през първите шейсет часа. След това — нищо. Тя беше продължила да му праща съобщения — натрупали се бяха в личната му папка, — но Зак така ѝ не беше намерил време да ѝ отговори.

Е, щеше да ѝ пише от Киану.

Който вече беше съвсем близо. Намираха се на по-малко от петнайсет хиляди метра височина, долу-горе колкото самолет, прекосяващ въздушното пространство над Съединените американски

щати. Още три минути и двата двигателя RL-10 на „Венчър“ щяха да се включат и да забавят апарата достатъчно, за да излезе от орбита и да подходи за кацане...

— Хюстън, от „Венчър“. Някакви новини от нашите коалиционни комшии?

— „Венчър“ — каза Уелдън след по-дълго забавяне от обичайното. — „Брахма“ е на по-ниска и по-кръгла орбита... равнината им се отклонява от вашата... двайсет градуса. Пращам ви данните.

Тласъкът с гравитационното предимство беше извел „Дестини-Венчър“ в широка орбита около Киану. След двайсетина минути по заповед от Хюстън (предизвикана без съмнение от доклада на Теа) на Зак му инжектираха приспивателно, напъхаха го в спален чувал и го прибраха в шлюза на „Венчър“. Докато той спеше, Патрик, Ивон и Теа се заеха с досадната задача да конфигурират „Дестини“ за едноседмичен — или едномесечен — безпилотен полет и да прехвърлят оборудването, храната, водата и другите запаси на спускаемия апарат.

Събудиха Зак за маневрата по разделянето на двата апарата половин час преди последния тласък. „Дестини“ остана зад тях и четирикракият „Венчър“ вече летеше сам.

Междувременно екипажът на „Брахма“ беше извършил своя тласък и сега корабът им се намираше в сравнително кръгла орбита, която им осигуряваше повече възможности за кацане. Екипажът на „Дестини“, който беше заложил всичко на гравитационното предимство и чийто тласък ги беше извел в много по-ексцентрична орбита, пръв щеше да се озове в позиция за кацане... но ако по някаква причина не успееше при първия си опит, трябваше да чака още цял ден, преди да се озове в нова позиция.

„А докато ние чакаме, «Брахма» ще кацне“. И първите стъпки на Киану щеше да ги направи не друг, а старият колега на Зак от Международната космическа станция, избухливият, но способен астронавт Гадж.

— Три минути — каза Зак. — Момичета, добре ли ви е на задната седалка?

— Да.

— Супер сме си. — Двата гласа бяха толкова напрегнати, че Зак не различи чий чий е.

— Така, ето и данните за „Брахма“ — каза Пого и посочи дисплея с дебелия пръст на ръкавицата си. Около голямата топка на околоземния обект бяха изобразени въртящите се орбитални равнини на двата космически апарата, заедно с колонименящи се числа.

— Хюстън, по канал Б — каза Зак и превключи на кодираната връзка. — Да сте забелязали ново изригване на Киану, когато „Брахма“ извършиха своя тласък? Вие или Съветническият екип?

— Добър въпрос — отбеляза Пого.

Забавянето се проточи над нормалните шест секунди. Накрая по връзката се чу нов глас.

— Зак, от Харли. Отговорът е „не“... и „да“...

— Да ти го начукам! — избухна Ивон и Зак се усмихна. Пого Дауни беше класическият военен тип с класическото военно мислене — зададеше ли въпрос, очакваше ясен отговор. Ивон, инженер по образование, също не обичаше нюансите.

Но дори Теа Новински, която играеше ролята на медиатор и умееше да намира златната среда на разнопосочните мнения, се присъедини към възмутения хор:

— Какво означава това, по дяволите?

— Спокойно! — повиши глас Зак, като вкара в употреба командирския си тон. — Харли... интересна новина ни съобщаваш. — Зачуди се дали сарказмът му ще може да прелети разстоянието от четиристотин и четиридесет хиляди километра. — Би ли навлязъл в детайли, ако обичаш?

— За жалост детайлите не са много. Действително уловихме второ изригване на Киану, но приблизително половин час след тласъка на „Брахма“. Изглежда, няма връзка между двете. Освен това станахме свидетели на трето изригване.

Тази новина се стори на Зак крайно интересна... и успокояваща също.

— Значи не е изключено първото изригване да е било съвпадение? И става въпрос за обикновена вулканична активност? — На повърхността на Киану се наблюдаваха изригвания от самото начало; нещо повече, „Венчър“ и „Брахма“ се бяха насочили за кацане

близо до кръглият кратер, станал известен под името шахтата Везувий, който през последните две години на няколко пъти беше изригвал пара.

Харли потвърди умозаклученията му с думите:

— Засега това е и нашата най-логична теория.

— Ами да — каза Ивон. — Другите теории са доста откачени...

— Добре е да се знае — изпрати по линията Зак. — Ще си държим очите отворени. — Остави настрана въпроса за странностите на Киану и вместо това се запита какво ли ще направи „Брахма“, когато кацне. Какво беше онова ракетоподобно нещо, което бе прикрепено към корпуса на кораба? Нищо такова нямаше в конструкторските планове на „Брахма“, които бяха качени в интернет.

— „Венчър“, остава ви една минута — каза Уелдън от контролната зала в Хюстън. — Оттук всичко изглежда добре.

— Някой ще се засегне ли, ако кажа, че тая работа с кацането ми се струва пълен идиотизъм? — каза Теа.

Въпреки гневните реплики целият този разговор беше проформа, а тонът му подхранваше илюзията, че мъжете и жените от екипажа се намират в хюстънския симулатор, а не се готвят за първото пилотирано кацане върху околосемен обект.

Предстоящото предизвикателство беше десет пъти по-голямо от онова на Армстронг и Олдрин при първото кацане на Луната — да, „Венчър“ имаше много подобри насочващи системи, но екипажът на „Аполо“ се беше прицелил в един свят, който имаше своето място в човешкото съзнание от хилядолетия, който човечеството изучаваше от векове, а в годините преди полета на „Аполо“ автоматични сонди бяха вземали проби от повърхността му.

Допреди три години никой не беше подозирал за съществуването на Киану. Оттогава само две сонди бяха взели проби, при това от разстояние. (На Земята нямаше правителство или корпорация, способна да измисли, финансира, построи и изстреля сонда към Киану за по-малко от пет години, а дотогава околосемният обект щеше да е излязъл от максималното си приближаване до Земята и щеше да е продължил към междузвездния мрак, откъдето беше дошъл.)

Астронавтите от екипажа на Зак Стюарт щяха да са първите хора, осъществили контакт с този свят.

— Трийсет секунди — каза Пого.

Числата бързо се стопиха до нулата. С грохот, който стресна Зак — това беше първият му тласък на борда на „Венчър“, — двата двигателя се включиха и ускориха от двайсетпроцентен тласък до стопроцентен.

Технически Зак беше командирът на „Дестини-7“, факт, който той намираше за особено нелеп в момента. Кацането им беше в ръцете на пилота Пого Дауни.

Разбира се, Пого все още не управляваше нищо. Стотици часове в симулатора го бяха подготвили за задачата да насочи ръчно „Венчър“ към равен участък на лунната повърхност... те, плюс няколко десетки симулации в последния момент, насочени към осъществяването на същата задача, но при по-слабата гравитация на Киану.

Само че реално решенията се вземаха от изключително сложната насочваща система на „Венчър“: радарът ѝ обхождаше повърхността на Киану, записваше обхвата и изчисляваше скоростта на спускането, после нанасяше деликатни промени в наклона на двигателите, чиято комбинирана ос на тласъка — определяна от по-малките реактивни тласкачи, монтирани на корпуса на апарата — задаваше посоката на движение.

Двоен гръм разтърси кабината.

— Спомагателните двигатели — побърза да каже Зак. Буквално чу по вътрешнокорабната система стреснатите възклицания на Теа и Ивон.

Ухили се. Не го бяха избрали за командир заради уменията му с джойстика. Колкото и да се майтапеше с Теа за желанието ѝ да се прави на кака, самият той страдаше от още по-тежка форма на стремеж към всеобщо щастие. Тази черта на характера му беше задала посоката и на професионалния му живот — беше загубил бройката на хората, с които бе имал сериозни разногласия и които бяха приемали кротките му отстъпки и спокойните аргументи като знак за искрено приятелство. Ако се налагаше да работи до късно, добре. Ако преценеше, че трябва да се извини, извиняваше се. Ако ситуацията изискваше да е чаровен, ставаше направо неустоим.

А ако всеобщото добруване изискваше изблик на гняв и лошо настроение, можеше да избухне по всички правила на изкуството.

След втория му престой на Международната космическа станция един лекар от НАСА му беше казал, че по един от показателите се

класира най-високо от всички изследвани астронавти — не по технически умения (макар че неговите били отлични), нито дори по емоционален контрол (макар че и в това отношение резултатите му удряли тавана).

Не, той просто „умеел да си играе с другарчетата“. Охотно делил играчките си с тях. Помагал им да се изправят. Поемал повече неприятни задачи, отколкото му се полагали.

Първото кацане на Киану в много отношения беше неприятна задача. Тренировъчното време беше недостатъчно, опасността беше голяма, екипажът беше събран в последния момент. Имаше и голяма вероятност да се стигне до конфликт с екипажа на „Брахма“.

НАСА искаше хората на Земята да са щастливи и доволни. А кой беше по-подходящ за тази задача от Закари Стюарт? Той беше опитен астронавт, който две години се беше обучавал за работа с „Дестини-Венчър“, освен това беше експерт, когото търсеха по всички въпроси, свързани с Киану. И не на последно място, Зак се познаваше лично с командира на конкурентния кораб — и не просто го познаваше, а и хранеше добри чувства към него.

— Напускаме вертикалата — каза Пого. Това бяха първите му думи, откакто бяха започнали контролираното спускане.

Макар че нямаше никакво чувство за движение — не като в самолет, който се накланя, например, — гледката през предния прозорец се промени и черното небе отстъпи пред сиво-белия хоризонт на Киану.

Все едно „Венчър“ се беше изправила на крака — което, технически погледнато, отговаряше на истината. След броени минути вече бяха с главите нагоре, или „плюс 2“, според терминологията на НАСА.

— Какво е това? — каза Пого.

Откакто бе навлязъл в орбита около Киану, „Дестини-Венчър“ беше направил два ниски захода, но и двата откъм тъмната страна на околоземния обект, където видимостта беше близка до нулата. Сега захождаше за кацане към осветената от слънцето страна на Киану, като презокеански самолет, който лети към европейската зора.

Само дето тяхната зора показваше гигантски гейзер, бликащ на хиляди метри в черното небе. При липсата на вятър — Киану нямаше

атмосфера — гейзерът приличаше на свършеното торнадо от детските кошмари на Зак.

Той се стегна вътрешно и каза:

— Хюстън, виждате ли какво става долу?

Виждаха го, разбира се. В контролната зала получаваха същия образ, уловен от камерите на „Венчър“, но хората там нямаше как да изпитат същото благоговение и изумление... нито същия с мъка удържан страх.

— Надявам се, че това не е от Везувий — каза Зак и само след миг получи отговор на въпроса си, когато гейзерът се плъзна наляво — от друг отвор сякаш, — наблюдение, което Уелдън потвърди със спокоен глас.

Точно както беше направил Бъз Олдрин преди десетилетия, докато Нийл Армстронг насочвал „Аполо“ за първото кацане на Луната, сега Зак се нагърби със задачата да коментира ставащото.

— Добре, Пого, имаме триста при двайсет. — Триста метра височина при скорост на падане двайсет метра в секунда, като и двете числа намаляваха в различно темпо. — Теренът долу изглежда равен.

Виждаха района за кацане през предните прозорци, чиято долна половина беше извита под ъгъл навътре, но яркото бяло на снежната покривка и леда ги заслепяваше. Радарният образ на дисплея над главите им даваше по-добра представа за терена — пръснати камънаци и скали, но нищо, което да препъне „Венчър“.

— Разбрано — изръмжа Пого. Веднъж Зак беше летял с него с реактивен самолет на НАСА при адски лошо време. Докато кацаха, Пого не каза и една дума, забил поглед в уредите, стиснал лоста за управление.

„Тотално забил“.

Кацането на „Венчър“ върху повърхността на Киану беше различно от онзи тъмен и страшен заход към пистите на Кейп Канаверал с реактивния самолет на НАСА. „Венчър“ все още се управляваше от компютъра, а пилотите мразеха автоматичното управление.

— Двеста при петнадесет. Хоризонтът изглежда близо. — При височина под двеста метра околоземният обект все още изглеждаше кръгъл! Все едно се промъкваша странично към гигантска бяла топка.

Илюзията беше толкова могъща, че Зак буквално тръсна глава да я прогони.

Реакцията му явно бе проличала дори в обемистия космически костюм, защото усети как някой го потупа успокоително по рамото. Теа. Нямаше начин Зак да ѝ отвърне със същото и тя го знаеше.

— Наближаваме сто при десет — каза Зак. — Преминаване към ръчно управление.

Според летателния план ръчното кацане беше резервен вариант, но помежду си Зак и Пого бяха решили, че човешките очи и рефлексии са по-подходящи от компютъра за деликатната задача на сложното кацане. Последните думи на Зак бяха знак за Пого да завърти ключа, който прехвърляше управлението на „Венчър“ към лоста при дясната му ръка, бяха знак и за Хюстън, че става въпрос за съзнателно действие, а не за грешка в системата.

— „Венчър“, преминете на ръчно управление. — Зак знаеше, че Уелдън ще одобри решението. А ако грешаха, така и така щяха да са мъртви.

— Зависнахме — каза Пого тъкмо когато Зак се канеше да отбележи, че „Венчър“ е на четиридесет метра височина при нула метра снижаване в секунда. Вместо да повтаря очевидното, Зак каза:

— Вижте!

На разстояние колкото две футболни игрища шахтата Везувий лежеше пред тях — голяма черна дупка, дъното ѝ се губеше в сенки.

— Да включат ли чистачките? — каза Пого и изуми Зак — а несъмнено и милионите хора, които го слушаха сега и които щяха да слушат записа в бъдеще — с хладнокръвието си.

— Просто кацни — каза Зак, съвсем ненужно. — Гориво на единайсет процента. — Бяха изгорили почти деветдесет процента от течния водород и кислород на „Венчър“, но имаха достатъчно, за да кацнат. (Горивото за излитането беше в отделни резервоари и запазваше самостоятелен двигател.)

Заснеженото поле се надигна нежно да ги посрещне. Зак вече различаваше отделни скали — нито една не беше достатъчно голяма, за да се превърне в проблем.

— Десет метра. — Не си направи труда да отчете скоростта на снижаване. — Вдигаме пара! — Невидимите, но нажежени струи от

четирите двигателя на „Венчър“ изпаряваха снега. Надигна се пара, която напомни на Зак за Горното езеро в студен зимен ден.

— Изключване — каза Патрик. Двигателите замлъкнаха, вибрациите в кабината на „Венчър“ изчезнаха.

— Контакт! — Традиционният син индикатор светна... после угасна.

— Мамка му! — изръмжа Патрик.

Зак го усети в стомаха си, онова характерно повдигане като в скоростните панаирни влакчета.

— Подскачаме!

Разтърсиха ги три кратки експлозии — Пого включваше спомагателните тласкачи, монтирани около корпуса на „Венчър“.

— Дръж кораба прав! — извика Зак.

— Спускаме се отново...

Зак гледаше как четирикраката сянка на „Венчър“ се втурва да ги посрещне. Индикаторът за контакт светна повторно...

— Триста дяволи! — Отскочиха отново.

— Този път сме по-ниско — каза Зак, без да е съвсем убеден.

Но се оказа прав — този път „Венчър“ не отскочи като топка, а се хлъзна по снега.

И спря изправен върху повърхността на Киану, на петдесет метра от ясно очертания ръб на Везувий.

— Хюстън, тук база „Везувий“. „Венчър“ е на повърхността и всичко е наред.

Потупа Пого по ръката. Пилотът се хилеше широко, после бързо се прекръсти. Чак сега Теа и Ивон си позволиха да възкликнат с облекчение.

Уелдън най-после отговори:

— „Венчър“, от Хюстън. Куп хора тук бяха на ръба на инфаркта, момчета. Следващия път пуснете котвата.

Зак посочи към Пого и той каза:

— Разбрано, Хюстън. Кажи на оперативните да ми пишат премия за три кацания.

През следващите минути четиримата извършиха задължителните проверки след кацане, които да потвърдят, че както двата главни двигателя, така и спомагателните тласкачи са изключени, че „Венчър“

е добре нивелиран и че не потъва в езеро от вода, която вече бе започнала да се втвърдява в лед.

— Изглежда, сме уцелили твърда скала — каза Ивон. — Това е добре.

После се заеха да свалят шлемовете и ръкавиците, макар че двама от тях скоро щяха да ги сложат отново за първите стъпки на Киану.

Зак се измъкна от креслото си и се промуши покрай Теа и Ивон. Кабината на „Венчър“ беше претърпана — щяха да живеят доста натясно през следващата седмица, — но имаше начин да се раздели на две символични половини.

Зак дръпна завесата на „стаята“, пресегна се към клавиатурата и написа частно съобщение до Рейчъл: „Успяхме — заходът за кацане беше ужасен, но пък аз имах място до прозореца. Ха-ха. Татко“.

Натисна бутона за изпращане. И тогава напрежението от последните няколко часа, от последните четири безсънни дни, от последните две години го удари между очите като чук. Той наведе глава, докато брадичката му не опря в гърдите, и се разтрепери от вълнение заради чудото, което току-що беше преживял... от възбуда пред страховитите предизвикателства, които предстояха... от скръб, че жена му никога няма да научи за всичко това.

А най-лошото бе, че именно катастрофата, при която бе загинала тя, му бе осигурила тази възможност. Трябваше тя да умре, за да рискува той очи в очи със смъртта.

„Меган... успяхме“.

Върнал се две години назад, той отново почувства стария гняв — гняв към бог, към вселената, към който или каквото отговаряше за тези неща. Плачеше от скръб, но и от ярост.

— Зак, как си? — Теа се беше мушнала зад завесата. Говореше много тихо, така че Ивон и Пого да не я чуят.

Типичната мъжка реакция би била да омаловажи въпроса с небрежен отговор. Но с Теа се познаваха отдавна.

— Бил съм и по-добре.

— Пътят беше труден. — Тя го потупа по ръката, после се обърна и го остави сам в малкия и крехък мехур на усамотение.

Той си пое дълбоко дъх и си изтри очите. Бяха кацнали. Сега им предстоеше да проучат цял един нов свят.

А, да, и да чакат изненадките, които им беше подготвил „Брахма“.

Колкото до Зак, той току-що бе доказал експериментално един важен научен факт — в гравитационното поле на околземен обект сълзите не капеха.

ВТОРА ЧАСТ

ТЪЙ ТИХИ И ГРЪМОВНИ

*С пот на лицето си ще ядеш хляба си,
докле се върнеш в земята, от която си взет;
защото пръст си и в пръст ще се върнеш.*

Битие 3:19

ПРЕДИ ДВЕ ГОДИНИ

В деня, когато погребваха Меган Стюарт, тропическата буря Грегъри приближаваше района на Хюстън. Горещият дъжд се лееше на пелени, ореше кипналата повърхност на езеро Клиър, криеше зад водна завеса централната сграда на космически център „Джонсън“, превръщаше улиците в коварни реки.

Освен това превърна процесията от „Света Бернадет“ до гробището от скръбна церемония в хаотично отстъпление. Зак съчувстваше на онази част от присъстващите, които бяха дошли да почетат Меган, макар че я познаваха бегло — като групичката родители от нейното училище, — и чиято съпричастност трудно щеше да издържи още дълго под напора на горещия дъжд, който вятърът засилваше право в лицата им.

Не че имаше опасност погребението да протече в тесен кръг. Зак не бе имал дори смътна представа колко хора ще дойдат и се изненада, когато църквата буквално се препълни. Дойдоха не само семейни приятели и съседи, а служители от космическия център и хора, с които бе работила през годините — редактори, продуценти, дори неколцина, които Меган беше интервюирала и профилирала. Зак не беше от онези, които съдят за провала или успеха на едно погребение по броя на присъстващите, но... фактите говореха сами за себе си.

Без съмнение шокиращото и публично естество на смъртта ѝ също си беше казало думата. Новината стигна до всички медии. „Съпругата на лунен астронавт умира при катастрофа във Флорида“. Медийната тежест на историята не отстъпваше на новините за поредната холивудска актриса, моделка или друга подобна знаменитост, починала от свръхдоза наркотици. Самата Меган би одобрила свършената буря от трагедия и печална слава.

Уви, всичко това не носеше утеха на Зак, Рейчъл или родителите на Меган.

Джеймс Дойл, бащата на Меган, беше едър и червендалест. Беше на седемдесет и приличаше на пенсиониран полицаи с дългогодишна пристрастеност към алкохола, но в действителност беше пенсиониран

застрахователен агент с дългогодишна пристрастеност към алкохола. Зак нямаше да забрави думите му, които сякаш обобщаваха всичко: „Без значение колко зле изглеждат нещата, винаги могат да станат още по-зле“.

Родителите на Зак не присъстваха, което беше лоша новина в повече от един смисъл — здравето на баща му се влошаваше прогресивно през последните години, а майка му страдаше от тежка форма на склероза.

Сега Джеймс Дойл седеше срещу Зак в лимузината, която погребалната агенция предвидливо им беше осигурила. Седеше и напразно се опитваше да успокои майката на Меган — Даян, стройна и жизнена жена към шейсетте. Меган приличаше на нея, не на баща си.

На седалката отпред седяха братът на Меган, Скот, съпругата му и седемнайсетгодишният им син. Скръбта им или беше толкова силна, че бяха изпаднали в състояние на безчувственост, или я контролираха желязно. Но важното беше, че са тук. Трудната задача да ги посрещне, да ги утеши и те да го утешат, му беше позволила да раздробии собствената си скръб и да я избути леко встрани.

За момента. Тепърва му предстоеше да се срине и да оплаче загубата на обичаната си съпруга.

„Или загубата на Луната“. Би се отказал от лунното си приключение, от всеки великолепен негов момент, ако това можеше да му върне Меган.

Докато пътуваха по магистралата към гробищата, Зак си мислеше за ковчега в катафалката пред тях.

Меган беше в него. Меган с дълбоките кафяви очи и закачливата усмивка. Атлетична и женствена едновременно. Стройните ѝ крака, които дори след осемнайсетгодишен брак притежаваха магията да го вълнуват. Походката, която бе привлякла вниманието му в Бъркли.

Гърленият смях и съвършеният ѝ глас, които, както Зак осъзна след години, бяха най-привлекателното нещо в нея.

Всичко това обездвижено и занемяло. „Опаковано за транспортиране“.

Беше намерил сили да разпознае тялото ѝ в болницата. Гледката не беше толкова страшна, колкото очакваше. Единственото видимо нараняване беше синина от дясната страна на лицето ѝ. Но Зак не можеше да повярва, че това е Меган... наборът от кости, мускули и

кръв върху количката беше твърде неподвижен, за да принадлежи на неговата енергична, често избухлива жена.

„Стига. Време е да се държиш като астронавт — не поглеждай назад, съсредоточи се върху належащия проблем“.

Тоест — върху Рейчъл. Беше се разминала без сериозни физически травми, но шокът и загубата щяха да останат с нея завинаги.

В първите часове след катастрофата се беше държала неадекватно, проговаряше колкото да си поиска плочата и понеже Зак не можа да ѝ угоди (устройството беше останало в смачканата кола), потъна в нацупено мълчание, което продължи цели три дни. Уж правеше всичко, което беше правила и преди катастрофата — ядеше, обличаше се, продължи да експериментира с гримирането. Нямаше нищо роботско в действията ѝ, нищо явно, което да ги насочи към мисълта за депресия. Беше просто... тиха. Попитаха ли я нещо, отговаряше, но кратко, най-често с една дума.

Или така поне Зак виждаше нещата. Доколко надеждна беше неговата преценка обаче?

Самият той също говореше трудно. Ето и сега — нито дума не излизаше от устата му. „Поеми си дълбоко дъх“. Трябваше да е силен, не само заради Рейчъл, а и заради родителите на Меган, които седяха срещу него с изпити лица. Зак потупа ръката на дъщеря си и пробва със спокоен и делови тон:

— Стихотворението у теб ли е?

Очите на Рейчъл се разшириха от ужас. Емоция! На Зак му се прищя да извика от облекчение.

— О, боже, май го забравих вкъщи!

Но преди Зак да реагира, Рейчъл пак си надяна каменната маска. Гласът ѝ обаче беше наситен с тийнейджърско презрение.

— Ти наистина ли повярва, че мога да прецакам такова нещо?

Когато кортежът стигна в гробищата, дъждът и вятърът бяха спрели и всичко се къпеше в прибулена слънчева светлина, която се струваше на Зак едновременно тешаща и необичайна.

Докато спускаха ковчег в гроба, пристигна друга кола, от друга посока.

За миг Зак обнадеждено си помисли, че може да е Харли Дрейк. Харли беше пострадал тежко при катастрофата и не беше изключено да остане инвалид: беше жив, но в безсъзнание. Зак се молеше да се събуди и да оздравее, защото бяха приятели... и защото искаше да разбере какво е станало.

Но от колата слязоха главен астронавт Шейн Уелдън и колегите на Зак от екипажа на „Дестини-5“, вече бивши, Теа Новински, Джеф Лайл и Марк Коскинен.

Както и човекът, който щеше да замести Зак — Травис Бюел. Новият командир на „Дестини-5“, резервата на Зак през последните две години. Травис беше слаб, четиридесетгодишен, с излъчване на университетски преподавател. Експертите, които ги обучаваха, се шегуваха, че Зак приличал на армейски пилот на хеликоптер, а Бюел — на заваян професор. Зак беше склонен да се съгласи с това наблюдение. Бюел обитаваше по-скоро света на идеите, отколкото на физическата реалност. В неговите очи човек можеше да зърне светлината на истинската вяра, било в библейския Йехова, било в превъзходството на САЩ, било в необходимостта кацането на Шакълтън да се извърши ръчно, а не от компютър. За всичко това бяха спорили през последните две години. Дори сега, при това разстояние и при тези обстоятелства, Зак виждаше праведния огън в очите на своя заместник.

На крачка зад екипажа на „Дестини“ вървеше Тадж Радакришнан, накипрен в хубав шлифер, за разлика от астронавтите, които бяха наметнали грозни жълти дъждобрани над пилотските си комбинезони с емблемата на НАСА. Теа забърза пред другите и щом дойде при Зак, каза:

— Извинявай, че закъсняхме. Едва не ни върнаха.

Разбира се... Бурята, която съсипваше погребението на Меган, затрудняваше и въздушния транспорт в района, особено малките реактивни самолети на НАСА, поискали разрешение да кацнат на летище „Дпингтън Фийлд“.

Не се бяха виждали от пресконференцията. Теа го прегърна. Ръцете ѝ бяха неочаквано силни.

— Господи, Зак, толкова съжалявам...

В най-добрите си години Теа Новински беше астронавтският еквивалент на филмова звезда — руса, синеока, със страхотна фигура.

Истинско американско момиче. Половината астронавти в службата вярваха, че със Зак са любовници. Не че тази мисъл не го бе изкушавала. Помежду им наистина съществуваше привличане. Но имаше и причини отношенията им да си останат професионални и платонични. Първо, теснотията, в която живееше екипажът на „Дестини“, беше несъвместима с романтиката. Както често казваше Харли Дрейк: „Видиш ли веднъж как другарчето ти използва тоалетната на тавана, вече го гледаш с други очи“. Това важеше с двойно по-голяма сила за романтичните копнежи по колега от противоположния пол.

Второ, Теа бе имала не една страстна и проблематична връзка с мъже от гилдията, включително и неотдавнашната си забивка с един метеоролог от военновъздушните сили, с когото се беше запознала в Кейп Канаверал. И като я гледаше как се мята в рулетка от разнообразни емоции — от чиста радост до истеричен гняв — заради някоя дребна грешчица на майор Последен, Зак допълнително губеше желание да си пробва късмета.

А и, откровено казано, преследването на жени не беше част от личния му арсенал. Неговият арсенал беше претъпкан с други неща — искрена обич към семейството и смазващо чувство за отговорност към първата пилотирана мисия до Луната през новия век.

А в този конкретен момент Теа изобщо не изглеждаше добре — носът ѝ течеше, кожата ѝ беше на червени петна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Хей — каза Зак с пълното съзнание, че няма да заблуди никого, — това не нарушава ли карантината ви? — Екипажът на „Дестини-5“ трябваше да е затворен в центъра, изолиран от циркулиращите бацили.

Вместо да го наругае цинично — нормалната ѝ реакция на всеки глупав опит за проява на хумор, — Теа преглътна поредната порция сълзи и приклепна да прегърне Рейчъл, която стоеше на крачка зад Зак с Джеймс и Даян. Макар изражението на Рейчъл да не се промени, телцето ѝ застина, забеляза Зак. Беше се подразнила, че някаква бегло позната жена я прегръща? Това ли беше?

Или задето я прегръща Теа Новински конкретно? Зак нямаше нито времето, нито енергията да разсъждава по този въпрос. Уелдън и

Коскинен отведеха Теа по-назад сред множеството, а Тадж докосна мълчаливо Зак по рамото.

Двамата бяха прекарвали заедно доста време, време изпълнено с приключения и интензивна работа — двегодишно обучение в Хюстън, Русия и Япония, последвано от шестмесечен престой на Международната космическа станция. Работеха чудесно заедно, харесваха се, но така и не станаха приятели. Докато бяха на космическата станция, разговорите им нито веднъж не се бяха отклонили от чисто професионалните теми. За разлика от сега — при всяка своя среща напоследък двамата се усмихваха, шегуваха се, разменяха си семейни снимки. Сякаш колкото по-лоши ставаха отношенията между страните им, толкова по-добре се разбираха самите те.

Зак и Рейчъл заеха местата си.

Скъръбщите утихнаха, докато отец Тони четеше кратката заупокойна молитва. Отец Тони беше млад свещеник от ирландски произход, който беше поел енорията на „Света Бернадет“ близо до космическия център, защото беше запален фен на космическите полети. Бедничкият сигурно не беше предполагал, че ще ръководи точно такава церемония. Молитвата му беше трогателна и милостиво кратка.

А после Рейчъл най-сетне показа някаква емоция — преглътна шумно да овладее сълзите си, пристъпи напред и каза високо:

— Това беше любимото стихотворение на мама. От Сара Тисдейл.

Гласът ѝ се оказа достатъчен, за да разплаче отново част от присъстващите. Рейчъл разгъна листа и с ясен глас — глас много по-зрял, отколкото Зак беше очаквал от нея, глас, който му прозвуча съвсем като на Меган — прочете:

*— Ако смъртта е нежна и можем да се върнем,
ще слезем в нощ уханна при стария си свят,
морето ще намерим, снаги ще сгънем
и ще поемем сладостта на липовия цвят.*

Замълча и сведе глава — или така поне се стори на Зак, който не виждаше почти нищо през сълзите в очите си.

*— Ще слезем нощем на брега ехтящ
при морските вълни, тъй тихи и гръмовни.
И тук за час под небосвода бдящ
щастливи ще сме, и в смъртта — свободни.*

Семейството на Меган потегли с отделна кола към къщата на семейство Майър, където да изчакат и посрещнат гостите след погребението.

Уелдън се качи при Зак и Рейчъл в лимузината. За облекчение на Зак — какво, за бога, трябваше да си кажат в такъв момент? — Рейчъл се потопа в плочата си. Зак се възползва от възможността да рестартира предишния си живот или поне да се опита.

— Благодаря ти, че им позволи да дойдат — каза той. Имаше предвид астронавтите от „Дестини-5“.

— И да исках, не бих могъл да ги спра.

Напротив, би могъл. Но Зак оцени по достойнство подтекста на казаното.

— Какви са последните новини за Харли?

— По-добре е. В сравнение с преди.

Макар и потънал в личната си скръб, Зак още беше настроен на честотите на НАСА и ясно долови равните части неохота да се приеме страшната истина и желанието въпросната истина да му бъде спестена.

— Ще ходи ли?

— Прогнозите не са добри.

Призля му. За енергичен човек като Харли инвалидността щеше да е жестоко наказание. Още беше млад, значи му оставаха колко, четиридесет или петдесет години в инвалидна количка? С патерици? На легло? Импотентен? Дали смъртта не би била по-милостивият вариант?

Уелдън явно не беше в настроение за разговори. Зак се досещаше, че главният астронавт още се чувства виновен за зле подбрания момент и съдържанието на разговора им в нощта след като Меган беше загинала, когато Зак — едва приключил с депресиращата

задача да уреди транспорта на тялото обратно в Хюстън — завари Уелдън в чакалнята на болницата.

— Е — беше му казал Зак тогава, — май не съм в най-добрата си форма за полет до Луната, нали?

Разбира се, и двамата знаеха, че Зак е отпаднал от екипажа на „Дестини-5“ в мига, когато Скот Шолър беше съобщил ужасната новина.

— Боже, Зак. Ако говорехме за двумесечно забавяне, щеше да е друго. Но и двамата знаем, че не става въпрос за това. — После някой му звънна по телефона и това сложи край на разговора им. Оттогава не бяха говорили.

Сега Зак знаеше кого са избрали за негов заместник, макар че това беше ясно от самото начало.

— Значи се спряхте на Бюел.

— Той беше резервният вариант, знаеш.

— Е — каза Зак и се усмихна чинно, — ако не друго, това поне ще затвори устата на част от критикарите.

Гласовита, макар и малобройна група от блогъри отдавна надаваха вой, възмутени, че за командир на първата лунна мисия през новия век е избран човек без опит в тестовите полети, като пренебрегнаха факта, че прилуняването на „Венчър“ няма нищо общо с управлението на какъвто и да било самолет или хеликоптер. И че в огромната си част, почти изцяло всъщност, кацането ще се извърши от бордовия компютър.

— Ще имаш друг шанс, Зак. Правилата на Дийк все още важат. — Дийк Слейтън беше ръководил подбора на екипажите по време на мисиите „Джемини“ и „Аполо“ преди половин век и стилът му на работа се беше превърнал в традиция и нещо като неписан закон в НАСА. — Ако си избран за дадена мисия и загубиш мястото си по независещи от теб обстоятелства, получаваш място на друга мисия при първа възможност. — Слейтън беше наложил това правило по лични причини — бил планиран за втория орбитален полет от серията „Мъркюри“, веднага след полета на Джон Глен, но заболяване го приковало към Земята за следващите десет години. — Просто ми кажи, когато се почувстваш готов.

— Ако изобщо се почувствам готов. — За щастие, като цивилен служител на НАСА, Зак нямаше нужда да си търси друга работа. В

Агенцията имаше шейсет астронавти, но само десетина от тях участваха активно в космически полети. Останалите се занимаваха с административни и логистични дела или работеха другаде в правителството. Дори никога повече да не стъпеше в симулатор, Зак нямаше да остане със скръстени ръце. Всъщност само преди седмица се беше чудил накъде ще поеме кариерата му след мисията до Луната; дори му беше хрумвало, че ще е най-полезен, ако се включи в екипа, който изучаваше новите лунни проби и техните индустриални приложения.

Сега, след катастрофата, тази възможност все още му изглеждаше добра, особено предвид предизвикателствата от практически характер, с които щеше да се сблъска в новия си живот без Меган. Сега беше самотен родител на момиче в пубертета. Щеше да носи сам цялата отговорност за възпитанието и отглеждането на Рейчъл, за това как и с какво се храни, с какви момчета излиза, какви дрехи са подходящи и приемливи, има ли проблеми с месечния си цикъл и прочие.

— Сега мислиш така. След половин година може да мислиш друго. Важното е, че шансът ще те чака.

Първото име, което предложих, беше „Джърди“. Това е дума на един от аборигенските езици и означава „голяма сестра“, „кака“. Само че неколцина свръхчувствителни идиоти възразиха, че 1) било сексистко, 2) било неточно, и 3) само защото аз съм открил проклетото нещо още не значело, че имам право да го кръщавам.

Този малоумен спор продължи седмици. Междувременно хората свикнаха да наричат V2016 K1 Киану и на мен това име ми хареса. Звучи аборигенско, а и започва с к, точно като каталожния номер на околземния обект.

Коментар на Колин Еджли, откривателя на Киану, поствано на neomission.com

КИАНУ: ПРЕСТОЙ

Дори преди „Дестини-7“ да бъде пренасочен от полет до Луната към полет до Киану, Ивон беше вписана в летателния план като главен астронавт за извънкорабна дейност, което означаваше, че първите човешки стъпки на околоземния обект ще бъдат направени от афроамериканка. За пословично третокласния пиар на НАСА това изглеждаше като голяма червена точка. Зак обаче не се заблуждаваше — по негово мнение едва ли и един на хиляда американци можеше да назове по име някой от членовете на екипажа на „Дестини-7“, а етническата принадлежност на онзи, който направеше първата стъпка, не интересуваше никого. Но сроковете и летателният план бяха пренареждани толкова пъти и в толкова много отношения, че всяко запазване на първоначалния вариант беше добре дошло за Зак.

А и в този първоначален вариант на Зак се падаше втората стъпка. Въпреки умората и мисълта за предстоящия физически и емоционален стрес той все пак искаше да излезе навън и да стъпи на повърхността на този чужд свят. Това му беше детска мечта и проклет да е, ако позволеше някакво си недоспиване да му подложи крак.

Въпросният летателен план изискваше екипажът да си почине шест часа преди излизането. Предвид орбитата на „Брахма“ обаче и публично направените изявления, от Хюстън предупредиха екипажа, че може да се стигне до съкращаване на въпросната почивка до не по-малко от четири часа — време, в което да се измъкнат от костюмите, да хапнат, да се възползват от малката си походна тоалетна и да подремнат, било на пода в кабината (Теа и Пого), било в хамаците (Ивон и Зак).

Нищоожната гравитация правеше хамаците почти излишни. С маска и тапи в ушите (Пого и Теа бяха поели вахтата) Зак имаше чувството, че се носи в безтегловност на борда на Международната космическа станция или в кабината на „Дестини“ при възходящо движение.

Събуди го гласът на Теа:

— Хюстън ни праща снимка на „Брахма“. Дръж.

И му подаде кафе.

Пого вече бе станал и висеше при радиото на предното командно табло. Зак се приближи и го чу да казва:

— ... пристигна, да. Снимката, както и нашият железен капитан.

Образът не беше много по-добър от онова, което Зак и Пого бяха видели от „Дестини“ — цилиндричен космически апарат, наполовина огрян от ослепителна слънчева светлина, наполовина в сянка. Но резолюцията беше по-висока.

— Браво. Добре са обработили данните — отбеляза Зак.

— Мда, доларите на данъкоплатците са влезли в употреба.

Ясно се виждаше продълговатият обект, прикачен за корпуса на „Брахма“.

— Според вас колко е дълго това нещо? — попита Теа над рамото му. — Пет метра? — Космическият апарат на Коалицията беше дълъг двайсет метра, а продълговатият обект заемаше близо четвърт от дължината му.

— Не дължината ме тревожи — каза Зак. — А предназначението. Теа се ухили.

— Какво, казваш, че размерът няма значение?

— Прилича ми на установка за изстрелване на ракети „Стингър“ — каза Пого, без да крие раздражението си от задевките на Теа.

— Хюстън, от „Дестини“, по канал Б — каза Зак, преминавайки към кодираната връзка. — Гледаме и се чудим... това нещо като космическа базука ли е? — Идеята беше нелепа, докато не си спомниш, че една от ранните съветски станции беше носила едрокалибрено оръдие, в случай че я нападнат американски сателити убийци.

Докато чакаха отговора на Хюстън, Ивон попита:

— Наистина ли биха стреляли по нас?

— И още как! — отвърна Пого. Реакцията му беше автоматична, но в интерес на истината Пого вече беше попадал в мерника на коалиционни оръжия.

Ивон не му обърна внимание.

— Пред погледа на целия свят?

— Бюел заяви претенции към добрите части на Луната пред погледа на целия свят — настоя на своето Пого. — Ще ни спретнат

номер, ще видите. Или ще кажат, че ние сме стреляли първи, или ще го представят като злополука.

Радиото изпраща. Зак вдигна ръка да ги призове към мълчание. Радваше се, че спорът им е бил прекъснат навреме.

— „Дестини“, от Хюстън, по канал Б. Огледахме устройството, прикрепено към корпуса на „Брахма“, и стигнахме до извода, че е модификация на руските ППУ 3–25. Преносимо противосамолетно устройство.

— Хюстън — каза Зак, — някаква идея какво можем да очакваме тук?

През осемсекундната пауза, докато отговорът пристигне, екипажът запази мълчание.

— „Дестини“, останете в готовност.

— В готовност?! — избухна Теа. — Само това ли могат да измислят?

— Не че ние можем да измислим нещо друго, нали? — каза Ивон.

— Добре би било да знаем *те* какво очакват — каза Зак. — Някой влизал ли е в пряка връзка с техния контролен център? Не е като номерът им да се пази в тайна.

Последното накара Теа да се разсмее.

— Коалицията споменавала ли е, че „Брахма“ има „отбранителна система“? Или с каква цел член на екипажа им излезе в открития космос след изстрелването?

— За да прикрепял някакъв експериментален пакет — отвърна Ивон.

— „Дестини“, Хюстън на канал Б. Тук все още... работим по въпроса. — Зак ясно долови объркването в гласа на Уелдън. „Работим по въпроса“ означаваше, че проблемът е изстрелян за обсъждане по цялата верига нагоре — до централата на НАСА във Вашингтон, а оттам без съмнение до Пентагона и Белия дом.

Което на свой ред означаваше, че може изобщо да не получат отговор. А ако отговор все пак дойдеше, най-вероятно щеше да е закъснял... или грешен.

Зак взе решение. Изключи микрофона и каза на Ивон:

— Можеш ли да ме свържеш с „Брахма“?

Тя се усмихна.

— Какво, като в „Стар Трек“? „Отворете честотите за поздрав, лейтенант Ухура“?

Зак се засмя. Току-виж се оказало, че е подценил Ивон.

— Именно.

Ивон се обърна към дисплея отляво и извика поредица комуникационни опции.

— При чист хоризонт щеше да е по-лесно, но с малко късмет може да пробутам съобщението през собствената им система. — Честотите на „Брахма“ бяха достъпни, точно като честотите на контролния център на Коалицията в Бангалор, трябваше само да ги потърсиш.

Пого се обърна към Зак.

— Защо го правиш?

— Всичко е въпрос на време, полковник. Не мога да чакам Хюстън, следователно трябва да „работя по въпроса“ оттук.

Още преди пилотът да е възразил, Ивон каза:

— Готово.

Зак взе слушалките.

— „Дестини-7“, до „Брахма“... Зак Стюарт до Тадж.

Пого демонстративно му обърна гръб. Сигурно му идеше да излезе и да тръшне гневно вратата, но нямаше къде да отиде, нито врата, която да тръшне. Теа забеляза реакцията му и го потупа по рамото.

— Здравейте, „Венчър“! — Гласът на Тадж гръмна в слушалките им. — Поздравления за кацането!

— А вие внимавайте с последната стъпка. Теренът е коварен.

— Видяхме. — Разбира се! От „Брахма“ бяха проследили пиянските подскоци на „Венчър“.

— Не, сериозно. Каквито и тренировки да сте правили за кацане при ниска гравитация, не са достатъчни.

— Ще си отваряме очите.

— И кога смятате да наминете? — Неприятно му беше да се прави на гаден чичко, който сваля младо гадже, но беше важно разговорът им да се задържи на неангажираща плоскост. Без съмнение Тадж беше подложен на същия натиск като него.

— При следващото завъртане би трябвало да кацнем. Ще ни видите.

— Можеш да разчиташ на всякакво съдействие от нас. — Почти все едно му казваше, че не са въоръжени. — А предложението за чая си остава.

— Надявам се след няколко часа да си стиснем ръцете.

Зак знаеше, че трябва да удължи връзката още малко.

— Ще се радвам пак да те видя. Последният път беше... преди две години.

Тадж се поколеба, което накара Зак да се запита дали другите астронавти в „Брахма“ слушат разговора им и как ли реагират на казаното. После каза:

— Това може да се превърне в ново начало за всички. Пази се, приятелю.

Веднага щом връзката прекъсна, Пого каза:

— Не го попита за ракетата!

— Връзката е отворена, за бога! Той нямаше да ми каже нищо, а ако го бях попитал, само щях да издам, че виждаме това нещо... каквото и да е то.

— Разбрано — отвърна пилотът.

— Киану може да е малък околосемен обект, но пак е достатъчно голям за всички ни — каза Зак.

— Освен това — добави Ивон — след няколко седмици ще излезе от обхвата ни. Защо да се караме за нещо, което няма да остане тук?

Зак се отдалечи от таблото и тръгна към шлюза, където Теа сглобяваше частите на космическия му костюм.

— Сега вече знам защо Уелдън даде моята мисия на теб — каза тя.

„Да — помисли си Зак, но не го изрече на глас. — Защото аз съм от онези астронавти, които биха направили всичко в името на мисията, биха използвали дори личната си скръб“.

Всички астронавти са създадени равни. Някои са по-равни от други.

Дийк Слейтън

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРИ ДНИ ПО-РАНО

В кампуса на космически център „Джонсън“ имаше исторически сгради. В Сграда 30 се намираше центърът за контрол на мисиите; в Сграда 9 бяха симулаторите на „Дестини“ и „Венчър“. Сграда 2 беше висока и там се помещаваше щабквартирата.

А в Южна 4, на последния етаж, се намираха кабинетите на астронавтите. Там Зак беше работил десет години.

Но когато прие новия си мениджърски статут и назначението си в научната група за планетарни изследвания, го затрудни не физическото преместване в скромната Сграда 24.

Продължи да лети, вземаше задължителните четиридесет часа годишно, повечето от тях на борда на дървен WB-57, който се издигаше високо в атмосферата и правеше снимки на Киану.

Не пропускаше и ежеседмичните „пилотски срещи“ всяка понеделнишка сутрин в Южна 4, където слушаше често бурните, понякога сериозни, а нерядко досадни презентации върху техническите новости около „Дестини“ и „Венчър“... или още побурните дискусии за политическите последствия от пословичната и противоречива „претенция“ на Травис Бюел към територии от Луната, дискусии, които ставаха още по-интересни, поради факта че Бюел присъстваше на тях лично.

Пак там беше чул и новите назначения за мисиите, включително назначението на Теа за командир на „Дестини-7“.

Ала работните си дни прекарваше в невзрачен офис на втория етаж на Сграда 24.

Беше рано сутринта на девети юни; Рейчъл беше останала да преспи у Майърови, затова Зак пристигна в офиса рано-рано. Вече беше там, когато в седем сутринта Харли Дрейк — друг работохолик — влезе с количката си в стаята и затвори вратата.

— Гледа ли новините?

— Може ли малко по-конкретно? За какво говорим — за финансиране, за политика, за жени или за Киану? — попита го с усмивка Зак. Харли беше приел загубата на подвижността си — и края

на кариерата си като летец и астронавт — по-добре, отколкото би се справил Зак на негово място, и се беше хвърлил с ентузиазъм в научните космически изследвания. Караше магистратура в „Райс“ — само по себе си голямо постижение предвид високите изисквания и научните постижения на Хюстънския университет — и се беше доказал като най-трудолюбивия и нахъсан член на групата „Киану“, при това без да изгуби и грам от дръзкия си цинизъм, който нерядко шокираше нежните души и чувствителните уши на другите учени в Сграда 24.

— „Брахма“ отива на Киану.

Според официалните изявления на Коалицията първата им мисия отвъд околоземна орбита — до Луната — щеше да стартира след три месеца. Понеже „Брахма“ щеше да кацне при кратера Шакълтън, имаше известна вероятност — и сериозни притеснения, — че престоят на „Брахма“ може да съвпадне с престоя на „Дестини-7“ под командването на Теа.

— И на Шакълтън, и на Киану?

— Не, тъпчо. Какво, ще заредят с гориво и манджа на Луната? Зарязват Луната. Щели да кацнат на Киану в точката на голямо приближение.

— Дотогава остават само два месеца. Как изобщо ще подготвят такъв проект за толкова кратко време?

— Изглежда, са работили по въпроса поне от година, но дори да не бяха... така де, космическият кораб си е окей, няма нужда да го променят. Въпрос на насочване и траектория, толкоз.

Зак с трепет се замисли за оперативните предизвикателства, които би поставило пред екипажа едно кацане на Киану... ниска гравитация, вероятността изгорелите газове от двигателите да разтопят и изпарят снега и леда...

— Направо не е за вярване — каза Харли. — Това дете „Брахма“ ще лети до Киану е гигантска новина, а ти я чуваш от мен? К'во ти става бе, пич? Не мога да те позная.

Въпреки двегодишната мъгла, в която живееше — добре де, двегодишната депресия, — Зак беше достатъчно честен пред себе си, за да види истината в думите на Харли. А и собственото му тяло побърза да я потвърди — той усети как лицето му се сгорещява издайнически.

— Добре де — каза той. — Ти какво би направил на мое място? Ако беше Зак Стюарт?

— Тоест, освен че ще се попитам защо толкова рано сутрин съм в офиса, вместо да топля леглото на Теа Новински?

Това беше друга любима тема на Харли Дрейк. От половин година отношенията на Зак с Теа бяха направили рязък завой от семейни приятели и колеги астронавти към... ами, вече бяха гаджета.

След като избраха Теа да командва предстоящата мисия „Дестини-7“, третата американска експедиция до станция Шакълтън, двамата се бяха опитали да потулят връзката си. Явно не бяха успели.

— Да — отвърна Зак, без да потвърждава или отрича.

— Освен това.

— Щях да почукам на вратата на Шейн Уелдън и...

Зак бе скочил още преди Харли да си довърши изречението.

Мандатът на Шейн Уелдън като ръководител на астронавтската служба беше изтекъл година след като той взе болезненото, но неизбежно решение да замени Зак с Травис Бюел. Последвалата изцепка на Бюел при първото кацане на Луната беше допринесла за решението на Уелдън да си смени работата — ръководството на НАСА беше разделено поравно между такива, които виняха Уелдън, че е поставил гореща глава като Бюел на толкова предна позиция, и други, които го смятаха за гениален ръководител и патриот.

Преместването му в оперативния контрол беше приемливо и за двете страни. Беше си на практика повишение, което поставяше Уелдън в позиция един ден да оглави космически център „Джонсън“, като в същото време го отстраняваше от подбора на екипажите.

Или така поне се твърдеше в трудовата характеристика на новия му пост. В действителност, като истински бюрократ, в какъвто Уелдън успешно се превръщаше, той така и не пусна юздите, които беше държал. В Южна 4 се говореше, че нито едно от решенията на новия ръководител на астронавтската служба относно състава на екипажите не било окончателно, докато не го одобрял Шейн Уелдън.

Каквато и власт да държеше Уелдън в ръцете си, кабинетът му не се различаваше от повечето правителствени офиси — с голяма

приемна, където работеха трима асистенти, една от които, древната Кери Кайл, кимна на Зак да седне на дивана.

— По това време Шейн обикновено вече е дошъл.

Работното време в КЦ „Джонсън“ беше от осем до четири, ако не и от по-рано. Отсъствието на Уелдън беше толкова необичайно, че когато той все пак се появи — след цели петнайсетина минути, — Зак се почувства длъжен да го подразни:

— Започнал си да се успиваш, а?

— И аз се радвам да те видя — каза Уелдън. — Влизай.

Зак го последва в кабинета, който беше пълен със снимки и модели на самолети и космически апарати, свързани с пилотската биография на Уелдън; имаше и една голяма астрономическа фотография на Киану, явно съвсем нова, защото още не ѝ бяха намерили място на стената и вместо това беше на един стол.

— Това можеш да го преместиш — каза Уелдън и посочи фотографията, осъзнал, че тя заема единствения стол, на който би могъл да седне посетителят.

— Добре си е — каза Зак.

Уелдън се беше запътил към собствения си стол, но не стигна дотам. Спря до бюрото и отвори лаптопа си.

— Казвай.

Зак се почувства като десетгодишно дете, което продава шоколадови сладки за училищен проект.

— Ами, може и да не ми плащат достатъчно за такива идеи, но ако е вярно, че „Брахма“ ще каца на Киану, мисля, че трябва и ние да пренасочим „Дестини-7“ натам. — Сети се за един стар мичигански лаф: — Време е за операция „Кошница сладки за новите комшии“.

— Защо толкова държиш да ги изпреварим? Ако не се лъжа, ти имаше известни възражения срещу малката реч, която Бюел дръпна на Шакълтън.

— Не ми пука кой ще стигне пръв. Мисля обаче, че ще си изядем ушите от яд, и ще си ги ядем години наред, ако пропуснем шанса да отидем там. Колко големи околземни обекти като Киану ще се появят в обхвата ни, изобщо?

Уелдън седна и взе да потропва с пръсти по бюрото.

— Никога не сме правили симулации на такова кацане.

— Виж, ние космическа програма ли сме, или какво? „Дестини“ е корабът, който уж трябваше да отвори пътя ни към Слънчевата система. Вече пътувахме с него до Луната, два пъти. Конструиран е за експедиции до Марс, както и — поправи ме, ако греша, — до околоземни обекти. Наземните насочващи екипи ще се поозорят заради кратките срокове, но доколкото познавам момчетата, предизвикателството адски много ще им хареса.

— А каква би била ползата от такава експедиция? Нещо, което науката да превърне в златна мина?

— За бога, Шейн! Тук не става въпрос за знамена и първи стъпки! Ние си подмокряме гащите заради няколкото тона лед, които открихме на Луната, а Киану целият е покрит с лед и скреж. Ще е все едно сме надникнали в родилното отделение на Слънчевата система! — Чак сега забеляза, че Уелдън пише на лаптопа. — Ти да не би да записваш?

— Използваш интересни изразни средства. Не че съм очаквал друго от теб.

— Значи си склонен да обмислиш предложението ми?

— Обмислям го отпреди да го предложиш. Кери каза ли ти защо закъснях? — Зак поклати глава. — Бях на тайно съвещание с Гейб Джоунс и целия осми етаж. Щабквартирата и Белият дом искат да изпратим „Дестини-7“ на Киану преди Коалицията.

Обърна лаптопа, така че Зак да види схемите и графиките.

— Ах, ти, кучи син! — възкликна Зак, но без гняв. — Защо не ми каза да млъкна?

— Ще трябва тепърва да пробутам тази презентация на шефовете на отдели, а те са скептични и твърдоглави. На всеки, който би приел с отворени обятия предизвикателството, има двама, които ще сметнат, че е твърде опасно или невъзможно като срокове. Ще трябва да покажа същия ентузиазъм, който ти ми демонстрира току-що.

— Тогава прати мен.

— Може и да го направя. Ако ми удариш едно рамо при срещите...

— Майната им на срещите ти, Шейн. — Зак се подпря с ръце на бюрото. — Прати ме на *Киану*. Включи ме в екипажа. Аз съм твоят експерт по темата. Квалифициран съм да летя с „Дестини“ и „Венчър“.

Уелдън го гледаше: очите му не издаваха нищо.

— „Дестини-7“ си има екипаж.

— За експедиция до Луната. Сега ще му трябва експерт по Киану.

— Тоест Зак Стюарт.

— Помисли и ще разбереш, че никой друг от астронавтите, с които разполагаш, няма моята квалификация. — Продължи, без да чака възражение от страна на Уелдън: — И се поддържам във форма, между другото, със задължителните летателни часове и прочие.

— Това не го оспорвам.

— Но въпреки това си против.

— Да, против съм. — Уелдън го погледна в очите. — Виж, Зак... ти загуби Меган преди две години, но още скърбиш. Наистина ли си готов... психически?

— Иначе нямаше да дойда при теб — каза Зак и осъзна, че тази нова задача, тази нова цел, му е необходима повече от всичко друго през изминалите две години. Ако Уелдън му откажеше, Зак щеше да напусне кабинета му, а после и НАСА.

— Оценявам ентузиазма ти, Зак, но...

Зак стана.

— Майната ти, Шейн. Дължиш ми го. Правилата на Дийк.

Уелдън примигна.

— Без съмнение. Разбира се, правилата на Дийк може да не натежат достатъчно на деветия етаж или в щабквартирата...

— Добре тогава, помисли за екипажа, който сте подбрали. Имаш Теа, Ивон Хол, Оливър Маккейб и Пого Дауни. Хол е способна, силна, справя се страхотно с извънкорабната дейност, но има проблеми с татенцето си. С други думи — става, но не е незаменима. Колкото до Дауни, той е най-добрият ни пилот, особено за полет до непознат обект с кратко предизвестие. Маккейб е умен, но е зелен и така е задълбал в лунните реголити, че говори само за това и е втръснал на всички. Сигурен съм, че вече обмисляш свалянето му от екипажа. — Лицето на Уелдън не издаде нищо. — Теа... кой, мислиш, я познава по-добре от гаджето ѝ? Тя би била страхотен командир на лунна експедиция. И двамата знаем колко пунктуална е и как държи всичко да е ясно до най-малката подробност. Като командир на експедицията до Киану — и предвид съкратените срокове за подготовка — тя ще побърка наземните екипи, ще ги затрупа с въпроси, а ти нямаш време за това.

Теа трябва да остане в екипажа, но не като командир. Аз съм твоят човек. Имам достатъчно опит като космически пилот, за да заместя при нужда Теа в управлението на „Дестини“ или Пого в управлението на „Венчър“. Имам не по-малко часове извънкорабна дейност от Ивон, а в целия център няма и един човек, който да познава Киану по-добре от мен. Твоят предшественик на поста, деветият етаж и щабквартирата смятаха, че съм достатъчно способен, за да ми поверят първата лунна експедиция през двайсет и първи век. Наистина ли вярваш, че не мога да се справя с *това*?

— Остава един важен въпрос — каза Уелдън, наглед съгласен с аргументите, които Зак беше изложил толкова страстно. — Ситуацията със семейството ти. Какво ще каже Рейчъл?

След краткия си разговор с Харли Зак не се беше сещал за Рейчъл... но не му беше нужна особена проникателност, за да предвиди реакцията ѝ.

— В началото идеята ще ѝ хареса, за около седмица, после ще я намрази. Което не я прави по-различна от децата на другите астронавти. Ще се справи някак. Решението е мое. Целта е моя. Експедицията е моя.

Уелдън го гледа втренчено още пет-шест секунди. После му подаде ръка.

— Поздравления, командир Стюарт. „Дестини-7“ е твой.

Зак успя единствено да кимне. И преди беше изживявал вълшебни мигове в живота си — когато се обясни в любов на Меган, без да знае дали тя ще отвърне на чувствата му... когато се роди Рейчъл... когато от НАСА му се обадиха да го питат още ли проявява интерес към работата на астронавт...

— Знаеш ли кое ще е истинското предизвикателство за теб?

Зак се сещаше за сто внезапни и страховити предизвикателства. Без да брой тренировките и Рейчъл.

— Кое?

— Да кажеш на гаджето си, че ѝ отнемаш командването.

„Давай, «Дестини-7»! Давай, САЩ!“

Често срещан пост в мажоретската група на neomission.com

Я пораснете. Нямахте да стигнете дотук, ако не беше Коалицията.

Поствано от фен на „Брахма“, същата група

КИАНУ: ПРЕСТОЙ

— Добре че имаме въздушния шлюз — каза Пого, зачервен и изпотен от мъчителната задача да подготви костюмите на Зак и Ивон за извънкорабния престой, да провери торсовете, ботушите, ръкавиците. Единственото изненадващо в коментара бе, че идваше от устата на полковник Патрик Дауни, пилот от военновъздушните сили на САЩ, прочут със стоицизма си относно негодите на космическите пътувания. Зак, Ивон и Теа вече от два часа сумтяха и ругаеха в опит да извършат маневрите, необходими, за да се нахранят, да почистят, да използват тоалетната и да подготвят Зак и Ивон за първите стъпки на повърхността на Киану. Какви ли не неща трябваше да бъдат извадени от чекмеджета и шкафчетата, използвани, после върнати обратно... или пък отломките им да бъдат прибрани в друго чекмедже. — Тук е като в онзи цирков номер, дето десетина клоуна излизат от миниатюрна кола. Тъкмо мислиш, че всички са излезли, и се появява още някой — каза Пого, очевидно на ръба на търпението си. — А това какво е, по дяволите? Ивон?

Държеше сребриста кутия с надпис ХОЛ ЛК (лична кутия) — набор семейни снимки и други дребни сувенири с емоционална стойност, които астронавтите можеха да вземат със себе си на борда, стига общото им тегло да не надвишава килограм-два.

— Надявам се, че не е пълна с късметлийски монети и други джунджурии — подкачи я Теа. Астронавтите от ранните мисии често бяха заобикаляли правилата, вмъквайки забранени вещи на борда.

— Не, има само позволени неща, представи си — сопна ѝ се Ивон.

— Каквото и да има, въпросът е, че кутията не е прибрана където трябва — каза Зак, взе я от Патрик и я връчи на Ивон. — ЛК-тата са в 20-Б.

Мушна се между двамата и влезе в шлюза. Камерата беше голяма почти колкото контролната кабина. В деня — след седмица, ако всичко протечеше по план, — когато Зак и екипажът му щяха да излетят с „Венчър“ от повърхността на Киану, шлюзовата камера

щеше да остане тук заедно с другите компоненти от спускаемия апарат, свързани с фазата по кацането. В момента обаче шлюзът им служеше за съблекалня.

Теа го чакаше в камерата с шлема му.

— Оооо, командир Стюарт — измърка тя съвсем като секси мацка от някой стар филм. — Бих предпочела да ви съблека, вместо да ви обличам...

— Още не е късно да добавим „първо чукане на Киану“ в летателния план.

— Мечтай си — каза Теа, вече с нормалния си глас. — Но все пак благодаря, че попита. — Тъкмо се канеше да надене шлема покрай ушите му, когато се поколеба.

— Какво? — При нормални обстоятелства Зак не се паникьосваше лесно, нито се тревожеше излишно, но обстоятелствата не бяха нормални.

Тя се наведе и го целуна нежно.

— За късмет. — След което шлемът се спусна и заглуши механичното жужене на корабните системи. Теа го завъртя леко да го намести в шлица на вратния пръстен, после обратно да го заклини. С това процесът по обличането завърши и Зак си пое въздух от резервоарите на костюма.

Чу гласа на Пого в слушалките:

— Зак!

— Какво има?

— „Брахма“ захожда.

Без да чака указания, Теа разкачи шлема на Зак и му помогна да го свали.

— Напомни ми...

— ... че вече си изразходвал няколкоминутен запас от въздуха в резервоарите, да, да.

Пого беше включил една от външните камери на кораба и образът се предаваше към дисплея на командното табло.

Образ на черно небе над неравния бял ръб на Везувий... и една ярка звезда.

— Прилича на захождащ за кацане самолет — каза пилотът.

— Предават на живо — каза Теа. На дисплея пред нея течеше образ, излъчван по открит канал от контролната палуба на „Брахма“ —

образ на заснежена повърхност, видяна от височина хиляда и петстотин метра според числата отстрани, които се меняха ежесекундно.

— Не трябва ли да бием тревога или нещо от този сорт? — попита Пого. Явно не беше забравил ракетната установка.

— Да, готви се за вражески абордаж. — Зак вярваше, че „екшън“ няма да има; а дори да се стигнеше дотам, възможностите на „Дестини“ за контраатака бяха нулеви. — Хюстън, прекъсваме подготовката за напускане на кораба, докато „Брахма“ не се приземи успешно.

След пет секунди от Хюстън потвърдиха:

— Разбрано, „Венчър“. Изчакайте отломките да се слегнат.

Ярката звезда постепенно се превърна в бирена кутийка с крака и перка от едната страна. „Брахма“ беше спрял и буквално висеше във въздуха.

— Тадж явно не бърза — каза Теа, загледана в коментара, който течеше по коалиционния телевизионен канал.

— Не той пилотира кацането, нали? — попита Пого.

— Спокойно, полковник. Хората ще запомнят, че ти си бил пръв — каза Ивон. Пого я стрелна с поглед, способен да прогори дупка в челото ѝ.

— Спускат се!... — докладва Теа.

Точно като при „Венчър“, двигателите на „Брахма“ горяха без пламък — виждаше се само по-светла зона в основата на кораба и валма пара от изпарения сняг по повърхността на Киану.

— Прилича на „Две хиляди и първа“ — каза Ивон.

— На какво? — изръмжа Пого.

— На филма бе — отговори Теа.

Прави бяха... Зак също откриваше прилика с голямата кръгла търговска совалка, която се прилуняваше при база „Клавиус“ във филма на Кубрик и Кларк.

— Още петдесетина метра според мен — каза Пого.

А после „Брахма“ изчезна в бял облак.

— Какво стана, по дяволите?! — възкликна Ивон.

Зак я плесна по ръкава на костюма.

— Млъкни и гледай!

През белотата — приличаше на мъгла, която се вдига над морски бряг рано сутрин — Зак видя как „Брахма“ подскочи, точно както беше подскочил и „Венчър“... но само с няколко метра. Космическият кораб буквално се завъртя около оста си, после нещо като въже или кабел се стрелна от ракетната установка на хълбока му и се заби в земята. Гигантският апарат, висок колкото шестетажна сграда, потръпна като изхвърлен на брега кит... после кацна изящно.

Зак се разсмя.

— Не мога да повярвам! Използваха харпун! — Видя, че никой от екипажа не го е разбрал, и обясни: — Изстреляха харпун от тръбата. Не е ракетна установка, а джаджа някаква, инструмент, който да предотврати подскочането.

— Искаш да кажеш, че просто са пуснали котва? — каза Теа, без да крие удивлението си. От четиримата само тя имаше мореплавателен опит.

— Бинго — каза Зак. — Точно като при ветроходите.

— Е — каза Пого и се обърна към Зак. — Явно не си единственият, който чете романчетата за Хорнблоуър.

Екипажът на космически кораб „Брахма“ се готви за историческото проучване на околоземния обект Киану. Продължаваме да получаваме данни чрез мрежата от сателити при Бялалу край Бангалор.

Нека припомним, че космическият кораб „Брахма“ беше изстрелян от космическия център „Куру“ на Европейската космическа агенция на осемнадесети август две хиляди и деветнадесета година.

Прессъобщение на Индийската организация за космически изследвания, 22 август 2019

— Да, на линия съм.

На Лукас Мунарето тази фраза започваше да му омръзва. Кажиречи само това повтаряше по връзката въздух-земя през четирите дни след изстрелването на „Брахма“.

Проблемът беше в бангалорския контролен център, където и най-простичкият въпрос предизвикваше лавина от подробни консултации. Лукас беше забелязал тази колебливост още по време на симулациите, но я беше приел като естествена част от тренировъчния процес, още повече че центърът в Бангалор никога не беше контролирал толкова сложна експедиция. Освен това международният екипаж на Тадж често реагираше със закъснение.

Сега обаче, докато се бореше с един от регулаторите на налягането в космическия костюм на Наталия Йоркина, Лукас си даде сметка, че никой в наземния екип, дори главният ръководител на полета Викрам Наяр, не проявява желание да поеме отговорност и да вземе еднолично решение. Сега, когато целият свят ги гледаше, а четиричленният екипаж току-що беше кацнал на Киану, хората от наземния контрол бяха като неопитни актьори, които замръзват в мига, когато ги облее светлината на прожекторите.

От престоя си на Международната космическа станция Лукас знаеше, че НАСА не действа така. Там хората, които поддържаха връзка с екипажа след изстрелването, бяха или астронавти, или членове на тренировъчните екипи, които работеха в тандем с

ръководителите на полетите. Рутинните решения се вземаха в движение. Извънредните ситуации изискваха известно обсъждане, разбира се, но гласът по връзката винаги звучеше делово, експертно, уверено.

Но това беше естествен резултат от различния подход на двете системи — Бангалор беше възприел руския метод на работа, при който действията на космонавтите се контролираха стриктно от наземния екип. В НАСА бяха по-гъвкави, работеха с презумпцията, че един добре обучен астронавт е способен да вземе правилното решение във всяка ситуация.

Бангалор очевидно нямаше голямо доверие в своя екипаж. Жалко, понеже негов член беше и Най-великият астронавт на света.

Лукас Мунарето обичаше тази титла. Беше я получил преди няколко години, по време на единствената си космическа мисия, първата, извършена от бразилски астронавт и отвела го на Международната космическа станция.

При едно излизане от станцията партньорът на Лукас, японски астронавт, се беше разкачил за кратко от корпуса. При излизания в открития космос астронавтите бяха прикачени към корпуса на станцията поне с два осигурителни кабела, но по силата на невероятен малшанс един от контактите беше поддал в мига, когато японският инженер преместваше резервния си кабел на нова позиция при трегер 86. Това простичко движение — чиято инерция обикновено се овладяваше с прилепване към корпуса на станцията — завъртя японца около оста му и бързо го отдалечи от трегера.

Без признаци за паника и пред погледите на милиони телевизионни зрители Лукас се хвърли след другаря си, улови го за краката и бавно, но сигурно го изтегли назад.

Извънредната ситуация трая само няколко секунди, а последващият анализ показва, че не е имало реална заплаха за живота на астронавта, който бе овладял до голяма степен въртенето си, а и се беше намирал в обхвата на роботизираната ръка.

Междувременно обаче легендата беше заживяла собствен живот, подпомогната от тъмнокосата хубост на Лукас, заразителната му усмивка, свободното владение на четири езика и репутацията му на безстрашен пилот на спасителен хеликоптер, както и от сестра му Изобел, бивш модел на бельо с известна марка.

Благодарение и на тази си слава Лукас се беше сдобил с възделеното място в екипажа на „Брахма“. Бразилският дял във финансирането на коалиционната космическа програма теоретично осигуряваше право на бразилско участие в първата голяма експедиция, но Бразилската космическа агенция нямаше астронавтски корпус, а само двама щатни пилоти, които пращаше на тренировъчни курсове в Хюстън, Москва, Кьолн и Цукуба през последните десетина години. През 2017-а Лукас Мунарето беше единственият бразилец с нужната квалификация и трябваше да се състезава за ограничени брой места с членовете на руския космонавтски екип и индийските вьоманоти, да не говорим за квалифицираните кандидати от Европейската космическа агенция и Япония, и дори с един обиден на НАСА американски астронавт.

В крайна сметка Лукас спечели място в екипажа и започна подготовка с индийския командир на мисията и двама руски космонавти, всичките с различен стаж и професионален опит. Денис Черток беше на петдесет и имаше зад гърба си пет космически полета, всичките до Международната станция, включително и като експерт в отдавна закритата американска програма за космическите совалки. Благодарение на осемдесетте си часа извънкорабна дейност Черток знаеше всичко за хардуера, операциите и най-вече за работата в открития космос. Дори Тадж, който беше пословично чувствителен на тема йерархия, се отнасяше към Денис почитателно, поне докато към края на подготовката обесивно-компулсивното разстройство на характера му не взе превес.

Наталия Йоркина изобщо не беше участвала в космически мисии. Според Лукас я бяха избрали просто за да има жена в екипажа. Тъмноока, често нервна и склонна да се киска без видима причина, в началото Наталия беше направила лошо впечатление на Лукас. С течение на времето мнението му се промени — Наталия се оказа изключително компетентна, жадна за знания и неуморна, направо като робот.

Колкото до Тадж, той беше най-безстрастният и флегматичен човек, когото Лукас познаваше, приличаше повече на пенсиониран счетоводител или строг швейцарски banker, отколкото на тестови пилот. Най-голямото му достойнство беше търпението... което се

оказваше още по-ценно качество предвид нерешителността на Бангалор.

Единствено новините за поредното американско безобразие извикваха у Тадж подобие на емоция. Тогава усмивка раздвижваше лицето му, той вдигаше вежда и започваше да потрива доволно ръце.

Добре беше да се знае, че индийският им командир все пак е способен на обикновени човешки емоции, но за разлика от него, Лукас мразеше съперничеството между Коалицията и Съединените щати. Вярно беше, че през последните двайсетина години американските отношения с Русия бяха минали през няколко кризи, както и че американците неведнъж се бяха отнасяли безобразно с Индия.

Но споровете на Бразилия с Големия брат на север рядко излизаха извън темата за енергийните въпроси, а дори и тогава обикновено се изчерпваха с публично размахване на юмруци.

Всичко това — липсата на реакция от Бангалор, игричките на дребно и фактът, че опитният американски екипаж беше кацнал на Киану преди тях — вбесяваше Лукас. Идеше му да извика: „Хайде бе! Славата ни чака!“

Голям тъп обект: същ., от научната фантастика, термин, въведен от литературния критик Роз Кавъни в негова статия за британското списание „Фаундейшън“ (1981), описателно за големи, близки до Земята планетоиди, космически кораби или други обекти. Вж: „Пръстенът свят“, Нивън, Л., сферата на Дайсън и др.

Сайфайпедия, август 2019

Зак нямаше търпение да излезе навън. Двамата с Ивон вече бяха облечени, дишаха от кислородните бутилки на костюмите си и чакаха налягането в шлюза на „Венчър“ да падне до нулата. Макар че имаше радиовръзка с Ивон, с Пого и Теа, с Хюстън и с цялата Земя, Зак се чувстваше като в какавида. Това можеше да се очаква, разбира се, защото костюмът, който тежеше почти сто килограма при земна гравитация — повече от самия Зак, — беше като самостоятелен космически апарат с човешки размери.

Но имаше и друго. Наситената с адреналин умора влияеше на психиката му, караше го да се чувства някак разкачен, свободен. И защо не? Вече не беше на Земята, загубил беше съпругата си, а връзката с дъщеря му беше толкова крехка, че вече трудно си спомняше лицето и гласа й...

Чувстваше се като онова древно морско чудовище, което открило, че прекарва повече време в откритите плитчини, отколкото във водата. Беше на прага на велико приключение, оставил бе зад гърба си удобствата на стария свят, за да проучи най-големия и най-тъпия голям тъп обект в човешката история...

— Готови за излизане — каза Теа.

Ивон отвори люка. Утринната светлина на Киану беше ослепителна — не само заради липсата на атмосфера, която да филтрира слънчевите лъчи, а и заради снежната покривка. Пейзажът беше досущ като зимен ден, помисли си Зак, само дето небето тук беше черно.

Ивон първа стъпи на решетъчната платформа от другата страна на люка. Обърна се, стиснала перилата на платформата.

— Как се справям?

Зак бе на една крачка зад нея, стоеше и гледаше надолу към краката на „Венчър“. Повърхността около тях беше покрита с киша — разтопен сняг и лед, който се охлаждаше върху твърда скала. Сигурно беше по-хлъзгаво от ужасния лунен терен при Шакълтън, но едва ли криеше сериозни опасности. Зак вдигна тромаво палци в гигантските ръкавици на костюма.

— Денят е хубав. Хайде да се поразходим.

Ивон слезе внимателно по шестте стъпала на решетъчната платформа. Стълбата свършваше на метър над повърхността — лесна стъпка на Луната и още по-лесна при миниатюрната гравитация на Киану. Зак побърза да я предупреди:

— Стъпвай бавно и внимателно, момиче. Все едно плуваш.

— Ясно. — Ивон вече се беше задъхала. А той откога беше започнал да нарича жените „момичета“?

Стиснала здраво перилата, Ивон бавно се запуска към земята.

— Готово! — каза доволно, щом стъпи долу. — Здравей, Киану! Дано и ти се радваш да ни видиш толкова, колкото ние се радваме да видим теб!

„Не е лошо“ — помисли Зак.

Ивон се отдалечи на няколко крачки от апарата.

— Как е триенето? — попита той.

— Слабо — отвърна Ивон, после побърза да се поправи: — Но става. Плъзгането май е по-удобно от ходенето.

— Ски маратон в пресечена местност — отвърна Зак и също се спусна по стъпалата. В товарното отделение имаха два чифта скиорски щеки. Може би трябваше да ги вкарат в употреба при следващото си излизане. — Ще ми се всички да бяхте тук — каза той и стъпи на Киану. Моментално установи, че Ивон се е изразила твърде меко — въпреки тежестите при глезените на костюма и кабарите на подметките едва не падна по гръб. За щастие му се размина и му спести — на него и на НАСА — челно място в най-гледаните клипчета в YouTube.

Според летателния план следващите двацет минути бяха предвидени за „обход“, който да им даде представа за повърхността — снегът беше покрит с крехка ледена корица, която едва ли би

издържала по-голяма тежест от техните четири-пет килограма тукашно тегло — и най-сполучливия метод на придвижване.

Явно решена да промени имиджа на мълчаливия космически изследовател, Ивон бърбеше неуморно за светлината, за повърхността, за гледката.

Доволен, че Ивон се е нагърбила доброволно с тегобите на живия коментар, Зак тръгна бавно и предпазливо към ръба на Везувий. Тази естествена „вентилационна шахта“ се оказа само на шейсет-седемдесет метра. От прозорците на „Венчър“ му се беше сторила доста по-далеч — още едно напомняне, че Киану е малък.

— Ивон — повика я той по връзката, — хайде да преминем към втора стъпка. — Според летателния план втората стъпка касаше експерименталния пакет, прибран в малко багажно отделение в корпуса на „Венчър“. В по-голямото отделение до него беше прибран подвижният модул тип луноход.

— Дай ми още минутка, шефе — каза Ивон.

Зак се обърна и видя, че Ивон върви към ръба на Везувий. Е, кой беше той да я вине?

А после земята под краката му изведнъж се люшна и той залитна като герой от анимационно филмче. Все пак успя да не падне.

— „Венчър“, усетихте ли труса?

— Да! — отвърна Теа. — Мисля, че е Везувий!...

Лошо.

— Ивон — каза той по връзката. — Връщай се. Веднага!

Твърде късно. Виждаше я право пред себе си — на няма и десет метра, — видя и разширяващия се бял облак, който изригна зад нея.

— О, боже!... — изпищя Ивон.

Изригналата свръхнагорещена пара я блъсна и я запрати в небето по посока на кацналия „Брахма“.

Ивон прелетя над Зак, размахала ръце и крака.

Предава наземният контрол на мисия „Дестини“, време осемдесет и един часа и дваайсет минути от началото на полета. Комуникационният ни екип работи по отстраняването на проблем с микровълновата антена на „Венчър“, който предизвика временна загуба на видеосигнала от историческите първи стъпки на астронавтите Хол и Стюарт върху повърхността на Киану. Поддържахме аудиовръзка с екипажа. Всичко се развива според летателния план. Очакваме видеовръзката скоро да бъде възобновена.

Скот Шолър от Отдела за връзки с обществеността на НАСА, малко след инцидента с Ивон Хол.

— Така, нещата малко се поуспокоиха... — Гласът на Шейн Уелдън обаче изобщо не прозвуча спокойно в слушалките на Харли. — Какво мисли твоят екип?

— Още получаваме макроданните. — Миг след като Ивон Хол бе издухана от повърхността на Киану, Харли Дрейк излетя с количката си от контролната зала право към съседното помещение, където се бяха събрали роднини на астронавтите и където аудио- и видеосигналът пристигаше в орязан вариант. Не достатъчно орязан обаче — съпругата на Патрик Дауни, Линда, и двете им деца се бяха свили в един ъгъл в компанията на свещеник и своя ЕПО.

Рейчъл седеше зашеметена до приятелката си Ейми Майър. Щом видя Харли, стана.

— Зак още не е приключил с пакета — каза Харли на Уелдън по връзката.

— Значи работите на сляпо.

— Ще се оправим — каза той, като едновременно махна окуражително на Рейчъл. — Ами Хол? — В стаята нямаше роднини на Ивон, но пък тя беше щерка на Гейбриъл Джоунс, директора на космически център „Джонсън“. Този факт не беше тайна за никого — стотиците служители на центъра го знаеха. Но нито директорът, нито дъщеря му говореха за това: държаша се като обикновени познати и по

никакъв начин не демонстрираха роднинската си връзка. Харли не искаше и да мисли какъв ужас изпитва в момента шефът им...

— Паднала е недалеч от „Брахма“. Все още теглят данни от костюма ѝ. Зак е тръгнал натам.

— Това е добре. — Изрече без глас: „Ивон е добре“ към Рейчъл и вдигна палци, после прекъсна връзката с Уелдън.

— Какво, тя добре ли е? — попита Рейчъл. Явно не му вярваше.

— Жива е. Повече се тревожа за теб.

Рейчъл стрелна с поглед приятелката си, която плачеше тихичко.

— Ами, откачам вече. — Поведението ѝ говореше друго — изглеждаше нервна, но се владееше.

Харли я докосна по ръката.

— Нормално е да си уплашена. Противното би означавало, че не разбираш какво е станало.

— Я пак ми кажи защо татко е сметнал, че това е добра идея?

— Може би когато се върна. — През последната година между двамата с Рейчъл се беше зародило нещо като приятелство, споено от общата им трагедия. И от още нещо — и двамата бяха като омагьосани от Киану. (Всъщност интересът на Рейчъл към околоземния обект приключи в момента, в който назначиха баща ѝ за командир на експедицията.) — В момента Уелдън настоява да обясня структурата на вселената и още една-две дреболии...

— Е, по-добре се връщай по-бързо. И гледай да оправиш белята.

— Точно това смятам да направя. — Харли всъщност не беше типичният ЕПО, ролята му в мисията на „Дестини-7“ беше друга. Когато Зак го помоли да поеме грижата за Рейчъл като негов екипажен помощник-офицер, той му отказа категорично. („За бога, помниш ли какво стана последния път, когато ти бях ЕПО?“) Но после Рейчъл беше настояла... и той отстъпи.

Завъртя количката и пое обратно към контролната зала.

Травмата на първи прешлен, която беше получил преди две години, беше гадна работа, откъдето и да я погледнеш. Като за начало, Харли страдаше от хронични болки и хронично унижение. После дойде ужасът от загубата на сексуалната функция... от загубата на контрол върху червата... от факта, че никога вече няма да лети... от необходимостта да свикне с инвалидната количка.

Днес обаче най-много му тежеше фактът, че е прикован. Вярно, разполагаше с всякакви високотехнологични джаджи и се справяше изненадващо добре с работата си, но неспособността да стане, да се разходи, да използва езика на тялото си го угнетяваше. Харли беше като Сънданс Кид от онзи стар уестърн — „Когато се движа, мисля по-ясно“.

Може би затова разбра със закъснение какво означават данните, пристигащи от Киану.

Върна се във врявата на съветническата стая — голямата маса беше затрупана с лаптопи и данни на хартиен носител — и поднови опитите си да изстиска някоя и друга ценна идея от седмината шумни и изнервени специалисти, които ръководеше. Най-възрастният сред тях беше седемдесет и пет годишният Уейд Уилямс, автор на популярна астрономическа литература (и един от идолите на директор Джоунс, което беше и единствената причина Харли да търпи в екипа си това арогантно и недочуващо копеле), а най-млада беше трийсет и две годишната Саша Блейн, гениална докторантка от Йейл, известна както със зашеметяващата си фигура, така и с впечатляващия си коефициент на интелигентност. По скайп държаха връзка и с още съветници... по дяволите, на моменти Харли се чувстваше като старшина в лагер на новобранци, а не като ръководител екип.

— Хайде млъкнете, мамка му!

Не млъкнаха съвсем, но все пак децибелите спаднаха достатъчно, за да се чува гласът на Харли. „Имат късмет, че съм прикован на количката, иначе досега да съм фраснал някого“, помисли си той.

— Това не ви е шибан семинар. Имаме задача в реално време и критична ситуация, а в съседната зала ръководителят на полета чака да му дадем отговор на въпроса — какво става с Киану?

— И какво иска — правилния отговор или някакъв отговор? — провлече с южняшкия си акцент Уилямс. Глен Крийл, другият саркастичен критикар в екипа — беше телевизионен сценарист, за бога! — му изръкопляска ухилен, моля ви се!

— Спокойно, Уейд — побърза да се намеси Харли в недотам успешен опит да прояви търпение. — Имаме ли някакъв отговор изобщо? Нещо, което би могло да предпази екипажа от други опасности? — Мълчание.

— Тогава нека резюмираме събитията — продължи Харли. — От момента, в който „Дестини-Венчър“ проведе орбиталния си тласък, на Киану са регистрирани четири изригвания. Какво знаем за тях. Саша?

Саша Блейн, високата и неспокойна червенокоска от Йейл, беше скарана с дисциплината, но поне беше показала, че е в състояние да проумее приоритетите на екипа.

— Изригванията дойдоха от различни точки на повърхността на Киану, бяха с различна продължителност и сила...

— А честотата? — попита Уилямс. — Интервалът между изригванията — скъсява ли се, или се удължава? — И добави: — Следите ли обратното броене до унищожаването на Вашингтон?

Блейн пренебрегна втория въпрос и отговори на първия:

— Интервалите са два часа, един час и трийсет и пет минути, един час и петдесет и една минути. Не виждам никакъв модел.

— Чакайте! — извика Лили Валдес, преподавателка в университета „Ървайн“. — Налице ли е увеличаващ се орбитален момент?

Приказките изведнъж утихнаха и екипът се смълча.

— Някой може ли да отговори? — попита Харли. Това не беше по неговата част.

— Да — обади се Саша Блейн. — Преди, въ, преди последните събития Киану се въртеше много бавно, един оборот за шейсетина дни...

— ... което не е типично за околоземните обекти — каза Уилямс.

— ... не че сме виждали кой знае колко извънслънчеви околоземни обекти, че да знаем кое е типично — не можа да се стърпи Харли и се обърна към Блейн. — Какво е положението сега?

— Ами, изглежда, новият период на въртене ще е дваайсетина часа.

— По-малко от едно денонощие.

Имаше нещо обезпокоително в тези числа, но Харли не можеше да го напипа. И как иначе — проклетият Уилямс не спираше да плямпа.

— Повече ме тревожат изригванията — казваше в момента. — Всичките са в едно и също полукълбо. Някаква друга корелация забелязвате ли?

— Не знам дали имаме достатъчно информация да изградим модел — каза Харли. — Регистрирали сме само десетина изригвания през последните две години...

— А сега имаме четири за няколко часа — вметна съвсем ненужно Уилямс.

— Четири засега — не пропуска да добави Крийл.

Харли усещаше, че пропуска нещо очевидно — и той, и всички останали.

Точно тогава Саша Блейн каза:

— Получаваме данни от големите антени.

В същия миг слушалките на Харли изпукаха и той обърна гръб на колегите си от екипа, които се разприказваха един през друг.

— Харли — чу се гласът на Уелдън в слушалките му. — Двама от екипажа на „Брахма“ са излезли на повърхността и са стигнали до Ивон. Жива е, с пробойна в костюма. В момента я прехвърлят към „Венчър“.

— Можеше да е и по-лошо — каза Харли. Знаеше, че това е начинът на Уелдън да го притисне за отговор. — Изчакай секунда, Шейн... — Свали слушалките на врата си, обърна се и каза: — Сега пък какво?

Този път стаята се умълча като по команда. Всички съветници, и присъстващите, и тези по скайп-връзката, го гледаха втренчено.

— Какво?

— Виж. — Саша Блейн обърна към него екрана на лаптопа си.

До този момент Харли беше убеден, че събитията на Киану имат някакво геоложко обяснение и че засилената вулканична активност навярно е предизвикана от гравитационното влияние на Земята при сегашното най-малко отстояние на двата обекта. Същото обяснение навярно беше приложимо и към промяната във въртенето на Киану.

Вече не. Харли плъзна поглед по числата, описващи траекторията на Киану, и каза:

— Влязъл е в орбита, така ли?

— Така — каза Уилямс. — Днешните изригвания бяха много по-силни от предишните... достатъчно мощни да действат като тласъци на реактивен двигател.

Докато ехото от детонацията на тази информационна бомба още трещеше в главата му, Харли чу далечния глас на Уелдън от

слушалките на врата си:

— Тук всички чакаме, Харли. Имате ли нещо за нас? Каквото и да е?

Харли плъзна поглед по лицата около масата и го задържа върху Саша Блейн, която го подкани с жест, сякаш го питаше какво още чака.

— Добре, контрол на полета. Последните данни показват, че Киану вече не е околоземен обект. Извършил е тласък, който го е въвел в орбита при перигей 470000 километра, апогей 500 километра, ъгъл от седемдесет и осем градуса и нов период на въртене от двайсет часа.

— Какво означава това, Харли?

— Означава, че Киану е автономен енергийно задвижван космически апарат от неизвестен вид. Поради липса на по-добра дума бих го нарекъл космически кораб.

Никой ли не намира за подозрително, че проблемите с микровълновото излъчване на „Дестини“ се появиха точно когато астронавтите напуснаха кораба? Съвпадение? Едва ли?

Поствано на nasa.jsc.gov @ 83:42 KB от Cessna Man
Изтрито @ 83:44 KB

— Къде е тя? — каза Зак. — Няма ли кой да ми отговори!?

Имаше някаква най-обща представа... видял бе как Ивон прелита над него от Везувий към „Брахма“. Но комбинацията от къс хоризонт, остатъчна пара, неравен релеф и неговото ограничено от скафандъра полезрение му пречеше да види къде е паднала.

И дали изобщо е паднала всъщност. Гравитацията на Киану беше толкова слаба, че човек лесно можеше да достигне скорост на отделяне — достатъчно би било да се затича. Изригването, ударило Ивон, изглеждаше достатъчно силно да я изстреля в орбита.

С надеждата, че това не се е случило, Зак обърна гръб на Везувий, така че „Венчър“ да остане от лявата му страна, и тръгна къде с подскоци, къде с плъзгане и газене в посоката, в която беше отлетяла Ивон.

По връзката се чуваха гласове — на Теа и Пого, както и от наземния контролен център, — но не носеха никаква ценна информация.

— Всички да млъкнат! — извика Зак, прибягвайки до онова, което Рейчъл обичаше да нарича „сериозния му глас“. — Ивон, чуваш ли ме?

Зачака със затаен дъх. Страх го беше, че ще чуе нов писък като предишния, или че няма да чуе нищо.

— Ивон...

А после чу хрипливо дишане, характерния звук, когато устата ти е буквално залепена за микрофона. И стон.

— Чувам. Зак? — Слава богу! Жива беше!

— Можеш ли да ми кажеш къде си? — „И моля те, не ми казвай, че си от другата страна на Киану“.

— Ох... — Очевидно я болеше. — Не знам. Паднала съм някъде. — Още един стон. Изглежда, се мъчеше да се надигне. — Оттатък „Брахма“. Виждам върха му.

— Значи ще стигна до теб след няколко минути. — Понечи да ускори крачка и падна по очи.

Явно беше извикал, защото Теа се обади разтревожена:

— Зак, какво става?

Той успя да се изправи. За щастие костюмът му беше подсилен и можеше да издържи и много по-лоши падания.

— Ивон — извика Зак. — Ранена ли си?

— Имам чувството, че съм паднала от осмия етаж. — Опитваше се да говори небрежно, по астронавтски, но не ѝ се получи. Нещо повече, говореше като човек, който е на крачка от физиологичен шок.

— Вече съм близо — каза Зак. Надяваше се, че е прав; сребристият силует на „Брахма“ стърчеше едва наполовина над хоризонта. — Теа, кажи на Пого да...

— Пого вече е в шлюза и се облича.

— Хюстън на линия ли е?

— Слушат ни — каза тя. — Говорят с мен и Пого по канал Б.

— Добре. — Крачки, плъзгане. Точно като ски ходене в пресечена местност, само дето нямаше време да се наслаждава на гледката. Напомняше му за изгубената арктическа ледена шапка и нейните назъбени, недокоснати снежни възвишения. Само че под черно небе и под сянката на гигантската синя Земя.

Вдясно от него... това дим ли беше? Пара! Сигурно в резервоарите на Ивон имаше пробойна.

— Ивон, виждам те!

И след секунди наистина я видя — просната по гръб, единият ѝ крак изкривен под неестествен ъгъл. Когато скъси разстоянието още малко, Зак видя и първия истински цвят на Киану — кървавочервена мъглица, която се издигаше над ранения крак на Ивон и бързо замръзваше.

— Кажи на Пого да побърза! — викна Зак на Теа.

*Мили Боже, дай ми сили да не прецакам
нещата.*

Молитвата на
астронавта

Ивон Хол сънуваше.

Сънят ѝ беше започнал толкова хубаво — как стъпва на повърхността на Киану. Чувстваше се толкова удобно в костюма си, толкова силна и уверена. Е, повърхността беше заледена и коварна, вярно. Но след първите няколко крачки му хвана цаката.

Вдигнала бе глава да види Земята в черното небе и се беше зачудила колко ли невидими милиарди човешки същества гледат по телевизията нейните първи стъпки тук.

А после сънят ѝ се беше превърнал в кошмар. Толкова странно! Нищо не беше усетила, освен че снегът под краката ѝ внезапно се стопи и изчезна.

Прозорчето на скафандъра ѝ побеля и тя полетя нагоре.

Преди двайсет и две години, малко преди родителите ѝ да се разделят, семейството беше отишло на ваканция в Мексико в последен опит да загладят нещата и там Ивон беше събрала смелост да полети с парашут, теглена от моторница. След първия миг на див ужас усещането я беше изпълнило с еуфория...

И този ѝ полет започна така, но само след секунди стана лошо, много лошо — първо изгуби контрол над движенията си, после започна да се премята в мъглата от пара.

Виждаше как повърхността се появява и губи лудешки на десет и повече метра отдолу. Единствените ѝ що-годе ясни мисли гласяха: „Колко време ще мине, преди да се размажа?“, „О, боже, прецаках ли нещата?“ и „Съжалявам!“.

Но по време на полета, от началото му до самия край, не беше усетила нищо! Костюмът я предпазваше от парата, изолираше я от температурните крайности, пазеше я жива... Въпросът беше колко ще издържи. Стигна най-високата точка на полета си и започна да се снижава бавно — и тук усещането беше точно като спускането с

парашута на плажа в Мексико, — само дето изобщо не можеше да помръдне, да се извърти. Беше като кукла, която са хвърлили отвисоко и която пада надолу с главата към заснежен скален терен.

Понечи да вдигне ръце, но закъсня. Носът ѝ се сплеска в прозорчето на скафандъра. Кракът ѝ се сгъна толкова лошо, че Ивон усети как се късат сухожилия и се чупят кости.

Хлъзна се и спря. Имаше вкус на кръв в устата, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Но беше жива. Беше ли оцелял костюмът ѝ? Ако се беше скъсал, щеше да чуе съскане, после да ѝ стане студено... но само за няколко минути.

Осъзна, че не чува друго освен собственото си накъсано дишане. Така, дотук добре.

Някой я викаше. Зак!

А после все пак чу тихо съскане. Усети хлад.

Костюмът ѝ беше пострадал! Претърколи се въпреки болката... не усещаше левия си крак.

Нищо чудно. Беше изкривен по начин, който не вещаеше нищо добро. А точно над коляното се стелеше фина розова мъгла.

Добре, добре. Бяха ги обучили за всякакви ситуации. Когато се съмняваш... Какво гласеше по-нататък астронавтското правило, мамка му?

Посегна несръчно към прикрепената на гърдите ѝ чанта. Ставаше ѝ все по-студено, дишането ѝ се ускоряваше. Още колко? Къде беше Зак? По дяволите, защо се бавеше толкова?

Въже за бърджи. Ето го. Успя да го извади... „Ох, мамка му, само наполовина!“

Търкулна се отново. „Господи, колко боли!“

Зак:

— Ивон, можеш ли да ми кажеш къде си?

„Извадих го! Сега около крака. Стегни го. Здраво. Здраво! А сега вържи!“

— Паднала съм някъде.

Само това можеше да му каже.

Мина време. Може да бяха секунди или десет минути. Замисли се за Теа и Пого и за гадната малка тайна в кутията с личните си вещи, за *нещото*, което я заемаше почти цялата...

Усети, че я вдигат.

— Готово. Тук съм.

Зак! Зак я беше намерил!

— Внимавай! — примоли се тя. Или поне ѝ се стори, че го е изрекла на глас.

А после осъзна, че Зак я носи! Ами да, тук тя едва ли тежеше повече от два-три килограма...

И двамата паднаха.

— Мамка му! Извинявай! — Пак Зак.

Ивон вече изобщо не си чувстваше крака.

Вдигнаха я отново, но този път не беше само Зак — някой му помагаше. Друг астронавт, не Пого Дауни. Костюмът му беше син, а не бял...

От „Брахма“, ветеранът Денис Черток и бразилецът Лукас Мунарето, красавецът, който сам се беше нарекъл Най-великия астронавт на света.

— Така, имаме си и помощ — каза ѝ Зак. — След няколко минути ще те върнем на „Венчър“.

Ивон още се чувстваше като в сън.

Единственото, което си повтаряше непрекъснато, отново и отново, беше: „Не споменавай своята ЛК“.

Ако бъде получена информация или бъде установено, че личният състав на космически апарат е кацнал в международни води или на друго място извън юрисдикцията на която и да било държава, онези от страните по договора, които са в състояние при нужда да окажат съдействие за намирането и спасяването на въпросния личен състав, са задължени да го направят...

Член 3 ОТ
Споразумението за
спасяване на астронавти,
връщане на астронавти и
връщане на обекти,
изстреляни в открития
космос (1968)

— Сигурно се шегуваш. — Няма и два часа след последното изригване и спасяването на Ивон Хол Зак Стюарт се вираше в контролното табло на „Венчър“. Шейн Уелдън току-що му беше съобщил нещо невероятно. Нещо напълно неприемливо.

Денис и Лукас бяха помогнали на Зак да пренесе Ивон на „Венчър“; Пого ги беше пресрещнал по пътя. Денис беше лекар, така че Зак го пусна в кораба да прегледа ранената астронавтка. Отражението върху консумативите, с които разполагаха, беше пренебрежимо, поне засега.

— А вие двамата внимавайте много, разбрахме ли се? — каза той на Пого и Лукас.

— Може да се пробваме със стъпка първа в списъка — отвърна Пого.

— И в двата списъка — добави Лукас.

— Добре, но не се отдалечавайте от „Венчър“. — Страх го беше от ново изригване.

Въздушният шлюз не беше предвиден за трима астронавти в тежки костюми, особено ако единият не е в състояние да се движи сам. Но все пак се справиха. Зак свали само шлема си и се мушна в пилотската кабина, а Теа влезе на негово място да помогне на Денис с Ивон.

Той грабна едни слушалки и чу по тях как Пого подава търпеливо към Хюстън информация за последните събития.

— Тук Зак — каза Зак и без да чака отговор, докладва накратко за състоянието на Ивон — жива, ранена лошо, за нея се грижи руският космонавт с медицинско образование.

Уелдън отвърна с краткото:

— Разбрано. — Това изненада Зак, докато Шейн не продължи: — Канал Б.

Зак премина към кодираната връзка. Очакваше директорът на полета да го засипе с въпроси за физическото и психическото състояние на Ивон. Но Уелдън имаше изненада за него.

— Имаме новина от съветническия екип. Излиза, че не сте кацнали на околоземен обект.

Шейн Уелдън имаше сухо и убийствено чувство за хумор. Сигурно му вършеше работа по баровете, сигурно му помагаше и в препирните, каквито често избухваха в контролната зала на полетите, но в момента опитът му да се направи на интересен само подразни Зак.

— За какво говориш, по дяволите?

— Екипът анализира изригванията и установи, че те са изместили траекторията на Киану. В момента Киану е в орбита около Земята. Накратко, кацнали сте върху космически кораб.

В главата на Зак се завъртя калейдоскоп от образи, които той асоциираше със словосъчетанието „космически кораб“. „Междузвездни войни“. „Стар Трек“. Плюс цяла кохорта разнообразни метални чудовища от книги, филми и комикси. Нито един не приличаше дори бегло на ледения, но иначе мирен снежен пейзаж около тях.

И все неща, които не беше очаквал да срещне на живо.

— Ами добре — каза той спокойно, макар че изобщо не се чувстваше спокоен. — Това не влизаше в плана на полета.

— Разбрано. Всички се оказахме в непознати води.

— Какво искате да направим? — Знаеше какво иска да направи той... но „Венчър“ не беше негова лична собственост.

И тогава Уелдън каза още нещо, което Зак не беше очаквал да чуе:

— Ами, почукайте на вратата. Вижте дали има някой въщи. — И без да изчака отговор, продължи: — Имаш правото да откажеш. Мнозина тук смятат, че трябва да си съберете багажа и да се приберете. Строго погледнато, правилата изискват мисията да се прекрати, когато член на екипажа е пострадал сериозно. Нашата препоръка е следната — ако Ивон умира, прибирайте се. Ако е стабилна обаче, проучването на обекта получава приоритет... — И да имаше още нещо, то потъна в статичен шум.

Теа тъкмо внасяше Ивон в кабината — само по плътното трико, което астронавтите обличаха под космическия си костюм, срязано над коляното.

— Ще ми помогнеш ли?

Сложиха Ивон в един от хамаците. Зак огледа крака ѝ и гледката не му хареса — комбинация от лошо счупване и вакуумен ефект... най-лошото измръзване, което можеше да си представи.

Но поне беше в съзнание. И смело вдигна палци. Зак я потупа по рамото, после се върна в шлюза. Денис, видимо уморен, се беше подпрял на извитата стена.

— Каква е прогнозата? — попита го Зак.

— Жива е, но кракът ѝ... най-вероятно ще го загуби.

— Значи трябва да я върнем на Земята.

Денис се усмихна и разпери ръце.

— Със сигурност. Тръгвайте при първа възможност. Само да не забравите да ми отворите вратата, преди да вдигнете гълъбите...

— Стига, Денис! — Макар че никога не бяха летели заедно, Зак неведнъж беше участвал в общи тренировки с лекаря астронавт и знаеше, че Денис е фаталист дори по руските стандарти.

— Един ден забавяне не би трябвало да влоши състоянието ѝ драматично. Консултирайте се с Хюстън, ако питаш мен. Или може утре да намина пак на домашно посещение.

— Има ли нещо, което можеш да направиш тук и сега?

Денис се замисли.

— Мога да наместя счупените кости. Бих могъл също да отстраня увредената тъкан... — И без да чака изрична молба от Зак, космонавтът започна да разкопчава токите на костюма си. — Може да отнеме известно време.

— Ще кажа на Тадж.

Зак се върна в кабината и едва не се сблъска с Теа, която тъкмо беше включила Ивон към медицинската апаратура.

— Ще намериш ли минутка да ме уведомиш какво става? — сопна се тя.

— Гледай и се учи. — Междувременно комуникационният проблем явно бе отстранен, така че Зак се свърза с Уелдън и го уведоми за поставената от Денис диагноза и за лечението, което щяха да проведат.

— Ако не възникне спешна медицинска ситуация — отговори Уелдън, — имате потвърждение за едно излизане плюс спускане в шахтата.

— С каква продължителност? — При двете лунни мисии с „Венчър“ астронавтите бяха доказали нагледно, че извънкорабните престои могат да се удължат до цяло денонощие и дори до три дни с помощта на модула луноход. Модулът беше изключително важен за научния успех на експедициите — без него, само със стандартното осемчасово ограничение на космическите костюми, би било невъзможно да се покрие територия извън двукилометровата зона около спускаемия апарат, нито да се извършват ценни научни и инженерни експерименти.

— Половин денонощие. А ние ще изчислим траекториите ви за излитане за утре.

Значи сега Зак щеше да къмпингува на извънземен космически кораб! Приключението нямаше край.

— Да обобщим. С ранен член на екипажа и конкурентен апарат в съседство, без симулации и план на полета, очаквате от нас да изследваме извънземен космически кораб.

— Точно така.

Зак се обърна към Теа, която чуваше всичко това за пръв път.

— Ти си втора в командната верига. Някакви възражения?

Теа примигна.

— Ти не ме питаш, ти ми казваш. — Зак само кимна. — Освен това — добави Теа — „Брахма“ влизат, нали?

Зак си сложи отново слушалките.

— Хюстън, от „Венчър“. В готовност сме за установяване на първи контакт.

*Свръхчовешките усилия не струват
пукната пара, ако не постигат резултати.*

Ърнест Шакълтън
(1916)

Докато Зак се занимаваше с Ивон и другите нововъзникнали проблеми, Пого Дауни беше последвал Лукас до „Брахма“.

— Вашият човек отделя от времето си да ни помогне. Смятай това за компенсация.

Премълча, разбира се, че така имаше шанс да погледне отблизо апарата на Коалицията и неговия „харпун“. Заключение на Зак се оказа правилно — устройството не беше оръжие, поне не в обичайния смисъл на думата. Просто закотвяше „Брахма“ към хлъзгавата нискогравитационна повърхност.

Пого имаше противоречиво мнение за Зак Стюарт. Пичът беше умен, това беше ясно. Разбираше от наука и инженерство. Познаваше системите и процедурите. И за разлика от почти всички останали, познаваше историята на въпросните системи и процедури, знаеше как и защо са се развили по начина, по който са се развили.

Нещо повече — Зак Стюарт беше умен по един умен начин: познаваше отлично собствените си силни и слаби страни. Не се правеше на пилот, за разлика от немалко други свръхобразовани цивилни типчета в астронавтската служба, които бързо-бързо се научаваха да заместват любимите си думи от сорта на „капучино“ и „шардоне“ с пилотски лафчета като „адски жежко“ и „темпо, печен“.

Зак Стюарт работеше яко и залагаше на личния пример. Не го беше страх да си оцапа ръцете, а когато се правеше на майстор (една все по-важна роля по време на космическите мисии), наистина боравеше умело с инструментите.

Обичаше науката, но не я развяваше като знаме. Освен това умееше да подходи дори към най-идиотските експерименти — от онзи вид, който астронавтите наричаха „гледаш звезди на герданче, пикаеш в бурканче“ — така, че да запали интерес у колегите си.

Което беше свързано с друго негово качество — Зак беше схватлив и съобразителен. Беше си отгледал ефективни и дълготрайни връзки с хора от различни сфери на науката и медицината — макар че това можеше да се очаква от един астронавт, принадлежащ към „света на сдуханите техничарчета“, както го наричаше Пого.

Това — добре, но как беше влязъл под кожата на кукловодите, дирижиращи подбора на екипажите? Онези, които контролираха полетите? Явно притежаваше умения, достойни за лобистите във Вашингтон — истински акули, които Пого бе наблюдавал с ужас по време на едно свое пребиваване в Пентагона.

Стюарт, изглежда, беше спечелил на своя страна дори административния персонал — секретарките и системните администраторки. Но пък трагичното вдовство определено гъделичкаше майчинския им инстинкт.

Само че, мамка му, трябва да имаше и някакво друго предимство, иначе НАСА нямаше да му даде командването на първото лунно кацане през новия век.

И все пак...

Пого познаваше не един и двама от специалните сили — военноморски тюлени и момчета от параспасителните отряди на военновъздушните сили, — които без да им мигне окото скачаха в ледена вода или прелитаха през планински проход в безлунна нощ, убиваха хладнокръвно, било със снайпер, било с голи ръце. И всичко това без да поставят под съмнение получената заповед или да се тревожат за последствията.

Самият той, след някое и друго питие, охотно би се причислил към същия клуб.

Чудеше се дали Зак Стюарт е достатъчно безскрупулен да убие човек или — още по-трудното — да издаде заповед, която да изпрати негов колега на сигурна смърт.

Извънкорабната дейност около „Брахма“ беше в началния си етап — отваряха товарните отделения и вадеха кашони и сандъци. След петнайсетина минути на Пого му доскуча.

Освен това му писна да слуша разговора на Зак и Тадж, които мъдро бяха решили да преминават на обща честота, вместо да изчакват всяка реплика да се препредава през наземните екипи. Кажии-речи първото нещо, което Пого разбра от цялото това дърдорене, беше, че

Тадж има проблем в командно-контролната система на кораба си. Идеше му да се свърже с „Венчър“ и да им каже: „Хей, дори индиецът волю-неволю се обажда на Бангалор за помощ с компютрите!“, но засега се сдържаше.

Особено след като разбра друго — че изригванията на Киану всъщност са нещо като спирачни ракети... Но фона на това му се струваше твърде лековато да си прави шеги за сметка на Тадж.

Като малък Пого Дауни упорито вярваше, че НЛО-тата са извънземни космически кораби и че правителството крие нещо. Когато порасна и постъпи във Военновъздушната академия, вече беше забравил за тези си подозрения. Пак там научи нови и по-добри начини да се съмнява в почтеността на правителството. Но все още вярваше, че човечеството не е само във вселената. Затова да стои върху извънземен космически апарат беше... не беше *съвсем* неочаквано.

Беше си много яко всъщност.

Когато Наталия Йоркина, другият руски астронавт в екипажа на „Брахма“, излезе от кораба и се присъедини към Лукас, Пого окончателно се почувства в ролята на трето колело.

— Аз ще тръгвам. Желая ви късмет — каза на астронавтите от Коалицията.

— Късмет ще ни трябва, благодаря — отвърна Наталия.

Когато се върна при „Венчър“, Пого завари Зак отвън — мотаеше се около товарното, в което държаха модула. „Да те хване Бъз“ — така се шегуваха момчетата от тренировъчните екипи.

От години НАСА имаше глупавия навик да дава имена на оборудването. Дори бяха провели конкурс за име на модула, който щеше да участва в третата лунна експедиция, и победител излезе „Бъз“ — по прякора на втория човек, стъпил на Луната.

Е, където и да се намираше в момента, Бъз Олдрин със сигурност си умираше от кеф, защото, за разлика от луноходите „Нийл“ и „Джийн“, които бяха тъпкали гадната, подобна на азбест лунна почва, „Бъз“ щеше да е първият, стъпил на един наистина нов свят.

Или космически кораб. Да не забравяме това.

„Венчър“ се издигаше на осемнайсет метра височина, а сянката му — заради ниския ъгъл на слънчево огряване — беше три пъти по-дълга. Именно в тази сянка Зак дръпна кабела, който отваряше една пета от товарния отсек на „Венчър“... и Бъз се плъзна по рампата и започна да се разгъва.

Когато тренираха това на Земята, процесът беше доста шумен и напомняше на Пого за дразнещия дрънчащ звук, с който старите увеселителни влачета се катереха към върха на кръглата конструкция преди поредното шеметно спускане.

Но тук, в снежния вакуум, звук нямаше. С някакво странно величие колелетата на Бъз се спуснаха по местата си, кабината се разду до пълния си размер, а златната антена от полиестерни влакна се разгъна. Само за някакви си сто и двайсет секунди паякообразното возило придоби окончателния си вид, готово за работа.

— Тук ми изглежда по-голям — каза Пого. В складовете в Хънтсвил, заобиколен от макети на спускаеми апарати и картонени луноходи, Бъз му се беше струвал малък и дори жалък. Не и на Киану обаче.

— Достатъчно голям си е той. — Зак изглеждаше разсеян, което беше разбираемо предвид обстоятелствата. Задачата да командва новаторска мисия до околосемен обект беше достатъчно предизвикателство сама по себе си, а ето че сега мисията му неочаквано се беше трансформирала в нещо още по-небивало, почти невъобразимо — първия в историята на човечеството контакт с извънземен космически кораб.

Как можеше човек да се подготви за такова нещо?

Пого му помогна да извадят и другото необходимо оборудване от товарния отсек на „Венчър“ — допълнителни кислородни бутилки, научноизследователския комплект, нови камери, намотки кабели. Разтоварването не протече съвсем гладко. Една от кислородните бутилки се заклеци в товарното. Не искаше да излезе, и толкова.

— Сякаш е пораснала, мамка му! — изтърси Пого, преди да съобрази, че ругае по отворен комуникационен канал.

И тук Зак Стюарт се прояви в пълния блясък на величавия си стоицизъм. Без да каже и дума, мина напред в списъка за разтоварване, отвори съседния отсек и търпеливо се зае да вади оттам нещата и да ги подава на Пого.

След като отсекът се изпразни, Зак взе една отвертка и проби дупка в междинната стена. После я огъна с клещите по краищата.

— Мислиш ли, че идеята е добра? — Пого изобщо не се беше сетил за този подход. Това, което правеше в момента Зак, твърде много му приличаше на нещата, които самият той майстореше в гаража си у дома...

— Тази стена не е носеща, а преградна — отвърна Зак, после взе отвертката и я натика в отвора, за да освободи заклецилата се бутилка. — Освен това, когато си тръгнем, всичко това ще остане тук.

Пого не можа да реши кое намира за по-изненадващо — факта, че Зак успя да освободи бутилката по този революционен начин, или че за половин час каза само две изречения.

Херметизираната кабинка на Бъз приличаше на мехур и беше голяма точно колкото да побере четирима астронавти, но толкова нагъсто, че трябваше едва ли не да дишат на смени. Но за двама беше сравнително удобна. Засега обаче нямаше нужда да разхерметизират кабината, защото Бъз можеше да се управлява и отвън (на практика модулет беше захранвано с батерия електрическо возило не много по-сложно от обикновена количка за голф).

Или, както Зак демонстрира нагледно, можеше да се бута и влечи по снега към Везувий.

Само след няколко минути двамата стояха на ръба на кратера.

— Как си, шефе? — попита Пого. Продължителното мълчание на Зак започваше да го тревожи.

— Добре съм, оглеждам терена. Виж. — Зак взе едно парче лед, замахна със сила и го хвърли в кратера. — Не мога просто да го пусна — може да минат цели десет минути, докато стигне дъното.

Отблизо шахтата Везувий напомняше на Пого за метеоритния кратер в Аризона — гигантска дупка в земята, широка повече от километър и поне двеста метра дълбока. Бяха ходили там на обучение по лунна геология. Само че аризонският кратер беше скалист, а шахтата Везувий беше предимно бяла, покрита с дъвен сняг и лед, освен там, където нажежената пара от изригването беше разкрила скалата отдолу.

Зак започна „огледа“ с геоложки наблюдения.

— Ако изригването е било вулканично, оголените места щяха да са черни.

— А и камънаците щяха да са разместени — добави Патрик. Нямахме само Зак да води огледа я! Та той имаше петстотин часа геолошко обучение.

— Значи не е било истинско изригване, а само пара.

— Някъде долу се събира топлина.

— Залежи и скални пластове.

— Много стари обаче.

Вървяха бавно по ръба, отдалечавайки се от „Венчър“ и „Брахма“.

— Жалко, че дъното е в сянка — каза Пого.

— Ако изобщо има дъно. Ако не е бездънна яма.

— Каквото и да е, може да е дълбоко само сто километра.

Пого зърна нещо в ниското и спря толкова рязко, че едва не падна. Вдигна слънчевия си визьор, за да вижда по-ясно.

— Зак, ела да видиш.

Зак застана до него и се взряха в потъналите в сянка дълбини.

— „Венчър“, получавате ли образ? — попита Зак.

— Ако спрете да подскочате така, може и да получим — отговори Теа. Камерите на шлемовете бяха страхотни джаджи, но имаха един съществен недостатък — реагираха на всяко помръдване.

— Добре, ще се опитаме да не мърдаме — каза Зак. — А това ще го наречем аномалия номер едно.

— Нищо не се вижда...

— Прилича на рампа — каза Патрик. — Точно на един часа, на една трета от височината от дъното нагоре.

— И наистина, от този ъгъл дъното на шахтата се различаваше ясно. Сравнително гладка заснежена повърхност... и нещо като рампа, изсечена в стената на шахтата.

— Десетина метра широка според мен — добави Зак. — Но може и да греша.

— На мен ми изглежда достатъчно широка за модула.

— Здравейте! — Пого вече бе чул гласовете на Лукас и Наталия по радиото и знаеше, че идват. Лукас теглеше шейна, натоварена с оборудване и припаси.

— Яко! Някой в Бангалор явно е проявил предвидливост — каза Пого.

— На мен ми прилича на руска иновация — каза Зак.

След малко на ръба стояха четирима изследователи. Зак посочи рампата. Патрик чу как Наталия ахна.

— Удивително...

— Жалко, че не стига до ръба — въздъхна Лукас.

— Далечко е — съгласи се Зак. — Ще отидат два часа само докато обиколим по ръба на кратера.

Коего напомни на Пого нещо и той каза: — А с Бъз какво ще правим? Няма лесен път до дъното на това чудо.

Зак се обърна в масивния си космически костюм, слънчевият визьор на скафандъра му беше вдигнат... и Пого видя, че шефът му се усмихва.

— Всеки да хване по едно колело.

Без да схваща идеята, Пого се подчини и посегна към модула.

— И сега какво?

— Вдигайте — каза Зак. На Земята Бъз тежеше триста килограма; на Киану можеше да го вдигне сам човек, но поради размерите му беше по-удобно да го носят четирима. — Така — продължи Зак, — а сега към ръба. Ей там, при стръмното...

Чак сега Пого си даде сметка, че Зак смята буквално да пусне Бъз през ръба.

— По мой знак — каза Зак.

Пого не беше единственият, който хранеше съмнения.

— Зак, сигурен ли си? — попита Наталия.

— Да. Трябва да изследваме Везувий, а модулет има нужните за това инструменти. Без повече въпроси, моля. Едно, две, три!...

Тласъкът отдалечи лунохода на два-три метра от ръба, после апаратът се понесе бавно надолу, удари се в една стърчаща скала, завъртя се, но не се преобърна. Астронавтите го видяха как подскочи два пъти, точно като „Венчър“ при кацането си, после се кротна на снежното дъно.

— Не е за вярване, мамка му! — възкликна Пого.

— А ние как ще слезем? — попита Лукас.

— По същия начин — каза Зак. Поведе Пого към ръба... и го бутна.

Във Военновъздушната академия Пого беше направил двеста скока с парашут. Добре познаваше мига на изначален ужас при всеки скок, но импровизираното естество на този, както и мисълта, че няма парашут на гърба, вързаха стомаха му на възел.

Във всеки случай побърканата маневра потвърди едно нещо — че с право са избрали Зак Стюарт за командир на такава мисия.

КОНТРОЛНА ЗАЛА: „Венчър“, от Хюстън. Ивон, директорът на центъра е тук.

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Тоест баща ми.

КОНТРОЛНА ЗАЛА: Да, баща ти, доктор Джоунс.

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Той нещо официално ли има да каже, или, въ... медицинско?

КОНТРОЛНА ЗАЛА: Не. Иска да поговорите... като баща с дъщеря.

ДИРЕКТОР (ДЖОУНС): Просто искам да разбера как си.

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Вече казах на лекарите. Те наблюдават състоянието ми.

ДИРЕКТОР (ДЖОУНС): Всички ние...

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Всички вие явно не зачитате правото на усамотение.

ДИРЕКТОР (ДЖОУНС): Ако решиш да... ако решиш, че трябва да преустановим мисията, ще те изтеглим оттам.

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Това звучи повече като казано от директор на космически център, отколкото от баща.

ДИРЕКТОР (ДЖОУНС): Съжалявам.

„ВЕНЧЪР“ (ХОЛ): Е, господин директор, кажете на баща ми, че държа да приключи успешно мисията си.

Запис от излъчване ВЪЗДУХ-ЗЕМЯ на „Дестини-7“
(за вътрешно ползване)

Ивон свали слушалките. „Намирам се на четиристотин хиляди километра от Земята и пак не мога да скъсам пъпната си връв с този човек“.

Чувстваше се зле. Искаше да се прибере вкъщи. Но за нищо на света не би направила нещо, с което да облекчи живота на Гейбриъл Джоунс.

Лекарите от наземния екип докладват, че състоянието на астронавта от „Дестини“ Ивон Хол е стабилно след инцидент по време на нейния исторически престой извън кораба. Неочаквано изригване от образуване на Киану, известно като шахтата Везувий, е предизвикало падане и повреда в космическия костюм на Хол. Хол е прибрана на борда на „Венчър“ от командира на мисията Закари Стюарт и космонавтите на Коалицията Мунарето и Черток и в момента си почива. Информацията за състоянието ѝ ще бъде обновявана своевременно. Прякото предаване от второто излизане, извършено от Стюарт и астронавта от „Дестини“ Патрик Дауни, ще се възобнови при първа възможност.

Връзки с обществеността към НАСА, 22 август 2019

г.

Атаката срещу шахтата Везувий, която започна с бомба във вид на модула Бъз и продължи с безпарашутния скок на полковник Патрик Дауни — Пого, ВВС на САЩ, продължи със скок от типа на свободното падане, извършен успешно от д-р Закари Стюарт, и последван от същия вид скок на шейната с оборудване, осигурена от Коалицията на космическите нации. Космонавтите Лукас Мунарето, Най-великият астронавт на света, от Бразилската агенция за космически изследвания и Наталия Йоркина от руската Федерална космическа агенция ги последваха по-кратко — носеха си катераческа екипировка и вместо да скачат, предпочетоха да забият клинове в ръба на кратера и да се спуснат до дъното му с въжета.

Докато ги гледаше как се спускат и бързо губеше търпение, Зак стигна до извода, че първоначалната му преценка е била правилна. Лукас постоянно отскачаше и буквално увисваше със секунди във въздуха, преди въжето му да се люшне обратно към стената на шахтата.

Наталия, от друга страна, или имаше богат алпинистки опит, или вроден усет за придвижване в условията на ниска гравитация.

Така или иначе, Зак беше доволен, че разполагат с въжетата като резервен вариант.

Едно беше да скочиш отвисоко в шахтата Везувий... и съвсем друго да го направиш без лесен начин да се изкатериш обратно. Последната му заповед до Теа беше двамата с Тадж да огледат подробно склоновете на Везувий и да намерят най-достъпния път от дъното към ръба му.

Докато чакаше — и докато още имаше връзка с „Венчър“, — Зак реши да си провери съобщенията — те излизаха на малък дисплей в скафандъра му на порции от по шест думи.

Имаше съобщение от Рейчъл: „Чух, че скачаш, но си затворих очите. Внимавай и се върни у дома! Обичам те“.

Зак се разсмя. Като всеки баща на момиче в пубертета, и той се дразнеше от мързела, немарливостта и честите избухвания на дъщеря си, но Рейчъл все пак беше негово дете. Факт.

Негово и на Меган.

Точно сега предпочиташе да не отваря кутията със спомените за Меган. Би било пагубно за концентрацията му. „Съсредоточи се върху непосредствените си задачи!“

Стоеше на дъното на гигантска яма, дъно с площта на средно голям стадион, току извън студената сянка, която тегнеше над две трети от повърхността му.

Колкото до самата повърхност, тя беше камениста, с малко сняг. И не беше равна, а по-скоро вълнообразна, като повърхността на скамен океан.

Беше уморен, ръцете го боляха от борбата с неповратливите ръкавици на космическия му костюм, ала едновременно с това се чувстваше жив, развълнуван, лек. Удължи още малко този личен момент, колкото да се облекчи в памперса си. Успокои се с мисълта, че един вид продължава астронавтската традиция с препикаването, започната от Алън Шепард при първата мисия „Мъркюри“... и Бъз Олдрин при неговата първа разходка на Луната.

Време беше да погледнат Киану отблизо. Такова вълнение не беше изпитвал от онази паметна вечер в гимназията, когато за пръв път излезе на среща с момиче като горд собственик на шофьорска книжка.

Вече си беше набелязал няколко пукнатини в стените на шахтата. Нямаше търпение да започне. Бавеха се заради задължителната

почивка (беше се научил да цени тези прекъсвания още по време на излизанията си в открития космос около Международната космическа станция). Лукас и Наталия разтоварваха шейната, а Пого развиваше фиброоптичен кабел от оборудването на Бъз. Въпросният кабел щеше да им осигури връзка в реално време с Теа и „Венчър“ — освен обитаемия модул на Бъз, който позволяваше по-дълъг престой извън кораба, този кабел беше единственото категорично предимство, което екипажът на НАСА имаше пред Коалицията.

Постоянната връзка в реално време между „Венчър“ и Хюстън си имаше своите недостатъци. Никой астронавт не би искал всяка негова дума да се предава в реално време до милиони зрители. Но същата тази връзка позволяваше на Рейчъл да следи какво прави баща ѝ и да му праща съобщения от време на време.

Дали пращаше съобщения и на Теа? След онзи критичен момент преди девет месеца, когато Зак ѝ беше съобщил, че Теа вече не му е само колежка, а и гадже, между двете се беше зародило приятелство по женски, което нямаше нищо общо с него.

Случило се бе на рождения му ден. Зак беше продължил семейната традиция да избира за празника любим ресторант — тази година се беше спрял на едно новооткрито заведение. Рейчъл беше там, разбира се, както и семейство Майър... Бяха се разбрали Теа да пристигне десетина минути след тях. Тя го целуна, а той я представи като своята приятелка.

А Рейчъл каза само:

— Божке, тъкмо се чудех за кого е допълнителният стол.

А вечерта, когато се прибраха, каза:

— Теа е готина, споко. Обаче можеше да ми го кажеш насаме!

Трудна работа, помисли си тогава Зак... по онова време с Рейчъл се караха за всякакви дреболии и Зак не беше посмял да повдигне пред нея един толкова сериозен въпрос.

Ситуацията бързо се подобри — Теа прекарваше все повече време в дома им и дори водеше Рейчъл на пазар.

Единствената сериозна криза дойде, когато Зак отне от Теа командирското място на „Дестини-7“. Оттогава Теа се държеше като... като колега астронавт. А когато екипажът облече костюмите преди изстрелването, окончателно настъпи краят на дългите погледи и тайните докосвания, дори личните разговори бяха станали рядко

явление. Да, тази експедиция беше уникална, но задължително ли трябваше да убие всяка проява на човешки емоции? Това ли беше резултатът от космическите полети?

Много по-тревожна беше друга вероятност — че експедицията просто е разкрила липсата на истински чувства от страна на Зак към Теа... или от нейна страна към него...

— Зак, виж какво имаме тук!

Лукас, бразилският астронавт — който беше прекарал толкова много време в Хюстън през последното десетилетие, че приличаше на американец повече от Зак, — беше разопаковал преносим дълбочинен радар и сега се въртеше бавно, насочил устройството към основата на стените.

Зак и Пого тръгнаха към колегите си от Коалицията.

— Какво?

Лукас му подаде радара. Неясният образ на екранчето приличаше на снимка от ехографско изследване. И все пак радарът беше поредното доказателство, че екипажът на Коалицията е по-добре оборудван и подготвен от тях за изследването на Киану.

— Отвор — каза Лукас. — Голям отвор.

Пого взе радара и за разлика от Зак, изглежда, откри някакъв смисъл в образа на екранчето.

— Прав е. Отворът е десетина метра широк и поне пет метра висок. Можеш да вкараш тир вътре. — Върна радара на Лукас и добави: — А и има прави ъгли.

Киану беше направил маневра. В шахтата имаше нещо като рампа. А сега бяха открили и портал с прави ъгли...

Пулсът на Зак се ускори.

— Ами да тръгваме тогава.

Тръгнаха като арктически изследователи — или поне такова сравнение хрумна на Зак. Пого вървеше напред, Лукас дърпаше шейната след него, Наталия развиваше фиброоптичния кабел, а Зак управляваше Бъз в края на колоната. Негова беше задачата да информира Теа и Хюстън за напредъка им. Репликите бяха кратки и делови.

— Петдесет метра до входа.

— Разбрано, петдесет.

— Нещо в повърхността прави ли ви впечатление? — попита Пого.

На крачка зад Пого Лукас се опита да спре, но падна напред, подведен от високия център на гравитация. Другите му помогнаха да се изправи; слава богу, не беше пострадал. А такава опасност съществуваше, защото — както добре се виждаше от мястото на Зак върху предницата на модула — тук снегът беше значително по-малко.

И още по-изумително, нямаше и помен от сивкавата лунна почва, която бяха очаквали да заварят. Повърхността под краката им беше плоска, напукана и обветрена и напомняше на Зак за древноримски път.

— „Венчър“ и Хюстън — каза той, като се опитваше да стабилизира камерата на шлема си. — Получавате ли образ?

Хюстън потвърди кратко, но Теа добави:

— Боже, липсва само изтривалка с надпис „Добре дошли“. — А после, след кратка пауза: — Внимавай, бебчо. — И той се ухили като влюбен тийнейджър. Може би Теа все пак още го харесваше.

Вървяха предпазливо към отвора.

— Не само че ходим по паваж — отбеляза Пого, — ами и порталът е в същия стил.

Зак също го беше забелязал — белези и драскотини, които изглеждаха твърде правилни, за да са оставени от ръчни инструменти. А имаше и още нещо...

— Някой да се чувства различно? — попита той.

— Тоест освен че сме адски изнервени? — каза Лукас, нарушавайки всички неписани правила за поведението на астронавтите.

— Ботушите ми сякаш имат по-добро сцепление с повърхност — каза Наталия. — А шейна ми се струва по-тежка! — Зак вече беше забелязал, че в състояние на стрес Наталия, която иначе говореше английски отлично, проявява склонност да изпуска членуването.

Извън това обаче казаното от космонавтката потвърди собствените му впечатления.

— Модулът не поднася както преди.

— Възможно ли е гравитацията да се увеличава? — попита Лукас.

— А дали пък не е заради липсата на лед и по-твърдата земя под краката ни? — сопна се Пого.

— Хюстън и „Венчър“, предлагаме ви това като храна за размисъл — каза Зак, прекъсвайки безсмисления спор. — Навлизаме в отвора.

Скоро всички преминаха от слънце в мрак.

— Включвам светлините — каза Зак. Бъз беше проектиран за работа в лунната нощ и имаше силни фарове.

— Тук някъде имаше преносими прожектори — каза Наталия и се наведе над шейната. — Минутка да ги изровя.

Докато двамата с Лукас вадеха прожекторите и стативите им, Пого се върна при модула и попита:

— Как мислиш? Дали да оставим Бъз тук, или да го вкараме в пещерата?

— Ще ни трябва оборудване, а може да ни потрябва и убежище. Мисля да го вземем с нас, поне докато проходът не се стесни прекомерно.

Хюстън потвърди. После Пого каза:

— Имам някакъв проблем с връзката. Преминавам на канал Б. — След миг гласът му прозвуча различно в слушалките на Зак: — А какво мислиш за това, че Коалицията си носи портативни прожектори, алпинистка екипировка и шейна?

От известно време Зак си задаваше същия въпрос.

— Очаквали са да изследват пещера.

— Чудя се какво ли друго знаят, което ние не знаем.

— Лукас спомена, че е нервен.

— Да се надяваме, че прожекторите ще са единствените инструменти, които ще ни потрябват.

След като сглобиха два статива и включиха прожекторите, четиримата изследователи седнаха да си починат и да хапнат. Престоят им извън корабите възлизаше на два часа, което само по себе си не представляваше проблем. На Международната станция престоите в открития космос обикновено траеха между седем и осем часа. Тук обаче астронавтите работеха при гравитация — слаба, но все пак

реална. А и Зак беше изкарал един допълнителен час на повърхността покрай инцидента с Ивон.

Никой не знаеше кога пак ще могат да си починат. Поне за момента престоят им на — или по-скоро във — Киану изглеждаше с отворен край.

Зак съобрази, че влаченето на шейната по „паважа“ ще става все по-трудно, и предложи да преместят екипировката върху багажника на Бъз.

— Хитро — отбеляза Пого. — Хем ще се движим по-лесно, хем ще видим какво друго носят колегите.

Уви, по втория показател ги чакаше разочарование — багажът на Коалицията се състоеше от няколко немаркирани контейнера. Наталия обаче извади и прикрепил към скафандъра си микрофокални рентгенови очила.

— За геоложко проучване — обясни тя, без някой да я е питал.

Продължиха навътре. Проекторите при входа се смалиха зад тях, остана им само светлината от фаровете на Бъз. Зак вървеше напред, Пого управляваше модула, а колегите им от Коалицията вървяха по фланговете.

— Връзката се разпада — каза Пого. Този път не се шегуваше. Стандартните високочестотни сигнали не можеха да проникнат толкова надълбоко в скалата на Киану, но дори сигналът по кабела се губеше на моменти. А и намотката му почти се беше развила.

— Колко дълбоко е това чудо? — каза Зак.

Лукас насочи радара.

— Още стотина метра може би.

— После какво? — попита Пого, без да крие раздражението си.

— Ами, трудно ми е да преценя.

— Какво му е трудното? Или има дупка, или стена.

Наталия се притече на помощ на колегата си.

— Прилича на разклонение. Кръстовище.

Тази възможност беше колкото вълнуваща, толкова и ужасяваща.

— Хюстън, „Венчър“, от Зак. Възможно е да стигнем до разклонение малко преди или малко след като връзката прекъсне.

Този път реакцията и на Хюстън, и на „Венчър“ беше еднаква и еднакво твърда.

Уелдън каза:

— Навън сте вече близо три часа. Спрете при разклонението. Бангалор и Тадж бяха дори по-категорични по въпроса.

Не бяха забелязали никаква значима промяна, освен смътното усещане, че стават по-тежки. („Още колко по-тежки ще станем?“, питаше се Зак. Ако достигнеха еквивалента на земната гравитация, това значително би затруднило движенията им — костюмите тежаха повече от самите тях. Бъз също нямаше да издържи дълго, защото окачването му беше съобразено с лунната гравитация.)

Подът на прохода беше настлан със същия „паваж“. Стените и таванът бяха издраскани. Преди колко време е било издълбано това нещо, чудеше се Зак. Преди десет хиляди години? Горедолу по времето, когато хората са се учили да култивират основните посеви?

Преди сто хиляди? Когато хората едва-що са били напуснали Африка?

Преди милион? Когато на Земята още не е имало хора?

Или десет милиона години... или още по-отдавна?

Чуваше как Лукас и Пого обсъждат търпеливо ситуацията с Тадж на „Брахма“ и с Наяр в Бангалор.

— Как да спрем сега? Още нищо не сме научили! — тъкмо казваше Лукас. Младият бразилец явно не беше чел внимателно правилника на астронавта: както главата за прикриване на личните страхове, така и тази, която забраняваше откритите спорове с контрола на мисията.

Но Зак се радваше, че Лукас е с тях. Всяка група има нужда от човек, който да казва на глас онова, което другите си мислят, но не смеят да изрекат.

Много по-обезпокоителен беше фактът, че костюмът на Наталия даваше признаци на прегряване — често срещан проблем при руските космически костюми. Но поне засега прегряването беше в границите на поносимото и се очертаваше повече като неудобство, отколкото като истински проблем.

Зак даде знак на Пого да се придвижи напред, почти в края на светлия периметър.

— Хюстън, „Венчър“, от Зак. Как ме чувате?

— Аз те чувам — каза Теа. Няколко секунди по-късно в слушалките му се чу статично оригване, Хюстън най-вероятно.

— Теа, ти какво би направила, ако беше тук?

— Щях да се шубелисам, сто на сто. Може би щях да се свра в модула и да поспя малко.

— Разбрах те. Но съм толкова пренавит, че и да искам, не бих могъл да заспя — отговори Зак. — Докато нашите приятели навакват с новини от дома, аз мисля да огледаме въпросното разклонение.

Пого беше толкова превъзбуден, че избърза напред.

— По-полека, каубой — извика му Зак.

— Стига бе, Зак! Така де, помисли малко. Киану забавя и навлиза в орбита. Има си дъвен и просторен вход към вътрешността недалеч от логичното място за кацане. Всичко това не сочи ли към едно — че искат да се отбием и да им кажем здрасти?

Зак познаваше Пого от почти десет години. Пого беше набожен и праволинеен... но и леко смахнат на странни теми, въпреки отличната си физическа форма и мъжкарското си поведение. Пилотът от ВВС беше чел много повече фантастика от Зак, който така и не беше развил вкус към филми и книги, в които космическите битки приличаха на въздушни престрелки от Втората световна война.

— Едно ще ти призная — каза Пого задъхано. — Хванали сме се на хорото и ще трябва да го изиграем докрай.

След малко стигнаха до място, където проходът се разклоняваше в четири посоки. Пого свърна в първото разклонение вдясно. Зак остана сам и на тъмно, ако не се броеше прожекторът на шлема му.

— Пого, не бива да тръгваш сам...

Последва го и го откри на няколко метра навътре в прохода, застинал в твърде неудобна наглед поза — главата му извита силно назад, толкова, колкото го позволяваше скафандърът.

— Пого, какво... — почна Зак.

— Погледни нагоре — каза Патрик.

Право пред тях имаше нещо като маркер: каменна плоча, вградена в стената на метър над нивото на очите им.

— О! — промълви Зак.

На плочата беше изобразена ефирна винтова линия — спирала в триизмерен вариант — едноцветна поне на слабата светлина от техните лампи.

— Променя се, когато завъртиш глава — каза Пого.

Зак направи нещо повече — крачка встрани.

Спиралата сякаш се разду.

— 3D е — каза той. Вдигна ръка с мисълта да я прокара през образа, ако наистина ставаше въпрос за холограма. Но не можа да го стигне.

— Прилича ми на модел на галактика — каза Пого.

Това беше по специалността на Зак и той знаеше, че според последните научни разработки галактическите модели приличат по-скоро на сфера, отколкото на спирала. Но науката вече си беше променила мнението по въпроса през последните петнайсетина години и като нищо можеше да си го промени още веднъж. Освен това...

— А това там обозначителен знак ли е? — Ако приемеха, че 3D образът представя модел на галактика, то какво означаваше ярката точка, намираща се на половината разстояние между единия край на завитата линия и неясния център на триизмерната спирала?

— Може би това е тяхната версия на записите, които ние пратихме с „Вояджър“. — Една от първите космически сонди, изпратени през седемдесетте години на двайсети век, носеше лазерен диск със запис на музика, изкуство, изобщо мостри на човешката култура... с идеята, че някоя извънземна цивилизация може да засече сондата и да я прибере.

При това извънземна цивилизация, която да разполага с устройство, което чете лазерни дискове. Зак знаеше всичко за предизвикателствата, свързани със създаването на послание, което да оцелее стотици или хиляди години... проблемът съвсем не беше в съдържанието, а в начина на доставка.

— Може би просто ни казват откъде са дошли — каза той.

— И кои според теб са „те“?

Чуха гласове по радиото — Лукас и Наталия ги търсеха и питаха какво са открили.

— В дясното разклонение сме — каза им Зак точно когато треперливите сенки го предупредиха за появата им.

Двамата спряха и зяпнаха.

— Добре дошли при следващата улика — каза Пого.

— Каква улика? — попита Лукас малко раздражено.

— Има предвид поредното доказателство за извънземна форма на живот — обясни Зак.

— Аха, доказателство за форма на живот — каза Лукас. — А не самата форма на живот.

— Още не — каза Пого.

— Какво виждате? — попита Зак новодошлите.

— Прилича ми на спиралата на ДНК — отговори Наталия.

Зак си даде сметка, че Наталия може и да е права. Израснал беше с модели на ДНК, които се състояха от мънички разноцветни топки, подредени в двойна спирала... но как ли изглеждаше ДНК структурата за една по-напреднала наука? По-сложна, по-хаотична? Възможно ли беше моделът на ДНК да прилича на модел на галактика?

— Не-е — проточи Пого. — Това с галактиката изглежда по-смислено.

— За нас може би — възрази Зак. — Но ако това е ДНК, може би е начин да ни кажат: „Здравейте, ако това сте вие, влезте“. — Изведнъж съжали, че нямат пряка връзка в реално време с Хюстън и тамошния екип от умни глави. „Чакай само да видят това...“

Докато Наталия записваше образите от всеки възможен ъгъл, Лукас подскочи в опит да достигне маркера. При ниската гравитация и с неравномерното разпределение на тежестта (скафандрите бяха най-тежката част от костюмите им) успя само да помахна на маркера, но нещо стресна Зак.

Стори му се, че чу едва доловимо хрущене, когато ботушите на Лукас докоснаха отново пода. „Звук?“ Невъзможно!

Тропна силно с крака по паважа. Заболя го, но само толкова.

— Някой чу ли нещо?

— Защо да чуваме каквото и да било? — попита Пого.

— Защото има следи от атмосфера — отговори Наталия. Държеше малък уред. „Прилича на светломер, каквито използват във фотографията — помисли си Зак.

— Не, това е преносим барометър“. — Не чак като на Марс, но уредът я засича.

— Химически състав?

— Това нещо мери само налягането.

— Дали не е от модула? — Макар и херметизиран, модулет на Бъз изпускаше по малко газ. Другото оборудване, горивните клетки например, също имаха течове.

— Само ако има много сериозен теч — каза Наталия. — Но дори и тогава не би се усетила доловима разлика, предвид голямото пространство тук. — Меко казано. Зак направи наум няколко груби сметки и те нееднозначно показваха, че няма начин теч от модула — или от десет такива модула — да обясни покачване в налягането, което уредът да отчете.

— Забелязвате ли нещо странно на плочата? — попита Пого. Беше се местил насам-натам, изпробвайки промените в образа според ъгъла и височината на наблюдение. — Нашият маркер нещо е пострадал.

Зак се вгледа внимателно. Плочата зад триизмерната холограма изглеждаше частично разтопена, сякаш е била залята с киселина. Само дето ръбовете на повредения участък бяха неочаквано правилни.

— Странно. Някой е направил беля.

— Може би не сме първите, които намират този знак — каза Наталия.

— Тоест си имаме работа с две извънземни раси? — възкликна Пого. — Става все по-яко!

— А сигурни ли сме, че има дори една? — Лукас обърна гръб на маркера, сякаш той го изнервяше нетърпимо.

— Хайде да оставим на експертите да си свършат работата — каза Зак. Не гореше от нетърпение да отстъпи водещата си роля в разследването, но и не искаше екипажът му да си губи времето в догадки. Имаха да свършат още много работа. — Добре ще е, ако могат да видят това.

Мина още половин час, докато осигурят хранване на камерата и я донесат при маркера. Сетне стряскащите образи потеглиха по кабела със скоростта на светлината към „Брахма“ и „Венчър“, а после, с двесекундно закъснение — към Хюстън, Бангалор и целия свят. Пого махна към високия таван — по-висок от баскетболно табло — и широкия проход.

— Каквито и да са тези пичове, не са от дребните.

Това е безобразие!!! Преди гледахме на живо излизанията на астронавтите от совалките и Международната космическа станция! Защо сега ни пускат само по някой постен доклад през два часа?

Поствано на neomission.com от UK Ben

Мисиите на совалките и на МКС използваха TDRS — мрежата от сателити за проследяване и предаване на данни, — които осигуряваха почти постоянна комуникация. „Дестини“ и „Венчър“ разчитат единствено на собствените си антени. Запознай се с полетите отвъд земната орбита, запаянко.

Поствано на същия сайт от ЛМ (Космически център „Кенеди“)

Бащата на Теа Новински си имаше един лаф, който, за жалост, описваше съвсем точно положението на дъщеря му по време на спускането в шахтата Везувий. Озовала се в положението на връзка между Зак и Патрик, от една страна, и контролната зала в Хюстън, от друга, Теа беше „кюфтето в сандвича“. Смачкана и омазана с горчица.

Нещо повече, налагаше се да изпълнява същата функция за Денис Черток и неговия командир на борда на „Брахма“. През последните четири часа само това правеше — щракаше ключове и бутони и сменяше честотите. Пряка връзка към Зак и Патрик, не толкова често към Лукас и Наталия, после друг канал до Хюстън (първо до Уелдън, а сега до ръководителя на втората смяна Джош Кенеди), сетне трети канал към Тадж на „Брахма“.

И през цялото време с мъка откъсваше поглед от стряскащите образи на малкия екран върху контролното табло на „Венчър“ — гледката от дъното на Везувий, паважа, портала, тъмния страховит проход.

Маркерът.

По-добре, че имаше работа, помисли си Теа, която да я отвлича от стряскащата мисъл, че всички те — тя, Ивон, и Денис, и „Венчър“, и Тадж, и „Брахма“ — са кацнали не върху покритата с лед скалиста повърхност на околземен обект, а върху корпуса на гигантски междузвезден кораб.

И може би на няколко километра — или метра! — от неговия екипаж!

Чуваше само фрагменти от реакцията на Хюстън — вездесъщото „разбрано“, с което потвърждаваха, че са приели поредната бомбастична новина, плюс някой откровен, пък макар и едносричен изблик на удивление от страна на Джош Кенеди.

Какво ставаше с екипа от съветници? И в тази връзка, какво ли минаваше през главата на баща ѝ, който следеше събитията на Киану по телевизията в дома си в Удланд Хилс?

За какво ли си мислеше Зак, само на километър от нея?

Искаше ѝ се и тя да си блъска главата с тези важни и интересни неща, вместо да храни Ивон Хол, да ѝ проверява превръзките или да търси бинтове, медицинско оборудване, храна и вода за Черток, и през цялото време да се чуди какво вижда космонавтът на борда на техния кораб и дали е редно да го вижда.

Непосредствената ѝ цел сега, четири часа след началото на външния обход, беше да разкара Денис от „Венчър“.

Ивон лежеше в хамак, опънат в задната част на кабината на метър и седемдесет над пода. Хамакът можеше да се закачи и по-високо — точно там трябваше да спи Ивон по предварителния план. (Главната кабина на „Венчър“ беше по-висока, отколкото широка — цели четири метра, — конструкторско решение, продиктувано от втората основна функция на „Венчър“ като апарат, способен да излети от планетна повърхност. При слабата лунна гравитация нямаше опасност човек да пострада при падане от хамак, закачен на два и половина метра над пода.) Бяха настанили Ивон на по-ниската позиция, за да стигат по-лесно до нея, но дори така Денис трябваше да стъпи на столче, за да се погрижи за раната ѝ.

— Повече от това не мога да направя — заяви той. — Смятам, че поне един ден ще остане стабилна. А при тази гравитация може и повече. Но професионалната ми препоръка е да я върнете на Земята при първа възможност. — Усмихна се, за да покаже, че разбира

политическите и чисто техническите предизвикателства на такова решение.

— Ще уведомя Хюстън.

Той посочи към шлюза.

— Ще ми трябва помощ с костюма.

— Ти започни сам, аз ще дойде ей сегичка. — Изчака космонавтът да влезе в шлюза и се качи на столчето да погледне Ивон. — Как си?

— Както може да се очаква.

Теа имаше противоречиво мнение за колежката си. Познаваше Ивон от десетина години, даже беше участвала като инструктор в обучението на нейната група от кандидат-астронавти и беше станала свидетел на първите ѝ стъпки в програмата. Младата инженерка беше показала средни показатели в почти всички отношения. Липсваше ѝ бързата реакция на част от другите кандидати в групата — онези, които идваха от военните подразделения на НАСА, — а и се случваше да си изпусне нервите.

Оказа се обаче, че Ивон притежава изключителни физически качества и издръжливостта на истински маратонец (и наистина участваше в маратони), както и страхотна координация на движенията, което я правеше незаменима както в работата с роботизирана ръка, така и в извънкорабните манипулации — двете най-важни умения, които астронавтите трябваше да притежават, за да бъдат включени в полети до Луната.

А и не беше просто добър атлет, както се оказа — Ивон имаше съвсем земно отношение към работата си, за разлика от повечето други кандидат-астронавти, които се мислеха за космическия еквивалент на рокзвезди.

Разбира се, още от самото начало Теа знаеше, че Ивон е дъщеря на Гейбриъл Джоунс от първия му брак. Животът ѝ се беше въртял около делата на НАСА от най-ранно детство и сигурно именно това я беше излекувало от излишни илюзии за блясъка на астронавтската професия. По времето, когато Ивон се включи в програмата, баща ѝ работеше във вашингтонската щабквартира на НАСА, беше заместник-директор на отдела по проучвания, един от хората, натоварени с организирането на полетите до Луната... и до околоземните обекти. Назначението на Джоунс като директор на космически център

„Джонсън“ не бе оказало непосредствено влияние върху кариерата на дъщеря му. Чули се бяха грозни приказки за подбора на екипажите, разбира се — най-вече от устата на астронавти, които бяха отпаднали при подбора. Но пък те винаги си намираха причина да лаят.

(Теа можеше само да гадае какви отровни коментари са циркулирали по коридорите на Южна 4, когато нейното гадже, Зак Стюарт, не само получи място в екипажа ѝ, а я измести като командир!)

Първоначално „Дестини-7“ беше мисия на Теа и тя не просто беше одобрила назначението на Ивон, а лично я беше поканила да се включи.

Сега обаче, след като беше видяла с очите си как пострада Ивон, а последствията от злополуката бяха паднали до голяма степен на собствените ѝ рамене, Теа започваше да се пита дали не е сгрешила в избора си.

Ивон не беше допуснала никаква очевидна грешка, вярно... но беше показала един свой фатален недостатък.

Беше *карък*.

— Да ти донеса ли нещо? — Теа се надяваше, че Ивон ще може да пие без чужда помощ... — Да те свържа пак с баща ти?

— Боже, не. — Ранената астронавтка се размърда в хамака и простена. — Само ми донеси моята ЛК.

Теа за миг се зачуди защо Ивон иска да дели хамака си с голямо сребристо куфарче, но ако това щеше да я зарадва — и да ангажира вниманието ѝ, — нямаше нищо против.

— Веднага.

— Млъкни, Джейсън. Дотук за извънземните научихме едно — че не може да им се вярва.

— И какво предлагаш, да се бием с тях?

— Е, бихме могли да се предадем, което ти, очевидно, предпочиташ. Но аз предпочитам да се бием.

Откъс от „Космически кораб «Килрой беше тук»“, научнофантастичен роман от Уейд Уилямс (1999)

— Значи това е прословутият бункер.

Харли Дрейк вкара инвалидната си количка през прага. Уелдън го беше извадил от съвещанието, за да го запознае с някакъв висок и кльощав, почти анимационно комичен тип на четиридесетина години с бяла риза с къс ръкав и няколко баджа на предното джобче.

— Това е Брент Бинъм — каза Уелдън, — от Службата за национална сигурност. Той е офицерът ни за свръзка с Белия дом. — Бинъм не каза нищо, само кимна.

Уелдън ги поведе към задната част на Сграда 30 и по-точно към една врата с надпис ЕЛЕКТРИЧЕСКА ИНСТАЛАЦИЯ.

Въпросната врата, оказа се, криеше зад себе си просторен килер с два древни сървъра от пода до тавана и проход колкото да се стигне до друга врата... която водеше към съвещателна зала.

Уелдън включи лампите.

— Този месец често се налага да я използваме. Харли се изненада от температурата — в стаята беше студено, сякаш беше включена към свръхмощен климатик.

— Колко важна е тази малка разходка? — попита той. — Защото, ако не сте забелязали, имаме на главата си екипаж, който се мотае на воля по коридорите на извънземен кораб.

— Няма да се бавим — и да, наистина е важна.

Харли се придвижи до полираната съвещателна маса, а Бинъм отвори един сейф — освен сейфа в стаята имаше само маса, столове и изгасен телевизор, — извади празен лист за писма, връчи го на Харли заедно с химикалка и каза:

— Подпишете това. — Първите думи, които Харли чуваше да изрича човекът от Белия дом.

— И аз се радвам да се запознаем. — Харли се подписа без колебание.

Бинъм продължи:

— А сега изпишете над подписа си следното: „Разбирам наказателните последствия от неоторизирането разкриване на тази информация“.

Харли написа грижливо изречението, като се подсмиваше. После попита:

— Според вас колко дълго ще опазите в тайна въпросната информация?

Бинъм взе спокойно листа.

— Сигурен съм, че част от нея вече е в интернет.

После отстъпи назад и се сля с тапетите.

Уелдън извади от сейфа оръфана картонена папка. Харли нямаше търпение да я отвори — така де, колко често ти се случва да видиш документ, който се пази в такава нелепа секретност? Папката беше покрита с петна и много стара — дори миришеше на плесен — и съдържаше дебела пачка документи, много от тях с етикетчета.

Най-горният лист беше безценен — оригинална машинописна страница от някой си „лейтенант А. Г. Къминг“, работещ за нещо, наречено „Проект Недоволство“, част от отдела за технологично разузнаване към военновъздушната база „Райт-Патърсън“. Датировката беше от четвърти януари 1948 — половин година, съобрази Харли, след първите доклади за НЛО, станали обществено достояние. Първоначално докладът бе класифициран като „секретен“, но впоследствие цели редове бяха заличени с плътна черна линия, а степента на секретност бе повишена.

Имаше и отметка, гласяща: „копие 1 от 5“. У кого бяха другите четири копия?

Следваха две страници доклад, който обобщаваше наличните данни за летящите чинии и предлагаше да се изработи „протокол“ за действие, в случай че извънземни същества — наречени тук „чужди/нечовешки обекти“ — се появят, живи.

Воден от логичното предположение, че каквото и да е казал по въпроса лейтенант Къминг през далечната 1948, впоследствие е било

ревизирано, разширено и най-вероятно отречено от по-новите документи в папката, Харли прехвърли следващите няколко листа, без да ги чете.

— Надявах се да видя нещо за Розуел. Катастрофиралият извънземен кораб и прочие. Макар че идеята за тела на извънземни, които държим в Хангар 18, винаги ми се е струвала нелепа...

— Цялата история с Розуел и телата е измислена през седемдесетте.

— Значи си чел това?

— Не — отговори Уелдън. — Нямам нужното ниво на достъп. — Последното изненада Харли. — Но като дете се интересувах от НЛО.

Харли разлисти набързо документите — повечето бяха заглавни страници с името на поредната организация, наследила Отдела за технологично разузнаване, и така чак до Центъра за въздушно разузнаване, който беше прехвърлил „протокола“ за „съвместен контрол“ под шапката на Военновъздушния щаб, ЦРУ, Националната разузнавателна служба и Държавния департамент. (В началото на осемдесетте някакъв младши офицер от Военновъздушния щаб — явно без да го е грижа за удара по бъдещата му кариера — беше нарекъл протокола „Атомчето“.)

— Не го чети, Харли. Карай по диагоналната система, за бога. Светът ме чака.

— Ще се опитам да не мърдам устни.

Съдържанието нарастваше като обем, но принципът оставаше същият — нечовешките обекти трябваше да се считат за потенциално враждебни, също като екипажите на пленен съветски или китайски самолет или кораб при отсъствие на официално обявена война.

Мястото на кацане (или катастрофа) следвало да бъде отцепено и третирано като зона с изтичане на радиация. Екип от предварително избрани експерти — Харли с усмивка отбеляза, че списъкът се оглавява от лингвисти — следвало да бъде вдигнат по тревога и откаран в базата „Райт-Патърсън“, където да сформира така наречената „Комисия 48“. Решения следвало да се вземат на ниво президент, информацията да постъпва през съветника по национална сигурност и държавния секретар. Финансирането да се осъществява от черния бюджет на разузнаването; поддържащият личен състав да бъде

подбран от състава на Военновъздушните сили. Цялата информация да се счита за строго секретна.

Но във всичките тези документи нямаше нищо мистериозно, нищо, което да си струва секретността... ако не се броеше фактът, че още от 1948 година американските правителства са приемали съвсем сериозно възможността за съществуването на извънземен живот.

Харли Дрейк беше отраснал с тази идея, разбира се. Всяко второ анимационно филмче, което беше гледал като дете, повечето комикси, които беше чел, немалко книги и филми... всички те приемаха, че някъде във вселената има интелигентни форми на живот, най-често — враждебни.

Дори когато беше само на десет Харли не вярваше сериозно, че един ден гигантски извънземен кораб ще паркира над Вашингтон, но определено вярваше, че рано или късно някой астроном любител ще обяви, че е уловил извънземен радио сигнал.

Нещо подобно беше изпитал в деня, когато за пръв път чу за Киану. Затова събитията от последните няколко часа не изискваха генерална промяна в светогледа; беше по-скоро като да научиш резултатите от изследване на кръвта.

— Добре, схванах идеята, Шейн. Господин Бинъм. Има си цяла програма за действие при среща с извънземни, ако такива се появят на Киану.

— Не прочете внимателно последната страница. За разлика от мен, защото само за нея имах достатъчно високо ниво за достъп. Там пише, че Комисия 48 ще излъчи контактър и ръководител на екип, който ще докладва директно на военните и президента. Въпросният ръководител на екип си ти, Харли. Сега ти си земният генерал, който отговаря за Първия контакт, и точно като такъв ще те представя, ако се наложи да говоря по този въпрос пред широката общественост.

Първата му реакция беше да прати Уелдън по дяволите... и Бинъм заедно с него. Задачата да обуздава и насочва умните глави в съветническия екип беше достатъчно неприятна; определено не желаше да я усложнява с инфарктни пресконференции и контакти с Белия дом.

Ала миг по-късно се сети за авиаторското кредо — никога не отказвай бойна задача — и каза:

— Добре.

— Това няма да промени основната ти задача, разбира се. Която е да стегнеш експертите, така че да са в помощ на контролната зала...

Но Харли вече не го слушаше. Изведнъж беше забравил и за него, и за Бинъм, и за политическите предизвикателства на Извънземния протокол. Защото току-що беше осъзнал какво го притеснява в ускореното въртене на Киану.

— Шейн, ще загубим връзката с „Венчър“.

Уелдън имаше бърз ум, но умората и напрежението си казваха тежката дума. Той примигна и каза:

— Какво?

Харли му преразказа накратко заключенията на съветническия екип, като наблегна на факта, че гледани от Земята, „Венчър“ и „Брахма“ бяха кацнали близо до западния край на Киану.

— Киану се върти и след час, най-много два, шахтата Везувий и двата апарата ще се окажат извън пряката линия на комуникация.

— И това може да продължи десетина часа? — При космическите мисии десет часа бяха цяла вечност.

— Да, приблизително толкова...

Уелдън вече вървеше с бърза стъпка към вратата.

Харли остана сам с представителя на Белия дом.

— Е, това май означава, че тук приключихме — каза Харли и също пое към изхода.

Президентът на руската Федерална космическа агенция изпраща специални поздравления на космонавтите Черток и Йоркина за героизма им при спасяването на американската астронавтка Хол и за чудесната им работа за експедиция „Брахма“ под командването на Т. Радакришнан. Президентът отбелязва също, че днешното използване на руско оборудване, с което се компенсират слабости в американска космическа програма, е шестото подобно събитие от 1975 година насам, включително и неотдавнашното евакуиране на болен астронавт от Международната космическа станция през септември 2017 г.

Прессъобщение на Федералната космическа агенция
(Роскосмос),

23 август 2019 г.

— Зак, виж.

Лъчът на фенера на Пого описа кръг навътре в разклонението.

Разклонение, което завършваше с ярка трептяща белота. Зак примигна — в очите му се стичаше пот, — но гледката не стана по-ясна. Приличаше на стена от лед, каквато може да се види в арктическа пещера... но приличаше и на северното сияние... Беше ефирно някак, нематериално.

— Не се приближавай до него — каза Зак.

— Споко, изобщо не мисля да се приближавам.

— Лукас? Наталия? — Зак знаеше, че са току зад тях. Просто искаше да чуе гласовете им.

— Виждам го — обади се Лукас.

— Всички го виждаме — добави Наталия малко нервно. Костюмът ѝ сигурно продължаваше да прегрява, причиняваше ѝ неудобства и замъгляваше прозорчето на шлема ѝ. — Какво е това?

Отговорите не закъсняха, всичките — различни.

— Мехурчета.

— Нещо рехаво.

— Прилича ми на завеса.

— Да се надяваме, че не е един от *тях* — добави Пого.

Прав беше, разбира се. Нямаше причина обитателите на Киану да не са трептящи енергийни създания. Астронавтът от ВВС продължаваше да изненадва Зак с въображението си.

— Да направим няколко снимки за колегите — каза Зак. Комуникацията в реално време с Хюстън и „Венчър“ започваше да му липсва осезаемо. — Лукас, какво отчита радарът?

— Показанията не са много ясни — отговори астронавтът от Коалицията. — Но не е твърда повърхност.

— Движи ли се, или е прикрепено? — попита Наталия.

— Изглежда прикрепено по краищата.

Последното потвърди впечатленията на Зак. Сиянието, което наблюдаваха, изглежда, беше нещо като завеса, блокираща прохода.

— Неприятно ми е да го кажа, но има само един начин да разберем какво е.

Плъзна ръка по инструментите, които носеше на колана си. Сред тях имаше и малко геоложко чукче. Той го откачи и го размаха пред завесата. Никаква реакция.

Подхвърли го към трептящата повърхност и тя го погълна на мига.

— Какво означава това според теб? — попита Пого.

— Означава, че малък метален предмет може да премине. А това на свой ред означава...

— Разбрано, шефе. — Пого тръгна напред, но Зак го настигна и го спря.

— Това е право и задължение на командира. Ако не се върна, ти поемаш командването.

И без повече спорове или колебание тръгна право към завесата, която трептеше и лъщеше, но не помръдваше.

Спря на метър от нея. За миг си помисли, че може да е просто образ, някаква триизмерна холограма. Протегна бавно ръка и пръстите му потънаха в завесата. Ръкавиците му пречеха да усети промяна в температурата или средата... но определено усети известно съпротивление, все едно натискаше възглавница или, по-вероятно, енергийно поле.

— Зак, дай да те вържем с въже — обади се Пого.

— Нямаме въже. Хайде де — каза той, изведнъж завладян от нетърпение, — къде отиде приключенският ти дух?

— Патрик е прав — обади се Наталия. — Рискът е твърде голям!

— Просто ще проверя дали през това нещо може да се мине. Ще говоря през цялото време. Ако връзката прекъсне, дайте ми една минута, после елате и ме извадете.

Пристъпи напред, право в завесата... и моментално го окъпа светлина, светлина и безброй мехурчета, които буквално се плъзгаха по повърхността на костюма и скафандъра му.

— Все едно съм във вана с много пяна, само дето мехурчетата са по-веществени. Нещо като прозрачни топчета, да речем.

Никой не му отговори. Зак започна да брои.

— Стъпка три. Стъпка четири. — Мехурчетата не оказваха съпротивление. Движеше се точно толкова свободно, колкото и от другата страна на завесата.

— Шест, седем... — На осмата стъпка излезе от мехурчестата завеса...

... в друг проход, съвсем същия като онзи, от който беше дошъл, също толкова широк, висок и тъмен!

Фенерът на скафандъра му угасна, лъчът се изгуби, сякаш се беше разсеял в просторно открито пространство. Зак се обърна наляво, после надясно. На стената вдясно имаше маркер. Този, за разлика от първия, изглеждаше невредим.

Може би беше нов.

Направи още една крачка и се подхлъзна. Не падна, но от онова, което видя в краката си, му се зави свят.

Стоеше в локва вода. Снегът, полепнал по ботушите му от прехода по повърхността на Киану, се *топеше*.

От тази страна на завесата имаше въздушно налягане. И температура по-висока от точката на топене на водата.

Което означаваше, че завесата с мехурчетата е нещо като шлюз.

Майка ми загина на път за КЦ „Джонсън“. Сега НАСА се опитва да убие и баща ми. Давай, НАСА, прецакай живота ми още малко.

Рейчъл Стюарт, на плочата си, често

— Може ли да влезем?

Ейми Майър вдигна очи от телефона си и надникна покрай Рейчъл към аудиторията, където няколко десетки репортери с лаптопи и оператори с камери се надвикваха и бомбардираха с въпроси Гейбриъл Джоунс, Шейн Уелдън и Харли Дрейк. Изглежда, не вървеше добре.

— Защо ти е да влизаш?

— Няма значение — каза Ейми. Сигурно си беше спомнила, че майката на Рейчъл беше загинала на път за друга пресконференция. — Хей — добави тя, — виж какво имам. Просто за всеки случай. — Извади нещо от джоба на шортите си... отвори ръка и показа на Рейчъл кафеникава цигара.

— Не мога да повярвам, че си донесла трева тук!

— Добре де, ще ида да я изхвърля в тоалетната...

— Не! — спря я Рейчъл и побърза да затвори шепата ѝ. — Може и да ни потрябва.

Рейчъл стоеше с гръб към вратата, която се отваряше и затваряше през няколко секунди. Двете с Ейми се бяха измъкнали от клетката за роднини — надяваха се да намерят нещо за хапване, а после тълпата ги довлече тук.

Но не се налагаше да остават, щяха да си тръгнат ей сегичка. Рейчъл я болеше глава и ѝ се гадеше.

Но пък разходката им се оказа полезна. От дочутото през отворената врата и по коридора Рейчъл знаеше, че баща ѝ е жив, но че с него няма връзка, защото се намира дълбоко в недрата на околоземния обект. Също и че двамата с Патрик Дауни са извън кораба вече близо пет часа и нямало изгледи скоро да се приберат, но лекарите не смятали, че това може да предизвика проблем. Рейчъл обаче помнеше как баща ѝ веднъж се върна след петчасова тренировка с

костюм и скафандър в големия басейн — имаше рани по ръцете и кървави ожулвания по врата.

Знаеше, че няма как да говори с него, когато е извън кораба... но се беше надявала поне да го чуе. Уф, колко безполезна беше плочата ѝ на моменти!

— Рейчъл! — Джилиан Дуайт, екипажният отговорник на „Дестини-7“, крачеше към нея. Беше се намръщила. — Не би трябвало да си тук!

Рейчъл не познаваше добре Джилиан — баща ѝ беше включен в екипажа само преди два месеца, — но я харесваше.

„До днес“. Веднага щом името на Рейчъл се открие сред врявата, разни репортери взеха да се обръщат и да шарят с погледи.

— Ти си дъщерята!

Рейчъл се обърна към Джилиан.

— Сега доволна ли си?

Преди репортерите да са я засипали с въпроси, Джилиан и Ейми оформиха около нея човешки щит, поведоха я по коридора и оттам през една странична врата.

— Трябва да те върна в роднинската стая — каза Джилиан.

— Няма да се върна там.

— Добре. Но не можеш да останеш и тук. Жива ще те изядат.

Рейчъл се замисли.

— Искам да говоря с Теа.

След кратка пауза Джилиан кимна.

— Добре. Но си изключете телефоните.

Рейчъл и Ейми се съгласиха охотно. Нямаха нищо против, стига някой да не пребъркаше джобовете на Ейми.

Атмосферата в контролната зала нямаше нищо общо с данданията отвън — тук цареше тишина и спокойствие. Единственият звук беше познатият до болка статичен шум.

На екрана Рейчъл и Ейми виждаха горната половина на Ивон Хол в хамака ѝ. На преден план се виждаше Теа Новински, която току подскачаше нагоре-надолу — изглежда, се опитваше да нагласи нещо на панела над камерата. Когато лицето ѝ се задържа малко по-дълго в обхват, Рейчъл се ужаси от вида ѝ и особено от косата — рошава и

щръкнала. Рейчъл знаеше за грима и дрехите десет пъти повече от Теа... Едно от яките неща в отношенията ѝ с гаджето на баща ѝ беше, че се налагаше тя да я учи на някои работи.

Разбира се, в момента Теа си имаше други грижи.

Ръководителят на полета Джош Кенеди ги видя и зяпна невярващо. Поколеба се, после понечи да свали слушалките си и да дойде при тях, но точно тогава се чу:

— Добре, Хюстън, отново имаме връзка... Леле!

Кабината на „Венчър“ изчезна от големия екран (по-точно, измести се в малко прозорче отстрани), заменена от образа на трима астронавти в тъмно помещение, един от НАСА и двама от Коалицията, и някакъв сребрист параван зад тях.

— Май ги дават по телевизията — каза Ейми.

— Наистина ги дават по телевизията — сопна ѝ се Рейчъл. Ейми започваше да я дразни.

Двамата астронавти от Коалицията правеха нещо по камерата и скафандрите им току запълваха целия екран. Чуваха се кратки реплики на руски и португалски, нещо от сорта на „Готово“ и „Добре“, предположи Рейчъл.

— Какво е онова лъскавото? — попита високо Рейчъл.

Кенеди се обърна към нея. Най-сетне, изглежда, осъзна, че момичето насреща му е дъщерята на Зак, която гледа на живо тези изумителни кадри, скочи като ужилен, хвана я за лакътя и се опита да я изведе от контролната зала.

— Смятаме, че е външната врата на въздушен шлюз.

Не това искаше да чуе Рейчъл. Баща ѝ незнайно как се беше озовал в центъра на научнофантастичен филм... и тя искаше филмът да свърши. „Ела си вкъщи!“

— Къде е баща ми?

— Ами... той е минал през шлюза — каза Кенеди. После се обърна и попита останалите: — Някой да е виждал Харли Дрейк?

И изведнъж се ококори. Рейчъл се обърна и погледна към екрана. Ейми и Джилиан я стиснаха за ръцете, а всички в залата ахнаха едновременно.

На екрана се беше появила ръка — първо до китката, после до лакътя. Ръката помахаше. Ръката на баща ѝ.

— До Хюстън, от Пого — обади се Дауни по връзката. —
Изглежда, Зак иска да го последваме.

ДЖОУНС, ДИРЕКТОР НА КЦ „ДЖОНСЪН“: Ще отговоря на три въпроса...

ВЪПРОС: Предвид инцидента с Хол не трябва ли да върнете астронавтите у дома?

ДЖОУНС: Нашите лекари следят състоянието ѝ, което е стабилно. Самата Ивон настоява проучването да продължи.

ВЪПРОС: Съществуват ли данни апаратът на Коалицията да е допринесъл за изригването?

ДЖОУНС: Събитието на Киану беше с естествен произход... Единствената изненада беше моментът, в който настъпи.

ВЪПРОС: А ако има и други изненади?

ДЖОУНС: Мисията продължава. Знаете девиза ни: в никакъв случай провал.

ВЪПРОС: Тревожите ли се за дъщеря си? ДЖОУНС: Тревожа се за всички членове на екипажа!

Медиен брифинг, излъчен по телевизионния канал на НАСА и през сайта на Агенцията

За по-малко от десет минути всички преминаха успешно през мембраната, както беше започнал да я нарича Зак.

— Един по един — беше казал Пого на приятелите си от Коалицията. — Аз съм пръв.

Сега, без никакъв контакт с камерата и връзката, която бяха успели да установят от другата страна на мембраната, четиримата — сам-сами — прекосиха на бърз ход скалистата повърхност на голямата каверна, която Пого Дауни оприличи на Карчнър, гигантската пещера, където беше ходил като колежанче в Аризона — огромна, тъмна и непозната.

С мисълта за единственото сериозно ограничение, с което трябваше да съобразят разходката си — запасите от вода и въздух на костюмите, — Пого попита:

— Закъде сме се разбързали толкова?

— Аз просто... исках да видя това — каза Зак. Беше се задъхал. От умора? Или от вълнение?

— Какви са онези неща? — попита Наталия.

Пого си даде сметка, че по целия път от мембраната насам — изминали бяха трийсет-четирийсет метра — е виждал с периферното си зрение сенки. Сенки, които автоматично беше приел за резултат от сблъсъка на светлината от техните фенери с изпъкнали скални образувания или сталагмити например.

Идиот. Не беше в Карчнър. Беше вътре в Киану... странно как умът упорито вкарва непознатите неща в калъпа на познатото.

Лукас се приближи към най-близката форма и я освети с фенера на шлема си.

— Още един маркер!

И наистина, приличаше на спирална галактика, но беше по-голяма и с повече детайли.

Не се наложи Зак да ги подсеща за снимките и радара. Тримата се скупчиха около маркера, записваха го от всеки възможен ъгъл. Лукас беше измъкнал от шейната нова камера — по-голяма и не толкова лъскава като другите джаджи.

— Какво е „Цайс МКК“? — попита Зак.

В същия миг Пого забеляза рехавата струйка пара да се издига от костюма на командира, малко под коляното, и възкликна притеснено:

— Шефе! Провери си налягането.

Зак обаче не изглеждаше разтревожен.

— Тази камера е херметизирана. Погледнете земята...

Пого погледна надолу и видя локва.

— Зак...

— Мисля, че е вода — отвърна командирът. — От снега по ботушите ми. Разтопил се е. А и от твоите, като гледам.

— Не може да сме внесли толкова много сняг — възрази Наталия.

А после Лукас каза:

— Чувам нещо.

Пого осъзна, че и той го чува.

— Това вятър ли е?

— Какво става, по дяволите? — ахна Наталия. Беше притеснена. И с право, помисли си Пого. Локви течност? Въздушно налягане?

Вятър? Някои от тези неща биха могли да съществуват на Марс, вярно, но...

Но на околоземен обект... *вътре* в околоземен обект?

— Хайде да не се мотаем повече — каза Зак. — Времето ни е ограничено.

Продължиха напред, като спираха само колкото да направят още снимки. Наталия вземаше проби от почвата, загребваше малки количества материал или го изчегъртваше, според случая, от земята и от основата на маркерите (минаха покрай още пет-шест, всичките подобни на предишните, но с малки разлики в детайлите). Наталия вдигаше всяка проба пред микрофокалните си очила, преди да я прибере в пликче. Предвид замъгленото стъкло на шлема ѝ тази задача едва ли беше от най-приятните.

— Стой — каза Зак изведнъж.

Пого и другите вече бяха спрели, защото и те го бяха видели.

Дали заради комбинираните лъчи на фенерите им, или заради някакъв друг източник на светлина, но стените на каверната вече се виждаха, макар и много слабо... и все пак достатъчно, та астронавтите да различат шестоъгълните, подобни на пчелни килийки структури, които ги покриваха. Шестоъгълници с различна големина, най-малките със страна от два метра; други бяха неколккратно по-големи, повече или по-малко симетрични.

— Прилича на пчелна пита — каза Зак.

— Къде са обаче пчелите? — подхвърли Наталия. Пак онова напрежение в гласа ѝ, отбеляза си Пого. Предвид инфарктната обстановка и допълнителните проблеми с костюма ѝ, нищо чудно, че беше неспокойна.

От друга страна обаче безпокойството можеше да се окаже заразно. Вече бяха видели повече доказателства за извънземен живот, отколкото човечеството беше открило за цялата си история. Кой знае какво ги чакаше напред... зад следващия ъгъл, да речем?

— Зак — продължи Наталия, — какъв е планът? Да вървим, докато запасите на костюмите ни се изчерпят, и после — обратно?

— Грубо казано — да.

— Аха — обади се Пого. — Жалко, че престоят ни ще е толкова кратък... и че няма да се повтори.

— Де да виждахме по-добре — каза Зак. — Да имахме повече светлина.

— Позволете на мен — каза Лукас и се обърна към Наталия: — Някаква представа какво е кислородното съдържание тук?

— Над една четвърт — отговори тя. — Но това са груби данни.

— Но не е чист кислород, нали?

— Да. Не е.

За изненада на Пого Най-великият астронавт на света мина няколко метра пред тях и вдигна ръка. Държеше голям пистолет.

Откъде, по дяволите, беше взел сигнален пистолет? Как откъде — от спешния комплект на „Брахма“, разбира се! Имаше си предимства апаратът ти за връщане на Земята да изпълнява ролята и на спускаем апарат.

— Да пробвам ли? — попита Лукас.

— Давай — каза Зак. — Нямаме избор.

Бразилският астронавт стреля, сигналната ракета се издигна в спирала заради ниската гравитация и след миг се възпламени.

— Мама му стара! — не можа да се сдържи Пого.

И как да се сдържи? Каверната не просто беше толкова голяма, че краят ѝ не се виждаше, а и самият Кошер се беше отворил. Подът се простираше наляво и надясно и не се виждаха стени, били те гладки или покрити с пчелни килийки.

И още по-странно — маркерите бяха изчезнали, заменени от нещо друго. Нещо по-естествено някак, нещо порасло. Високи, крехки на вид неща, някои се издигаха на десет и дори петнайсет метра.

— Корали — каза Пого. Беше се гмуркал в Големия Бариерен риф.

— Не точно — каза Наталия. Беше се приближила до най-близкия „корал“ и го разглеждаше през микрофокалните си очила. — Коралите имат ръбеста, неправилна структура... тези са по-скоро сферични.

— Като мехурчетата в мембраната? — попита Зак.

— Нещо такова.

— Жалко, че Хюстън не може да види това. Направо ще откачат.

— Аз откачам — каза Зак. — Не стига, че Киану се оказа кораб, а не естествен обект. Представа си нямам как ще се оправим с извънземни артефакти и пейзажи, честно.

— А ние си имаме, така ли? — подхвърли Пого.

Дори Наталия се засмя.

— Вашият широк мироглед ви прави идеалния командир, доктор Стюарт.

— Имаме запаси за още два часа, после ще трябва да се връщаме — каза Пого. — Може да останем в Бъз и да качим по кабела всичко, което заснехме. И да се консултираме с Хюстън, преди да се върнем тук.

— Точно това ми е голямата тревога — каза Зак. — Не знаем нищо за състоянието на Ивон. Току-виж сме се свързали с Хюстън и оттам ни кажат, че мисията приключва и ни връщат у дома. А това най-вероятно ще е единственият ни шанс... не искам да изпусна нещо толкова важно. Кой знае дали други хора, след нас, ще имат шанс да стъпят тук.

— Споко. Правим всичко по силите си — каза Пого. Съмненията на Зак започваха да му писват. Бяха оправдани, разбира се. Но един командир нямаше право да показва нерешителност или слабост.

От друга страна, добрият войник никога не оспорва решенията на командира си, напомни си той. И не му се подиграва. Очевидно и двамата бяха уморени. Костюмите им бяха удобни за работа, но все пак бяха тежки и ограничаващи.

И макар че гравитацията тук беше слаба, да стоиш на крак часове наред...

— Имам една теория — каза Лукас. Чак сега Пого си даде сметка, че другите трима са се събрали около основата на една от кораловите кули.

— Казвай.

— Тези корали може да са строителни блокчета.

— Строителни блокчета на какво? — попита Пого.

— На живота! На какво друго? — каза Наталия.

— На какво друго ли, по дяволите? Де да знам. Може да са строителните блокчета на нов модел кола или на сладкиш с извара! Я се стегнете бе, хора...

— Пого, успокой се.

— Просто смятам, че е глупаво да тикаме всичко в познати калъпи...

— Е, анализа ще го оставим на експертите у дома, разбира се — каза Лукас.

— Несъмнено — съгласи се Зак. — Но хората сме си такива по природа, любопитни. Аз пък искам да ви подхвърля една друга идея, така че съвсем да размътя картинката. Тези корали ми приличат на фрактални структури...

— Ами да — каза Лукас. Пого не можа да прецени дали бразилецът наистина е съгласен с идеята на Зак, или просто му подава реплика, за да го насърчи. — Фракталите на Манделброт! Геометрични фигури, които се делят на по-малки фигури със същите характеристики и форма.

Пого забеляза, че Наталия не просто се е умълчала... спряла бе да обикаля корала и трескаво се опитваше да прикрепи един разкачил се скенер към предницата на костюма си.

„Мамка му — помисли си той, — мацката нищо не вижда“. Приблужи се и видя, че визьорът ѝ се е замъглил напълно.

— Шефе, имаме проблем!

— Спри — предупреди го Наталия. Кодът на астронавта — по-добре смърт, отколкото безчестие.

— Млъкни. Прегряваш. Няма как да продължиш с този костюм.

Зак и Лукас се приближиха и Зак бързо прецени ситуацията.

— Така. Лукас — каза той. — С това извънкорабният ни преход приключва. Ти ще заведеш Наталия до мембраната. Чакайте ни там, без да преминавате. Ние с Пого ще ви настигнем без бавене.

Лукас не оспори решението му. Сигурно и той беше уморен и емоционално претоварен като Пого.

Двамата астронавти от Коалицията се обърнаха и тръгнаха назад. Чак сега Пого осъзна, че не просто са влезли в гигантска каверна... а и че са се спуснали надолу по едва доловим наклон.

— Пого — прекъсна мислите му Зак. — Аз ли си въобразявам, или наистина се вижда по-добре?

Пого току-що беше забелязал същото. Откъсна поглед от Лукас и Наталия и го насочи към центъра на пещерата.

Там определено беше по-светло.

— Все едно се зазорява...

И наистина... пред опулените погледи на четиримата, високо над тях, десетина продълговати движещи се форми грейнаха на „тавана“.

Светлината им огря каверната като зора в летен ден.

Пого сложи ръка на рамото на Зак.

— И рече Бог: „Да бъде светлина“.

Това граничеше със светотатство. Но предвид обстоятелствата Зак не виждаше основание да спори.

Може ли някой да ми обясни защо се занимаваме с тази мисия? Особено след като НАСА очевидно не са имали идея с какво се захващат? Не можем ли да изхарчим тези три милиарда долара за нещо по-полезно?

Поствано на huffpost.com от Tracee34

Притиснала своята ЛК до гърдите си, Ивон слушаше Теа, която водеше по два, а понякога и по три разговора едновременно. Чуваше само нейните реплики, разбира се. Отворен беше откритият канал до Хюстън, както и кодираният. Освен тях Теа държеше връзка с „Брахма“ и космонавта Денис Черток, спасителя на Ивон, който се беше върнал в апарата на Коалицията.

Имаше и четвърти канал — през минута-две Теа го включваше с позивната: „Зак, Пого, тук «Венчър», чувате ли ме?“ Отговор нямаше. Ивон започваше да се чуди дали Зак, Патрик, Лукас и Наталия изобщо са живи, защото, поне според личния ѝ опит, Киану беше враждебна среда.

Искаше да се махне оттук.

От разговора по кодирания канал беше станало ясно, че от Хюстън готвят „Венчър“ за излитане. „R плюс десет часа“, като R беше моментът, когато Зак и Пого се върнеха на кораба.

Това беше сценарият, в случай че нейното състояние остане стабилно. Този сценарий предвиждаше екипажът да си почине няколко часа, преди да излети за опасното скачване с кораба майка „Дестини“.

Имаше и други сценарии — „R плюс шест“ и дори „R плюс два“. Предвид колко трудно и потенциално опасно беше скачването — както и че по-краткият интервал би бил следствие от нейното влошено състояние, — Ивон се надяваше на първия сценарий, онзи с десетте часа.

Това би означавало екипажът на „Дестини-Венчър“ да се прибере на Земята след три дни... заедно с проби от Киану — околосемен обект, космически кораб или каквото там беше проклетото нещо. Щяха да се превърнат в герои.

А Ивон щеше да забрави какво има в кутията ѝ.

Покрай успокоителните, които ѝ беше дал Денис, Ивон и сама не можеше да повярва какво има вътре. Бомба — истинска ядрена бомба в куфарче, от онези, които разнасяха в шпионските филми.

Случило се бе осем дни преди изстрелването, в деня, когато щяха да местят екипажа в караваната в КЦ „Джонсън“, където да ги държат в медицинска изолация и постепенно да променят биологичния им часовник — периодите на сън и бодърстване, — така че да са във форма за изстрелването.

Ивон тъкмо беше паркирала колата си и вадеше сака си от багажника, когато получи съобщение по телефона да се отбие в Сграда 30.

Баща ѝ я чакаше в коридора.

Гейбриъл Джоунс се беше развел със съпругата си Камил, когато дъщеря им Ивон беше на тринайсет. Младият тогава космически експерт беше хванат в крачка да върти не една, а две извънбрачни връзки, едната със своя колежка от научния отдел, другата с продуцентка на документална поредица към Дискавъри Чанъл, в която той беше участвал. „Гейбриъл просто си е намерил по-вълнуващ живот“.

Или така поне беше казала на дъщеря си бившата госпожа Хол. Наблюдавайки баща си отдалеч — той им беше помагал финансово, но рядко ги бе удостоявал с внимание от друг вид през годините, — Ивон беше стигнала до заключението, че горчивината на майка ѝ е била напълно оправдана.

Гейбриъл Джоунс беше позволил на славата и властта да му завъртят главата.

Още по-лошо, липсваха му истински човешки чувства. „О, сълзите му рукват като от отворено кранче — казваше майка ѝ, — но всичко е театър, вътре няма нищо“.

Което той беше доказал окончателно онзи ден в Сграда 30. Ивон гледаше и слушаше сащисана как баща ѝ, директорът на космически център „Джонсън“, ѝ показва куфарче и обяснява, че в него имало малко ядрено устройство, познато като W-54C, с мощност два килотона и радиус на поразяване един километър. Бомба, която трябвало да бъде взривена, ако кацането на Киану се окаже опасно за Земята.

— При някаква опасност от заразяване например.

— Радвам се, че си го обмислил в подробности. „Някаква опасност от заразяване“. Мамка му!

— Не ругай. — И това беше типично за Гейбриъл Джоунс. Той беше като онези баптисти, които са срещу секса, защото твърде много приличал на танцуване... — Всичко ще бъде обмислено най-внимателно. Ще имаш изрични заповеди. Това е просто за в най-краен случай.

— Но не вещае нищо добро за мен, нали, татко?

Той заби поглед в пода. И това беше типично — Ивон не помнеше откога не я е поглеждал в очите.

— Две неща. Първо, обстоятелствата, които биха изисквали от теб да използваш куфарчето, биха били толкова ужасни, че смъртта ще е за предпочитане пред тях. Представи си, че си в самолет, който пада към земята...

— Ама ти наистина си адски гадно копеле! — И преди той да е възразил, Ивон продължи: — Защо аз? Това е работа на командира! Или на Дауни. Той е свикнал да изпълнява заповеди.

— Дауни е упорит, способен и изпълнителен, но също така е... ами, импулсивен, да речем. Току-виж избързал с натискането на копчето. Теа не е подходяща заради връзката си със Стюарт, която неминуемо ще се отрази на преценката ѝ.

— Сигурно това е причината да не връчите куфарчето и на Зак.

Баща ѝ се смути.

— Стюарт е умен и гъвкав, точно човекът, който ни трябва за ръководител на експедицията. Но както самата ти каза, има връзка с член на екипажа си. Освен това е прекалено убеден в собствената си интелигентност. Всичките ни симулации показват, че без значение какъв сценарий му предложим, Зак ще продължи да търси друг изход от положението, докато не стане твърде късно! Няма да е способен да разбере, да се примири с факта, че...

— ... че пациентът е терминално болен?

Гейбриъл Джоунс се усмихна горчиво.

— Точно така. — А после каза най-лошото, което ѝ беше казал някога: — Ти си момичето на татко.

При което тя му обърна гръб и си тръгна.

Но все пак позволи да сложат устройството в личната ѝ кутия.

И сега, със счупен крак, с унищожена кариера, в неизвестност за съдбата на Зак, Пого и другите в недрата на Киану... Ивон Хол лежеше в хамака си, гушнала бомбата.

И се молеше да не я използва.

Помните ли класификацията?

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ПЪРВИ ВИД — наблюдение на извънземен апарат.

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ВТОРИ ВИД — материално доказателство за съществуването на извънземен апарат.

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ТРЕТИ ВИД — контакт с извънземни същества.

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ЧЕТВЪРТИ ВИД — отвличане на хора от извънземни същества.

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ПЕТИ ВИД — двупосочен контакт между хора и извънземни същества.

БЛИЗКА СРЕЩА ОТ ШЕСТИ ВИД — смърт на хора, причинена от извънземни същества.

Къде сме ние в момента? Близка среща 5,5?

Поствано на keanu.com от Almaz,

22 август 2019

— Какво мислите? Дали е някакъв вид плазма? Или просто извънземен еквивалент на неоновите лампи? — Зак гледаше към тавана, към нещата, които наричаше за себе си „светулките“.

— Трябва да е плазма някаква — отвърна Пого.

Последните двайсетина минути се бяха разтеглили и разкривили до точката, в която времето губеше значението си. Странните светулки се бяха кротнали на постоянни позиции на тавана, на няколкостотин метра над „пода“ на каверната.

Междувременно всичко наоколо бе продължило да се променя, и то бързо. Светлината се беше усилила и те вече виждаха по-ясно — виждаха стените на Кошера, гората от корали и огромните разстояния. Толкова големи, че отсрещната стена на каверната всъщност изобщо не се виждаше.

Освен това бе започнало да вали. Не като кроткия летен дъждец, който Зак помнеше от детството си в Средния запад... не, тук дъждът се лееше на порой, брулен от вятъра, като тропическа буря.

„Като дъжда, който се изля на погребението на Меган“. Четиримата стояха безпомощно, дъждът се лееше като из ведро.

— Ако не друго, сега шлемът ми изглежда еднакво и отвън, и отвътре — каза Наталия.

Дъждът не представляваше непосредствена опасност за тях — част от обучението им в извънкорабна дейност се провеждаше в големи резервоари, пълни с вода. Опасността щеше да настъпи, когато излезеха на студа от другата страна на мембраната, студ от двеста градуса под нулата.

„По-късно ще се тревожа за това“. А тропотът на дъжд по шлемовете... при други обстоятелства би бил адски изнервящ сам по себе си.

Само дето тук и сега *всичко* беше изнервящо. Теренът под краката им започна да се тресе. Кораловите структури започнаха да се срутват.

— Като земетресение е — каза Наталия.

— По-скоро като на кораб в морето — каза Зак. Имаше опит и с двете — разликата беше, че земетресенията бяха силни трусове, които започваха без предупреждение, а морските бури набираха сила постепенно и човек буквално ги усещаше как приближават.

А вълните, които тресяха Киану в момента, траеха вече повече от минута.

— Чувствам се по-тежък — обяви Лукас.

— И аз — каза Пого.

— Е, вече видяхме зората — отбеляза Зак. — Може би машините за изкуствена гравитация също са се включили.

— Надявам се, че стандартните настройки не са като на Юпитер — каза Наталия. Зак всъщност се беше пошегувал, но казаното от Наталия го отрезви. Размерът на проходите говореше, че стандартните форми на живот тук са по-големи от човешките, което от своя страна говореше за по-голяма гравитация... да речем, два пъти и половина колкото земната.

Определено нямаше желание да се разхожда при гравитация три или четири пъти по-голяма от земната.

В тази връзка, едва ли биха стигнали далеч дори ако гравитацията не надвишаваше земната — тогава костюмите им щяха да тежат повече от самите тях.

А и как изобщо щяха да се измъкнат от Везувий? Ако рампите не стигаха до самия ръб на шахтата...

Наистина се чувстваше по-тежък. Направи няколко крачки за проба. По дяволите, това беше краят.

— Хайде, вземайте си нещата. Изтегляме се.

— Не!

Каза го Лукас, но Наталия и дори Пого реагираха по подобен начин, макар и с миг закъснение.

— Това е непроучена територия, хора! — каза Зак. — Целта ни е да се приберем живи. Тревожи ме...

Млъкна, загубил мисълта си. Погледът му шареше по странната вътрешност на Киану. Намираха се в гигантска пещера, по това спор нямаше, но приликите свършваха дотук. Пещерата беше осветена от мърдащи жълти неща, увиснали уж неподвижно над пейзаж в зелено, цикламено и розово — ако разтеглиш определението за „пейзаж“ толкова, че да включва „растителност“, която прилича повече на организмите в коралов риф. И приемеш небе, което смътно напомня купола на гигантска спортна арена. (Най-горната част на каверната — таванът — се губеше в мъгла и сенки.)

Дъжд и вятър. Силен вятър духаше отляво на Зак, откъм мембраната. Ако духаше от срещуположната посока, щяха да се тревожат за евентуален теч.

Чакай... Нещо се движеше там.

— Ъ-ъ, виждате ли...

— Виждаме го! — каза Лукас.

По-голяма версия на мехурчетата в мембраната — с диаметър от три метра — се търкаляше по земята към тях, като сменяше посоката, за да заобикаля коралите, разплискваше локвите и оставяше след себе си мокра следа, която личеше ясно дори върху влажната почва.

— Някакви идеи? — попита Зак. — Местната версия на търкалящ се трънак? Не личи да има собствени средства за придвижване. — Търкалящият се мехур, изглежда, се носеше свободно, тласкан от вятъра.

— Ами ако е живо? — попита Пого.

— Тогава ще ни се наложи да осъществим Първи контакт — каза Лукас.

— Ама ние нямаме нужната подготовка за това! — възкликна Наталия. Беше на ръба на паниката.

— Стегнете се. Дръжте се като професионалисти.

Търкалящият се мехур свърна право към тях. Беше непрозрачен, с по-тъмни петна, които приличаха на пресечено мляко. Пого отстъпи крачка назад, извън ограниченото периферно зрение на Зак, и каза:

— То се движи срещу вятъра, Зак!

— Така е. — Не се сети за друго, освен да вдигне камерата. Да бягат нямаше смисъл.

Друго астронавтско правило гласеше — когато се съмняваш, не прави нищо. Иначе шансът да влошиш нещата е голям.

Все по-близо и по-близо...

— Идва право към нас — каза Лукас.

— Направете му място! Дръпнете се! Всички! — извика Зак. Командирите получаваха най-сладката хапка — първите стъпки. Редно беше първи да вкусят и от горчивото. — Аз ще го посрещна.

Наталия и Лукас се дръпнаха надясно, така че една от рушащите се коралови кули да остане между тях и търкалящия се мехур.

Който беше скъсил разстоянието до петдесетина метра.

— Горещо се надявам това нещо да е миролюбиво — каза Пого.

— Нека приемем, че е така...

Млъкнаха, защото мехурът изведнъж спря... изстреля от себе си обект с приблизително същите размери, след което се разля в белезникава локва на пода.

Изхвърленият обект приличаше на мокрица, но само в първия миг, преди да спре и да се разгъне.

И да се изправи. Зак се опитваше да запази спокойствие, да се държи като учен. Билатерална симетрия — налице. Имаше два крака, две ръце, както и два чифта израстъци в средната част, която изглеждаше по-тежка и широка от другите части на тялото му.

Нещо като глава — налице. Но нищо, което да прилича на физиономия, на нос, очи... само различни отвори, единият от които обрасъл с реснички. Ресничките сякаш потрепваха ритмично... дишане?

Животно ли беше, или машина обаче? От това разстояние и на тази светлина беше трудно да се прецени... кожата на създанието

лъщеше, но дали като мокър метал, или като слуз? Течност капеше от съществуването, със същия цвят като локвата от мехура.

— Сякаш стои на пост — каза Наталия. Права беше — веднага щом се разгъна в пълния си ръст, един път и половина колкото човешкия, създанието не помръдна повече.

— Може да е пазач — каза Зак. Съзнаваше, че се опитва да натика случващото се в човешки калъпи, но не знаеше как другояче да си го обясни. А и изглеждаше логично строителите, собствениците или обитателите на Киану да са сложили тук някой, който да проверява документите на пристигащите.

За миг изпита чувството, че се е изправил лице в лице със създанието. Деляха ги двайсет и пет метра разстояние и поне един метър височина, да не говорим за неизвестните еони еволюция. И въпреки това му се стори, че Пазачът му взема мярката...

— Дъждът май спира — каза Лукас.

Зак така се беше съсредоточил върху Пазача, че не забелязваше нищо друго. Но сега съобрази, че поривите са утихнали... цялата каверна лъщеше влажна, а мокрите повърхности отразяваха златистото сияние на светулките.

И тогава Пазачът се раздвижи.

Израстъците от лявата му страна внезапно се вдигнаха към главата. Зак неволно беше свързал създанието с образа на Тенекиения човек от Оз... търпелив, ръждясал до неподвижност... който сега се опитваше да поздрави новодошлите.

„Гледай с очите си, а не през детските книжки!“

Създанието направи крачка напред... и се олюля.

— Сякаш е ранено! — каза Наталия.

— Останете по местата си! — нареди Зак. Пазачът се преви, като човек, измъчван от силна болка.

Гърдите му се надигаха, видя Зак. „Добре, значи е органично, а не машина“.

А после Пазачът внезапно се обърна към Пого Дауни, който, незнайно защо, беше тръгнал напред.

Създанието протегна ръка, сякаш се опитваше да достигне Пого...

Ограничен от неповратливия си костюм, Зак регистрира само част от нещата, които се случиха след това. Но светкавицата я видя.

Лукас беше направил снимка с тъпия си „Цайс“! И понеже светлината беше слаба, автоматичната светкавица се беше включила!

Със страховита бързина Пазачът се завъртя към Пого и замахна с един от средните си израстъци, както самурай замахва с меча си.

Шлемът се отдели заедно с главата на Пого, от вратния пръстен на костюма му шурна кръв. С три бързи движения Пазачът транжира тялото на Пого: с първото отдели едната ръка и единия крак, с второто — другата ръка и другия крак, а с третото — хоризонтално — довърши разфасовката на Патрик Дауни, полковник от ВВС на САЩ.

Наталия изпищя. Лукас изкрещя.

Зак стоеше вкаменен, объркан, ужасен. Виждаше само тялото на Пого, разсечено и кърваво на пода.

После вдиша, обърна се и подкара Лукас и Наталия към мембраната.

— Бързо, бързо, бързо!

Искаше да увеличи максимално разстоянието между тях и Пазача, и то по най-бързия възможен начин.

Но визьорът на Наталия се замъгли и тя, изглежда, не виждаше нищо. Падна два пъти още на първите десетина крачки; Зак и Лукас с мъка успяваха да я изправят.

Тези прекъсвания позволиха на Зак да хвърли поглед назад към Пазача, който ги преследваше, но някак по-предпазливо.

— Изглежда зашеметен — отбеляза той.

Струваше му се, че гигантът губи подвижността си... размахваше бавно ръце, сякаш страдаше от прегряване или болка.

При третото си падане Наталия беше тази, която погледна назад. И каза:

— Мисля, че умира...

Инстинктивното им желание да избягат изчезна веднага. Зак и Лукас се обърнаха. Пазачът се гърчеше конвулсивно като в пристъп. От тялото му се вдигаше пара, сякаш съществото изгаряше отвътре.

А после Пазачът изведнъж се срина... и след секунди спря да се гърчи.

— Какво стана, по дяволите? — каза Лукас и се прекръсти несръчно.

— Веднъж в Ленинград видях как обгазиха животно — каза Наталия. — Изглеждаше по същия начин.

— Дали пък не го е убила околната среда? — зачуди се Зак.

— Нали точно за тази среда е било създадено? Или не? — възрази Лукас, сякаш самата мисъл му се струваше обидна. — Не е ли живяло тук?

— Не знаем. Не знаем *нищо* — каза Наталия. Лежеше неподвижно в краката им и Зак се запита какво ли е да си в нейния костюм в момента.

Но нямаше време да се разправя с Лукас... нито да скърби за Пого.

Ясно беше, че Наталия ще ги забави. Че ще трябва да ѝ помагат на всяка крачка... а колкото по-дълго останеха в Кошера, толкова по-уязвими щяха да бъдат.

— Лукас, иди при модула. Кажу на Хюстън и Бангалор какво е станало. Презареди си костюма, вземи храна и вода и се върни. Ние тръгваме след теб.

Искаше му се да беше дал по-смислени заповеди на бразилския астронавт, но не се сецаше за нищо по-смислено. Знаеше само, че новините за случилото се трябва да стигнат до Земята... и че поне един от тях трябва да оцелее.

Ако той и Наталия също извадеха късмет, може би щеше да им остане време да помислят и за Пого... как да измъкнат тленните му останки.

Лукас не възрази — знак, че опасността е очевидна дори за него. Зак го загледа как тръгва нагоре, после каза на Наталия:

— Хайде, ние също трябва да тръгваме.

Наталия успя да се изправи и каза храбро:

— Мога да вървя.

— Добре. Но все пак ме хвани за ръка.

И двамата тръгнаха като влюбени, които се разхождат в парка... и горе-долу толкова бързо.

Не стигнаха далеч. Само след няколко метра Наталия седна на пода.

— Не мога.

— Няма проблем — каза ѝ Зак, което беше доста встрани от истината. — Просто ще изчакаме Лукас да се върне. — Провери собствените си запаси: още два часа, достатъчно време за наблюдение, ако не и за действие.

Средата в каверната продължаваше да се променя. „Времето“ се беше успокоило, дъждът беше спрял, но все още имаше лек вятър — Зак го регистрираше по облака частици, които прелитаха покрай визьора му.

Коралите се бяха сринали. И търпяха трансформация сякаш, реши Зак, макар да не беше сигурен, че може да вярва на очите си. В ситуация като тази трудно можеше да се вярва на каквото и да било. Загледа се в един участък, където купчина розови отломки от корал отстъпваха пред зеленикави форми, които се разширяваха и разтягаха.

Растяха. Това беше правилната дума. Коралите се превръщаха в нещо като растителност.

Или в полумашини като Пазача.

Искаше му се да е някъде възможно по-далече. Всъщност не би имал абсолютно нищо против да наблюдава ставащото на запис от борда на „Венчър“.

Или още по-добре — от Хюстън. Преди беше уплашен; сега беше уплашен до смърт. И не само заради шока и насилието... Ужасяваше го мисълта, че е попаднал в ситуация извън неговата компетентност, че се е озовал извън уютната зона на познатото, толкова далеч, че вече не си спомня какво е да работиш при нормални условия.

Обърна се към Кошера с надежда да зърне Лукас, но Най-великият астронавт на света явно си беше плюл на петите, пришпорван от собствения си страх, защото не се виждаше никъде.

Нямаше какво друго да прави, освен да зяпа Кошера. Видя, че някои от килийките също са се променили. Преди бяха отворени, а сега част от малките и поне две от големите бяха запечатани, покрити с някакъв прозрачен слой, който се издуваше.

Почти все едно дишаха...

— Това е глупаво — заяви Наталия и се надигна.

Изправи се неочаквано бързо, макар и със залитане, и тръгна обратно към каверната, преди Зак да я е спрял.

— Движението генерира допълнителна топлина, момиче. Нещай — каза ѝ той. Визьорът ѝ беше толкова замъглен, че лицето ѝ почти не се различаваше. — Как е в тоя костюм?

— Горещо и влажно. Все едно се давя.

Това звучеше страшно. Едно от най-големите предизвикателства пред астронавтите беше да се научат да живеят и работят в космически костюм, под напрежение, без да се поддават на клаустрофобията. Задачата не беше лесна дори когато костюмът ти функционира нормално.

Щом Наталия се чувстваше все едно се дави, значи най-вероятно наистина се давеше. А Зак не можеше да ѝ помогне с нищо...

— Ще пробвам нещо — каза тя. После вдигна ръце, опипа вратния пръстен на скафандъра си и го *отключи*.

— Наталия, не...

Твърде късно. Тя вдигна тежкия шлем от главата си. Лицето ѝ беше мокро и неестествено зачервено.

За колко време щеше да умре? Щеше ли да посинее заради липсата на кислород? Или щеше да замръзне за броени минути... или да се сгърчи в конвулсии като Пазача?

Нищо от това не се случи. Наталия отвори очи, погледна Зак и вдиша.

Разкашля се.

— Добре, опита. А сега бързо си сложи шлема — каза Зак. Беше изгубила безценни секунди кислород, но поне още беше жива.

Само че кашлицата спря. А Наталия каза:

— Добре съм.

Зак се облеци. Не би трябвало да чува думите ѝ — нали самият той беше със скафандър. А тя не би трябвало да е жива... не просто жива при това, а и в не по-лошо състояние, отколкото в жегата на прегрелия си костюм.

— Има кислород — каза тя. — Видях го на спектрометъра. Висок процент, около трийсет може би... но налягането все още е ниско. — Пое си дълбоко дъх. — Все едно си на висок планински връх. Въздухът е сух. И има много миризми, непознати.

— Не бързай да се успокояваш — каза ѝ той. Добре беше да се знае, че вътрешността на Киану не представлява такава непосредствена опасност като открития космос... поне докато не налетиш на някой като Пазача. — Бог знае какви чужди организми има във въздуха.

— Само преди няколко часа температурата тук беше сто градуса под нулата. Не би трябвало да има нищо живо. А виж го сега.

Наталия бавно тръгна назад към каверната, към мъртвия Пазач и Пого.

— Къде отиваш? — попита я Зак, преди да осъзнае, че Наталия едва ли го чува, защото той все още говореше по вграденото в скафандъра радио, а тя — не. Повтори въпроса си по-високо.

Наталия кимна, че го е чула. И каза:

— Винаги съм искала да направя аутопсия на извънземно.

Зак не я последва. Прецени набързо собствените си запаси, вероятността Лукас да се забави повече от очакваното... както и факта, че Наталия изглеждаше добре.

А и трудно я чуваше сега, когато си беше свалила скафандъра.

Безотговорна ли беше постъпката му? Засега единствено Наталия беше в пряко съприкосновение с местния въздух... а чрез нея и „Брахма“. Засега „Венчър“ беше в безопасност, Теа и Ивон — също.

„Идиот! Каквито и микроорганизми да е вдишала Наталия, след като си свали шлема, същите са полепнали и по твоя костюм!“ Освен това гравитацията продължаваше да нараства — на Зак му беше все по-трудно да се движи.

Не че държеше да отиде някъде. Виждаше Наталия, която обикаляше бавно около мъртвия Пазач, правеше снимки с камерата си, после поглеждаше екранчето на спектрометъра.

По-интересни му се струваха пчелните килийки на Кошера. Продължаваха да се подуват и обезцветяват. На моменти му се струваше, че различава силуети в някои от тях.

Това го тревожеше — цветът на килийките беше съвсем същият като цвета на мехура, от който се беше пръкнал Пазачът.

Господи, ами ако имаше някаква връзка между Кошера и Пазача? Зак се разкъсваше между желанието си да отиде при Наталия и... болезненото любопитство да разбере какво става тук.

Мамка му! Костюмът му пречеше да се приближи достатъчно, за да огледа килийките, тежеше му, спъваше го.

Хвърли един последен поглед към Наталия, която се занимаваше доволно с аутопсията на извънземното, и отстъпи пред решението, което вече беше взел.

Щом средата във вътрешността на Киану се променяше така, че да е съвместима с тях — заключение, което изглеждаше все по-

неоспоримо, — значи не би трябвало да му навреди. Това диктуваше логиката. А и Наталия очевидно се чувстваше добре.

Зак спря притока на въздух от кислородните бутилки, за да го запази за обратния път през мембраната, и завъртя вратния пръстен на скафандъра си.

Миризмата на Киану го блъсна в ноздрите — комбинация от мирис на влажна пръст и други ухания, които му бяха непознати, но не бяха неприятни. Нещо растеше тук... нещо растеше с неестествено бързи темпове.

Пое си дълбоко дъх. Почувства се добре, всъщност живна някак дори.

— Хей — извика на Наталия. — Права си!

Стресната от гласа му, Наталия вдигна поглед.

— Да. Знам.

— Разбра ли нещо интересно? Човек ли е, или машина?

— И двете, струва ми се... — А после млъкна, загледана в нещо зад него. Погледът ѝ никак не му хареса.

— Какво има, Наталия?

— Кошерът — промълви тя толкова тихо, че Зак едвам я чу.

Зак се обърна.

Няколко от по-малките килийки в Кошера бяха станали прозрачни... и формите вътре в тях се различаваха ясно. Зак видя едно възвишение наблизо. Ако се качеше по склона му, щеше да е на удобна позиция за наблюдение. Тръгна натам.

След няма и минута беше на броени крачки от килийките — би могъл да бръкне в най-близката, ако поиска.

Не че искаше да докосва нещо тук. Нещата в килийките бяха големи, зеленикавокафяви и пулсираха. Изглеждаха живи.

Наталия дойде при него.

— Какво са според теб?

— Ами, нещо като еволюиращ живот може би — отвърна Зак. — Но еволюира няколко милиарда пъти по-бързо от обичайното.

— Еволюира в какво?

— В каквото трябва да еволюира.

— Не знам. Не в Пазач като одевешния, надявам се. Чакай... — Наталия посочи една килийка, където „еволюцията“, изглежда, приключваше. — Боже, знаеш ли на какво ми прилича това?

— Да — каза Зак. Приличаше на увито в целофан човешко тяло.
— Това не ми харесва! — заяви Наталия. — Изобщо.

Зак се разкъсваше между отвращение и чувство на изумление и чудо, толкова силни, че се родееха със сексуалната възбуда. Точно затова беше изучавал звездите и планетите... затова беше станал астронавт.

Да научи тайните на вселената... да види нови чудеса.

Руската космонавтка отстъпи назад, спусна се по склона подалеч от килийките.

— Наталия... — Гласът му трепереше. Всяка частица от съзнанието му, от тялото му, го подтикваше да избяга! Да се скрие!

Погледна отново тялото в клетката... два крака, торс, две ръце, глава. Беше по-ниско и по-малко от Пазача. Беше с размерите на човек.

Ръцете имаха палец и четири пръста.

Тялото буквално се сгърчи, ръцете задраскаха по прозрачния материал, който покриваше „лицето“. Зак с мъка потисна импулса си да помогне...

Нямаше нужда, оказа се. „Лицето“ изведнъж се избистри.

Лице не просто човешко, а лице, което Зак познаваше.

През последните осем часа Зак Стюарт беше видял повече немислими неща, отколкото деветдесет и девет процента от хората виждат през целия си живот. Видял беше повече доказателства за съществуването на извънземен живот, отколкото човечеството беше открило през цялата си история.

Но онова, което видя в пчелната килийка на Кошера, беше толкова неочаквано и невъзможно, че в сравнение с него чудесата на Киану бяха като бутици в търговски център насред Хюстън.

Лицето, което Зак виждаше съвсем ясно — кафявите очи, устните, които се отваряха да поемат дъх, — беше лицето на неговата мъртва съпруга, на Меган.

ТРЕТА ЧАСТ В НОЩ УХАННА

Системният отдел държи да се знае много ясно от всички — **НЯМАМЕ НИЩО ОБЩО** с онова, което командир Стюарт направи с модула. По време на обучението имаше ЕДНА дискусия между инженерите и екипажа относно масата и центъра на тежестта на модула. Мятането на апарата в кратер НЕ Е БИЛО ОБСЪЖДАНО ИЛИ ОДОБРЕНО.

Чернова на паметна бележка от шефа на Системния отдел към КЦ „Джонсън“

— Някой излиза!

Харли Дрейк вдигна поглед, стреснат от пискливия вик на Саша Блейн.

— Успокой се — каза ѝ, вперил очи в неясния образ на екрана, който показваше астронавт в костюм на „Брахма“ от външната страна на мембраната. Интелигентността и нестандартното мислене понякога бяха слаби заместители на дисциплинираното хладнокръвие. — Кой от двамата е?

Поовладяла се донякъде, Блейн седна на стола си.

— Няма ивици на костюма, значи е Лукас.

— Сигурно говори с „Брахма“. — Харли посегна към слушалките си и какофонията от гласове го заля — Лукас, Тадж и Викрам, ръководителят на полетите в Бангалор, Теа и Кенеди, всички говореха един през друг. Дотук с дисциплината и хладнокръвието на професионалистите...

А междувременно съветническият екип наоколо набъбваше като численост. (Докато траеше комуникационното затъмнение и с

астронавтите нямаше връзка, част от съветниците бяха излезли да хапнат и да се поразтърчат. Други май просто си бяха отишли вкъщи, подозираше Харли. И как иначе, щом не подлежаха на санкции за неспазване на работното време.) Сега, с всеки новодошъл, врявата нарастваше в геометрична прогресия.

Именно по тази причина Харли със закъснение проумя какво е чул в слушалките: „Пого е мъртъв!“

— Млъкнете!

Стаята се смълча и всички чуха гласа на Джош Кенеди:

— Повтори, Лукас. Не те чувам добре.

Другите гласове по връзката също замлъкнаха. Не се чуваше нищо освен механично припукване и лек статичен шум.

— Повтарям: Пого Дауни е мъртъв.

Тишината трая още миг, после и от двете контролни зали заваляха въпроси. След още минута Харли успя да разбере, че нещо голямо и подвижно се е появило във вътрешността на Киану, че някой — не стана ясно кой — го е стреснал и че Пого е бил убит.

Останалите членове на съветническия екип също се бяха включили към канала, слушаха, но не можеха да говорят. На лицата им бяха изписани ужас и изумление, не само заради случилото се, а и заради бързината, с която се беше случило.

Макар да бе влюбен в науката, Харли Дрейк имаше смътна представа за досадното и продължително натрупване и обработка на данни, които са плодородната почва, от която се раждат повечето големи научни пробиви. Дори в космическите операции нещата се случваха бавно.

Днес обаче беше различно. Първо новината, че Киану най-вероятно е с изкуствен произход. После удивителната поредица открития — рампите и проходите, мембраната.

А сега ги заливаше истински порой от нови чудеса. Извънземните маркери. Гигантската вътрешна каверна.

— Звучи като кухнята Земя на Бъроуз от романите за Тарзан — каза Уилямс и думите му предизвикаха сподавен кикот около масата.

Въздушно налягане в каверната? Варираща гравитация? Източник на светлина?

Фрактални корали. Вода. Вятър. Климат.

Плюс някакво враждебно същество.

Образи от вътрешността на Киану се появиха в малки прозорци покрай основната картина на големия екран.

Но Харли не можа да ги оцени по достойнство. Мислеше си за Патрик Дауни. Пого — мъртъв!?

— Съветническият екип до Джош — каза той в микрофона си. Неприятно му беше да прекъсва дискусията, но имаше въпрос.

След кратка пауза Кенеди се обади:

— Джош, до Харли. Слушам те.

— Връзката още е кодирана, нали?

По-дълга пауза.

— Изчакай... Да — каза Кенеди. — При нас е кодирана, за Бангалор не знам.

— Няма значение. Някой трябва да отиде при Линда Дауни. Веднага.

— По дяволите, да. Заемам се. Благодаря! — На друг екран, който предаваше на живо от контролната зала, Харли видя как Кенеди потупа по рамото Травис Бюел и му посочи вратата...

Да каже на Линда Дауни, че вече е вдовица.

Харли внезапно си спомни, че и самият той е ЕПО — Рейчъл Стюарт имаше нужда от него.

— Отивам в роднинската стая — уведоми той екипа си, не че някой се интересува. Бяха твърде заети да охкат, да ахкат и да дърдорят превъзбудено за чудесата и ужасиите на Киану.

Тъкмо посягаше да свали слушалките си, когато чу:

— Харли, от Шейн.

— Ти не спиш ли? — При нормални обстоятелства екипите, обслужващи контролната зала, бяха длъжни да се приберат у дома и да си починат между смените. Шейн Уелдън би трябвало да се е прибрал за вечеря преди три часа и отдавна да е в леглото. От друга страна, Харли също трябваше да се е прибрал и да спи.

— Предвид онова, което видяхме днес, може и никога повече да не заспя.

— Слушам те...

— Задава се буря, Харли, право към теб. Нашият приятел от Белия дом, Бинъм, е откачил. Налагаме ембарго на всички излъчвания...

— Шейн, трябва да отида при Рейчъл.

— Ясно. Просто го имай предвид. Обади ми се, ако стане бяла.

Стаята на съветническия екип беше по-близо до роднинската стая от контролната зала. И все пак Бюел беше тръгнал доста преди Харли, така че не би трябвало да се засекат пред вратата.

Харли познаваше астронавта: познаваше го като съвестен човек.

— Защо се забави толкова, по дяволите! Не е приятно, но това е новата ни работа...

— Знам, Харли! — Всички астронавти го знаеха. През шейсетте години на двайсети век Тед Фрийман беше загинал в катастрофа с Т-38... и един репортер се беше свързал с вдовицата му още преди НАСА да я уведоми. Никой не искаше това да се повтори. Бюел размаха телефона си.

— Току-що ми съобщиха, че Джоунс идва...

— Защо, за да я удави в сълзи? Влизай и си свърши работата.

Бюел веднага отвори вратата, вярно, но внезапната му поява и изопнатото му лице стреснаха всички в стаята. Сякаш на челото му пишеше, че носи лоши новини.

— Тъ... Линда, трябва да говоря с теб.

Съпругата на Дауни стана бавно и посегна към едно от децата си. Харли спря количката на прага зад Бюел. Надяваше се, че изглежда по-приемливо от колегата си.

— Рейчъл, излез, моля те. Останалите — също.

Рейчъл и приятелката ѝ Ейми изскочиха от стаята като попарени и едва не събориха Гейбриъл Джоунс и един от асистентите му, които тъкмо пристигаха.

— Извинете, момчета! — Харли извъртя инвалидната количка настрани да им препречи пътя, докато другите роднини и приятели се изнижат покрай него.

— Харли... — Джоунс си беше надянал най-добрата бащинска физиономия.

Но Харли обърна количката към коридора и затвори вратата.

— Ние ще се погрижим.

Обърна се към Рейчъл.

— Татко ти е добре.

За останалите — семейството и приятелите на Патрик Дауни — думите му имаха друго значение. Почти все едно беше извикал в лицата им: „А Пат е мъртъв!“.

Очакваше да го засипят с въпроси, но вместо това видя шок, отказ да повярват, вехнеша надежда.

— Дами и господа — каза Джоунс, примирил се с факта, че ще трябва да съобщи новината пред по-голяма публика, вместо само на вдовицата. — На Киану имаше инцидент. Изгубихме полковник Дауни.

Харли поклати глава. Няма добро място да съобщиш такова нещо на близките, но някои места са по-добри от други. Да ти съобщят в коридора, че брат ти, баща ти, съседът ти е загинал при злополука в космоса...

Докато хората около него плачеха, Харли придвижи количката си до Рейчъл и Ейми, които се бяха сгушили една в друга, и им каза:

— Да излезем навън.

Вечерният хюстънски въздух беше влажен. До входа на сградата Харли разказа на Рейчъл за мембраната, маркерите, Кошера и съществуването, което бе нападнало и убило Патрик Дауни.

— Значи всъщност не знаеш дали татко е добре! — Рейчъл се люшкеше между гнева и истерията.

— Лукас каза, че баща ти и Наталия са добре.

— Но те са вътре! Там, където онова нещо е убило господин Дауни!

— Стига, Рейч, познаваш баща си. Той нямаше да остане там, ако смяташе, че е опасно. — Още преди да го изрекъл докрай, Харли разбра, че е направил грешка. — Така или иначе, запасите му от кислород са на изчерпване. Двамата с Наталия ще се появят на екрана много скоро, ще видиш.

Рейчъл се беше вкопчила в Ейми. Виждаше се, че *иска* да повярва на Харли.

Но че не може.

С дълбоко съжаление трябва да ви уведомя за смъртта на астронавта Патрик Дауни от екипажа на „Дестини-7“. Той е загинал преди броени часове поради повреда в костюма си по време на извънкорабна мисия във вътрешността на околоземния обект Киану. Кончината му за пореден път ни напомня за рисковете, които астронавтите поемат при проучването на други светове.

Полковник Дауни е роден в Бонд, Орегон, и е завършил Военновъздушната академия на САЩ. Служил е в Афганистан и Пакистан преди през 2011 г. да започне работа в НАСА.

Изказвам съболезнованията си на вдовицата му Линда и техните деца Даниел и Кери.

Изявление на президента,
качено на whitehouse.gov по повод смъртта на полк. Дауни, 22 август 2019

На Зак Стюарт не му остана време да се диви на зашеметяващия факт, че вижда копие на жена си във вътрешността на околоземен обект две години след смъртта ѝ във Флорида. Не му остана време, защото поне три пчелни килийки около „Меган“ бяха узрели и „раждаха“ своите човекоподобни плодове. Лицата им — доколкото Зак можеше да ги види — му бяха непознати, което го накара да се усъмни в бурната си първоначална реакция при вида на пчелната жена. Може би само приличаше на Меган.

Нищо чудно мозъкът да му играеше номера заради недостиг — или излишък — на кислород. И в двата случая беше нормално да получи халюцинации, а наличието на халюцинации означаваше само едно — че трябва моментално да си сложи шлема на скафандъра и да се разкара оттук.

— Боже мой! — извика Наталия на родния си език.

Зак беше понаучил руски покрай престоя си на Международната космическа станция. Обърна се и видя, че Наталия се е придвижила нататък покрай стената. Гледката беше странно комична — главата на

Наталия, с прилепнала комуникационната шапчица, изглеждаше несъразмерно малка над масивния костюм. А както беше захлупила лицето си в ръце, изглеждаше още по-странно.

Зак тръгна към нея, къде с подскоци, къде с плъзгане.

— Какво има?

Тя посочи една от раздутите килийки.

— Зак, този го познавам!

— Какво имаш предвид? — Не искаше да влияе на преценката ѝ, като споделя собствения си опит.

— Това е треньорът ми. Константин Александрович! Той ме научи да карам ски и да стрелям! — Зак си спомни, че като студентка Наталия е участвала в олимпийските състезания по биатлон.

— Сигурно е просто илюзия. — Опитваше се да убеди колкото нея, толкова и себе си. — Мозъкът ти налага познати образи върху чуждите обекти.

— Не, той не ми беше „познат образ“. Разбрах, че е починал през януари. Не го бях виждала от десет години. — Наталия изскимтя като човек, който сънува кошмар, и отстъпи назад.

Останал сам, Зак реши, че трябва да заложи на аналитичния подход. Да мисли като учен. Обектът наистина имаше човешка форма, точно като при „Меган“. Имаше си и лице. Човек. Нос, уста, затворени очи.

Тънката ципа, която покриваше лицето, внезапно се разкъса. „Устата“ отдолу беше отворена, а в нея имаше... ами, зъби. Два от тях лъщяха като стомана.

Или като стари руски коронки...

— Зааак!

Зак се обърна. Наталия беше на няколко метра от него, седеше на пода със затворени очи, сплела пръсти.

— Какво?

— Какво? — повтори тя и го изгледа стреснато.

— Извика ме.

— Не съм.

— Тогава...

Нямаше нужда да довършва. Погледна „Меган“ на десетина метра от тях... все още лежеше на една страна в пчелната си килийка, но разкъсваше с ръце — определено бяха ръце — кафеникавата ципа.

Под ципата имаше розово лице с кожа нежна и съвършена като на новородено.

И кафяви очи, широко отворени, примигващи в объркване и ужас.

И уста, бели зъби, език.

Съществото, което приличаше на Меган, се закашля, но не като астматик, който се бори за глътка въздух. По-скоро като новородено, което акушерката е плеснала по дупето.

А после то... тя... погледна право към него.

— Зак. — Гласът беше на Меган.

Зак разкочи ръкавиците си, свали ги и почна да разкъсва втората ципа, която все още задържаше съществото в клетката.

Жената беше топла на пипане. И макар косата ѝ да беше късо подстригана, макар тялото ѝ да се гърчеше в опит да се освободи, всичко в нея изглеждаше и беше... познато.

Зак я измъкна. Гравитацията беше слаба и двамата се озоваха без сътресения на разкаляния под, тялото на „Меган“, все още обвито наполовина във втората си ципа, на практика бе в скута на Зак.

А после съществото, което приличаше на Меган, започна да се мята като изпаднал в паника давещ се човек... и запищя.

Не мога да навляза в повече подробности, защото ще ме уволнят (както се досещате от никнейма ми, аз съм „момче“ от КЦ „Джонсън“). Но ТАМ ГОРЕ СТАВАТ АДСКИ СТРАННИ НЕЩА!...

Частичен пост на neomission.com от JSC GUY

— Как се справяте, „Венчър“?

— Държа се, Хюстън — отговори Теа Новински след кратко замисляне. Този отговор беше петият, който ѝ дойде наум. Отговори от едно до четири гласяха: „Как, мамка му, може да се справям, а?“ Всъщност беше се опитала да използва тоалетната, действие, от което се ужасяваха всички космически пътешественици — и не без основание. Но Ивон спеше под влияние на успокоителните, комуникационните канали мълчаха и Теа реши, че разполага с петнайсетина минути, които да посвети на гадната малка химическа тоалетна зад завесата...

Почти беше приключила с тази критична за мисията задача, когато се обади от Хюстън.

Кабината на „Венчър“, въпреки голямата си височина, ѝ се струваше все по-тясна и претъпкана. Донякъде това се дължеше на хамака, който по това време на деня трябваше да е прибран, но не беше — заради Ивон. Радиото пукаше и съскаше постоянно. Помпите и двигателите вибрираха.

Никак не беше удобно, макар че очевидно беше много по-просторно — и по-безопасно най-вече — от модула Бъз или космическите костюми.

Въпреки това Теа не можеше да си намери място. Но да покаже раздразнението си би било грубо нарушение на астронавския код; освен това Джасмин Трию, която беше застъпила на смяна като капком — тоест бе човекът, който общуваше с екипажа по сателитните канали, — беше свята жена и не заслужаваше Теа да я използва като кошче за душевни отпадъци.

Минали бяха деветдесет и четири часа от началото на мисията, от които девет в извънкорабна дейност, и лошите предчувствия на Теа

започваха да надигат глава.

Това за лошите предчувствия беше наполовина шеговитият начин, по който астронавтите говореха за заплахата от смърт в космоса. Бяха заели израза от тестовите пилоти. Да измамиш смъртта.

Теа беше отраснала в Съединените щати в навечерието и първите години на двайсет и първи век и чудесно знаеше, че хората открай време се срещат лице в лице със смъртта, срещат се често и неизбежно. Умират в окопи, давят се при корабокрушения, блъскат ги коли, застрелват ги, изгарят в пожари, задушават се в мини...

Но като повечето граждани на високоразвитите страни Теа беше доживяла до четиридесет години без нито веднъж да изпита сериозен страх за живота си.

Ако оставим настрана факта, че изстрелването с ракета и полетите в космоса увеличаваха драматично шанса на човек да загине — по последни данни вероятността от фатален инцидент при астронавтите се движеше в границите между едно на петдесет и едно на двайсет, — най-незабравимото й близко до смъртта преживяване беше от едно кацане с пътнически самолет в Минеаполис по време на лятна буря. Внезапен насрещен вятър беше наклонил самолета с четиридесет градуса надясно, после с още толкова наляво... и така два пъти... преди пилотът да овладее машината и да я издигне. Ако крилото се беше ударило в земята, самолетът най-вероятно щеше да се хлъзне по пистата, да се разпадне от гигантското триене и накрая да се удари в терминала и да смаже стотици пътници и посрещачи.

Размина се. Моментът на див ужас бе траял около пет секунди.

Разбира се, особеното естество на космическите полети беше такова, че смъртта или те застига внезапно — „Чалънджър“, „Колумбия“, „Союз 11“, — или изобщо те пропуска. Истината беше, че критични ситуации като тази с „Аполо 13“, който пет дни беше обикалял около Луната, а тримата астронавти бяха стояли натъпкани в лунния модул като в спасителна лодка, или сблъсъкът от 1997-а между автоматичен снабдителен апарат и космическата станция „Мир“, бяха дали на наземния контрол и на екипажите основания да вярват, че стига да разполагат с достатъчно време, могат да се измъкнат от всяка ситуация.

Теа се надяваше, че същото ще е в сила и този път. Но само защото нито един астронавт досега не беше загинал от бавна и

мъчителна смърт, не означаваше, че това никога няма да се случи.

А и тяхната ситуация беше една... Паркирали бяха върху корпуса на гигантски космически кораб, един от колегите им вече беше загинал, друг беше пострадал сериозно.

Още двама бяха... къде? Отвлечени от извънземни? Мъртви?

Един от изчезналите беше мъжът, когото обичаше. Бедният Зак! Толкова сладък, толкова умен, толкова красив! Връзката ѝ с него се беше оказала най-стабилната и най-продължителната ѝ връзка от началното училище насам. Само допреди два месеца, преди нейната мисия „Дестини-7“ да стане негова мисия, Теа се беше надявала да направят следващата стъпка, тоест да се оженят. Минали бяха две години от смъртта на Меган. Зак никога нямаше да я забрави, но Теа не би искала това от него. Трагедията беше оставила дълбок отпечатък върху характера му, направила го беше по-трезв, по-земен — вече не беше просто гениалният суперастронавт Закари Стюарт.

Нещо повече, по онова време астронавтската кариера на Зак изглеждаше приключила. Самата Теа — с две лунни експедиции зад гърба, едната под нейно командване — едва ли би поела риска на още една космическа мисия.

Сега обаче? Лукас презареждаше костюма си от запасите на модула Бъз, но къде бяха Зак и Наталия? Теа знаеше, че запасите и на двамата са опрели в червената линия.

А и Пого. Как се беше стигнало до тази трагедия? Само допреди няколко часа беше тук, на борда на „Венчър“, такъв един голям, гръмогласен... а сега изведнъж се беше превърнал в статистика! Едно щракване с пръсти и... няма го!

Убит от нещо долу, под повърхността на Киану.

Изведнъж ѝ олекна, че от Хюстън прекъсват тоалетното ѝ уединение. Искаше да разбере какво става.

— Е, какво пропуснах?

Джасмин, изглежда, се успокои, като я чу.

— Джош пита Лукас дали може да вкара Бъз през мембраната.

— Защо да го вкарва? Зак и Наталия трябва да се махнат оттам!

— Твърде много емоция имаше в думите ѝ, но ако ръководителят полети говореше с „Брахма“ в момента, избликът ѝ нямаше да стигне до неговото внимание.

— Точно това е идеята, струва ми се — каза капкомът.

— Ако Зак и Наталия не могат да стигнат до Бъз за презареждане, значи трябва да закараме презареждането при тях.

— Ако това е единствената възможност, става.

— Джош иска да говориш със съветническия екип.

За миг — боже, явно наистина беше уморена! — Теа не можа да съобрази кой или какво е съветническият екип.

— Няма проблем, свържи ме с Харли.

— Харли го няма в момента. Свързвам те с доктор Саша Блейн.

Теа имаше смътен спомен за Саша Блейн — поредната умна млада жена. Почти същата като Джасмин Трию всъщност — умна, хубава, но с проблеми в общуването. И прекалено ококорена.

— Добре. Здравей, Саша. Помогни ми да наваксам с информацията, моля те.

— Не знам откъде да започна — каза Блейн, а после, в противоречие с думите си, я заля с бърз разказ за последните идеи на съветническия екип относно изкуствения произход на Киану и природата на маркерите.

— Чудим се какво ли послание носят.

— Може да е просто указание. „Моля затваряйте вратата“ или нещо подобно.

— Да, обсъдихме и този вариант. Освен това маркерите, изглежда, излъчват поредица кратки сигнали.

— На каква честота?

— На няколко — и високи, и ниски. Нещо в диапазона, който следим, очевидно.

Информира я за още няколко неща, всичките в сферата на догадките. Повече клюки и хипотези, отколкото реални факти... което не беше типичната политика на НАСА за комуникациите с екипажа по време на полет.

Теа започна да се чуди защо. Какво криеше от нея Хюстън?

Веднага щом Саша Блейн ѝ каза довиждане, Теа чу в слушалките си гласа на ръководителя на полетите Джош Кенеди.

— Теа, Джош съм. Трябва да поспиш малко.

— Знаем. Но не е лесно.

— Взemi приспивателно.

— Няма как хем да спя дълбоко, хем да се правя на медицинска сестра.

— Ние наблюдаваме Ивон. А и Денис ще дойде, щом ти се събудиш.

Започваше се.

— Какъв е планът, Джош?

— С „Брахма“ се разбрахме за второ съвместно излизане. Ти и Тадж. Операция по спасяване и прибиране.

Стомахът ѝ се сви. О, боже, не! Стегна се и продължи, надяваше се — спокойно:

— Обикновено е или едното, или другото.

— Задачата ви е да спасите Зак и Наталия и да приберете тялото на Пого. Имаш два часа за сън. През това време ние ще ти пратим карта и разписание.

Теа си даде сметка, че е клекнала на пода. Изправи се и се огледа. Кабината беше неудобна и тясна, да. Време беше да се поразходи.

Знаеше, че операцията е най-вече спасителна. На Пого никой не можеше да му помогне.

Нейният приоритет беше Зак.

Пълният хаос, на който сме свидетели, е поредното доказателство, че НАСА не може да се справи с нищо по-сложно от барбекю в неделя, а дори това е под въпрос. Един от членовете на екипажа е МЪРТЪВ, с двама други няма контакт, комуникациите се сричат, слухове пълзят навсякъде. Рекламният им отдел щеше да се справи по-добре. СТАНИ АСТРОГАФ!

Поствано на neomission.com ОТ Almaz

Създанието, което приличаше на Меган, продължаваше да се мятат.

Зак Стюарт се опитваше да го удържи. Струваше му се, че са минали минути, макар че едва ли бяха повече от десетина секунди.

— Наталия! — извика той, изхриптя по-скоро.

Наталия се отърси от собствените си кошмари и хукна към него.

— Какво?

— Не знам ка... — Не можа да ѝ отговори. Не знаеше какво е това нещо, знаеше само, че трудно ще го удържи — ще я удържи, — преди да е разкъсала и двамата. — Просто... дръж я!

Наталия се поколеба. После хвана краката на съществото. Но изпусна единия и стъпалото я изрита в лицето.

— Мамка му! — Потече ѝ кръв, но тя успя да запази самообладание.

Зак беше стиснал в хватка горната половина на съществото, притискаше ръцете към торса и се опитваше да избегне главата му, която се мяташе толкова страшно, че беше чудо как още не се е откачила от врата.

А после, така внезапно, все едно са издърпали щепсел от контакта, създанието се отпусна. Наталия също усети промяната. Вдигна към Зак окървавеното си лице — приличаше на зомби от филм на ужасите — и попита:

— Мога ли да я пусна?

Напълно изтощен, Зак кимна и също охлаби хватката си.

Съществото седеше, опряло гръб на стената под пчелната килийка, с отпуснати крака и разперени ръце, сякаш да прегърне някого за добре дошъл.

А после отвори очи и изхриптя:

— Доста... се забави.

— Господи! — възкликна Зак.

Наталия изписка.

Съществото, което приличаше на Меган, прошепна:

— Не викайте.

— Извинявай. — „Извинявай?“ Какви ги дрънкаше, по дяволите? Отнасяше се към това нещо като към човек! — Ъ-ъ — започна отново, като търсеше трескаво правилния тон. Обезглавяването на Пого не му излизаше от ума. — Кой или какво си ти?

— Аз съм Меган Дойл Стюарт.

Това беше невъзможно, разбира се. Меган Стюарт беше загинала преди две години, погребана беше в кален гроб южно от Хюстън.

А това тук беше... някаква измислица, някаква машина, нещо... изкуствено.

Зак погледна Наталия. Беше се изправила и се канеше да се отдалечи. От сцепената ѝ устна течеше кръв. Зак понечи да я спре, но се отказа. Не му трябваха свидетели. Не искаше никой да знае, че това същество се представя за покойната му съпруга.

„Добре — помисли си. — Поеми си дъх. Изиграй картите, които са ти раздали“. Това нещо твърдеше, че е Меган. Нищо нямаше да загуби, ако се включи в играта.

— Мислех, че ще попиташ къде си. И още куп други неща.

— Да. — Тя затвори за миг очи. По време на съвместния им живот беше изкарала няколко тежки грипа и сега изглеждаше по същия начин — слаба, бледа, отпусната. — Но... аз вече знам къде съм. Вътре в Киану — каза, погледна го и се усмихна.

Зак не можеше да повярва, че води този разговор. Ласкаеше се от мисълта, че е човек с широки възгледи. Че няма нищо против новаторските идеи, дори напротив, че полага усилия да мисли нестандартно. Но тази ситуация...

— Би ли ми отговорила на един въпрос?

Съществото, което приличаше на Меган, се усмихна пак, после кимна.

— Това познато ли ти е: „Ако смъртта е нежна и можем да се върнем...“?

— Да, да. Сара Тисдейл, любимото ми стихотворение, което завършва с: „щастливи ще сме, и в смъртта — свободни“. Звучи доста странно в момента, като си помислиш. Някой го е казал на погребението ми, нали?

Тази мисъл, изглежда, ѝ вля сили — и нищо чудно, защото на Зак изведнъж му хрумна, че може би, някак, съпругата му е успяла да измами смъртта.

— Кой дойде? Плакаха ли много?

Въпросите за погребението, както и фактът, че съществото знаеше стихотворението, затвърдиха решението, до което Зак беше стигнал преди миг — че ще трябва да действа с безумната презумпция, че незнайно как се е озовал лице в лице с доскоро мъртвата си съпруга.

Експедицията „Брахма“ все така поражда смесени емоции у хората — от искрена гордост до навъсено безразличие. Гордостта от участието на вьоманота Т. Радакришнан е очевидна и логична. Безразличието също има своето обяснение. Какво ще спечели нашата милиардна нация, която в по-голямата си част все още живее бедно, от една толкова скъпа космическа експедиция?

Но ако сме научили нещо през последните трийсет години, то е, че информацията е безценна. Именно по тази причина инвестирахме в мисията „Брахма“.

Публикувано в електронния вестник „Виджая Таматака“ от колумниста Кулдип

Сангви, 23 август 2019

Наталия чу, че Зак я вика, но не му отговори. Не искаше да гледа какво прави той със съществото. Искаше да се махне оттук и да се върне на „Брахма“.

Искаше да се върне Земята и повече никога да не помисли за Киану.

Това беше крайно непрофесионално и тя го знаеше. Беше се трудила толкова упорито, за да стане космонавт, да бъде една от малкото жени, летели в космоса за Майка Русия. Винаги беше вярвала, че иска да изследва Слънчевата система, да живее на Луната, да отиде на Марс.

И беше стигнала дотук, до вътрешността на извънземен обект, където, напук на всякаква логика, средата се бе оказала съвместима с живота.

И не просто съвместима, а дори донякъде приятна. Във въздуха още имаше топла мъгла, но вятърът беше утихнал. Странни растения сякаш извираха от земята, цъфтяха, умираха и ги сменяха други, съвсем различни.

Само дето това не беше научно изследване, разбира се... беше се превърнало в кошмар.

С мисълта, че ще ѝ потрябва — и дай боже да е скоро, — Наталия тръгна да търси шлема си.

Оставила го беше до стената на Кошера, недалеч от пчелната килийка, в която се гърчеше „Константин“. Наведе се да го вземе и чу глас на агонизиращ човек, които извика на руски:

— Помогни ми!

Наталия не можа да се сдържи и погледна. И там, извън клетката, покрит с рядка слюзеста течност и треперещ като гол човек на Северния полюс, стоеше съществото — образ и подобие на Константин Александрович Федосеев, световен шампион по биатлон, личният ѝ треньор, с когото беше работила от четиринайсетата до двайсетата си година.

Наталия направи стъпка към него, но само толкова. Съществото, което приличаше на Константин, се тресеше и гърчеше... но също така правеше трогателни опити да проходи.

Лицето му се виждаше ясно — с розова кожа, светнали очи и потъмна сянка над горната устна. Растяха му мустаци.

Все така разтърсвано от спазми, създанието протегна ръка към нея... и извика името ѝ!

— Не се приближавай! — отсече тя.

— Наталия! — повтори то. — Жив съм!

— Престани да изричаш името ми!

Съществото се хвърли към нея, но още беше твърде слабо и падна в краката ѝ. Наталия отстъпи назад. Сценката ѝ беше странно позната... напомняше ѝ за онази ужасна нощ преди двайсетина години в тренировъчния лагер в Остерланд, когато нейният треньор и приятел Константин ѝ беше налетял.

Ако този „Константин“ се приближеше достатъчно, дали и неговият дъх щеше да вони на водка?

— Не се приближавай, казах!

Съществото, което приличаше на Константин, се надигна на колене и продължи да скимти. Макар и все още покрито с прозирната ципа, изглеждаше точно така, както би изглеждал Константин в годините преди да почине. С двойна брадичка, голямо шкембе... пенисът и провисналите тестиси се виждаха през ципата.

Нямаше да го гледа. И определено не и в очите. Леля ѝ Каролина, селянка от горите край Калуга, я беше научила какво да прави в такива

ситуации.

Наталия се прекръсти несръчно, макар костюмът да ѝ пречеше.

А после вдигна ръка към „Константин“, ръка свита в юмрук със стърчащи напред показалец и кутре.

— *Назад!*

Уви, вместо да се дръпне, създанието се хвърли към нея и сграбчи глезена ѝ.

Тя го удари по главата с шлема на скафандъра. Но ръката му продължи да стиска ботуша ѝ.

Затова тя го удари още веднъж. Вече беше свободна.

После го удари трети път. Четвърти.

Съществото, което приличаше на Константин, лежеше неподвижно в краката ѝ. Вече не се гърчеше. Едната страна на главата му беше сплескана, кашеста.

Беше ли го убила?

Дано.

Хвърли последен поглед наоколо, после огледа шлема за повреди... не откри нищо освен парченца от ципата.

Махна ги и нахлузи шлема.

Реших да поствам текста на военноморския химн, с някои подходящи за случая промени:

*О, Боже, пази и насочвай онези,
които летят в небето безкрайно,
които в опасности бдят,
през бури и в слънце омайно.*

Молитвата чуй за онези, които летят.

Поствано на neomission.com ОТ UK BEN

Много намясто! Браво!

Поствано на същия сайт от Jermaine

Добре си уловил чувството, но Пого Дауни ще се обърне в гроба си, ако разбере, че си използвал военноморския химн.

Поствано на същия сайт от JSC GUY

На Лукас Мунарето никак не му беше допаднала идеята да остави Зак и Наталия сами, особено след смъртта на Дауни. Но заповедите си бяха заповеди, а и решението на Зак да прати един от тях през мембраната беше разумно.

Не че изгаряше от желание да остане в онази ужасна кухня. Напротив, с огромно удоволствие каза довиждане на Киану с неговите червени светулки, хаотичен климат и смъртоносни машини. Но би предпочел Зак и Наталия да бяха дошли с него.

Щом стигна до Бъз и възобнови връзката, докладва на Бангалор и Хюстън за всичко, което беше видял, после изпълни указанията им да влезе в модула, да се нахрани, да си почине и да презареди костюма си.

Беше уморен до смърт и заспа на секундата. Събуди се след два часа, схванат от неудобната поза. Костюмът беше студен и му убиваше. Още се чувстваше уморен. Викове, прекъсвани от статичен шум, долитаха откъм слушалките му.

— Викаме те от половин час!

— Бях си свалил слушалките.

— Не ги сваляй повече.

Опита се да съобрази кой от капкомите е на смяна в Бангалор. Трябваше да е някой от тренировъчния екип — Сергей? Наяр? Гласът не му звучеше познато. А уж точно затова избираха капкомите от екипа, с който астронавтите бяха работили — предполагаше се, че познатият глас им действа успокояващо.

— Кой се обажда?

— Викрам. — Мамка му, самият ръководител полети! — В състояние ли си да работиш?

Лукас се беше обучавал за работа с модула на НАСА само веднъж, в Хюстън, във връзка с една програма за обмяна на опит. Докато в кабината на „Брахма“ познаваше всеки уред и метален шев — познаваше дори звуците и миризмите, — модульт Бъз му беше непозната територия, трътлест цилиндър, висок два метра и половина и съвсем малко по-широк. Натъпкан беше с оборудване, а кабинката му тънеше в мрак, защото Лукас — освен че беше забравил да включи радиото — не беше включил и вътрешното осветление.

— Готов съм — каза той на Викрам и посегна към шлема и ръкавиците си. Беше го страх да попита какво са намислили в Бангалор...

А после модульт се разклати.

— Исусе! — Беше вторият най-ужасяващ момент за деня... и на една от челните позиции в живота му. Дали онова чудовище, дето беше убило Пого, не го беше последвало тук?

— Повтори, Лукас.

Светлина пробяга по вътрешността на модула и Лукас си отдъхна. Притисна лице към прозорчето на задния люк... и видя двама

астронавти, един в костюм на Коалицията и един в костюм на НАСА.

— Зак и Наталия са тук!

— Не те чувам, повтори — каза Викрам, без да крие раздражението си, което стигна до Лукас с няколко секунди закъснение... и от разстояние четиристотин и четиридесет хиляди километра.

Радиото на модула изпука и едновременно с шума от Бангалор в слушалките си Лукас чу гласа на Теа Новински:

— Лукас, Теа и Тадж сме. С костюм ли си?

След двацет минути Лукас стоеше край модула и слушаше Тадж.

— Денис се прехвърли на борда на „Венчър“ да наглежда Ивон — каза командирът му.

Беше докарал още една шейна от „Брахма“ — празна.

— Не ти е останало време да я натовариш ли? — пошегува се Лукас.

— Не получи ли инструкции? — сопна му се Теа. — Шейната е за изнасяне на трупове. — Грабна поводата и повлече шейната към мембраната, която се мержелееше на стотина метра от тях.

Лукас замълча; чудеше се какво да ѝ отговори, което незнайно защо я вбеси още повече.

— Запасите им са свършили преди час.

— Да, при нормални обстоятелства това би било вярно.

Двамата с Тадж настигнаха Теа и Лукас им разказа за вятъра и светулките.

Тадж изглеждаше объркан.

— Искаш да кажеш, че зад тази завеса има въздух, който може да се диша?

— Знам само, че не е вакуум. — Лукас се обърна към Теа с надеждата да открие в нейно лице още един оптимист, пък било то и за кратко и с пълното съзнание за безпочвеността на въпросния оптимизъм. — Знаем ли в какъв режим ще работят костюмите при наличие на налягане и кислород в атмосферата?

— Да — каза Теа. — Ще действат в същия режим, както действат и при вакуум. Освен ако Зак и Наталия не са си махнали шлемовете и

въздухът не се е оказал годен за дишане, почти сигурно е, че са мъртви.

— Ами ако са седнали... без да се движат, за да намаляват потреблението?

— И това са взели предвид в контролните зали — отвърна Тадж.

— Но изчисленията им няма как да са съвсем точни...

— *Не са* — прекъсна го Теа. Явно искаше да сложи край на дискусиата. — И точно затова операцията ни се води по спасяване и прибиране.

Стигнаха мембраната.

— И просто сте минали през това? — попита Тадж невярващо.

— Мембраната е дебела десетина метра, може би по-малко — каза Лукас.

— Не помниш ли, проклет да си? — сепна се Теа.

Лукас се ужаси, и не само от нескрития ѝ гняв. Теа, изглежда, беше забравила, че думите им се записват, нищо че щяха да минат часове преди да ги чуе някой друг.

— Дебелината се мени. Когато се върнах, мембраната ми се стори по-тънка.

Теа оглеждаше как мембраната е прикрепена към скалата.

— Чува ли ни някой? — попита Лукас.

— Само в двете контролни зали — каза Тадж. — И двете страни се съгласиха временно да блокират откритото излъчване.

— За всичко има първи...

Теа не довърши, вперила поглед в мембраната, която се издуваше.

Някой минаваше през нея! Тадж издърпа Теа назад.

— Отдръпнете се!

Наталия се измъкна със залитане през мембраната.

Лукас я прихвана. Тя очевидно се зарадва да го види, толкова се зарадва, че взе да говори несвързано, смесваше английския с руски и току повтаряше „*ворволака*“.

— Успокой се! — каза Тадж.

— Слава богу, че не могат да чуят това по телевизията — измърмори Теа, хвана Наталия за раменете и я обърна към себе си. — Наталия, къде е Зак?

— Оставих го...

— *Какво* си направила?

— Чакай, Теа — прекъсна я Тадж, след като провери показанията на кислородния запас в костюма на Наталия. — Трябва да я отведем при модула. Кислородът ѝ е на привършване.

— Мамка му! Добре!

Двамата с Тадж прихванаха Наталия и почти я понесоха назад към Бъз.

— Зак беше добре, когато го оставих — каза Наталия и обясни накратко, че и двамата са си свалили шлемовете и са дишали въздуха на Киану.

Като чу това, Теа сякаш се поотпусна.

— Добре. Какво друго става вътре? И какво е „ворволака“?

— Дума, която моя баба използвала. Нещо като призрак или вампир. Таласъм.

Наталия все още изглеждаше на ръба на истерията и английският ѝ пръв беше паднал жертва пред напрежението. Лукас трудно я разбираше.

— Чакай, чакай — каза Теа, объркана и раздразнена от европейския фолклор на руската космонавтка. — Нищо не ти разбирам.

Вече бяха стигнали до модула.

— Знам, че не е за вярване — каза Наталия, а после вдигна ръка към камерата на шлема си. — Но ще ви покажа.

Тадж издърпа от раницата на гърдите си свързващ кабел.

— Не само на нас, а и на Хюстън и Бангалор.

Казвам се Рейчъл Стюарт. На единайсет години съм. Живея на улица „Честнът Драйв“ в Клиър Лейк Сити. Баща ми е астронавт в НАСА. Майка ми ме подлудява с камерата си.

Непубликуван текст от Рейчъл Стюарт,
домашно от шести клас,
училище „Св. Бернадет“

— А Рейчъл? — На Зак му се стори, че „Меган“ иска да попита друго, но не смее. Нещо от сорта на „Рейчъл загина ли с мен?“ или „Тежко ли беше ранена?“.

— Беше в шок. Мина през труден период. Все пак беше загубила майка си, така че... Но ако питаш за катастрофата — цицина на главата и няколко ожулвания.

— Разкажи ми за нея!

И той го направи — десетина минути ѝ разказва за Рейчъл, като спестяваше неприятните подробности. Не беше сега моментът да се оплаква от неспособността на Рейчъл да бъде свършената послушна дъщеря.

— Значи сега е в Хюстън? В космическия център?

— Да. Поне преди няколко часа беше там.

— Искам да я видя.

Зак се поколеба.

— Веднага щом измислим начин да се свържем с някого...

Тя стана и се зае да отлющи ципата. Отдолу имаше още един слой от друг, по-лъскав материал. Ставаше все по-странно и по-странно.

— Ами Харли?

Зак ѝ каза за парализата му.

— Вината не беше негова. — Меган поклати глава. — Всичко стана... много бързо.

— Е, той още се чувства виновен. Предполагам обаче, че ще се почувства по-добре, ако получи опрощение от човека, когото е убил. — При което тя му хвърли свършения мегански поглед — „Ха-ха“ — и

продължи да бели изсъхващата външна ципа. Долният слой изглеждаше по-здрав и плътен.

— Чувстваш ли се различно?

— И да, и не. Физически и психически се чувствам горе-долу по същия начин, както преди да умра... което, между другото, е фраза, с която едва ли ще свикна някога. Дишам. Сърцето ми бие. Най-очевидната разлика е в екипа ми. — Кимна към Зак. — Бас държа, че е по-удобен от твоя костюм — каза и продължи да бели усърдно ципата.

— Ако продължаваш така, ще останеш гола.

— Не съм толкова сигурна. — Беше приключила с ръцете и краката си. — Помогни ми с гърба.

Външната ципа се оказа по-крежка, отколкото изглеждаше.

— Изсъхва и се лющи, така ли?

— Горещо се надявам.

Зак се отдръпна и отклони поглед в странен и излишен опит да прояви тактичност. Мислите му се насочиха към голямата картинка.

— Е, как се нарича това? — каза той. — Възкресение?

— Сигурно. Тоест, не като при Исус. Не знам. Но пък аз никога не съм била религиозна като теб.

Зак не знаеше какво да каже. Меган забеляза мълчанието му.

— Ти все още не вярваш, нали? На това?

— Постави се на мое място. Ти би ли повярвала?

— Не, за бога!

— Е, значи разбираш.

— Веднага щом получа някакво окончателно обяснение за състоянието си, ще те уведомя.

Зак кимна.

— Помниш ли нещо от времето *след* катастрофата?

Тя притисна устата си с ръка.

— Да. Все едно съм сънувала. Дълги откачени сънища, които... всъщност да, може да се каже, че си спомням. Плавах или летях. Нещо такова. — Усмихна се насила. — Но най-ясният ми спомен е как съм в колата с Рейчъл и Харли. Споменът е пресен. Е, не като да се е случило преди час, но... все едно е било вчера. — Завъртя предпазливо глава. — Вратът ми е малко схванат, където са го наместили. Сигурно е бил счупен.

— Той, както и други неща — успя да каже Зак. — Откъде знаеш, че си на Киану?

— Просто го знам, така както отворих очи и проговорих на английски.

— Но ти знаеше английски и преди.

— Добре де. Ти измисли по-добра аналогия. Просто знам, че съм на Киану, че съм загинала и съм се върнала. — Навъси се. Явно се опитваше да намери подходящите думи. — Представи си, че това е пиеса, а аз съм актьор, който си знае репликите.

— Какво друго знаеш? Знаеш, че си на Киану. Тук има ли и други? Тоест, който е направил това с теб?

— Когато си задам този въпрос, чувам, усещам или извличам една дума. Архитекти.

— Само това? Архитекти?

— Това е думата в главата ми. — Вече беше почти гола; седеше, обгърнала коленете си с ръце. Ивици от долния слой кожа още полепваха тук-там по тялото ѝ.

— Мога ли да направя нещо за теб?...

— Ами, започни да ме наричаш по име. И преди не го правеше често, не знам дали си си давал сметка. Но предвид обстоятелствата...

Права беше, осъзна Зак. Почти никога не я беше наричал по име. На Рейчъл викаше „Рейчъл“, разбира се. Но към Меган се обръщаше със „скъпа“ или „коте“ ...

— Меган — каза той. — Госпожо Стюарт...

— Не ставай глупав.

— Меган...

— Да, Закари. — Тя така му викаше, най-често.

— Нищо, просто пробвах как звучи. — Усмихна се въпреки всичко. Дори ако тази неочаквана среща се оказеше нечий подъл капан, нищо не му пречеше да ѝ се порадва, доколкото може.

— О. — Меган се намръщи. — Сигурно нямаш нищо за ядене, нали?

Зак извади една енергийна пръчица от запасите в скафандъра си.

— Останали са само няколко хапки.

— Мъже. Никога не мислят за храната. — Но изяде доволно пръчицата. — Помниш ли онзи ресторант в Лос Анджелис? „Барсак“?

Още една подробност, която знаеха само двамата с Меган.

— Да. Не бях ял по-скъпо ядене. Но пък беше вкусно.

Тя размаха последното парченце от пръчицата.

— Това е по-вкусно...

— Не си яла от две години все пак. Отворил ти се е апетит. — Тя се засмя толкова силно, че чак се разтресе. — Сигурно ти е студено.

— Не бих казала. Ветрецьт е топъл, като морски бриз през лятото. — Изступа ръце да ги почисти, още един от типичните й жестове. — Но ти сигурно се чувстваш зле. Свали го този костюм — Видя объркването и колебанията, които се изписаха на лицето му. — Какво?

— Не съм сигурен... за теб и за всичко останало. Явно не съм във форма. Например от половин час не съм се сещал за партньора си, с който бяхме заедно тук.

— Той къде е според теб?

— Тя. Наталия Йоркина, от екипажа на „Брахма“. Не знам къде е. — Опита да я повика по радиото, но му отговори само статичен шум. За пръв път в кариерата си на астронавт нямаше представа какво да прави.

— Нищо?

— Връзките тук не са добри.

— Може би просто проучва.

Зак поклати глава. „Това може да почака. Съсредоточи се върху собственото си положение. Обмисли предложението на «Меган» за костюма“. Нямаше да излезе скоро на повърхността, така че защо да черпи излишно от енергията на костюма? Посегна към първия освобождаващ ключ...

— Познавам това изражение. Опитваш се да съставиш план, нали?

— Искам да те измъкна оттук. И да намеря Наталия.

— Ами другите?

„Другите!“ Толкова се беше фокусирал върху Меган, че съвсем беше забравил за другите килийки.

— Колко са? Имаш ли връзка с тях?

Меган вдигна ръка.

— Не знам, не знам. Просто... се събудих и... Но чувам... — Килна глава настрани — друг познат жест, — после изведнъж тръгна към центъра на Кошера.

— Какво? — извика след нея Зак, докато се мъчеше да отвори ципа и да се измъкне от костюма. — Какво чу?

Но Меган не му отговори.

Трябваша му близо десет минути, докато се измъкне от костюма, което би било рекордно постижение при нормални обстоятелства, и тъкмо махаше комуникационната си шапчица, когато Меган извика:

— Насам!

Бързо я намери... държеше на ръце момиченце.

— Кое е това дете?

— Откъде да знам, по дяволите? Просто дете.

Зак плъзна поглед по стената. Пчелните килийки бяха повече, отколкото ги помнеше. Преброи трийсетина, повечето инертни. Но имаше и активни — тази на Меган, още една, от която беше изпъзляло съществуването „Константин“, една за момиченцето.

Имаше и четвърта активна клетка — Зак различаваше очертанятията на човешка фигура зад прозрачната стена.

Фигурата беше по-ниска от него, но не беше на дете... всъщност приличаше на възрастна жена, легнала на една страна. За разлика от другите, тази фигура беше свита в ембрионална поза... остеопорозни поражения?

И не се движеше, за разлика от „Меган“ и „Константин“.

— Какво гледаш? — попита Меган. Гласът ѝ прозвуча уморено.

— Тук има още една от вас. Но процесът е прекъснат, струва ми се.

— По-добре виж какво има вдясно от теб.

— О, мамка му! — възкликна Зак.

Беше онова нещо, „Константин“. Очевидно се беше измъкнало. И също толкова очевидно някой го беше пребил до смърт.

— Кой е този? — попита Меган.

— Ти не знаеш ли?

— Не! Колко пъти да ти повтарям? Получавам объркани образи и по някоя дума...

— Извинявай. Този... този беше човек от живота на Наталия.

Зак направи още няколко крачки. Движеше се много по-лесно сега, без тежкия костюм, само по трико. Наталия ли беше направила това? И защо? Съществуването ли я беше нападнало, или тя беше откачила?

Все по-объркан в преценката си, той погледна към Меган, която гледаше покрай него.

— Идва компания.

Зак се обърна. Четири фигури в космически костюми, три на „Брахма“ и един на НАСА, вървяха към тях.

Зак посегна да си сложи шапчицата.

— ... до Зак, виждаме те. Помахай или нещо друго. И си сложи ушите, проклет да си!

„Леле-мале! Теа“.

Както износена дреха човекът
изоставя и друга облича —
така въплътеното в старото
тяло
го напуска и ново облича.^[1]

Бхагавад
Гита II:22

— Там — каза Наталия. В оскъдната светлина на Кошера се различаваха три човешки силуета — два със среден ръст и един двойно по-нисък. Не бяха далеч. Теа толкова се стресна, че спря. Единият приличаше на Зак... но кои бяха другите? И особено малката фигура?

— Това ли са твоите *ворволаци*?

Гледката напомни на Теа за филмите, в които изследователи навлизат дълбоко в непознати земи като Централна Африка или амазонската джунгла... а местното население се занимава със странните си дела.

— Не се приближавайте към тях! — нареди Тадж. — Придържайте се към плана!

Теа беше съгласна с него. Най-важното беше да разбере дали Зак е жив.

Преминаването през мембраната би трябвало да е връхната точка в живота на Теа, сбъдната мечта. Целта на всяка астронавтка — а те до една бяха върли фенки на „Стар Трек“ — беше „да пристъпи смело там, където не е стъпвал никой мъж...“

И ето я тук. Представяше си какво би казал баща й. „Как беше, получи ли се?“

„Не съвсем, татко“.

Как да гледа на това като ентузиазирани изследователи? Пого беше мъртъв. Зак закъсняваше. А всичко, което знаеше за Киану преди двайсет и четири часа, се беше оказало невярно.

Страхопочитание и тайнства имаше — и тази фраза ли идваше от научнофантастичен сериал? — имаше ги в изобилие в Кошера. Но го имаше и риска от внезапна смърт...

Изведнъж Лукас тръгна напред.

— По дяволите, Лукас! — викна Тадж. — Спри! Върни се!

— Аз... — Само това каза бразилецът, сигурно тази беше единствената английска дума, която му беше останала.

После хукна към тримата пред облещените погледи на Теа, Тадж и Наталия.

— О, боже — прошепна рускинята.

Лукас коленичи пред дребната фигура. Малкото същество плесна с ръце и се хвърли на врата му. Теа понечи да тръгне към тях, но Тадж я спря.

— Мисля, че се познават.

И наистина, Лукас и малкото същество се прегръщаха. Гледката беше нелепа, абсурдна.

— Лукас — каза Тадж. Каза го като ръководител полети, който се тревожи за изчезнал самолет.

— Камила! — извика Лукас така, че за малко да ги проглуши. — Племенницата ми! Това е племенницата ми!

И понесе към тях съществото, което приличаше на малко момиче.

А то се разбъбри... на испански или португалски сякаш.

— Някой разбира ли какво казва? — попита Тадж.

Лукас остави детето на пода.

— Казва, че съм най-великият вуйчо на света!

И така, петимата тръгнаха към Зак и съществото с него. „Камила“ и Лукас не спираха да бърбят, Лукас успя да я прекъсне, колкото да обясни на Тадж и Теа кое е детето. Открили му левкемия в много ранна възраст, а преди година и половина починало, докато Лукас бил на тренировъчен лагер в Бангалор.

Теа се опитваше да проумее защо във вътрешността на Киану има същества, които не само са хуманоиди, но копия или реконструкции на хора, които са били част от живота на нейни колеги от екипажа...

Не беше религиозна. Баща ѝ беше убеден атеист в рамките на здравия разум и тя споделяше мирогледа му. Сега обаче, за пръв път в живота си, имаше чувството, че може и да е пропуснала нещо.

Отговорите на големите въпроси за живота и смъртта биха ѝ били добре дошли сега и тук, в Кошера.

Ето го и Зак Стюарт — стоеше си без скафандър, като астронавт, който си почива след тренировъчен ден.

Докато изминаваха последните петдесетина метра, като се мъчеха да не зяпат настрани, Теа го видя как намества комуникационната си шапчица и им махва несръчно.

— Тук сме!

„Ние?“

Облекчението на Теа, че заварва Зак жив и във видимо добро състояние, отстъпи пред нещо, което беше само на крачка от дивата паника... съществуването до Зак приличаше на омазана и полугола Меган Стюарт.

— Здравсти, Теа!

Теа често си беше фантазирала как се среща с извънземно, но никога не ѝ беше хрумвало, че извънземното ще я познае и дори ще я нарече по име!

Срещата беше шумна, хаотична и кратка.

— Не, вече почти два часа дишам въздуха на Киану — възрази Зак, когато Тадж за трети път настоя да си сложи шлема.

Но позволи на Теа да презареди раницата му от своята, за да му осигури консумативи за обратния път през мембраната.

— Благодаря ти — каза ѝ и най-сетне я погледна в очите, макар да ги делеше визьорът ѝ.

На Теа ѝ се искаше да го попита: „Защо не пициш? Как изобщо понасяш това?“ Но предвид обстоятелствата се ограничи до:

— С какво да ти помогна?

— Предполагам, че не носиш голям космически апарат в джоба си. — Зак поклати глава. — Трябва ни модулет.

— Разбрано, но... — Теа погледна към сравнително равния терен, после нагоре по склона към Кошера и прохода зад него.

Зак гледаше в същата посока.

— Би трябвало да стане.

— Сигурно. Но в Хюстън няма ли да откачат, ако вкараме модула тук?

— Без съмнение. Но честно да ти кажа... единственото безспорно предимство на тази мисия е, че от контролната зала не ни висят непрекъснато на главите.

Ето това беше мъжът, когото се беше научила да уважава и обича — умен, уверен, пряк.

— Ще взема Тадж и отиваме да докараме Бъз.

Докато говореха, Меган Стюарт стоеше на крачка встрани със скръстени ръце. Теа не беше убедена, че това наистина е Меган Стюарт, но ако все пак беше, какво ли се въртеше в *нейната* глава?

[1] Прев. от санскрит — Йорданка Пейчинова и Владимир Левчев. — Бел. NoMaD. ↑

Не знам кои са по-лоши — в Хюстън или в Бангалор. Сякаш гигантски конус от мълчание се е спуснал и върху двата центъра. Нещо адски странно става с експедициите на Киану, а ВСИЧКИ МЪЛЧАТ.

Поствано на keanu.com от Jermaine

Кафетерията на космически център „Джонсън“ беше щурмувана от многобройния персонал на контролната зала и медийния контингент. Супите и сандвичите бяха свършили, витрините, обикновено пълни с пай и кексчета, сега зееха празни. Въпреки това Рейчъл и Ейми успяха да грабнат няколко вафли, пликчета с бонбони и бутилки газирана вода.

— О, боже, има само „Чиитос“ — каза Ейми. — Искам „M&M“.

— Ще вземеш „Чиитос“ и ще ги изхрускаш с наслада — каза Рейчъл. Двете момичета се разкискаха, но щом касиерката ги стрелна с поглед, млъкнаха.

— Внимавай — каза Ейми.

— Тук ме познават — каза Рейчъл, повече с надежда, отколкото с увереност. — Просто рядко виждат хубави момичета.

Това ги разсмя отново, а после телефонът на Ейми запя и тя го извади, докато Рейчъл я водеше към една маса по-далеч от касиерката.

Седнаха и Рейчъл каза:

— Мислех, че си го изключила.

— Включих го преди минутка. — Погледът на Ейми вече се беше оцъклил по познатия начин. Мислите ѝ очевидно бяха другаде, така че Рейчъл включи плочата си.

Никога не беше виждала екрана толкова пълен. Личната ѝ пощенска кутия беше претъпкана, фейсбукът ѝ — претоварен, а новинарският ѝ абонамент се подновяваше през няколко секунди.

И всички новини бяха за Киану, „Дестини“, злополуката с Ивон Хол и мълчанието на НАСА!

— Боже, всичко на екрана ми примигва.

— И на моя — каза Ейми.

Рейчъл повика личните си съобщения. Искаше да се свърже с приятелките си и да поговорят за нещо важно, а не само за глупавата мисия на баща ѝ.

„Добре ги преразгледайте!“ — пишеше една приятелка.

„Трева@Johnson.com! Яко!“ — пишеше друга.

Рейчъл се обърна към Ейми.

— Нали уж го беше включила преди малко?

— Добре де, само му бяха изключила звука.

— Ейми! — Рейчъл ѝ взе телефона. Апаратът не само предаваше думите им, а и камерата му беше включена.

— През цялото време е бил включен! — възкликна тя и го изключи.

— Добре де, какво толкова? Знаеш, че Треиси искаше да дойде. Така поне можеше да чува какво си говорим!

— Направила е нещо повече. Мисля, че ни е включила директно в Мрежата!

— И какво? Половината планета е в интернет. Това не значи нищо.

— Ейми... — Рейчъл млъкна, останала без думи. Понякога Ейми беше толкова тъпа... — Хората пускат търсене с ключови думи КЦ „Джонсън“ и Киану, а и с моето име също. Така че адски много хора са разбрали какво правим и какво си казваме. — Прилоша ѝ.

— Мисля, че някои от тези заглавия са дошли от твоя телефон. — Навря телефона си в лицето на Ейми. Новинарските заглавия се сменяха постоянно.

— Изобщо не би трябвало да крият тези неща.

— Да, добре. А тревата, дето я пушихме и дето половината свят вече го знае?

— Рейчъл, покрай цялата бъркотия с експедицията, мислиш ли, че на някой му пука за *това*?

Рейчъл изведнъж видя някой, на когото може и да му пукаше.

— Тихо — каза тя на Ейми и кимна към централния вход. Джилиан Дуайт току-що беше влязла с униформен служител от охраната на космическия център. — Остави си нещата.

— Но аз още съм гладна...

Рейчъл издърпа Ейми от стола ѝ и буквално я повлече към страничния изход. Кафетерията беше пълна с хора. Може би щяха да

се измъкнат незабелязано...

Излязоха във влажния мрак откъм задната страна на сградата. Добре, че беше тъмно. А и не се виждаше жив човек.

— Къде сме? — попита Ейми.

— Ако продължим ей натам, ще стигнем до астронавтската сграда. Кабинетът на татко е на четвъртия етаж.

— Можем ли да влезем?

— Не, заключено е. — Рейчъл вървеше бързо. Планът ѝ беше да заобиколи астронавтската сграда и да се върне в сградата на контролния център. За щастие в комплекса беше трудно да се загубиш — имаше само бетонни алеи и тук-там по някоя цветна леха. От баща си знаеше, че центърът е бил проектиран като колежански кампус, защото ако някога закриели НАСА, сградите щели да се използват за това.

Нямаше значение. Важното беше да не ги хванат.

— Тревата още ли е у тебе?

— Да, разбира се! Ох, мамка му...

Рейчъл се огледа за място, където да я хвърли.

— Зад онзи ъгъл...

Завиха и налетяха на трима мъже, двама от охраната на центъра и някакъв рус тип с бяла риза с къс ръкав.

Рейчъл стисна по-силно лакътя на Ейми, за да я накара да продължи напред, без да им обръща внимание.

— Рейчъл Стюарт! — извика русият.

— Какво? — Сети се кой е. Бинъм, онзи от Вашингтон.

— Търсехме ви.

— Окей — каза тя. — Намерихте ни.

Бинъм се обърна към мъжете от охраната.

— Вземете им телефоните.

През следващите няколко часа — приблизително десет — екипажът на „Венчър“ ще бъде в комуникационно затъмнение, причинено от промените в ротацията на околоземния обект Киану. Същото орбитално движение ще засегне и екипажа на „Брахма“. Контролната зала ще остане във връзка с космическия апарат „Дестини“, възможно е на моменти да се улавят гласове и телеметрия. Ние, разбира се, ще продължим своевременно да публикуваме цялата получена информация.

Връзки с обществеността,

НАСА, 23 август 2019

Малко след като Теа и Тадж тръгнаха — нямаше и половин час, — Зак забеляза, че повереничките му започват да се прозяват.

— О, боже — каза Меган.

Изглеждаше така, сякаш не я държат краката, и Зак се притесни.

— Лошо ли ти е?

— Не, просто... уморена съм. — Седна, после легна. Момичето се сгуши до нея. Само след секунди и двете спяха дълбоко, поне доколкото Зак можеше да прецени.

— Това е много странно — отбеляза Наталия.

— Виждала ли си как заспиват бебетата? — попита тихо Зак, както за да не събуди спящите, така и защото не знаеше каква реакция да очаква от Наталия. — Плачат с часове, а после заспиват изведнъж, все едно си им извадил щепсела. — Сети се за Рейчъл. Какво щеше да й каже? Как щеше да й обясни случилото се?

— Е — каза Лукас, — като си помислиш, те са само на един ден. Нямаат даже и толкова.

— Мисля, че трябва да запалим огън. — Без да иска ничие мнение по въпроса, Зак остави Лукас на пост и се зае да претърси района. Наталия тръгна с него — не толкова от желание да помогне, реши той, колкото за да се отдалечи от възкръсналите.

— Защо ти е огън? — попита тя. — Тук е достатъчно топло.

— В момента — каза Зак. — Но не знам как ще е, когато светулките угаснат.

— Ако изобщо угаснат.

— Във всеки случай огънят осигурява светлина, топла храна и защита.

— Мислиш, че една запалена факла ще ти помогне срещу онова нещо, което уби Пого?

— Не. Но може да го обърка. А въпросът има и научна страна, доктор Йоркина.

— Способността на човешкия мозък да се фокусира върху несъществени подробности в момент на криза?

Зак се разсмя.

— И това също. Но има и друг научен проблем, а именно: можем ли да запалим огън във вътрешността на Киану. Имаме кислород, но имаме ли подпалки?

Спря и махна към новата растителност — източени растения с големи листа. Приличаха на дървета. Напомняха му за жалките фиданки, боднати тук-там в новия жилищен комплекс, където се бе преместило семейството му, когато той беше на седем години.

Наталия живна малко. Изглежда, се опитваше да загърби собствените си страхове и проблеми поне за малко.

— Дори да са дървета и да съдържат целулоза от някакъв вид, всичко тук е сурово. Трудно ще го запалим.

— Има и друга причина да тръгна за съчки — каза ѝ той. — Да си намирам работа, докато те спят и модулът пристигне. — Откъсна няколко листа от едно „дръвче“. Бяха сухи на пипане, но не трошливи. Нито тънки.

Зак продължи да къса листа и каза уж небрежно:

— Е? Какво стана между теб и Константин? Какво направи той?...

— Не е „той“, а „то“. И аз го убих. — Каза го съвсем спокойно, все едно споменаваше, че е пресякла улицата.

— Ще ми кажеш ли защо? То нападна ли те?

— Боях се, че ще го направи.

Зак успя само да кимне. Какво друго можеше да направи? Да я арестува? Тя дори не беше член на екипажа му.

— А после избяга.

— Уплаших се — обясни тя и го погледна за пръв път. — И още съм уплашена.

— Това май важи за всички ни — каза Зак. — А Меган и Камила? И за тях ли ще използваш среден род?

— Да.

— Но от тях не те е страх.

— Нащрек съм, но иначе — не, не ме е страх от тях. Не като от Константин.

— Защо?

— Защото човекът Константин беше животно! И всяко негово подобие би било също толкова опасно. Ти страхувал ли си се от жена си, когато е била жива? Да се страхуваме ли сега от онова момиченце? Не мисля. — Наталия се изправи, притиснала наръч растителност към гърдите си. — По-добре да се връщаме.

Зак нямаше по-добра идея.

— Дадох им вода и храна — докладва Лукас, щом Зак и Наталия се върнаха.

— Добре си се сетил — каза Зак и коленичи да стъкне огън от местните подпалки по класическия бойскаутски начин.

По всяко друго време Лукас би се усмихнал. Но сега само го гледаше смутено.

— Дори ако тези неща горят, как ще ги запалиш?

— Ами, знаем, че във въздуха има кислород, иначе никой от нас нямаше да диша.

— За тях сигурен ли си? — попита Наталия и кимна към спящите немъртви. — Че дишат като нас?

Зак предпочете да не ѝ отговаря. Махаше листата от клонките и редеше по-тънките на купчинка, с надеждата, че те ще прихванат по-лесно огъня. После се изправи.

— Сега ни трябва само искра.

— Вашите бойскаути не търкат ли пръчки за искра? — подхвърли Наталия.

Лукас оказа повече съпричастие към идеята:

— Може да избием искра, като ударим два камъка. — Огледа се и подаде на Зак две скални парчета.

Зак му благодари и взе едното.

— Преди това обаче... — Придърпа раницата си до купчинката подпалки и отвори една клапа. — Малко допълнителен кислород...

После извади геоложкото чукче от чантичката на костюма си, коленичи с чукчето в едната ръка и камъка в другата и ги вдигна на педя над подпалките, така че да са на пътя на струята кислород от раницата.

Удари веднъж, два пъти.

— Не виждам искра — отбеляза Наталия.

— Наблюдението ти е взето под внимание — каза Зак. Искаше му се Наталия да се махне. Първите два опита бяха незадоволителни. За пръв път, откакто беше решил да накладе огън — занимаваше се с това вече четиридесет и пет минути, — му хрумна, че може и да не стане нищо.

— Дай на мен — каза Лукас. Взе чукчето и камъка от Зак, наведе се над подпалките и с един силен удар отчупи парче от камъка, толкова чисто, че в ръцете му блеснаха искри.

Още три удара и клонките прихванаха.

Лукас посегна да насочи струйката кислород към малкото пламъче. Оказа се, че растителността на Киану може да гори, поне засега.

Лукас отстъпи назад. Изглеждаше доволен от себе си и малко изненадан.

На Зак му идеше да го прегърне.

— Официално си обявен за Най-великия астронавт на света.

Дали съм мислел, че откривам извънземен космически кораб? Вие луди ли сте? Не вярвам в НЛО-та, срещи от близък вид и анални проби. Не. Просто си помислих, че съм намерил нещо голямо и ново... топка от скала и лед, дошла от дълбокия космос. Господи, какъв тъп въпрос.

Колин Еджли в сутрешния блок на Канал 9, Сидни,
23 август 2019

— Нещо става там горе — каза Брент Бинъм на Харли, Шейн Уелдън и Гейбриъл Джоунс.

Бяха в бункера заедно с неколцина други служители. Разговорът започна по същество, без празни приказки — ако не се броеше съчувствието, което неколцина от присъстващите изказаха на Джоунс за злополуката с дъщеря му, на което директорът с нетипична за себе си сдържаност отвърна:

— Състоянието ѝ е стабилно, а мисията продължава.

Липсата на лигавцини позволи на Уелдън, в типичния му уелдъновски стил, да отговори на Бинъм:

— Сериозно, Шерлок?

Хвърли усмивка на Харли, но той не му отвърна със същото. Предпочиташе да не дразни Бинъм, не за друго, а защото смяташе, че съвещанията протичат по-ползотворно, ако човекът, който ги е свикал, се чувства добре.

Бинъм не се чувстваше добре, разбира се. Никой от тях не се чувстваше добре. Перспективата екипажът на „Венчър“ да остане за дълго без пряк контакт със Земята и контролната зала би била крайно тревожна и при най-нормалните обстоятелства. А предвид трагичните събития и крайно неочакваната информация, която бяха получили от Киану, загубата на контакт беше катастрофа.

Не им оставаше друго, освен да обсъдят проблема, с надежда в разговора да се роди полезна идея. Затова Харли каза:

— Можете ли, хм, да бъдете малко по-ясен?

— Да. Извинете. — Бинъм сведе глава и сплете пръсти, сякаш да редактира за последно думите си, преди да ги изрече. Харли се зачуди какво толкова деликатно има в информацията — деликатно от гледна точка на националната сигурност, — че да оправдае подобна предпазливост. — „Брахма“ не е засегнат от загубата на сигнала.

Уелдън реагира пръв:

— Това е невъзможно!

— И ние мислехме така — отвърна Бинъм, — предвид ротацията на Киану и други фактори.

— Какво се опитвате да ни кажете? — попита Уелдън. — Радио сигналите не могат да пробият до вътрешността на Киану.

— Да, не могат. „Брахма“ изпраща сигнал *около* Киану. Сега вече Харли не може да се сдържи:

— И как го правят, по дяволите?

Бинъм се обърна към него. Изглеждаше удивително спокоен и овладян.

— По-лесно ще е, ако започна с образа.

Щом чу това, един от асистентите му включи екрана на стената... и там се появи бяла правоъгълна форма, следвана от малко бяло петънце.

— Това е образ на „Брахма“, заснет вчера от Хаваите. Приблизително тринайсет часа преди „Дестини“ да кацне.

Харли знаеше, че военновъздушните сили имат на Хаваите станция за сателитно наблюдение с мощни телескопи, които следяха сателитите. Знаеше също, че е невъзможно да получиш добро изображение на каквото и да било, дори в геостационарна орбита, ако то е на трийсет и шест хиляди километра височина. А тук ставаше въпрос за десет пъти по-голямо разстояние.

— Явно на Мауи имат ново оборудване, някаква върхова технология — каза той.

— На кого му пука? — сопна се Уелдън. — Пуснали са сателит, така ли?

— Точно така — каза Бинъм. — Микросателит, конструиран за работа във... как го наричате?... свръхвисока земна орбита.

— Това не е лишено от смисъл — каза Уелдън. — Сателитът просто си виси от другата страна на Киану. „Брахма“ изпраща сигнали до него, а той ги препраща към Бангалор.

— На мен ми изглежда доста голямо като за микросателит — обади се един от служителите.

— Това е заради слънцето и обработката на образа — обясни Бинъм. — В действителност е широк само метър.

— Така още по-трудно ще му уцелиш рогата — обади се друг от мъжете в стаята. „Рогата“ бяха антените на сателита.

Уелдън, явно очарован от идеята, каза:

— Сателитът е само на километър-два от събитията на Киану. По-трудно е преpraщането на сигнала до Бангалор.

Друг от служителите отговори:

— Няма нужда да насочват сигнала към определено място на Земята. Достатъчно е да го пратят към търговските сателити в геостационарна орбита.

На Харли започваше да му писва от този разговор за технологии.

— Хора, съсредоточете се! Няма значение как са го направили. — Обърна се към Бинъм. — Важното е, че те имат сигнал, а ние нямаме. А вие, момчета, сте го прихванали, и бас ловя, че сте разбили кода му.

— Правилно — каза Бинъм.

— Сега вече говорим по същество. Какво са научили? Какво казват?

За пръв път Бинъм, изглежда, се смути.

— Казват някои много странни неща. Явно във вътрешността на Киану има хора.

Стаята потъна в мълчание.

— „Хора“ ли? Не извънземни? Не чужди форми на живот?

— Да. Хора. Човешки същества... — Сега вече Бинъм определено изглеждаше смутен.

— Е — каза Уелдън, — това обяснява откъде се взимат всичките тези глупости за извънземни зомбита. От Бангалор изтича информация.

— Което означава, че незнайно как целият свят има достъп до данните на Бангалор — каза Харли. — Всички освен НАСА. Единствените, които биха могли да използват информацията по предназначение, нямат достъп до нея.

— Няма изтичане от Бангалор — каза Бинъм. — Нещата, за които говорите, са само слухове и фантазии.

Гейбриъл Джоунс се изкашля.

— Но всички ние знаем, господин Бинъм, че при обстоятелства като тези, щом има дим... — Изглеждаше уморен, помисли си Харли. Е, всички бяха уморени. Освен Бинъм, чиято риза изглеждаше колосана. Кой си колосва ризите в наши дни, за бога?

— Зомбита? Доста странен дим е това. И няма никакъв смисъл. Зомбитата са безмозъчни човекоядци, а не хора. — Уелдън избута стола си назад. Явно смяташе да си тръгне.

— Добре би било да разполагаме с цялата информация — обърна се Харли към Бинъм. — А не само с обобщението, което чухме от вас. Иначе усилията на великите умове от моя екип ще отидат всуе.

Бинъм примигна и Харли сам се досети за отговора.

— Нямате нужното ниво на достъп до цялата информация — каза Бинъм и потвърди догадката му. Другите в стаята започнаха да протестират и Бинъм вдигна ръце. — Самият аз също нямам нужния достъп! Съжалявам. Може би директор Джоунс би могъл да отправи официално искане. Аз съм, само пратеникът.

Уелдън скочи на крака.

— Е, господин Бинъм, знаете какво се случва с пратениците. — И излезе от стаята.

Явно с надеждата да предотврати масово напускане, Джоунс каза:

— Тази ситуация може да се разреши и сама. Още колко остава, докато се възобнови връзката?

— Шест часа — отговори Харли. Думите му предизвикаха бурна реакция сред присъстващите.

— В такъв случай предлагам всички да използваме това време да си починем, да презаредим и да се приведем в готовност, защото възобнови ли се връзката, ще трябва да действаме незабавно и при най-висок режим на работа.

Харли за пореден път се удиви как няколко празни откъм съдържание фрази могат да мотивират всяка група хора. Джоунс не беше казал нищо съществено, а ето че екипът, събран в бункера — с изключение на Уелдън, поради отсъствието му, и на Харли, поради вродения му песимизъм, — се надигна ентузиазирано, всичките готови за битка.

На Харли му предстоеше да надъха собствения си екип от умни глави. Трябваше да стигнат до някакви отговори преди връзката с „Венчър“ да се възобнови. А на този етап дори не разбираха въпросите.

На излизане от бункера обаче го пресрещна служител от охраната на КЦ „Джонсън“.

— Господин Дрейк? Вие ли отговаряте за Рейчъл Стюарт?

Киану е космически кораб — откъде изтече тази новина? Невъзможно е да се каже, макар че един ден някой докторант по медии несъмнено ще успее да реконструира поредицата събития, довела до изтичането. За момента основни заподозрени са анонимни източници в контролните центрове на Бангалор и НАСА. Едно текстово съобщение би било напълно достатъчно.

Новинарски сайт „Хафингтън Поуст“,

23 август, 2019

Огънят гореше едвам-едвам, независимо колко листа слагаха да го подхранят. Но им осигуряваше малко светлина, както и една чудатата сянка по стената на Кошера... която се оказа на приближаващия се модул Бъз.

Вече и петимата астронавти бяха свалили шлемовете си.

— Това ме тревожи обаче — каза Тадж. — Влизаме в пряк контакт с околната среда.

— А имаме ли избор? — каза Зак. — Ако трябваше да разчитаме на запасите си, отдавна да сме се върнали на повърхността. Освен това няма голямо значение на какво са изложени телата ни. Костюмите ни са тотално контаминирани. „Венчър“ има начини да се справи с лунния прах, но не и с микроорганизмите на Киану.

— Това изобщо не ме успокоява — заяви Тадж и се отдалечи, взел камерата си „Цайс“.

Теа и Зак извадиха малко храна от модула, използваха го и за кратко усамотение.

— Слава богу — отбеляза Зак. — Памперсът ми беше започнал да пропуска.

— Колко секси — каза Теа.

Но в модула нямаше дрехи, нито одеяла.

— Не са го предвидили за къмпингуване — каза Теа.

Немъртвите още спяха и Зак нареди на Наталия и Теа да си починат в модула.

— Ще ни трябва свежи сили за разузнаването.

Тадж ги чу и попита:

— Какво разузнаване?

— Киану е непознат за нас свят. Трябва да го проучим в максимална степен.

— Зак, Киану вече е в орбита. Нека следващата експедиция се заеме с проучването. За разлика от нас, те ще имат нужното за целта оборудване.

— НАСА едва ли ще може да организира нова експедиция по-рано от година. Не ми се вярва и Коалицията да успее.

— И какво значение има една година? Това нещо пътува от поне десет хиляди, а сигурно и от повече!

— Но не е било живо като сега — възрази Лукас. Вдигна ръка и обхвана с жест пейзажа, който отново се беше променил и приличаше на амазонска дъждовна гора... само дето „дърветата“ бяха високи не повече от два-три метра. И всичко това се къпеше в сумрачната светлина на странните светулки.

— Прилича на... знам ли, Райската градина.

— И ние какво сме тогава? — изсумтя Тадж. — Змията?

— Едва ли — каза Зак. — Средата изглежда съобразена с човешкия метаболизъм.

— Засега — каза Тадж. — Очевидно не е била съобразена с метаболизма на Пазача. — Кимна към спящите. — Чудя се дали нашите... новородени могат да ядат нещата, които растат тук.

— Като стана дума — каза Лукас, — какво ще правим с тях? Със или без допълнителни проучвания, след ден-два ще трябва да си тръгнем!

Зак беше разсъждавал по същия проблем.

— „Венчър“ може да качи един пътник. А Камила е три пъти по-лека...

— Ти луд ли си? Наистина ли обмисляш варианта да вземеш тези същества на Земята?!

— Определено го обмислям, да.

— Само защото едното прилича на жена ти? Зак, прекалено си уморен, за да вземаш такива решения!

Зак наистина беше много уморен, но и преди му се беше случвало да изпада в състояния на пълно изтощение. Установил беше,

че умората му помага да мисли по-ясно. Хвана Тадж за лакътя и го обърна към спящите.

— За протокола ще кажа, че изобщо не съм сигурен какво и кое е това същество. Но всички доказателства сочат, че това е покойната ми съпруга, възкресена някак с помощта на високоразвита технология. Ако приемем, че това е така, какво следва да направя? Да я зарежа тук?

— Да, до идването на следващата експедиция.

— И как ще оцелее дотогава? Тя и момиченцето? — Зак посочи назад към Кошера. — Или останалите?

— Според мен Тадж смята, че Киану ще се погрижи за тях — каза Лукас.

Тадж беше спокоен човек. Зак не помнеше да го е виждал разгневен. Сега обаче въманотът стрелна бразилския си колега с такава омраза в погледа, че Зак се напрегна да скочи да ги разтърве, в случай че се сбият.

— Опитвам се да защитя задачата и екипажа си! — повиши глас Тадж.

— И двамата се опитваме да го направим — каза умиротворително Зак. Усъвършенствал беше този си тон, за да потушава караниците на Меган и Рейчъл. — Ситуацията е крайно необичайна...

Но Лукас не беше готов да отстъпи.

— И двамата сте като коне с капаци! Държете се, сякаш това е симулация, която е дала дефект! Този свят ни изпраща послание! Казва ни „добре дошли“! Промени се, за да е в тон с нас, даде ни въздух, който да дишаме! Съживи мъртвите! Ако дори един от тях беше човек, когото познаваме, това би било чудо. Но трима... мащабът е умопомрачителен, библейски почти!

Зак беше доволен, че Лукас го каза — иначе трябваше да го каже самият той.

— О, да, може и да е Божие дело. Кажете ми обаче, приятелю, как ще обясни това един католик? — попита Тадж. — Ако не греша, вие вярвате, че един ден хората ще бъдат възкресени телом и духом, след като Исус се завърне.

— Да.

— Исус не се е върнал.

— Откъде знаеш? — каза Лукас и се усмихна. — Още не сме проучили Киану докрай.

— Много викате, момчета — каза Теа и дойде при тях.

— Не можеш да заспиш ли? — попита Зак.

— И да пропусна шоуто? — Донесла беше кутийки за пиене от модула. Предложи им по една. — Малко хидратация?

— Извинявай — каза Лукас.

— Не се извинявай. Никой не би трябвало да си губи времето в сън, когато имаме цяла планета за изследване — заяви Теа, после се замисли и кимна към двете тела край огъня. — Освен те.

— Редно е и ти да участваш в дебата — каза Тадж. — Бих събудил и Наталия, но тя трябва да поспи. Опитваме се да решим какво имаме насреща си. Нашият бразилски приятел посочва Исус като възможност.

Теа никога не беше харесвала особено Лукас — и определено не му се връзваше с тази история за Най-великия астронавт на света, — затова сарказмът ѝ можеше да се очаква.

— Като в „Исусе, поеми волана“? — каза тя, цитирайки стих от стара кълтурна песен. — Той какво кара, Божията колесница? — Обърна се към Зак. — Правилно ли си го спомням?

— Божиите колесници, в множествено число — каза Тадж и се подсмихна. — Такова беше популярното обяснение за пирамидите: че са били построени от извънземни. Но то е неприложимо тук.

Лукас не се хвана на въдицата.

— Не твърдя нищо такова. Но предвид всичко, което видяхме днес, дори най-откачената хипотеза не бива да се отхвърля с лека ръка.

— Но твоята със сигурност противоречи на религиозните ти възгледи — изтъкна Тадж.

— Католиците не вярват, че след смъртта просто ще си получат телата. Това е лишено от смисъл. Кои тела? Онези, които е разял ракът? Тялото, разкъсано и смазано при самолетна катастрофа? Не, след смъртта си ще бъдем *преобразени*. Ще бъдем нещо ново. — Посочи към Меган и Камила. — Най-вероятно ще станем като тях. Което ме подсеща, че ако досега не си вярвал в Бог, сега е идеалният момент да преразгледаш мнението си. — И го дари с красивата си усмивка.

Зак усещаше, че Тадж премълчава нещо.

— Хайде, Тадж... време е да сложим всичко на масата.

— В традицията на моя народ има нещо, което ми напомня за случващото се тук. Ведите, нашите свещени санскритски текстове, споменават акашикските архиви — библиотека, събрала цялото човешко познание, история, битие. Ами ако такива архиви наистина съществуват? Ако цялата вселена е просто гигантска акашикска библиотека? И тези извънземни имат достъп до нея?

— А мислиш, че *моята* религия е откачена? — каза Лукас и поклати глава. После стана и тръгна към модула.

Загледан след него, Тадж сви рамене.

— Да го кажеш не е същото като да го вярваш. А дори да е убеден в думите си, Лукас поне има стратегия. Стратегията да гледа на тези създания като на „преобразени“ хора. Аз и толкова си нямам.

Теа коленичи до Зак.

— Ти какво мислиш? Защото лично аз съм по-объркана и от Тадж... тотално объркана.

Зак погледна двете спящи същества.

— Да си говорим с тях сякаш са възкресени хора е приемливо. Но когато се стигне до действия? Все още мисля, че може да е някакъв капан.

— Значи според теб са изкуствено създадени.

— Това изглежда логично. Но защо му е на някой да създава дубликати на определени хора...

— За да им се доверим по-лесно.

Зак посочи спящата Меган.

— Напротив. Много по-лесно бих се доверил на това същество, ако не твърдеше, че е покойната ми съпруга.

Теа го докосна по ръката — това беше първият им физически контакт, откакто му беше помогнала да си облече костюма.

— Зак — прекъсна ги Тадж, — още не сме решили какво ще правим.

Зак стана и се протегна.

— Още не знам. За момента смятам да се погрижим за Пого. Каквото и да решим след това, не бих искал да го... оставим тук.

Теа също стана.

— Какво ще кажеш, Тадж? Това ми звучи като задача за нас двамата с теб.

Не му даде шанса да спори.

Да, явно ще киснем в шбния кнтр ц-р док тва свърши
Вж дали можеш да ме измъкнеш!

SMS до Етан Ландолт

от Рейчъл Стюарт, 19 август 2019

— Тези момичета арестувани ли са?

Харли беше последвал служителя от охраната до приземния етаж на Сграда 1, където завари Рейчъл, приятелката ѝ Ейми и Джилиан Дуайт, силно разстроена, всичките под надзора на притеснен служител със синьо сако. Името му беше написано на баджа — БЪР-НЕТ, ТОБИ. Изглеждаше трийсетинагодишен.

— Не, но бяха в район с ограничен достъп...

— Къде бяхте? — обърна се Харли към Рейчъл.

— В кафетерията.

— Всъщност — каза Бърнет — избягаха от кафетерията. Подозирам, че се опитваха да влязат в Южна 4. — Ако се съдеше по тона му, за Бърнет въпросната сграда беше нещо като храм. И наистина, за повечето ентузиазирани служители на КЦ „Джонсън“ астронавтската служба беше светая светих.

На и за Харли обаче.

— Баща ѝ е астронавт. Момичето сигурно е било в сградата много по-често от теб, Тоби. — Нямаше време да се занимава с г-н Бърнет. — Върнете им телефоните.

— Не, господин Дрейк. Не мога да го направя.

Харли никога не беше влизал в конфликт с частната фирма, която осигуряваше охраната на Центъра. Но сега бързо губеше търпение.

— Помисли си пак, Тоби. Освен ако не ми покажеш документ, който казва, че тези млади дами — непълнолетни — губят правата си на лична собственост само защото са на територията на Центъра, при това по покана на директора, забележи, а не по собствена инициатива, значи ходиш по тънък лед. Всъщност даже и тънък лед нямаш под краката. Както и да изглеждат нещата отстрани, това е цивилен обект. Нямаш право да задържаш телефоните им, нито да задържаш самите тях. Затова се стегни и ги пусни да си вървят.

Но Бърнет не се огъна.

— Господин Бинъм ми нареди да ги задържа.

Харли въздъхна. Познаваше хората от този сорт — те се впечатляваха от силата и властта, но бяха самодоволни по свой си начин. Кое то му отваряше вратичка.

— Брент Бинъм? — попита той. Бърнет кимна. — Господин Бинъм служител ли е на „Уейкънхат“? Служител на по-висока позиция от вашата в компанията, която ви е работодател?

— Не, сър.

— Също така не е служител на НАСА, нито на космически център „Джонсън“, нали така?

Бърнет се замисли.

— Мисля, че не е.

— Всъщност господин Бинъм, с когото проведохме няколко съвещания днес, работи за Белия дом. Кое то означава, че няма никакво право да ти нарежда нищо, още по-малко да задържаш хора и да конфискуваш тяхна лична собственост.

Бърнет се замисли отново. После отвори чекмеджето на бюрото си и извади телефона на Ейми и плочата на Рейчъл.

— Благодаря, Тоби — каза Харли, усетил, че е дошъл моментът да направи крачка назад. — А аз ще се погрижа тези млади дами да не се разхождат излишно из комплекса.

След малко четиримата излязоха във влажната нощ и поеха към контролния център.

— Благодаря — каза Рейчъл. Ейми не каза нищо — пръстите ѝ играеха по екрана на телефона, а очите ѝ се бяха оцъклили.

По пътя до Сграда 30 Харли разказа на Рейчъл за новото развитие на нещата, а именно, че са загубили връзка с екипажа на „Венчър“. Влязоха във фойето и той добави:

— До утре сутринта няма да имаме никакви новини за баща ти. — Погледна Джилиан Дуайт, която си беше мълчала през цялото време. — Ще можеш ли да ги закараш по къщите им?

— С удоволствие. Но... паркирала съм зад Сграда 2.

— Ще те изчакаме тук.

Джилиан тръгна да докара колата си, а Ейми заяви, че трябвало да иде до тоалетната. Харли ѝ посочи по коридора, после се обърна

към Рейчъл... която изглеждаше така, сякаш току-що е преживяла шока на живота си.

— Какво има?

Тя му показва плочата си. Заглавията на екрана гласяха: „Живи хора на Киану“, „Екипажът намира немъртви“, „Най-шокиращото откритие в историята“, „Космически ангели“.

— Може ли? — Харли взе устройството и прехвърли десетина сайта. Всички повтаряха едно и също — астронавт от „Дестини“ е загинал (вярно); екипажите на „Дестини“ и „Брахма“ са открили извънземна цивилизация (приблизително вярно).

Също така били открили живи хора във вътрешността на Киану и поне един от тях бил разпознат като покоен руснак.

— Какво става, мамка му?! — Харли обикновено внимаваше да не ругае пред деца, но сега нямаше нито времето, нито енергията да се сдържа.

— Нищо ли не знаеш за това? — каза Рейчъл.

— Нищичко!

— Какво мислиш?

— Първата ми реакция — а и стотната — е, че това са глупости. Пълни лайна. Тоест, възможно е екипажът да е открил хуманоидно тяло...

Млъкна, защото Ейми се връщаше от тоалетната.

— Не може ли просто да се върнем в роднинската стая? — попита Рейчъл.

— Не, отивате си вкъщи. У Ейми.

— Харли, стига де!...

Джилиан също се появи и отсече:

— Хайде, момичета, че съм спряла на лошо място... — И дрънна с ключовете за колата си. Сигурно бързаше да се прибере при съпруга си или нещо такова, реши Харли.

Рейчъл се беше наежила, на лицето ѝ се четеше дълбоко презрение. Харли си помисли — не за пръв път, — че не завива на Зак Стюарт. За нищо на света не би искал да е баща на момиче в пубертета.

— Рейчъл, татко ти е най-подходящият човек за тази работа. Имай му доверие. Аз му имам. Стане ли нещо, получим ли новини, веднага ще ти се обадя. И ще те върна тук.

Рейчъл се поколеба, после посегна да си вземе плочата. Но Харли я дръпна.

— Ще ми я оставиш ли? По-добра е от моята. Утре ще ти я върна.

Рейчъл го зяпна ужасена.

— Спокойно, няма да се ровя из снимките ти. — Тя още се колебаеше, така че Харли ѝ прошепна: — Моята плоча ми я взеха.

Щом осъзна, че помага на Харли в конспирация, Рейчъл отстъпи. Макар Ейми да се цупеше, двете тръгнаха с Джилиан към колата ѝ.

Харли не беше показал на Рейчъл последния образ, който се беше появил на плочата ѝ.

Беше тъмна и неясна снимка на жена, която, ако не се броеше късата коса, приличаше досущ на Меган Стюарт.

Всички големи клечки в Центъра са се затворили и главите си не подават навън! Знам само, че астронавтите са живи и продължават проучването. Тоест може да е всичко — може да се сражават с чудовищни насекоми или да разшифроват надписи на голям черен монолит. Междувременно ние тук си клатим краката, докато сигналът се възстанови, и си говорим за научна фантастика. Да живеят парите на данъкоплатците!

Поствано на neomission.com ОТ JSC GUY

Теа намери останките на Патрик Дауни там, където ѝ беше обяснил Зак — на няма и двеста метра навътре в Киану. Гледката беше ужасна — Пого лежеше по гръб, обезглавен и разчленен, крайниците му се крепяха към тялото само от окървавения костюм. Забеляза, че парчетата от скафандъра му са събрани на купчинка. Слаба утеха беше това.

„Нямах с какво да го покривя“ — беше ѝ признал Зак. Не че Теа имаше нещо подходящо за целта. Редно беше да го затрупа с пръст, но въпреки че на Киану растяха „дървета“, почва, която да загребеш в шепа, липсваше...

— Някакви идеи?

Тадж стоеше до нея. Изглеждаше отнесен: погледът му шареше по пейзажа наоколо.

— Ние кремираме нашите мъртви — каза след кратка пауза.

— Да. Е, Зак успя да запали огън, но... Едва ли има с какво да вдигнем погребална клада.

— Нямах предвид това. Повече се тревожа как ще го върнем.

Теа не си беше позволила да мисли толкова напред в бъдещето — осъзна го и това я притесни, защото цялата ѝ кариера се основаваше на способността ѝ да планира, да се подготвя, да мисли в далечна перспектива. Но Тадж беше прав — никога не оставяй мъртвите си на бойното поле.

— Ще ни трябва найлонов чувал.

— Може и да намерим нещо в модула. Плик от оборудването или... По дяволите! — Тадж бръсна нещо край ухото си... насекомо или птичка. Теа не видя какво е, но във всички случаи беше достатъчно голямо, за да ти лази по нервите.

Тя замахна няколко пъти и накрая успя да го перне в полет. Нещото падна и тя се наведе да го огледа.

— Странна работа. — Изправи се. — Ръбесто е. Прилича на летящо лего.

— Пет пари не давам на какво прилича!

— Стига, Тадж, успокой се...

Вьоманотът се обърна към нея.

— Аз пък бих призовал теб да си отвориш най-последно очите! Осъзнаваш ли каква опасност ни грози?

— Да, но... бяхме наясно, че се хващаме с опасна професия, нали? — Трябваше да си намери някаква работа. При предишните си космически полети вечно беше заета — щракаше ключове на командното табло, провеждаше експерименти, оправяше тоалетни, приготвяше храна. А тази експедиция, досега поне, ѝ оставяше твърде много свободно време. Започна да събира „листа“, за да покрие тленните останки на Пого.

— Теа! Това не е шега работа! Не става въпрос само за нашия живот... Цялата Земя е изложена на риск!

Факт. Тадж беше клекнал и въртеше глава наляво-надясно, сякаш очакваше всеки миг да го нападне див звяр. Теа си даде сметка, че трябва да му подава реплики... макар че изобщо не ѝ беше до това.

— В какъв смисъл?

— Ами, онези същества, които намерихме. Какво представляват те, помисли.

— Тоест извън старото клише за „напреднала технология, която е неразличима от магия“?

— *Изключително* напреднала технология! И не добронамерена при това. Ако, освен че пътуват между звездите, обитателите на Киану са в състояние да генерират същества от собственото ни минало... Теа, на Земята няма оръжие, което да ги спре.

— Да, така е. Който и да е построил това място, който и да го управлява в момента, определено е в друга лига, не в нашата. Но все още не виждам заплахата, за която говориш. Какво биха могли да искат

от нас? Ресурси? Вода? Плутоний? — Махна с ръка към динамично развиващия се пейзаж около тях. — Та те сътвориха цяла джунгла за един следобед! Сигурно могат да си хванат комета и да извлекат от нея всичко, което им трябва — метал, целулоза... знам ли, мамка му... вълшебни пръчици.

Тадж беше затворил очи. Люлееше се бавно напред-назад.

— Не казвам, че са враждебно настроени. Но безразличието е също толкова опасно. Магията на Киану може да ни навреди така, както човек стъпка мравка по невнимание. Ето от това ме е страх... че всичко може да се случи, да произтече от това място.

— Или всеки. — Не се беше сетила за това преди, но съществата, създали Киану, бяха създали „немъртви“ от живота на Зак, Лукас и Наталия, но не от нейния или на Тадж.

Засега поне. Предстоеше ли да се случи? Или прозорецът се беше затворил?

Тадж стана и се протегна. Движението привлече погледа на Теа, накара я да се загледа отвъд Тадж, дълбоко във вътрешността на Киану.

И там тя видя нещо. Отначало ѝ заприлича на геоложка формация — купчина скали, пясъчник навярно, — скрита в листака. Но колкото повече гледаше натам, толкова повече скалната формация ѝ се струваше изкуствено създадена. Дойде ѝ наум изразът „дело на човешка ръка“, но тя бързо го прогони. И все пак заостреният силует напомняше на египетска пирамида или храм на маите...

Проклетият кианувски сумрак. Теа разстла още един пласт листа върху останките на Пого, после тръгна към постройката.

— Къде отиваш? — извика Тадж.

— Погледни на един часа, разстояние половин километър.

— По дяволите! — каза Тадж. — Май ще трябва да го проверим това.

— Освен ако нямаш нещо по-интересно за правене.

Оказа се изненадващо трудно да стигнат до постройката, която Тадж моментално започна да нарича „храма“.

— Жалко, че научното ни оборудване не е с нас — каза той. — Можехме да разберем от какво е направен...

— За бога, Тадж, ще стигнем там за десет минути и ще видим от какво е направен с очите си.

Този Тадж — свръхпредпазлив, сдържан, зависим от уредите — беше по-поносим от параноидната си версия, която ѝ беше демонстрирал преди четиридесет и пет минути. Малко по-поносим.

Храмът изглеждаше все по-голям. Оказа се и доста по-далеч от първоначалната ѝ преценка. Теа започна да се чуди дали не е сбъркала с импулсивното си решение да тръгне към него... може би Тадж беше прав. Сградата изглеждаше стара и обрулена от стихии, невъзможно беше колегите им от „Брахма“ и „Дестини“ да са пропуснали нещо толкова голямо. Първият доклад на Зак гласеше, че вътрешността на Киану — преди „изгрева“ на светулките — е от гола скала. Не беше споменал нищо за триетажната пирамидална структура. А Зак не би направил такъв пропуск...

— Да спрем тук, а? — каза Теа, когато излязоха на разчистеното място около храма.

— Съгласен — отвърна Тадж. Изглежда, изпитваше същите колебания като нея, защото тръгна наляво, забил поглед в земята.

— Изглежда ли ти ново? — попита Теа.

Тадж се наведе и взе шепа скършени стебла, които приличаха на тръстики... стига тръстиките да бяха с цвета на кръв.

— Сякаш са отсечени — каза той.

— Значи това място е било разчистено... наскоро? — Тази мисъл ѝ донесе облекчение, макар че предполагаше други опасности.

— Да, доколкото и всичко останало тук се е появило наскоро. — Тадж вдигна глава и се загледа в храма. — Не е съвсем пирамидален. Повече прилича на правоъгълник.

— Това добре ли е, или зле?

Тадж, изглежда, усети в думите ѝ подигравка и не закъсня да покаже раздражението си:

— Просто отбелязах свое наблюдение. Ще се радвам да чуя какво мислиш ти.

Теа не беше специалист по архитектура. Е, различаваше небостъргач от едноетажна къща, но само толкова.

— Тадж, на мен това ми прилича на купчина тухли с цвят на пясък.

— И на мен. Но прилича на куб. Ако се вземат предвид пропорциите на рампите, порталите и проходите, които видяхме досега...

— Не бързай с изводите, Тадж.

— Просто се чудех... сграда с такива размери, построена от човек, би имала три или четири етажа. Колко ли има нашият храм?

— Това май ще е едно от нещата, които предстои да разберем, нали?

Продължиха по периметъра на разчистеното пространство. Вълнението на Теа нарастваше с всяка крачка.

— Не виждам никакви врати и прозорци.

— И аз. — Тадж я удостои с една от редките си усмивки. — Трябва да внимаваме с естествената склонност да търсим познати елементи в този чужд артефакт. Наричаме го храм и търсим отвори, характерни за храмовете. А може да е купчина камъни, плътна, като надгробна могила, да речем.

— Много успокоително, няма що. — Тадж беше напипал най-голямото притеснение на Теа. Като всички тях, и тя упорито лепеше познати имена на нещата, които виждаше — рампи, дървета, храмове, — без всъщност да има реална представа какво е естеството и предназначението на тези обекти.

Това изглеждаше сигурен начин да си докараш неприятности. От друга страна обаче...

— Какво ще кажеш? — попита Теа. — Онова там дали не е вход?

Вграден в стената на храма, която беше с гръб към Кошера, имаше маркер — най-големия и сложния, който бяха видели досега. А под него имаше отвор.

— Да. И изглежда със същите размери като мембраната — каза Тадж и вдигна камерата си.

— Как мислиш? Да проверя ли дали има някой вкъщи? — каза тя.

— Нека аз.

— Не. Идеята беше моя, следователно и риска ще го поема аз. Освен това ти си командирът на „Брахма“... Аз съм по-заменима от теб. — Не го изчака да възрази, а тръгна към маркера и вратата.

— Не влизай! — извика Тадж след нея.

— Изобщо не мисля да влизам! — извика в отговор тя.

Подбираше внимателно пътя си по неравната повърхност. А тя определено беше неравна — на гърбици и с гъсти туфи, като канзаска житна нива след като реколтата е била прибрана. „Пак лепиш етикети“, помисли си Теа. Само че приликата наистина беше голяма — все едно машина или апарат някакъв беше разчистил набързо просека около храма.

Спря на десетина метра от отвора и направи няколко снимки.

— Не виждам врата — извика на Тадж. — Няма и вълшебни пръчици.

— Виждаш ли вътре?

— Не. Тъмно е. — Но усещаше нещо странно... сякаш нещо теглеше камерата ѝ. Отпусна внимателно хватката си и устройството само дето не излетя от ръката ѝ. — Уха! Мисля, че вътре има голям магнит!

— Връщай се. Веднага!

Не му се наложи да повтаря. Теа притисна камерата към гърдите си, обърна се и затича към него.

Краката ѝ бяха мръсни, осъзна тя. И цялата полепнала по материята на трикото ѝ мръсотия щеше да се озове в ботушите на костюма ѝ. Това беше в нарушение на всички правила.

— Ти усети ли го? — попита тя Тадж. — Камерата направо щеше да ми излети от ръцете.

— Нищо не усетих. — Той махна към камерата. — Дано снимките не са пострадали.

Теа не се беше сетила за това. Дали пък не бяха заложили гигантски магнит в храма точно за да им прецакат снимките?

Или не. Как изобщо би могла да нацели правилния отговор? Тук всичко беше тотално сбъркано!

— Най-добре да се връщаме — каза Тадж. — Каквото и да решим да правим оттук нататък с Киану, ще е по-лесно да го правим в екип.

На някой хрумвало ли му е, че Киану — вече доказан ИЗВЪНЗЕМЕН КОСМИЧЕСКИ КОРАБ — е идвал на Земята и преди? Налице е подозрителна периодичност в историята на човечеството — централни събития като построяването на Великите пирамиди, създаването на писмеността и краят на Ледената епоха са се случили приблизително през 3500 години! Само подхвърлям идея!

Поствано на neomission.com от Jermaine

Така, ново правило — първо поствай, после пий. А не като теб, Jermaine.

Поствано на същия сайт, минута по-късно, от Almaz

— Наричаме ги „ревенанти“ — каза Саша Блейн, когато образът на една невъзможно жива Меган Стюарт се появи на екрана.

Харли Дрейк вдигна глава и направи опит да се включи в хаоса на своя екип от умни глави.

Мислил бе за Пого Дауни. И преди беше губил колеги и близки приятели — един младеж, който се разби с F-22 в школата за тестови пилоти, и друг, който беше свален над Йемен. И това бяха само близките му приятели; сред не толкова близките също имаше загинали.

И Меган Стюарт, разбира се.

Затова познаваше добре чувството, когато ти съобщят такава новина, познаваше изопнатите лица, празните погледи, клатенето на глава, объркването и ритуалите.

Но със смъртта в космоса нямаше такъв опит. Беше започнал работа в НАСА след трагедията с „Колумбия“, когато заради пукнатина в термалната защитна система седмина астронавти бяха загинали в орбиталния апарат, който се бе разпаднал на парчета, беше изгорял и отломките му се бяха пръснали из Тексас и Луизиана.

Новината за смъртта на Пого щеше да е на първа страница във всички информационни сайтове по света. Какво казаха за Линкълн?

„Сега той принадлежи на вековете“.

Сега Патрик Дауни принадлежеше на интернет.

Всички те знаеха, че космическите полети носят висок риск, че вероятността да загинеш е едно към трийсет. Че е много по-безопасно да работиш двайсет и пет години в мина или да служиш в задгранични бойни мисии.

Но фактът, че го знаеш, не го правеше по-лесно. Един приятел си беше отишъл внезапно. И още по-лошо — убит беше от същество с извънземен произход.

Ето това беше истинският ужас... Какво, в божието име, вилнееше из вътрешността на Киану и убиваше хора?

Имаха информация, че това същество, Пазачът, също е мъртво. Което беше проблем само по себе си. По-добре да го бяха заловили, за да го разпитат и проучат.

Харли се страхуваше за другите си приятели на Киану.

— Извинявай — каза той, — какво означава това, по дяволите?

— Ревенант е френска дума — обясни Уейд Уилямс (набирайки скорост за поредната си високомерна лекция) — и означава привидение или оживял труп!

Но преди да си е поел дъх, след което не би могло да го спре нищо освен откровено насилие, Стивън Матулка, един от по-нормалните членове на съветническия екип и едно поколение по-млад от Уилямс, удари с ръце по масата.

— За бога, Уейд!

В тишината, която последва, Харли забеляза смаяната физиономия на Уейд — Матулка беше негово протеже и сигурно за пръв път в двайсетинагодишното им познанство си позволяваше такава волност. Забеляза и други реакции — хората клатеха глави. Саша Блейн беше закрила очите си с ръка.

— Говориш за въже в дома на обесен? — каза Харли и кимна с признателност на Матулка. — Не се притеснявай, не съм чак толкова чувствителен.

— А и не е докрай точно — каза Матулка и кимна на Харли. — Тленните останки на Меган Стюарт са тук, в Тексас, така че „труп“ е неподходяща дума.

— „Привидение“ също не е точно. Според информацията, която получихме, тези същества са веществени. От плът и кръв.

— За плътта приемам — каза Уилямс, нетърпелив да се върне в разговора. — Но за кръвта не знам! — Репликата му не се оказа толкова духовита, колкото се надяваше. Хората в стаята се смълчаха отново.

— Аз пък съм склонен да приема думата по друга причина — каза Харли. — „Ревенант“ звучи по-добре от „зомби“. Затова, окей, използвайте я. Но ми се струва, че впрягате каруцата пред коня. Явно сте измислили полезни имена за всички тези нови обекти...

— Това е дълбоко вкоренен навик — прекъсна го Блейн. — Назовеш ли нещо, значи го правиш свое.

— Добре. Нека погледнем на Киану, на мембраната, на Пазача и на ревенантите като на собственост. Публикувайте си научните статии с всичките там законови претенции за авторство. Въпросът ми е — кога точно ще започнете да давате на мен, а чрез мен и на хората там — той посочи с палец към контролната зала, — и на Белия дом, и на света някакви конкретни данни, мамка му? Всичко, което сте „назовали“ представлява потенциална опасност за нашето съществуване! Киану маневрира и по всичко личи, че е населен. От какво обаче? Този ваш Пазач машина ли е, или форма на живот? И как трябва да комуникираме с другите като него — ако ги има, — за да няма повече жертви? Ами околната среда? Защо се променя толкова бързо? Колко още ще продължат промените? А ето и големия въпрос. Как изобщо може да има хора в това нещо? Покойници, които са се познавали приживе с астронавтите. Това може да се окаже най-трудният въпрос в историята на човечеството. Разполагате с фактите. Или започнете да ми давате смислени обяснения, или си вървете у дома.

Само след броени минути членовете на екипа се бяха разделили на групи, с изключение на Уилямс, който седеше сам и изглеждаше зает да побутва очилата на носа си.

Кое то даде на Харли една ужасна, една чудесна идея. Мразеше да отговаря на журналистически въпроси, но едно нещо мразеше дори повече — да им отговаря с празни приказки, защото не разполага с нищо смислено!

Защо да не хвърля на репортерите членове от съветническия екип, един по един? Нека те да информират света.

И още по-добре, защо да не изпрати Уейд Уилямс... той обичаше да говори и умееше да манипулира, а в негово отсъствие работата в екипа щеше да потръгне по-бързо и продуктивно.

А Харли можеше да се заеме с Рейчъл Стюарт.

КРОКЕТ: Значи си чул какво става с мисията „Дестини“.

БУУН: За онова с извънземните работи ли питаш?

КРОКЕТ: Мислиш ли, че е яко, дето нашите астронавти са открили интелигентен живот на друг свят?

БУУН: Щеше да е по-яко, ако бяха открили интелигентен живот на този свят. (ЗВУКОВ ЕФЕКТ, ТУШ)

КРОКЕТ: Сериозно... върви слух, че са открили и души на покойници... че онези извънземни са толкова умни, че могат да възкресяват мъртвите.

БУУН: Едно мога да кажа. Ако възкресят чичо ми Едуардо, той отсега да си знае, че няма да му върна парите.

Радио KPRC, „Американски момчета“,

23 август 2019

Пак закъсняваше. Трябваше да се срещне с един продуцент, но нещо се беше объркало — шибаният хюстънски трафик може би — и вече закъсняваше с половин час.

А и плочата ѝ не беше у нея! Как щеше да си представи офертата без плочата?

И къде ѝ бяха панталоните? Къде ѝ е бил умът да излезе гола от кръста надолу?

Стана ѝ студено.

Меган Стюарт се размърда в леглото си. Ох. Нещо не беше наред...

Отвори очи. Как се беше озовала в задния двор? И къде беше Рейчъл?...

Седна и се разтрепери. Сънят вече се връщаше там, където отиваха сънищата. А тук беше реалността... спала беше на открито до някаква скала, а въпросната скала и „откритото“ бяха част от вътрешността на околземния обект Киану.

Някой лежеше до нея... момичето Камила. Насреща ѝ — Зак, нейният съпруг. Зад него — белият цилиндричен модул на име Бъз.

Беше сутрин, поне според биологичния ѝ часовник.

И, да, беше жива отново, след като две години е била мъртва. Незнайно как я бяха възкресили на чужда планета.

Сред другите усещания — и доста надолу в списъка, но все пак достатъчно значимо — беше дразнещата болка в гърлото. И не само тя — всичко я болеше.

— Здравсти — каза Зак, който току-що се беше събудил и правеше опит да се протегне. Облечен беше с трикото, което астронавтите носеха под космическите си костюми. Изглеждаше ужасно. — Добро утро.

— Май не ти е много удобно.

— Май и на теб. — Зак се надигна бавно. — Как спа?

— Какво казвах преди? „Като труп“. Сега знам какво означава това.

На лицето му се появи онова предпазливо изражение, което Меган се беше научила да разпознава.

— И какво значи?

— Ами, грешка на езика. Жива съм, нали?

— Но сигурно си спомняш...

— Какво е да съм мъртва? — Как да отговори на това? Самата тя не беше сигурна. Имаше откъслечни спомени за катастрофата. Раздразнението си от жегата, от Рейчъл, от отношението на Харли. После камионът, който връхлетя изведнъж. Дори не ѝ беше останало време да се уплаши. Помнеше само миг на... на изненада. — Отчасти. Като сън, който си спомняш откъслечно, но основното ти убягва. Знаем, че част от мен се носеше. Летеше по-точно.

— Била си безтелесна.

— Моята дума ми хареса повече. Но щом искаш, добре. И ме заливаха образи, спомени и... други неща.

— И не са те споходили мъртви роднини? Чичо Марта, баба Беки?

— И да, и не. — Нямахше желание да я разпитват. Беше гладна и ѝ се пишкаше, не непременно в този ред. Но истината бе, че разпитът ѝ помагаше да си спомни. — Знаех, че са там. Че всички са там някъде, стига да протегна ръка.

— Имаш предвид мъртвите?

— Не! Всички. Всичко. Хората, животните, реките, дори планетите! Слънцето! Бях... свързана. Точно затова думата

„безтелесна“ не става. Огънят ти е загаснал — каза тя и посочи жалката купчинка обгорели съчки. — Аз ще ида да...

Зак посочи с палец зад гърба си.

— Ей там в храстите.

— Много си мил.

Като всички хора, и Меган се беше замисляла от време на време за смъртта си. Дали щеше да си отиде бавно и мъчително, да угасне от рак или пневмония... или, още по-лошо, от старческа деменция? Или ще е насилствен и внезапен преход от този свят към отвъдния?

Но най-важният въпрос неизменно беше един — би ли искала да знае, че смъртта приближава? Не беше сигурна за отговора. Да вехнеш бавно на легло в заника на дните си, а около теб има куп правнуци... да знаеш, че си отиваш, да чувстваш може би не точно гняв, но примирение пред неизбежното... това си имаше привлекателните страни.

Е, сега разполагаше с проверена информация. Знаеше, че хората не се изключват като електрическа крушка. Онова старо клише, дете не знаеш какво те е ударило? Пълни глупости. Помнеше осезаемо как лицето ѝ се заби в предното стъкло на колата. А звуците! Метал. Хрущене на кост — вратът ѝ? Господи! Само при мисълта за това стомахът ѝ се обръщаше.

Камила също се беше събудила и бърбеше на португалски. Лукас и Наталия явно я бяха чули, защото се появиха откъм модула с храна и вода.

Докато двамата астронавти от „Брахма“ се грижеха за повереницата си, Меган отново попита за Рейчъл.

— Трябва да ми кажеш всичко, скъпи. Тоест, ако искаш аз да ти разкажа за Архитектите.

И така, докато хапваха нещо като овесени ядки от пликче и отпиваха портокалов сок от кутийки, Зак ѝ разказа за Рейчъл, за проблемите ѝ след смъртта на Меган... за усмивката ѝ, за любимите ѝ филми, които двамата бяха гледали заедно... за смяната на

настроенията... за отказа ѝ да свири повече на пиано. Всичко това се изля от него на порой, без редакция, без стратегия.

— Не мога да повярвам, че си отстъпил.

— От какво да съм отстъпил?

— Позволил си ѝ да зареже пианото! Аз щях да я овикам здравата, но нямаше да го допусна.

— Тоест щеше да я овикаш повече от обичайното — каза Зак и се усмихна. На Меган това ѝ хареса. Означаваше, че Зак е започнал да се отпуска.

— А какво стана с моя филм?

— О, излъчиха го по GoogleSpace, после ти присъдиха посмъртно наградата „Пийбоди“ и го включиха в задължителната програма за подготовка на астронавтските съпруги и съпрузи.

— Bravo! — Меган взе камерата, която стоеше върху захвърления космически костюм на Зак, и му я връчи. — Постарай се да запишеш продължение.

Зак насочи камерата към нея.

— Готова ли си?... Хайде да разкажеш на света за Архитектите.

Меган си даде сметка, че наистина знае нещичко за тях... все едно го е научила в съня си.

— Ами... те са милиони години по-стари от нас... от човечеството, искам да кажа. Дори усещането им за време е различно от нашето. Един ден за тях е като цяла седмица за нас.

— Значи в сравнение с Архитектите ние сме едnodневки?

— Нещо такова.

Той се замисли, после каза:

— Достатъчно силни са да възкресят мъртвите.

— Така изглежда, но не ме питай как. — Меган кимна към Камила. — Може би тя ще знае. Може би на всяка от нас се е паднало различно парченце от пъзела.

— Откъде са? От колко далеч? Как е дошъл Киану тук?

— Не знам откъде са... явно от звездна система, която е поне на десет светлинни години оттук, може и на повече. Но аз винаги съм била скарана с цифрите, така че... Колкото до Киану, мога да кажа единствено, че Архитектите не разполагат с двигател, който да надминава скоростта на светлината. Пътуването на Киану е продължило хиляди години.

— Как изглеждат Архитектите?

Меган се опита да си ги представи, но не можа. И все пак...

— Посторганични. Тази думи ми идва наум. Преди са имали тела, но с времето и благодарение на генетичните подобрения са станали по-скоро като машини.

Все едно четеше от книга. Всеки въпрос на Зак отключваше реакция — образ, набор от термини или празна страница.

— Нещо се е случило преди няколко десетки хиляди години и те са осъзнали, че трябва да обърнат еволюцията, да деволуират, да станат отново органични. И точно затова са изпратили Киану. Открили са други раси, включително и... Пазачите. Но с нито една от тях не се е получило. — Усещаше как вълнението ѝ се усилва, а с него и темпото на речта ѝ, както ставаше винаги.

— Не се е „получило“?

— Не знам. Получавам само образи на други същества и усещане за провал. — Всъщност това я караше да се чувства неспокойна. — Ти попита за възкресенците. Киану не е само транспортен кораб, а и космическа сонда. Пътува и събира информация. Нас ни е събрал веднага щом е навлязъл в обхват...

— Преди две години? — Тя кимна. — Значи има някакво... някакъв уловител на души. Което означава, че хората наистина имат душа и че съзнанието не изчезва със смъртта на тялото...

— Намали темпото, Зак — каза Меган и вдигна ръка.

— Трябва да спра.

— Нещо не е наред ли?

Главата я болеше ужасно.

— Май съм прекалила — каза тя и се усмихна въпреки болката. — Слаб ми е процесорът, явно.

Моментът и без това беше подходящ за почивка — Тадж и Теа тъкмо се бяха върнали и след няколко общи приказки разговорът се насочи към храма, който бяха открили. Тадж вдигна камерата си и каза:

— Само да погледна паметта и ще ви пусна записа.

Зак се обърна към Меган.

— Знаеш ли нещо за храм?

Главоболието ѝ беше утихнало веднага щом бе спряла да отговаря на въпросите му.

— Не съм сигурна. Думата „храм“ не ми говори нищо в този...

Спря напред изречението, видяла как Теа Новински се приближава в гръб към Зак и слага ръка на рамото му. Все едно го беше целунала — жестът, макар и кратък и неангажиращ, беше издайнически сам по себе си. Теа и бившият съпруг на Меган бяха любовници.

Зак разбра, че се е сетила, и веднага щом Теа мина зад модула и се скри от погледа им, дойде при нея.

— Съжалявам.

Меган се изненада от реакцията си. Мисълта, че Зак и Теа са заедно, я беше разгневила.

— Не е започнало преди да умра, надявам се.

— Стига, Меган, познаваш ме.

За щастие избликът на ревност беше колкото неочакван, толкова и краткотраен. Та тя е била мъртва, нали? А това сега, какво беше то? Втори шанс за живот — благодарение на Всевишния, на Архитектите или на някаква комбинация между двете — наистина ли беше втори шанс?

Още ли беше омъжена? Приятелката ѝ Робин, мормонка, вярваше, че е вретена със съпруга си за вечността... и така докато не се разведоха. Според доста по-либералните разбирания на Меган тя нямаше никакви права над Зак — нито закони, нито морални.

Сигурно би трябвало да се запита дали още го обича. Но също и какво значение би имало това. Що за живот биха могли да споделят? И какво можеше да очаква Меган от своя при тези обстоятелства?

Вярваше ли Зак, че е открил истинската Меган Дойл Стюарт? Думите и действията му оставяха това впечатление, но Меган усещаше, че той все още таи съмнения. (А самата тя вярваше ли? Но откъде би могла да знае?)

За едно обаче Меган нямаше никакви колебания. Че все още е майка.

— Зак — каза тя, — искам да говоря с Рейчъл.

Тревожното изражение отново се появи на лицето му.

— И на мен ми се иска, но тук нямаме връзка в реално време.

— Аз мога да го уредя — обади се Тадж. Зак като че ли се изненада.

— Какво да уредиш? Сигналът няма да се възобнови с часове.

— Мога да осъществя връзка в реално време със Земята веднага щом се приближа достатъчно, за да прекарам сигнал през мембраната. — Показа им цайса си. — Това нещо ще предаде сигнала до „Брахма“, а оттам ще го прехвърлят към междинен сателит.

— Не съм сигурен, че... — почна Зак.

Този тон ѝ беше познат — Зак щеше да се заинати като магаре на мост.

— Виж — каза Меган. — Наясно съм, че имаш колебания относно мен. Приемам го. Така че нека го обясня по начин, който ще е разбираем за всички. Освен ако не уредите да говоря с дъщеря си, няма да ви кажа нищо повече. Нищичко.

... Ръководителят полети на „Дестини“ е оперативният представител на ръководителя по изстрелването и ръководителя на мисията към НАСА. Той носи отговорност за документирането на мисията според предварително описаните изисквания, както и за адекватната реакция спрямо всички оперативни рискове, възникнали по време на мисията. Пак той отговаря за съставянето, при нужда, на експертни екипи...

Трудова характеристика на ръководител полети към
КЦ „Джонсън“,

януари 2019, 7-а редакция (откъс)

След като върна Рейчъл в роднинската стая, Харли насочи количката си право към контролната зала и Джош Кенеди, който тъкмо се готвеше да предаде щафетата на Лий Шимора, ръководител полети на третата смяна.

— Имаш ли минутка? — попита Харли.

Кенеди погледна Шимора, после пак Харли.

— Да виждаш някаква дейност тук? Просто топлим столовете и чакаме да пристигнат някакви данни.

Харли му показва плочата на Рейчъл.

— За разлика от нас, някои вече имат информация.

Реакцията на Кенеди и Шимора беше светкавична: двамата се заеха да бомбардират с имейли и телефонни разговори колегите си в Бангалор.

След половин час, притиснати от факта, че в Хюстън знаят за междинния сателит, спуснат от „Брахма“, от контролната зала в Бангалор потвърдиха, че: (1) наистина имат междинен сателит и (2) нямат нищо против да включат Хюстън във връзката.

— Щедро от тяхна страна — каза отровно Харли, — като се има предвид, че са допуснали да изтече информация до целия свят.

За изненада на Хюстън, Бангалор беше започнал процес за възобновяване на връзката с Тадж и неговия екипаж в Киану. Ръководителят на бангалорския екип Викрам Найр — която явно не

спеше и не напускаше контролната зала — твърдеше, че и те нямали контакт вече от шест часа и че възобновяването на връзката е ново и благоприятно развитие на ситуацията.

— Дрън-дрън — измърмори Шимора. — Лъже. Наяр ни мрази. Но стига да ни осигурят връзка, не ми пука, ако ще да твърдят, че са видели Дядо Коледа. — Шимора беше по-млад дори от Кенеди, който приличаше на студент, но съвсем не толкова сдържан.

Когато връзката се възстанови, на екраните се появиха предимно образи и числови данни.

— Главчовците в твоята пещера ще откачат, Харлс — каза Шимора.

— То аз започвам да откачам, та какво остава за тях.

От другата страна на сигнала, на Киану, бяха Тадж и Зак... и двамата без херметизирани костюми, за ужас на Харли. Явно се намираха непосредствено до така наречената мембрана, от вътрешната ѝ страна, и предаваха по кабел до „Брахма“, оттам до сателита, а от сателита — до Бангалор и Хюстън.

С тях имаше и трети човек.

Макар да знаеше за така наречените възкресени — които умните глави от неговия екип бяха кръстили „ревенанти“ — и да беше видял снимката на Меган Стюарт, Харли все пак загуби ума и дума сега, когато я видя „на живо“ и чу гласа ѝ.

Тя дори му махна. И го повика по име!

Въпреки хаоса — Тадж говореше с Наяр в Бангалор, докато Зак се опитваше да говори директно с Хюстън, — Меган постави своите искания:

— Харли Дрейк, иди да доведеш дъщеря ми!

— Това оглавява списъка на адски тъпите идеи — каза Шимора и посочи екрана. — Нямаме представа кой или какво е това нещо!

Но Кенеди се намеси:

— Джош, до Зак — каза той. — Ти решаващ, Зак.

След пет секунди всички видяха как Зак кимна, после чуа и гласа му:

— Доведете я!

— Щом баща ѝ казва да я доведем, значи ще я доведем — оповести присъдата си Шимора.

Харли обърна количката си и тръгна да доведе Рейчъл за най-странния разговор, воден някога от човешко същество.

Щом го видя, тя му се сопна:

— Майната ти, Харли! Дано не ми носиш лоши новини, че...

Държеше плоча — вероятно плочата на Ейми, която спеше на три събрани стола.

— Тъкмо обратното — каза Харли. — Като гледам, вече си видяла снимката на майка си, нали?

— Качеството на картината не е добро — каза Кенеди на Рейчъл. — И недей да откачаш, ако връзката се разпадне. Сигналят е слаб.

— Изобщо не ми пука — сопна се тя. На лицето ѝ беше изписана смесица от ярост и страх. Погледна Харли и той ѝ кимна окуражително, макар самият той да беше на нокти. — Тя ще ме вижда ли?

Кенеди посочи една от камерите, които предаваха на живо от контролната зала.

— Свързахме тази камера с Бангалор.

Рейчъл си сложи слушалките и тръгна към екрана.

— И ще има забавяне — добави Кенеди.

Но никой не го чу, защото в този миг екранът оживя.

Камерата улавяше Меган под ъгъл отдолу, при голямо приближение и с ниска резолюция, но все пак Харли веднага видя мига, в който майката позна дъщеря си. Въпреки лошото качество на сигнала всички видяха как очите на жената се разшириха, а ръката ѝ литна към устата. А после:

— Татко ти беше прав — каза гласът от екрана. — Пораснала си.

Очите на Рейчъл плувнаха в сълзи. Харли знаеше какво си мисли девойката — че последните думи, които беше разменила с майка си преди катастрофата, бяха думи на гняв.

— Мамо? О, божичко!...

В този миг съмненията на Харли относно „Меган“ изчезнаха. „Нека момичето прецени. Ако то вярва, че това е майка му, така да е“.

— Няма нищо, миличка. Кръговратът на живота.

— Ти винаги си казвала, че това са глупости, мамо. Казваше, че животът е труден.

— Сега имам вътрешна информация.

Картината се размаза за няколко секунди. Рейчъл не сваляше замъглен поглед от екрана. Когато връзката се възстанови, тя се изкашля и каза:

— Видя ли ангели?

— Сега виждам.

Харли не можеше да реши кое е по-дразнещо — забавянето на всяка реплика или видео- и аудиосмущенията. На Рейчъл обаче това май не й пречеше.

— Как е станало това?

— Не знам, миличка. Тоест предполагам, че има някаква голяма и отколешна цел, но още никой не го е обяснил. В един момент бях с теб във Флорида... А после се озовах тук, при татко ти.

— Господи! Как е татко?

— Виж сама. — Камерата помръдна и се насочи настрани и Харли и Рейчъл видяха Зак Стюарт. Изглеждаше уморен, но се усмихваше и им махаше. После камерата се върна на Меган.

— Какво ще стане сега? — попита Рейчъл. — Ще се прибереш ли?

Забавянето продължи два пъти по-дълго от обичайното.

— Не. Първо, няма достатъчно място — каза Меган.

Рейчъл поклати невярващо глава и Харли внезапно си даде сметка, че този разговор май наистина е лоша идея. Едно е да видиш покойната си майка — онзи последен поглед, за който се говори във всички тъжни песни на света...

И съвсем друго да я загубиш за втори път.

— Но... не можеш да останеш там!

Още една дълга пауза. Меган, изглежда, говореше със Зак или с някой друг извън обхвата на камерата. А после каза:

— Виж, Рейчъл... наистина не знам каква е причината да се върна. Но знам едно, миличка... мисля, че ще получиш съобщение. Не знам какво или кога. Просто... когато това стане, не се плаши, става ли?

Объркана и наранена, Рейчъл погледна Харли и го попита:

— За какво говори тя?

— Никой не знае, Рейч. — Почувства се като глупак, но нямаше намерение да увеличава глупостта си с догадки без покритие.

Рейчъл се обърна към екрана и майка си.

— Ще се опитам. Няма да се плаша.

Ново забавяне, което обаче завърши с усмивка.

— Няма да знаеш за какво говоря, докато не се случи.

Картината се разлюля, сякаш човекът, който държеше камерата, беше решил да смени позицията си. Извън видеообхвата се чуваха гласове... На испански? Не, поправи се Харли — на португалски. Лукас.

На екрана се появи Зак.

— Трябва да прекъснем. И, ъ-ъ, справяме се добре предвид обстоятелствата.

После картината изчезна, заместена от снеговалеж. Харли придвижи количката си по-близо до Рейчъл, та да я хване, ако припадне, и махна на Кенеди да дойде при тях.

Но Рейчъл го изненада. Изтри бързо очите си и поклати глава.

— Е, това е наистина странно.

Харли я хвана за лакътя.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Би било чудесно.

Харли се обърна към Кенеди:

— Ще я взема с мен в съветническата.

ВЪПРОС: Как разбрахте, че сте избрана за астронавт?

ХОЛ: Ами... знаете как става. Ако ти се обадят от Човешки ресурси, значи не си успял, но ако е главният астронавт, значи новините са добри. По онова време бях в Хюстън, в космическия център, за една среща във връзка с ракетата носител „Сатурн“. Налетях на един служител от отдел Човешки ресурси. Той направи физиономия и каза: „Трябва да говоря с вас“. А аз казах: „О, по дяволите“, а той: „Не, чакайте, всъщност друг иска да говорите с него...“ И тогава разбрах. Беше много типично, един вид... но пък на мен целият ми живот е свързан с НАСА.

Интервю с астронавта Ивон Хол
преди полета на „Дестини-7“

— Не пипай там!

Денис Черток подскочи толкова високо, че си удари главата в извитата навътре стена на кабината. Слабата гравитация на Киану в действие. Ивон се беше събудила и видя как космонавтът отваря шкафчетата при задната преградна стена.

Той потърка главата си, намръщи се и каза:

— Нищо не пипам.

След няколко часа дълбок наркотичен сън Ивон реагира, без да мисли, само поради чувството, че нещо не е наред.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Аз съм лекуващият ти лекар. — Облечен беше с трико на Коалицията и на всичкото отгоре носеше очила. Приличаше на селски доктор, дошъл на домашно посещение.

— Мислех, че си си тръгнал! — Привикнала — като всички — с постоянния шум на вентилаторите и помпите, Ивон осъзна, че са сами. — Къде е Теа?

— Навън — каза Черток. — С Тадж слязоха в шахтата при другите.

— И те е оставила да ме дундуркаш?

— И Хюстън, и Бангалор одобриха — отговори той и кимна към комуникационното табло в предната част на кабината. На монитора имаше гъст снеговалеж, макар че по аудиовръзката се чуваха тихи гласове, прекъсвани от статичен шум. — Можеш да ги попиташ лично, ако държиш.

— Не, благодаря. — Посегна към една от монтираните в стената скоби с намерение да се измъкне от хамака.

— Внимавай.

— Дори да падна, няма да се нараня при тази гравитация. — Само че още при първото движение ѝ се зави свят... а със или без слаба гравитация превързаният ѝ крак тежеше като олово. — Какво си ми направил?

— Наместих счупената тибия и отстраних увредените от вакуума тъкани.

— Ами, благодарско. Обаче се чувствам адски зле.

— Нараняванията ти са наистина тежки. — Ивон познаваше Денис Черток съвсем бегло, бяха участвали само в един тренировъчен лагер заедно, при това отдавна. Познаваше репутацията му, разбира се. Той беше едновременно момчето за всичко и домашният майстор на руската космонавтика, истински ветеран с пет космически полета зад гърба, човек, който можеше да поправи тоалетна с парче картон и кламер или да препрограмира компютър с едната си ръка вързана зад гърба.

Всичко това, плюс медицинско образование. Ивон погледна бинтования си крак и се запита какви ли импровизации е измислил Денис, за да се справи с нараняванията ѝ.

— Май трябва да хапна нещо.

Денис махна към шкафчетата, с които беше предизвикал гнева ѝ, и каза:

— Точно това търсех. Храна.

— Виж в крайното отляво. Моите неща са на третия рафт.

В шкафчетата имаше не само храна, но и аптечка, дрехи и други неща, които не бяха пряко свързани с оперативни задачи като извънкорабната дейност.

— Нека първо ти помогна да слезеш...

— Мога и сама! — сопна се тя.

Денис ѝ обърна гръб, без да спори. Това беше едно от чудесните качества на руснаците според Ивон. Нямаха нищо против да си изкопаеш сам гроба, щом си решил.

— Какво ти се яде? — попита Денис през рамо.

— Сандвич. — Астронавтите сами си избираха храната и по време на престоя си в Международната космическа станция Ивон беше установила, че любимите ѝ сандвичи са с шунка, сирене, много туршия и още повече горчица. Животът при нулева гравитация явно изостряше апетита към храни със силни вкусове.

Докато космонавтът преглеждаше кутийките със сок и вакуумно опакованите тарелки, Ивон се съсредоточи върху задачата да се измъкне, усложнена от голямата ЛК, с която делеше хамака си.

Накрая, доста тромаво, успя да прехвърли крака през ръба му, а кутията остави зад себе си. Палубата, която изглеждаше далеч в ниското, пое нежно тежестта на предпазливия ѝ скок.

— Е, какви са последните новини?

— Случи се нещо много лошо. Патрик Дауни е мъртъв. — Явно още беше под влияние на наркозата, реши Ивон, иначе едва ли би приела тази шокираща новина без въпроси и без сълзи. Знаеше, че астронавтската професия е изключително опасна. Имаше ясни спомени за трагедията с „Колумбия“, по онова време беше първокурсничка в университета „Райс“. А предвид това къде се намираха сега и какво беше сполетяло самата нея, новината ѝ се стори някак очаквана, неизбежна дори.

— Какво е станало?

Денис ѝ подаде един сандвич, а за себе си извади порция пуешко, и докато се хранеха, ѝ разказа фабулата на научнофантастичен роман... така поне го възприе Ивон. Странната вътрешност на Киану, променящата се околна среда, светулките, атмосферата.

И другите неща, разбира се, растителността и...

— Чакай, чакай... *мъртвата съпруга* на Зак?

— Така изглежда. И покойният треньор на Наталия. И едно мъртво дете, което Лукас е познавал.

— Какво означава това?

Денис не вдигна поглед от тарелката си. Чак сега Ивон си даде сметка колко е объркан.

— Това... не мога да го разбера. Извънземен кораб — да. Но да открием тези... възкръснали от мъртвите? Объркан съм. — Насочи пластмасовата си вилица към комуникационния панел. — А и липсата на връзка влошава нещата още повече. Умът ми просто не го побира... — Млъкна, стана, пристъпи към предната част на кабината и погледна през прозореца.

— Плашиш ме, Денис.

— То си е за плашене. — Обърна се да я погледне, после плъзна поглед по вътрешността на кабината. — Жалко, че не носите никакви оръжия.

— Може би трябва да донесеш нещо от „Брахма“.

Той я погледна над очилата си.

— Не ми казвай, че си повярвала на тези глупости.

— Организацияте, за които работим, не хранят любов една към друга.

— Дори по време на Студената война, когато страните ни, твоята и моята, са разполагали с хиляди ракети, насочени към „врага“, сме имали категорични споразумения да не пренасяме враждата си в космоса.

Ивон реши да не спори и вместо това попита:

— Кога ще разберем какво става? Не е за вярване, че от толкова време са навън. — Извънкорабната дейност би трябвало да продължи осем часа, плюс един-два най-много, а не повече от двацет.

— Нямам представа. От време на време осъществяваме контакт чрез „Брахма“, но това е всичко. Последното съобщение беше преди два часа, от Тадж. Поне знам, че *той* е жив. — С тарелката в ръка той изведнъж ѝ се стори самотен и изгубен. — Къде ги слагате?...

— Дай на мен. — Върнала се автоматично към ролята си на добрия и отговорен астронавт — но не на добрата и отговорна дъщеря, това никога, — Ивон взе тарелката. И чак тогава осъзна... че е от шкафчето на Пого Дауни.

— Ивон, какво има?

И дума не можеше да изрече. Успя само да махне с празната тарелка.

Денис разбра какво има предвид.

— Ивон, него го няма. Никога няма да изяде тази храна. Със същото основание можеш да ме обвиниш, че му дишам въздуха.

— Знам. — Знаеше, но това не правеше студената истина по-приемлива. Пого го нямаше! Едрият гръмогласен пилот, с когото беше тренирала повече от две години... ходила беше на барбекю у тях, а миналата година дори бе прекарала Коледа със семейството му.

Убит от някакво извънземно!

Денис излезе и я остави сама. Върна се чак след като Ивон си изтри очите и си пое дълбоко въздух.

— Това какво е?

Държеше сребристото куфарче, нейната ЛК. Макар Ивон да знаеше, че Денис не може да повреди бомбата, още по-малко да я задейства, пак ѝ стана неприятно, че я вижда в чужди ръце.

— Лични вещи — каза с насилена усмивка. — Колекцията ми от редки марки плюс водката. — Руските космонавти се бяха прочули с навика си да внасят тайно алкохол на борда на космически апарати.

Денис отвърна на усмивката ѝ, но Ивон усети, че не е успяла да го убеди.

— Току-виж се наложило да отворим водката — каза той. — За медицински цели.

— Не още. — Ивон взе куфарчето и го прибра в друг шкаф. После си погледна часовника. — Кога ще се възстанови връзката?

— Хюстън ще е на линия след четири часа.

— Ще взема да пооправя малко. — Усмихна се. Още се чувстваше слаба и объркана. — И пак ще ми останат три часа за убиване.

— Едно мога да ти кажа — отвърна Денис. — Гледай вратите да са заключени.

Ами ако е вярно? Ако на Киану наистина има ИЗВЪНЗЕМЕН ЖИВОТ? Какво ще правят НАСА и Коалицията с екипажите си и техните кораби? ТЕ СА ЗАРАЗЕНИ! НЕ МОГАТ ДА СЕ ВЪРНАТ НА ЗЕМЯТА!

Поствано на neomission.com от Avram

— Казва, че е видяла човек!

— Какво означава това, по дяволите?

Зак сложи край на телевизионната връзка между Меган и Рейчъл, защото прецени, че и двете се твърде разстроени — Меган седеше, скрила лицето си с ръце, а Теа се опитваше да я успокои, — и защото Лукас беше дотичал, повлякъл детето за ръка. Камила се беше ококорила, а Лукас изглеждаше на ръба на паниката.

— Каквото ти казвам! Твърди, че е видяла някакъв човек зад модула. Преди малко.

— Къде? Какво е правила?

— Пуснах я да отиде до тоалетната, ясно? — Към объркването на Лукас се добави и смущение. — И двамата бяхме на петдесетина метра ей натам. — И посочи към Кошера и мембраната отвъд него.

— И какво точно е видяла? — Зак коленичи пред Камила и ѝ отпрати най-бащинската си усмивка. — Помоли я да ми каже.

Лукас преведе въпроса му, после и отговора на момичето:

— Видях мъж без дрехи.

Определението „без дрехи“ изключваше вероятността тайнственият човек да е бил космонавтът Черток.

— Нещо друго? Той носеше ли нещо? — Зак показва с ръце.

Камила поклати глава. Нищо. Явно започваше да се плаши от вниманието на възрастните. Зак я погали нежно по главичката и я остави на мира.

— Някакви идеи? Тадж?

Индийският командир гледаше към гората, явно с надежда да зърне онова, което беше видяло момичето.

— Ами — почна Тадж, — вие тримата... Киану върна по някой за всеки от вас. — Посочи Теа, после гърдите си. — Но не и за нас

дватамата.

— Може би не сме достойни — опита да се пошегува Теа.

— А може би вече сте — каза Зак.

— Супер, няма що. Още гладни гърла, които да храним.

Според професионалната преценка на Зак ситуацията започваше да излиза от контрол. От друга страна, той беше изтощен, а в това състояние преценката му едва ли беше надеждна.

И все пак... бройката не можеше да се оспори. Петима астронавти и двама преродени; ограничени хранителни запаси; непостоянна връзка — и всичко това в условията на околна среда, която се променяше по правила, за които не знаеха нищо, и под диктовката на така наречените Архитекти, за които не знаеха почти нищо.

Така обобщено... ами, така обобщено, Зак отдавна трябваше да е бил отбой, да е изпаднал първо в паника, а после във вцепенение, и да чака, свит в ембрионална поза.

— Наталия? — Рускинята ръчкаше нещо по лицата на костюма си. — Някакви идеи?

— За какво?

Зак прехапа език, за да не ѝ отвърне отровно. Напомни си, че английският ѝ е втори език и че сигурно няма представа колко вбесяващо звучи отговорът ѝ.

— За новото същество или за другите мистерии. За Архитектите. За храма.

Наталия сви рамене. Отвори уста да каже нещо, но после я затвори, сякаш си беше променила решението в движение. Предвид подозренията на Зак относно действията ѝ спрямо „Константин“, Наталия едва ли би могла да предложи нещо полезно.

Освен това Лукас се приближаваше с допълнителна информация, която беше измъкнал от Камила.

— Още нещо — каза той. — Камила казва, че мъжът бил с червена коса.

— Мамка му! — възкликна Теа, стигнала до същия интуитивен извод, до който беше стигнал и Зак. — Пого!

— Това изглежда ли ти смислено? — попита я той. — Намекваш, че Пого е бил съживен, така ли?

— Изглежда точно толкова смислено, колкото и всичко, което видях през последните шест часа. Хайде.

*В дома на Отца Ми има много жилища.
Ако да нямаше, щях да ви го кажа. Отивам да
приготвя място.*

Йоан 14:2

Беше едничка дума, по-скоро звук дори, повторен няколко пъти в различни форми, сякаш някой изпробваше силата на радиовръзка земя-въздух.

Пого.

Позивната на Патрик Дауни му беше дадена още при първото му участие в мисия като пилот на Р-35. По време на тренировъчен лагер в Нелис той беше успял някак да надбяга една от собствените си ракети.

Надбяга я и тя възприе самолета му като мишена. За щастие ракетата беше учебна, без заряд. Изпаднал в паника, лейтенант Дауни включи антирадарните системи и другите мерки за спешни случаи и успя да не бъде уцелен от собствената си ракета. Дори си спечели похвала от инструктора, задето бил „изпреварил учебната програма“ — по учебен план с противорадарните мерки щели да се занимават подробно след две седмици.

Същата вечер в клуба Шон Бекман каза на Патрик пред още десетина пилоти:

— Пич, ти сам си си най-лошият враг.

А Джеф Зажак, друг пилот, подхвърли:

— Да, като в онзи стар комикс. „Открихме врага си и това сме самите ние“. Как, по дяволите, се казваше онзи комикс?

Трети пилот, Рики Бел, каза: „Пого“ и така се роди позивната на Патрик.

Правилото с позивните беше следното — ако предложенията не ти харесват, не се тревожи, непременно ще предложат нещо още по-лошо. Бел се сдоби с Тенеке и си остана с него до края на пилотската си кариера. Бекман си спечели сравнително неутралното Бекон, но Зажак, след злополука по време на бръснене, която му остави временен белег, се сдоби до живот с Краста.

Ако питаха Пого, така му се падаше.

Но защо мислеше за това? Тренировъчният лагер в Нелис беше свършил преди двайсетина години.

Сън. Нищо повече.

Изведнъж се появиха въпроси. Къде? Какво? Как?

Не можеше да диша! Имаше нещо на лицето му! Разкъса го... и откри, че, да, вижда... и диша. Божичко!

Но беше в ковчег! Чакай, имаше светлина. Започна да се мята и стените поддадоха. Бяха като дебел найлон.

А после си спомни Пазача. Замахването... дивия ужас от мисълта, че е разсечен, нарязан на филийки, сетне всичко поаленя пред очите му, усети как се разпада на парчета... мъртъв.

Но вече не.

Плъзна се от килийката.

И за пръв път в живота си — животите си — изпищя. Писък на ужас и радост едновременно, писък, който не би могъл да преглътне. Все едно тялото му имаше нужда да заяви с писък появата си, да се калибрира.

Под втората си кожа беше гол. Да, безспорно се намираше на Киану...

Но беше жив!

А ако се съдеше по ситуацията наоколо... безжизнените пчелни килийки, тихото сиво „небе“, липсата на вятър и други звуци... явно и сам.

„Мисли, мисли“, повтаряше си той. Зак и другите... наблизо ли бяха? Господи, ами ако си бяха тръгнали? Можеше да е бил „мъртъв“ дълго време. Седмици. Месеци. Векове.

Стана и се протегна. Беше схванат, сякаш дълго време е лежал неподвижно. От друга страна, напъхали го бяха в ново тяло. Разкърши се, наведе се да си докосне пръстите на краката, стегна и отпусна мускулите на ръцете. Освен чувството, че е гладен, и слабото главоболие всичко друго изглеждаше наред.

Огледа се. Плъзна поглед по стената с килийките, оттам по пода — сега покрит с мъх, а не гола ледена скала като преди, — по дърветата със странна форма, които закриваха гледката към вътрешността на Киану.

Направи няколко предпазливи стъпки. „Добре, че има мъх“, помисли си. Мъхът беше мек и щадеше стъпалата му, които се оказаха

меки и нежни като на новородено... или като на астронавт, който е прекарал половин година в космоса.

Погледна отново към килийките... трите, които беше видял със Зак, Наталия и Лукас, сега бяха отворени, изсъхнали, тъмни. Сякаш каменната плоча е била отместена от входа на гробницата, библейски казано. Не че правеше някакви богохулни сравнения: неговото възкресение не беше онова Възкресение, макар че предвид събитията от последния ден идеята за въпросното Възкресение му се струваше доста по-правдоподобна отпреди.

Неговата килийка още сълзеше, парчета от ципата висяха безжизнено. „Плацентата“, помисли си той. Изхвърлянето на плацентата придружаваше раждането, в неговия случай — прераждането.

Чак сега съобрази, че има поне още две отворени килийки освен неговата... макар и не толкова влажни и сълзящи.

Поне още двама бяха преродени.

Къде ли бяха отишли и кога? И кои бяха?

Въпросите му нямаха край... и несъмнено бяха причината за болезненото пулсиране в слепоочията му. Например, ако се върнеше на мястото, където беше умрял, какво щеше да намери? Разкъсаното си тяло? Останките от космическия си костюм?

Защо се беше сетил за костюма? Защото чувстваше, че трябва да го намери — костюма и шлема. *Трябваше* да ги намери...

„Без паника, Пого“.

Той беше войник, обучен да действа хладнокръвно, да прецени ситуацията и да действа своевременно. Ако целта му беше да се върне на „Венчър“, значи първата му стъпка беше да... да потърси костюма си.

Ако попаднеш на други съживени същества, щеше да се оправи с тях. А ако по някакво чудо Зак и другите астронавти бяха тук, толкова по-добре. Защото Пого имаше послание за тях, за тях и за хората от Земята.

Време беше да действа. Да намери нещо за ядене.

Време беше главата да спре да го боли.

Пого Дауни тръгна към гората.

Напълно уместно е да се каже, че Ведите са били дадени на света от хора, надарени с всички сили.

Шри Сатя Саи Баба

Само след пет минути стигнаха до мястото, където Теа и Тадж бяха оставили тленните останки на Пого. Зак изведнъж си даде сметка каква малка част от Киану е видял. Не повече от два квадратни километра... Кухината беше поне петдесет пъти по-голяма.

А самата тя беше незначителна част от общия вътрешен обем на Киану. Дали това беше единствената кухня в тялото на околземния обект, или имаше и други, всяка със свои светулки и своя среда? Със свои храмове и Пазачи?

— Ето го! — Теа беше избързала напред.

— Не сте го погребали.

— С какво? — подхвърли Тадж. — Нямаме лопата. Да дълбаем земята с химикалки ли?

Зак застана до Теа и двамата коленичиха. Разбутаха внимателно гигантските листа и разкриха разкъсаните останки на покойния Пого Дауни — най-общо казано, три големи парчета, покрити отчасти с окървавено космическо трико.

— Така ли го оставихте?

— Не! Беше си... беше си с костюма! — каза Теа, после добави: — А и шлема оставих точно тук. Като надгробна плоча...

— Това петно имаше ли го? — Зак посочи тъмното петно около тялото. Тъмно, но не с цвета на кръв, макар че при тази светлина беше трудно да се каже.

— Не — отговори Теа. — Имаше пръст, нищо повече. Какво означава според теб?

— Нямам представа. — Забеляза и друго — листата бяха разбутани. — Мисля, че тук има следа. Изправи се и тръгна по дирята към гората.

Не се наложи да върви дълго, двайсетина метра, не повече.

— Намерих го!

Теа и Тадж, които го следваха, спряха, щом видяха какво лежи в краката на Зак.

Белият космически костюм и тежката раница лежаха на една полянка като паднал войник. Костюмът беше в ужасно състояние — срязан беше на три места отпред, единият срез беше толкова дълбок, че на практика го беше разделил на две части.

Зак плъзна пръст по срезове в подсилената многопластова материя. Нужна беше голяма сила да срежеш такъв костюм.

— Това — каза Теа — е адски странно, мамка му.

— Добре — каза Зак, — щом тялото на Пого още е тук... тогава кой е бил червенокосият гол мъж?

— Възможно ли е Камила да е видяла друг човек? Друг възкресенец? — попита Тадж.

— Това е единственото обяснение! — заяви Теа. — Изобщо не е като при Меган и Камила. Техните тела не са били тук!

— Така е — каза Зак. — Но логиката сочи, че може и да има нещо общо между двата вида съживяване. — Посочи захвърления костюм. — Така де, виждате уликите.

Тадж размаха пръст като университетски преподавател.

— Според мен целият този свят се състои от молекулярни машини или нещо такова. Наречете го както искате. Всичко, което влезе в тази среда, е просто гориво или материал, който да бъде трансформиран при нужда. Всичко, което виждаме сега, може да се превърне в нещо друго по волята на дизайнерите си.

Теа се включи в размишленията му.

— Дори снегът и ледът на повърхността... — Изглеждаше разтревожена. — Поглъщали ли сме нещо?

— Храната и водата са от собствените ни запаси — каза Зак. Не му харесваше логичният извод — че всички са заразени. — Но въздуха го дишаме вече повече от десет часа.

— По дяволите!

Теа се обърна и тръгна назад. Зак я последва и я хвана нежно за лакътя.

— Чакай, остани при мен. Съжалявам... знаеш какъв съм. Обичам да си играя с разни идеи, дори с неприятните. Все още нищо не знаем със сигурност. Дори да сме заразени по някакъв начин, не е задължително заразата да е вредна за здравето ни.

— Ами да — каза Тадж. — Може да сме се заразили с вечен живот например.

— Добре би било, предвид другите мрачни варианти, които имаме пред себе си в момента — съгласи се Зак.

Теа ги изгледа и изсумтя:

— Идиоти!

След десет минути стигнаха до модула.

Предвид все по-изменчивите обстоятелства — и за да отвлече мислите си от идеята за съживения Пого Дауни, който се мотае из вътрешността на Киану, — Зак усети, че е дошъл моментът да настъпи газта, както казваха колегите му от контролната зала. Тоест да изработи план и да го осъществи.

— Така, съберете се.

Събраха са около него — Лукас и Камила, Наталия, Теа и Тадж.

И Меган.

— Надявам се, че до четири часа връзката с Хюстън ще се е възстановила напълно — кимна на Тадж, че отчита резервния канал за свързка на „Брахма“, — и е твърде вероятно да получим заповед да се върнем на „Венчър“. Понеже очевидно не сме екипирани за истинско проучване, нито имаме необходимите животоподдържащи запаси, смятам, че заповедта ще е точно такава. Но няма да оставим никого тук — каза той. Чак сега си даде сметка, че подсъзнателно е работил върху проблема и е стигнал до решение. — „Венчър“ има място за един възрастен пасажер, така че Меган ще дойде с мен и Теа, без това да застрашава по никакъв начин мисията. — Поради липса на категорични данни засега факторът с потенциалния призрак на Пого Дауни оставаше извън уравнението. — Бих взел и Камила, но като се има предвид, че и двата кораба са конструирани за излитане от Луната, „Брахма“ разполага с достатъчно резервно гориво, за да компенсира петдесетина килограма допълнително тегло. Консумативите като кислород и вода може да се окажат проблем, но не ми се вярва, защото и двата кораба са конфигурирани да поддържат живота на четиричленен екипаж за десет или повече дни.

Погледна Тадж за потвърждение.

— Ние може да имаме и малко отгоре — каза въоманотът.

— Сега сме в петия ден. Ако излетим днес, ще се приберем у дома в осмия, най-много в деветия ден. Може да ни се наложи да, ами, да дишаме по-бавно и плитко, но вярвам, че ще успеем. — Последното не беше докрай шега: една от стратегиите, разработени за извънредни ситуации, свързани с недостиг на кислород, беше един или двама от членовете на екипажа да бъдат приспани медикаментозно, което автоматично снижаваше потреблението на кислород.

— Стъпка първа — каза Зак делово. — Представям ви модула Бъз. Херметизиран и напълно способен да измине няколкостотин метра с трима пътници без космически костюми. — Посочи Меган. — Ти ще си шофьорът.

Меган се усмихна едва-едва.

— Има един проблем — каза Наталия, като местеше поглед от Лукас към Тадж и обратно, сякаш за да им внуши: „Идиоти такива, аз ли трябва да го казвам!“ — Добре, Меган и Камила ще стигнат до дъното на Везувий с лунохода. Само че костюмите са пет. Петима астронавти, пет костюма. Как ще стигнат нашите пътници от модула до кораба?

Под стрес мозъкът е чудесен инструмент. Зак се радваше, че Наталия поставя въпроса, защото самият той не беше намерил решение... досега.

— Ще действваме според протокола за повредена совалка в орбита. Праща се нов апарат, който отива при совалката, и един астронавт излиза с два допълнителни костюма. Влиза в совалката, помага на екипажа да ги облече и ги ескортира до новия апарат. В нашия случай паркираме модула от вътрешната страна на мембраната, Тадж и Лукас се връщат на „Брахма“, после Лукас взема костюма на Тадж, носи го до мембраната, облича го на Камила и я отнася на „Брахма“. По същия начин ще заведем Меган до „Венчър“.

— Това ще отнеме време — каза Наталия. — Трябва да се изкатерим по шахтата, да стигнем до корабите!...

— Точно затова трябва да започнем веднага.

За изненада на Зак — жестът беше колкото познат, толкова и неочакван, — Меган вдигна ръка.

— Аз имам по-добър план.

Зак не беше останал с впечатлението, че групичката им е шумна. Сега обаче забеляза внезапната тишина.

— Първо трябва да отидем в храма — заяви Меган.

— Вече ходихме — побърза да отговори Теа. Меган не я погледна.

— Но не сте влезли. — Стана и хвана Камила за ръка. — Ние обаче можем да влезем.

Камила кимна.

Зак плъзна поглед по колегите си. Реакциите им бяха горе-долу еднакви — изненада или клатене на глава.

— Сигурна ли си? — обърна се той към Меган. — Че можете да влезете?

— Бих искала да ти отговоря по-подробно. Но знам само, че можем. И че трябва. Че е *жизненоважно*.

— Трябва ми нещо повече — тихо каза Зак.

Тадж внезапно вдигна ръка към дясното си ухо — там беше въткната слушалката му — и направи няколко крачки в страни.

Меган клатеше бавно глава със затворени очи, сякаш се опитваше да извади на повърхността някакъв стар спомен. После погледна Зак в очите.

— Повече не мога да ти кажа. Но знам едно, скъпи. Ти винаги, през целия си живот, си искал да разгадаваш загадки. Това е твоята движеща сила, много помощна от любовта, парите, семейството. Най-голямата загадка в историята на човечеството е под носа ти и ще ти струва един час, два най-много.

— Рискувам живота на седем души.

— Благодаря ти, че включваш и нас, но ние с Камила няма да тръгнем с вас, ако преди това не отидем в храма. — Лукас преведе казаното на Камила и детето закима.

Стиснал под мишница безценния си „Цайс“, Тадж се върна при тях, с което спести на Зак необходимостта да каже на Меган, че ще трябва да я изостави...

— Имаме проблем — каза Тадж. — Изглежда, Пого е жив и се е свързал с „Венчър“.

Теа, Лукас и Наталия зададоха различни въпроси в един глас.

— Къде е?

— Как е минал през мембраната?

— Какво е казал?

Тадж даде знак на Зак и другите да го последват зад модула.

— Елате да видите.

Бяха оставили костюмите си тук — и петте. Три на „Брахма“ и два на „Венчър“, опрени на модула като изтощени бейзболисти.

Сега костюмите бяха четири. Сметката беше лесна.

— Единия го няма. Моят — каза Зак.

Тадж кимна и каза:

— А Дауни очевидно носи костюм, чието радио е настроено на честотата на „Венчър“. И се намира на дъното на шахтата Везувий.

— И какво ще правим сега? — попита Лукас.

Зак се опита да не прави анализ. „Ти си умно момче. Същото е като да хвърлиш решаваща топка в баскетболен мач. Мислиш ли твърде дълго, със сигурност няма да уцелиш коша“. Загубата на костюма му не беше генерална пречка за плана, който беше изготвил и изложил пред останалите.

— Два екипа — каза той. — Тадж и Теа се връщат на „Брахма“ и „Венчър“, настигат Пого по пътя и подготвят смяната на костюмите. На връщане използвайте костюмите на Ивон и Денис. Останалите отиваме с модула до храма. След два часа ще ви чакаме при мембраната, със или без отговори.

Не им даде възможност да възразят, не погледна нито към Меган, нито към Теа.

— Тръгвайте!

Ето, вече имаше план. Разбира се, както гласеше старата поговорка, никой план не оцелява след първия сблъсък с врага. Какво пък.

Архитектите врагове ли бяха? Имаше само един начин да се разбере.

Благодарим ви, че се съгласихте да участвате в експертната поддръжка на експедиция „Дестини-7“. Подписът ви върху този документ свидетелства, че приемате изискванията за поверителност, описани в раздел А...

Бележка към формулярите, попълнени от членовете на Съветническия екип, предадена в пълния си текст на Sky News от Уейд Уилямс, 23 август 2019

— Сядай и млъквай, за бога!

Харли беше довел Рейчъл в съветническата стая, за да изгледат още веднъж разговора ѝ с Меган. След това се наложи да събира членовете на екипа си, част от които бяха изчезнали някъде, било да подремнат, било да хапнат нещо.

Докато успее да вкара в кошарата Крийл, Валдес и Матулка, окончателно беше загубил търпение и нареди на Саша Блейн да пусне записа, макар че не всички съветници бяха налице.

Уейд Уилямс се появи последен, на всичкото отгоре попита какво ставало и тъкмо с това си спечели острата реплика на Харли.

Хората около масата си поеха шумно дъх, почти все едно Харли беше станал от инвалидната количка и беше фраснал възрастния писател фантаст между очите. Навярно за пръв път през седемдесетинагодишния си живот Уилямс реши да си замълчи. А после взе да си търси място около масата. Уви, търсеше го толкова шумно, че Харли се принуди да каже:

— Добре, Саша. Дай го на пауза.

И докато Меган Стюарт ги гледаше на пауза от екрана, се обърна към Уилямс:

— Ако все още не се досещаш какво правим, доктор Уилямс, предлагам да се обърнеш за помощ към господин Крийл, но тихичко. Освен ако не греша, той е свикнал да ти помага с такива неща. Всички вие приехте с охота предложението да се включите в екипа. Предвид качеството на работата ви досега обаче, изглежда, основният ви аргумент да се включите е била голямата червена точка, която

въпросното участие ще прибави в автобиографиите ви. И определено не сте се водили от мисълта колко сериозна и тежка задача ви чака. Да, храната ни не е от най-висока класа. Да, може да не спите една нощ. И, да, ще трябва да го преглътнете, ако някой с по-големи правомощия ви повиши глас.

Рейчъл се изкиска, а Саша Блейн вдигна окуражително палци на Харли. Може би защото в залата беше тъмно.

— Няма да се извинявам за думите си. Работата ни е важна, може да стане и неприятна на моменти. Помнете обаче, че макар Хюстън да не е хотел с пет звезди, пак е значително по-приятен за обитаване от „Венчър“ или вътрешността на Киану. Така, ето какво ми трябва и какво настоявам да получа: пълно съдействие и никакви капризи. Всеки, който чувства, че това правило не му е по силите, може да напусне. Вратата е ей там. Онези, които останат, ще трябва да се съобразяват с казаното преди малко.

Всички мълчаха. А после Уилямс вдигна ръка.

— Може ли да кажа нещо?

— Стига да е кратко.

— Няма да оспорвам твоите, хм, валидни аргументи. Просто искам да отбележа, че творческата работа и интуитивните прозрения не се случват по план или по заповед.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Харли — и съм съгласен с теб. Просто се опитвам да създам атмосфера, в която творческата работа може да се върши по най-оптималния начин. И най-гениалното хрумване ще е безполезно, ако не е в подкрепа на мисията. А именно — добави той, решил, че е редно да им напомни в какво точно се състои въпросната мисия, — да довършим проучването на Киану и да върнем двата екипажа живи и здрави на Земята.

Вратата се отвори отново и този път гневът на Харли беше искрен, а не просто стратегически ход.

— Мама му стара, колко пъти трябва да...

Млъкна, когато видя кои са новодошлите — съветникът към Белия дом Бинъм и директор Джоунс. Уелдън също беше с тях и изглеждаше неприлично свеж. Водеха си и двама от вездесъщите асистенти.

— Извинявайте, че ви прекъсваме — каза Джоунс и отстъпи встрани. — Господин Бинъм има важна нова информация. — Джоунс,

за разлика от Уелдън, изглеждаше изтощен до смърт и много мрачен.

Бинъм се изкашля. Не помоли да запалят лампите, затова лицето му остана в сянка, а думите му идваха сякаш от невидим високоговорител.

Може би точно това беше идеята.

— Изглежда, тази история с хора, за които се твърди, че са били преродени на Киану, представлява... промяна в парадигмата. — Харли се зачуди кой ли е измислил този болезнено неутрален термин. Е, определено звучеше по-възпитано от „шибана каша“. — Току-що говорих по телефона с президента...

— А с папата говорихте ли? — подхвърли някой и репликата предизвика повече смях, отколкото заслужаваше. В тъмнината Харли не разбра кой е шегаджията.

— Президентът — продължи Бинъм, след като се изкашля повторно, — официално обяви съществата на Киану като враждебни.

Това изявление предизвика истинска буря от реакции, но общият им тон намери изражение в една кратка реплика, произнесена високо от женски глас:

— Ега ти простотията! — Саша Блейн! Харли си помисли, че младата жена започва да му харесва.

Остави ги да крещат още няколко секунди, преди да каже:

— Моля, спомнете си правилото.

После се обърна към Бинъм, но гледаше Уелдън.

— Господин Бинъм, какво точно означава това?

— Че нито едно от съществата не може да напусне вътрешността на Киану, още по-малко да се качи на „Венчър“ или „Брахма“.

— Кое то означава, че решението е съвместно — не само на нашия президент, а и на лидерите на Коалицията.

Джоунс вметна:

— Лидерите на Коалицията обявиха, хм, ревенантите за враждебни още в самото начало.

Бинъм продължи, сякаш не го бяха прекъснали:

— Това решение означава също, че когато се върнат на Земята, екипажите ще бъдат сложени под карантина. Вече тече подготовка за обеззаразяването на „Венчър“. Междувременно, предвид последното оперативно развитие, на екипажа ще бъде изпратена заповед за отбой

веднага щом връзката се възстанови напълно... оторизирано е също използването на сила.

— Тоест ще ги *убиете*? — Този път възклицанието дойде откъм Лили Валдес.

Но не тя, а Рейчъл Стюарт се изправи, очертана на фона на светлината от екрана, и стресна Бинъм, Джоунс и Уелдън, които не знаеха, че е в стаята.

— Какви ги говорите? Майка ми е там!

Бинъм взе да пелтечи, неспособен да се справи с въпрос, дошъл от неочакван източник, но Гейбриъл Джоунс каза с уморен глас:

— Няма да нападаме онези неща. Просто искаме нашите хора да се върнат живи и здрави. Но, Рейчъл, миличка, няма начин онова същество наистина да е твоята майка...

— Знае неща, които може да знае само майка ми!

Харли се пресегна и дръпна нежно момичето към себе си.

— Не се тревожи. Ще измислим нещо.

— Решението означава — каза Бинъм, — че каквито и действия да препоръчате отгук насетне, те трябва да изхождат от хипотезата, че ситуацията на Киану е заплаха за общественото здраве. Съществуващите контакти трябва да се сведат до минимум. Да не се осъществяват нови. Екипажите да се махнат оттам. — Помръдна леко и Харли най-последно видя лицето му... за една нощ Бинъм се беше състарил с години.

Джоунс даде знак на Бинъм и другите да излязат с него, но Уелдън изостана.

— Харлс, може ли две думи?

На Харли не му се искаше да оставя Рейчъл, която се тресеше от гняв. Предаде я неохотно на грижите на Саша.

В коридора пред стаята — Бинъм, Джоунс и другите се бяха дръпнали тактично настрани — Харли изстреля първия си залп:

— Мислех, че аз ръководя екипа!

— Така е — каза Уелдън. — Ти си начело на екипа от съветници, което означава, че очакваме отговорите от теб. Тази заповед просто дава нова насока на работата ви, но не сваля отговорността ти като ръководител. С други думи, не си губете времето с неразрешими загадки. Съсредоточете се върху сигурността и безопасността.

— Това са пълни лайна!

— Искаш да се откажеш ли?

— Никога не се отказвам по средата на задача. — А и знаеше, че Уелдън никога не би му позволил да бие отбой. — Но ще ти кажа едно и дано поне ти ме чуеш, защото никое от плашливите ти приятелчета явно не вдява за какво става въпрос. Единственият интелигентен начин да изиграем тази игра е да приемем, че онези хора са точно това, което казват, че са.

— Онези хора? Онези ревенанти?

— Наричай ги както искаш, Шейн. Те са живото доказателство, че вселената е много по-голяма, отколкото си мислим ние, и че някъде там има създания, които се справят с машинките си много по-добре от нас. Което не би трябвало да ни изненадва всъщност. Така че защо ви е да ги ръчкате с пръчка? За да ви ръчнат и те?

Уелдън затвори очи. Харли знаеше, че Шейн всъщност е съгласен с него. Само че най-голямата му професионална сила беше и най-голямата му лична слабост — Шейн винаги правеше каквото му заповядат началниците и дори често надминаваше очакванията им.

— Какво искаш да направя, Харлс? Заповедта идва лично от президента. От Белия дом и Пентагона.

— Знаеш ли, помня нещо, което съм чувал от теб, когато още бях кандидат-астронавт. — Уелдън, като старши ръководител полети, беше в комисията, която интервюира Харли след първата му молба да постъпи в програмата. — „Гърсим хора, които разбират колко важно е да вземаш решения, от които не можеш да се отметнеш“. — Харли посочи групичката, която чакаше нетърпеливо Уелдън. — Сега аз ще се върна в стаята да тормозя гениите според новите правителствени насоки. Но когато ти се върнеш в контролната зала, гледай там да не вземат решение, от което не можем да се отметнем.

Макар понастоящем контролните центрове в Бангалор и Корольов да нямат връзка с космическия кораб „Брахма“, всичко сочи, че мисията продължава по план. Смята се, че Наталия Йоркина, член на екипажа на „Брахма“ и руска гражданка, първа е влязла във вътрешността на Киану и е извършила по-голямата част от научните наблюдения.

ИТАР-ТАСС, 23 август 2019

— Излизам — каза Денис.

— Шегуваш се.

— Чу съобщението. — Космонавтът вече вървеше към въздушния шлюз на „Венчър“ и своя космически костюм.

Ивон не можеше да го спре. Дори при ниска гравитация болката и отокът на ранения ѝ крак затрудняваха придвижването ѝ.

— Денис, Пого е мъртъв!

— За всички ни е по-добре, ако го посрещнем... навън. — Той почука по най-близката стена. — А не тук, вътре.

Последният половин час беше ужасен. Можеше да се сравни само с дивия ужас, който беше преживяла вчера, докато се премятеше над повърхността на Киану... но онзи полет, макар и страшен, поне беше продължил само минути.

А сега животът ѝ на Киану се беше превърнал в кошмар, от който нямаше изгледи да се събуди...

Започнало беше с едно обаждане по радиото.

— „Венчър“, „Венчър“, обадете се. — В първия миг Ивон се зарадва, повярвала, че пряката връзка с Теа и Зак най-после се е възстановила.

Но веднага щом отговори: „Тук «Венчър». Добре дошли!“, чу глас, от който я полазиха ледени тръпки:

— Тук Дауни. Имам нужда от помощ.

Помнеше, че в този миг беше погледнала към Денис. Очите на руския космонавт, които изглеждаха сънени дори по обед, се

разшириха тревожно. Той посегна рязко, свали ѝ слушалките и прекъсна разговора.

— Не отговаряй!

— Добре — каза тя, — това ще свърши работа за около две минути. После какво? — Протегна ръка и Денис ѝ върна слушалките.

— Трябва да се обадим на Бангалор.

— Добре, обади се. Но те предупреждавам, че няма да приема заповеди от тях.

— Не можем да се справим с това сами!

— Връзката с Хюстън ще се възобнови след два часа. Може би ще успее да го забавя дотогава...

Само че гласът от шахтата Везувий се върна:

— „Венчър“, от Дауни. Чувате ли ме?

— Как е възможно да се случва това? — каза Ивон. — Ти нали каза, че Пого бил мъртъв?

— Да. Без съмнение. Видях снимки на трупа. Обсъдихме го подробно, докато ти беше в безсъзнание.

— Да, но сега той е тук.

— Също като съпругата на Закари и другите. Явно са възкресили и него.

— Добре де, и какво? Трябва ли да му помогна? Той е член на екипажа ни.

— Не знаеш какво е, нито той, нито другите. Достатъчно лошо е, че приятелите ни си имат вземане-даване с тях... не бива да допускаме някое от тези същества да се качи на борда.

— Е, ние сме заключени тук. Ами „Брахма“?

— Не само достъпът ме тревожи. А и потенциалните опасности. Представи си, че това същество е враждебно.

— Нищо не може да ни направи, ако стоим тук.

И тогава Денис стигна до решение.

— Трябва да го пресрещна.

Сега беше разкопчал костюма си — моделите, които използваше екипажът на „Брахма“, се разтваряха на гърба, там бяха и раниците им. Денис беше нахлузил костюма до кръста и пяхаше ръцете си в ръкавите и ръкавиците. Въпреки напрежението Ивон неволно се възхити на лекотата, с която руският космонавт минаваше през тази сложна процедура. Но пък той го правеше от двайсет и пет години все

пак. Дори беше участвал в екипа, разработил последния модел костюми.

— Ами аз? Не трябва ли да ми погледнеш крака?

Самата тя му беше хвърлила един поглед и видяното не й хареса — имаше признаци за отравяне на кръвта.

— Отсъствието ми няма да се отрази пряко на състоянието ти.

— Я си представи, че ми стане лошо, изгубя съзнание или нещо такова? Или ако нещо се случи с теб? Тогава и двата кораба ще останат без надзор, а това е лошо.

Междувременно Денис беше промушил главата си през вратния пръстен на кръглия шлем и затваряше костюма. Наложил се да вика, та Ивон да го чуе:

— Още по-лошо ще е да не правим нищо.

Обърна се и почна да отваря шкафчетата в шлюза.

— Какво търсиш?

— Инструмент.

Ивон не се върза.

— Оръжие тоест.

— Добре де. Оръжие.

— Значи това ти е великият план? Да го фраснеш по главата? Или ще му пукнеш скафандъра и ще го убиеш, или няма да постигнеш нищо. Струва ми се пълна загуба на време.

— По-добре да взема това решение с оръжие в ръка, отколкото да се окажа с голи ръце, ако ми потрябва.

Ивон обмисли думите му. Нямаше смисъл да си мечтае как Хюстън изведнъж ѝ проговаря по връзката и ѝ казва какво да прави. Беше сама... и по принцип беше съгласна, че този „Дауни“ не бива да бъде пускан на борда... все още.

— Добре. Приборите ни за хранене са от пластмаса. Фенерите, химикалките, всичко е от олекотени материали.

— Знам. — Вярно, Денис беше живял на Международната космическа станция почти година. Знаеше какво оборудване може да се намери в кабината на космически кораб, изработен от НАСА.

— Кутията за инструменти навън. Там би трябвало да има гаечен ключ.

Денис се замисли. После ѝ се усмихна през визьора на шлема си, който се замъгляваше с всяко издишване.

— Мерси. Запечатай вътрешния люк и изтегли въздуха от шлюза. И нека си остане така.

Ивон запечата люка. Виеше ѝ се свят. Страх я беше.

Докато подаваше командите, които изтегляха въздуха от шлюза и позволяваха на Денис да излезе, погледът ѝ се спря върху сребърното куфарче.

— Ти пък какво гледаш, мътните те взели?

ВЪПРОС: Кое е онова нещо, което правите най-добре?

ДАУНИ: Ами... да чупя разни неща и да убивам хора, предполагам.

Из събеседването с астронавтски кандидат Патрик Дауни, ВВС, 11 май 2011

До момента, в който се озова на дъното на Везувий и погледна нагоре към вертикалните стени на шахтата, ревенантът, до неотдавна познат като Пого Дауни, имаше пресен спомен за радикалната маневра, с която Зак беше свалил хората и машините си на дъното. „Ами да, просто метни всичко през борда“. Идеята беше на връщане астронавтите да бъдат издърпани с въже по обратния път, а модулет да бъде изоставен в кратера.

Добра идея, стига да имаш на ръба колега, а той, от своя страна, да има въже.

Пого обаче беше сам... и се оглеждаше в мрака за рампата, която Зак беше споменал като резервен път за връщане.

Светулките осигуряваха достатъчно светлина, но когато Пого излезе от прохода между мембраната и дъното на шахтата, угаснаха. Сега единствената светлина идваше от лампата на шлема му... и от звездите.

И сякаш не стига това, а и костюмът му беше малък. Космическите костюми не се изработваха индивидуално за всеки астронавт, но бяха в три размера — този на Пого беше от големия, а на Зак Стюарт — от средния.

Освен това не беше успял да извърши системна проверка на костюма.

Показанията за кислорода бяха критични. В бутилките беше останал въздух за по-малко от час и половина. Ако имаше време и беше сам, Пого щеше да ги презареди от модула... но се беше наложило да действа бързо и да изчезне още по-бързо.

— Пого, чуваш ли ме? — Гласът на Черток звучеше странно. Кухо и някак отдалеч. Сигналят сигурно се прехвърляше до Земята и

оттам — към Киану.

Но поне някой явно го беше чул.

Дауни му отговори по следния начин:

— Пет по пет. — Този отговор беше възприет от тестовите пилоти и датираше отпреди три поколения, като „пет“ беше най-високата степен по скалата за сила и яснота на сигнала. „Пет по пет. Силно и ясно“. — Къде си?

— На ръба на Везувий.

Дауни погледна нагоре към „Брахма“.

— Не те виждам. Тъмно е. — „А костюмите на «Брахма» са сини“.

Ново забавяне. Сигналят определено се пренасочваше, най-вероятно през Бангалор. Което означаваше, че всички знаят какво се е случило с Патрик Дауни.

Докато се движеше през мембраната, по дългия проход и после по дъното на шахтата, Пого беше направил някои генерални промени в плана си.

Отначало, когато разбра, че пак е жив, искаше да се свърже със Зак и останалите. Но три неща го бяха убедили, че идеята не е добра. Първото беше тялото на друг ревенант, убит, което Пого разчете като знак, че бившите му колеги са склонни към насилие.

Второто беше, когато видя Зак и другите членове на екипажа — съблечени, захвърлили костюмите си и в компанията на двама космонавти от конкурентния „Брахма“.

Третото беше, когато откри собственото си тяло... собственото си лице, застинало в предсмъртна агония.

Имаше нужда от предимство. От средство за давление. От отправна точка.

Освен това беше решил на всяка цена да се свърже с Линда и децата.

Несъмнено им бяха съобщили за първия инцидент — за неговата смърт. Сълзи замъгляваха погледа му при мисълта за болката и самотата им.

Сега единственото му желание беше да оправи това, да ги прегърне отново. „Не, било е грешка. Жив съм!“

Единственият начин да се свърже със семейството си — и да си осигури нужното средство за давление — беше да напусне каверната и

да се върне на „Венчър“.

Затова беше откраднал костюм и шлем.

Непрекъснато го заливаха странни псевдоспомени. Образи на структури и пейзажи някъде дълбоко в недрата на Киану. Един от образите беше тъмен, светец, обгорял. Друг беше пълен със зеленикава мъгла и странни плаващи форми. Имаше и един упорит образ на голямо създание с много крайници, облечено с дрехи, които приличаха на лъскава броня.

Пого знаеше имената им. Гарудас Скапторс. Архитекти. Знаеше също, че Архитектите са разделени на няколко фракции, всяка със собствен дневен ред.

И онзи глупав Пазач, който изобщо не беше пазач, а просто друга форма на живот. Ако изобщо можеше да му даде някакво по-подходящо име, то би било „кандидат“. Но кандидат за какво?

Имаше и друго, много други неща... идеи и концепции, които клечаха в тъмните къшета на паметта му, като уроци по компютърни науки отпреди двайсет години — идеята, че всички същества, органични или не, оставят по-голям отпечатък върху вселената, отколкото изглежда мислимо предвид визуалните граници или физическите ограничения, че всички те оставят квантови „вълни“ и „облаци“, които могат да бъдат прихванати — и манипулирани — години след тяхната смърт или унищожение.

Шеметното объркване, придружаващо тези образи, липсата на думи, с които да облече идеите, собственият му яд, задето не е в състояние да разбере как и защо — всичко това го съсипваше и психически, и физически дори. И все пак, когато стигна до ръба на Везувий — Денис беше включил прожектора на шлема си, — Пого внезапно разбра каква е мисията му.

Не просто да си иде у дома при Линда, Даниел и Кери.

Не, трябваше да накаже Архитектите заради жестокия и зле планиран начин, по който бяха осъществили първия си контакт с човечеството.

И чак тогава да си иде у дома.

На минаване през Кошера беше мятал камъни по пчелните килийки. Разрушението беше минимално, но достатъчно красноречиво.

— Къде се пада рампата от твоята гледна точка? — изпрати той до Денис. Чакаше отговора и оглеждаше скалите и леда около себе си. Чувстваше ръцете си празни. Трябваше му тояга, нещо, на което да се подпре. Дълбоко в сенките под една издатина имаше някакви израстъци, които приличаха на сталактити.

Запита се дали е по силите на човек да отчупи ледена висулка, втвърдявала се десетки хиляди години. Отговорът беше „да“...

— Мое ляво, твое дясно... на двеста метра.

Дауни не го изчака да довърши — тръгна в указаната посока с плъзгане и подскоци, с едната ръка се подпираше на стената, с другата стискаше сталагмита и го използваше като бастун.

Прималя му... кислородният поток от бутилките не беше предвиден за такива физически усилия... и това му напомни за обстоятелствата около собствената му смърт. Как изобщо се беше случило? Лукас беше стреснал Пазача, това беше ясно, но що за създание ще реагира с убийствена ярост на една нищо и никаква светкавица от фотоапарат?

Освен ако въпросното същество не беше толкова силно и бързо, че просто бе възнамерявало да го грабне и задържи...

Ето я рампата — в основата ѝ се бяха свлекли дребни камъни, омесени със сняг. Явно никой не я беше използвал от векове, дори хилядолетия.

Но с помощта на „бастуна“ Пого си проби път през отломките, а щом го направи, откри, че самата рампа е сравнително чиста. И неочаквано широка. Толкова широка, че можеше да побере два модула, които се движат един до друг.

Което беше добре, между другото. Слабата гравитация означаваше слабо триене и Пого поднасяше при всяка втора крачка. Макар да беше наясно, че едно падане няма да го убие, не му се искаше да започва изкачването отначало.

Времето му изтичаше.

Светлинен лъч заигра по грапавата стена на шахтата. Денис заобикаляше по ръба горе.

— Виждам те.

— Разбрано.

Дауни стигна до върха на рампата преди Денис да е заобиколил. Спря да си поеме дъх; дробовете му хриптяха. „Брахма“ се виждаше вдясно от него, шестетажна сребриста сграда, която му се струваше абсурдно близо... и „Венчър“ малко по-назад, тромав като тиква за Хелюин.

— Дауни. — Денис спря на няколко метра от него. — Добре дошъл.

Забавянето влудяваше Пого — макар космическите костюми да прикриваха в голяма степен езика на тялото, придружаващ речта, адски дразнещо беше да види как руснакът вдига ръка за поздрав... а думите му да чуе чак след десетина секунди.

Може би това обясняваше случилото се после. В мълчанието между репликите космонавтът протегна към него дясната си ръка... но в лявата му имаше нещо! И Денис я вдигаше...

Дауни я блокира с бастуна си. Движението излезе по-силно заради ниската гравитация... Черток се завъртя.

И леденият връх на „бастуна“ пробихе костюма му.

Руснакът сведе поглед към процепа в плътната синя материя и кръвта, която замръзваше на капчици, превръщайки се в червена суграшица.

Чак сега Дауни го чу да казва:

— Дай ръка.

Значи не беше грешка! Денис Черток се бе опитал да го придърпа към себе си с намерение да му размаже шлема.

Само че сега не Пого, а Денис Черток губеше въздуха и живота си през пробойната в костюма. Захвърли инструмента и посегна трескаво към гърдите си... явно не виждаше къде точно е пробойната.

Имаше ли лепенка? Едната му ръка се опита да бръкне в джоб на левия крачол.

Визьорът му се замъгли, после се покри със скреж отвътре. Думи на руски. Някаква ругатня несъмнено, помисли си Пого, последвана от една-единствена дума: „Помогите“. Помощ.

Едно последно изсъскване. Черток падна по очи в снега на Киану. Не помръдна повече. Беше мъртъв.

Пого захвърли леденото си копие и взе оръжието. Така беше по-добре.

За следващите няколко минути нямаше спомен. Все едно се беше телепортирал, като в „Стар Трек“, от ръба на кратера до място на половината път между двата апарата; приближаваше „Венчър“ откъм гърба.

Не беше наранил Денис Черток нарочно. Е, руснакът заслужаваше да бъде наказан, задето го беше посрещнал с оръжие. Знаел е, че ще стане така, нали? Предвид онова, през което беше преминал Пого.

Но да го убие? Не. Дауни най-добре знаеше какво е да умреш. Внезапното, неизбежно, необратимо прекъсване на връзката. Разбира се, за разлика от Дауни, който беше разчленен и буквално беше видял, ако не и почувствал, как тялото му бива съсечено на парчета, Черток беше замръзнал и се беше задушил... сигурно е било като да се удавиш.

Говореше се, че в последните си секунди удавниците изпитвали чувство на покой. Пого се надяваше, че същото важи и за космонавтите, влезли в съприкосновение с вакуум...

И все пак това не трябваше да се случва. Беше реагирал прибързано, необмислено.

Но станалото — станало.

— Ивон, от Пого. Имам проблем.

Поне забавянето беше изчезнало — Дауни можеше да контактува директно с „Венчър“ по радиовръзката.

— Имаш, и още как, тъпо копеле такова. Видях какво направи.

— Значи знаеш, че беше злополука. — Докато отговаряше, Дауни осъзна, че не може просто да си стои на повърхността на Киану и да спори с Ивон Хол. Продължи към спускаемия апарат.

— Какво искаш?

— А ти как мислиш, по дяволите? Да се кача на борда! Не мога да остана тук.

Още пет-шест стъпки напред.

— Къде са Зак и Теа?

— Не знам. Още са долу.

— Откъде да знам, че не си убил и тях?

— Ами попитай ги.

— Щях, ако можех.

— Когато ги видях за последно, бяха добре. — Това беше истината, той нямаше причина да лъже. — Хайде, Ивон, това съм аз. С теб сме приятели.

— Колеги — поправи го тя. — Разликата е огромна. Особено когато е в минало време. — За пръв път след възкресението си Пого Дауни изпита прилив на истински гняв. Тъпа кучка: явно нямаше представа какво значи да си лоялен към колегите си от екипажа. Особено по време на мисия. Какво беше онова, дето го втълпяваха в главите на руските космонавти? „Научете се да работите заедно, защото ако един от вас се издъни, всички ще оперете пешкира“. Такава беше реалността.

— Е, аз се връщам на „Венчър“.

— Не мога да те пусна.

— Не можеш да ме спреш.

Нова дълга пауза. Този път придружена с характерно припукване в слушалките на Дауни.

— „Венчър“, от Хюстън. „Венчър“, от Хюстън. Чувате ли ме?

Пого каза веднага:

— Хюстън, от Дауни. Навън съм. Чувате ли?

Отговорът на Хюстън щеше да пристигне след осем секунди, но какъв щеше да е, Пого така и не разбра, защото се намеси Ивон:

— Дауни е на повърхността и нападна Черток. Смятам го за заплаха.

А после превключи на канал Б и му отне възможността да чуе остатъка от разговора.

— Дауни, до Хюстън, какво имате за мен?

Ново дълго изчакване. Накрая, с гласа на друг капком:

— Ъ-ъ, Пого. Остани на изчакване.

Мамка му!

Той постоя така, вперил поглед надясно към високия спускаем апарат на „Брахма“. Празният „Брахма“. Да завземе кораба би било друга маневра в стила на Хорейшо Хорнблоуър, също като гравитационното предимство. Само дето този път щяха да спечелят предимство спрямо противника, отнемайки му кораба. Е, не те... а само той, Пого Дауни.

И после какво? Да го обяви за плячка на САЩ и НАСА? Да отблъсне опита за абордаж на законните му собственици? Да го

изстреля и да зареже Тадж и екипажа му тук?

Вграденото в скафандъра му екранче светна в жълто. Оставаше му кислород за половин час. Ако се качеше на „Брахма“, щеше да си осигури въздух, но щеше да се озове в капан. Трудно би презаредил кислородните си бутилки от запасите на „Брахма“ — системите бяха различни. Дори настройката на радиото щеше да му отнеме поне час.

Не, трябваше да се качи на „Венчър“.

— Дауни, до „Венчър“, през Хюстън. На стълбата съм. Никакъв отговор. Никакъв отговор!

Макар експедицията на НАСА, „Дестини-7“ да се сблъска с поредица спънки, включително смъртта на един от астронавтите, от Агенцията уверяват, че комуникациите ще се възобновят в най-скоро време, астронавтите ще завършат преходите си извън кораба и ще се върнат на спускаемия апарат „Венчър“. Очаква се тричленният екипаж да се приводини в Тихия океан в неделя.

Междувременно въоръжен с ръчен ракетомет бунтовник е свалил днес американски хеликоптер над Пакистан...

Водещата новина по новините на CBS, 24 август
2019

— Имаме сигнал — каза Джош Кенеди.

Харли го разбра още преди изтощеният ръководител полети да го обяви, защото всички екрани наоколо, доскоро черни или в режим на изчакване, внезапно оживяха с данни, предавани на живо от „Венчър“.

Понеже знаеше, че сигналът ще се възобнови всеки момент, Харли беше оставил съветниците от екипа си временно да се оправят сами. Заръча им само едно — Джилиан Дуайт трябваше да закара Рейчъл и приятелката ѝ Ейми у дома. Първо, Рейчъл беше изтощена. Второ, още не беше ясно как ще свърши приключението на Киану. Харли нареди на Джилиан да закара Ейми при родителите ѝ, после да сложи Рейчъл в леглото и да следи информационния поток. (Беше върнал на Рейчъл плочата ѝ. Тя си беше нейна все пак, а и с новия достъп на неговия екип до информация повече не му беше нужна.)

Шейн Уелдън влезе в контролната зала часове след като екипът му — който беше главен екип за мисията и по предварителен план трябваше да ръководи излитането от Киану и скачването с „Дестини“ — трябваше да е застъпил на смяна. Макар и надвиснал над рамото на Джош Кенеди, Уелдън позволи на младшия ръководител полети да възстанови връзката. Джош го направи, кимна на Джасмин Трию, своя капком, и каза:

— Обади се.

— „Венчър“, от Хюстън, контакт на дваайсет и шестия час и осемнадесетата минута.

След броени секунди Харли и другите в контролната зала с ужас чуха разтреперания глас на очевидно потресената Ивон Хол.

— Хюстън, от „Венчър“, имаме сериозен проблем.

Следващите десет минути минаха под знака на тотална паника, макар че външен наблюдател едва ли би се досетил. По закон атмосферата в контролната зала беше спокойна, овладяна, хладнокръвна. Добрите решения изискваха сигурна ръка и тихи гласове. Но с окоето на ветеран Харли видя издайнческите знаци — скришните погледи, които си разменяха Кенеди, Уелдън и Трию. А после Уелдън и Джоунс и Бинъм, които току-що бяха дошли.

Напрежението изби и в поведението на неколцина контрольори от задния ред, които се събраха и взеха да си говорят шепнешком.

Накрая картинката придоби окончателния си облик: Ивон беше полудяла от страх, затворена във „Венчър“, а Патрик Дауни се опитваше да влезе в апарата.

Денис Черток беше мъртъв, по всяка вероятност убит от Дауни. (Това обясняваше защо другият капком, Травис Бюел, беше толкова зает. Говореше с Бангалор.)

А още нямаше връзка с петимата изследователи във вътрешността на Киану... нито новини за тримата ревенанти.

Четиримата ревенанти, ако се включеше Пого Дауни. В първия миг Харли можеше да мисли само за едно — че, слава богу, не той отговаря за „почистването на редките лайна“. Последното беше цитат от един ръководител полети, с когото беше работил преди години. В същото време обаче... не беше сигурен, че Джоунс и Бинъм са хората, способни да намерят най-доброто решение.

— Какво да правя? — Ивон беше превключила на кодирания канал и говореше с Джасмин Трию. Харли се надяваше женският глас да поуспокои Ивон поне малко.

Междувременно Бюел, изглежда, говореше с Пого Дауни. Харли прибута количката си до конзолата на капкома — повече от болезнено любопитство, отколкото по причина от оперативно естество. Пак заради любопитството си беше зарязал своите съветници и беше дошъл тук, в контролната зала.

Но след краткото потвърждение за наличието на стабилна връзка Бюел мълчеше. Дауни май също не беше от словоохотливите.

Но не бездействаше. Ивон беше включила и двете външни камери на „Венчър“. Тази отпред не показваше нищо интересно, но камерата от задната страна показваше как Дауни се качва по стълбата... като кадри от първите стъпки на Армстронг на Луната, но на обратно и обработени като за филм на ужасите.

Имаше картина и от кабината: вътрешната камера беше насочена към предното табло. Пред очите на Харли и на всички останали в контролната зала Ивон Хол се появи за кратко — подскачаше на един крак и се опитваше да остане стабилна. При гравитацията на Киану това означаваше да не отскочи към тавана.

— Какво прави? — попита Харли.

Явно Бюел я беше наблюдавал по-съсредоточено, защото каза:

— Търси нещо, с което да залости люка.

— Той не се ли заключва?

— Не. — И защо да се заключват люковете в космически кораб? Ако се заключваха, току-виж някой астронавт останал в капан навън заради повреда в иначе безупречната заключваща система. Някои от по-ранните космически совалки имаха заключващ механизъм на главния люк, от времето, когато НАСА беше принудена да вози туристи или чуждестранни „астронавти“, чиято психическа стабилност в условия на извънреден стрес беше под въпрос.

Джасмин Трию се опитваше да успокои Ивон.

— Добре, Ивон, помни следното. Докато вътрешният люк не бъде запечатан, външният не може да се отвори.

Харли си даде сметка, че и сам би трябвало да се досети за това. Системата беше много по-надеждна от всякакви резета.

— Разбрано — отвърна Ивон. — Но това ще ме постави в риск, ако той пробие дупка в камерата, нали?

Трию се консултира с Джош Кенеди, после попита:

— Можеш ли да си сложиш костюма?

Харли знаеше какъв ще е отговорът — „не“. Костюмът на Ивон беше скъсан. Така че на Джасмин Трию не ѝ остана друго, освен да каже:

— Изчакай.

Чак сега Харли си даде сметка, че Бинъм, Джоунс и Шейн Уелдън водят нещо, което тук — в библиотечната тишина на контролната зала — минаваше за разгорещен спор. Харли не би могъл да прибута количката си по-близо до тях, без да се издаде, че ги подслушва, но все пак обърна глава и чу Бинъм да споменава за „катастрофалните обстоятелства на един възможно най-лош сценарий“, в случай че „устройството бъде активирано“, последвано с по-спокоен тон от реплика на Уелдън, че „още не сме стигнали дотам“.

Гейбриъл Джоунс реагира странно — заби пръст в гърдите на Бинъм и каза:

— Забравяш се! — И с тези гневни думи излезе от залата.

След миг Бинъм и Уелдън го последваха и оставиха Харли и другите свидетели на караницата да се чудят какво става. Вярно, ситуацията на Киану — необичайна по дефиниция — беше безпрецедентна и непредсказуема. Не съществуваше наръчник на астронавта, чието съдържание да включва глава под надслов: „полудял член на екипажа се опитва да влезе с взлом в спускаем апарат“.

Но да си тръгнат така, по средата? И какво, по дяволите, му ставаше на Гейбриъл Джоунс?

И какво, по дяволите, беше това „устройство“?

Тук контролната зала на експедиция „Дестини-7“. Въртенето на Киану вече позволява пряка комуникация между Хюстън и спускаемия апарат „Венчър“. Получаваме телеметрия. Астронавт Ивон Хол е в период на покой. Очакваме всеки момент контактът с астронавтите извън апарата да се възстанови, а с него и излъчването на живо.

Скот Шолър, връзки с обществеността,
НАСА, 23 август 2019

При първия удар кабината изкънтя като камбана.

— Престани! — извика Ивон. Чувстваше се в еднаква степен уплашена, болна и най-вече глупава, защото никой, и най-малко Пого, не би могъл да я чуе.

Беше последвала съвета на Трию — оставила бе люка между кабината на „Венчър“ и въздушния шлюз отворен и на практика гледаше към външния люк. (Имаше заключващ механизъм, който блокираше външния люк, докато вътрешният е отворен.)

Но Дауни се беше изкатерил по стълбата и след неуспешен опит да отвори люка сега го беше ударил с нещо тежко.

Ивон се свърза с него по радиото.

— Така няма да стане.

— Имам ли избор? — каза той. — Не мога да остана навън.

— Нека поговорим, Пого. Поговори и с контролната зала. — Беше го зърнала през илюминатора на люка, но сега там имаше само светлина. Къде се беше дянал?

— Съжалявам, но нямам време за това.

— Какво искаш?

— Нищо особено. Да се прибера.

— Виж ти! И аз искам същото! — каза саркастично Ивон. А после се включи индикаторната светлинка на другия канал.

— Ивон, от Хюстън. Директорът е на линията.

Баща й?

— Разбрано. — Какво друго трябваше да каже? „Здрасти, тате?“

— Първо, искам да знаеш, че тук правим всичко по силите си.

Идеше ѝ да изкрещи. Това не беше баща ѝ, не, това беше човек, който си е заврял главата в задника, говори оттам и се чуди какво ли ще каже останалият свят.

— Колко жалко, че решенията ще трябва да се вземат тук и от мен.

— Ние вярваме... — започна той, спря и подхвана отново: — Аз вярвам в теб.

„Че ще направя какво? Ще измисля начин да се отърва от Дауни или ще взривя бомбата с все себе си?“

— Благодаря ти много — каза тя, макар да знаеше, че сарказмът ще се изгуби заради смущенията по връзката.

— Как се чувстваш? Как ти е кракът?

А, да, кракът ѝ. Кракът, който почти сигурно щеше да загуби, ако изобщо стигнеше някога до Земята.

— Кракът е стабилен — каза тя.

Докато говореше и чакаше поредната реплика, подскачаше на един крак от прозорец на прозорец с надеждата да зърне Дауни. Той обаче не се виждаше никъде.

— Ситуацията е... критична, Ивон.

Майната му.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш, татко? Защо просто да не пусна Дауни... може би ще успее да го вразумя.

Това там той ли беше? Сянка близо до левия...

— Не, Ивон. Информацията, с която разполагаме, показва, че астронавт Патрик Дауни е загинал преди шест часа. Съществува, което виждаш в момента, не бива да получава достъп до „Венчър“.

Вярно, съществува, което обикаляше апарата, говореше като Пога Дауни, но беше с костюма на Зак Стюарт.

— С което се връщаме в началото — каза тя. — Бих могла да го задържа навън, може би достатъчно дълго, за да му свърши въздухът, но ще ми е от голяма полза, ако вие можете да помогнете с нещо оттам.

— Нямаше ли някакво дистанционно, с което да изключат костюма на Патрик от Земята? Само допреди няколко часа подобна мисъл би я ужасила... но сега съвсем не ѝ изглеждаше толкова възмутителна.

— Ти си най-добрата ни възможност — каза баща ѝ.

— И пак се връщаме в началото. — Изгубила беше от поглед сянката... по дяволите, как се беше озовала в тази отвратителна

ситуация?

— Не съвсем. С всяка минута, която той остава навън, ние сме с една минута по-близо до червения сектор на кислородните му бутилки.

— Само това ли имаш да ми кажеш? — Какво всъщност искаше да чуе от него?... Извинение за двайсетината години отсъствие от живота ѝ? Или извинение, задето я е поставил в тази ужасна ситуация?

— Ние... — почна той, а после пак се поправи със закъснение.
— Аз се гордея с теб.

Което само затвърди убеждението ѝ. Нещата трябваше да се влошат много повече — например откачилият Пого Дауни да ѝ посегне с нож, — преди тя да активира устройството.

Преди да улесни живота на баща си.

А после най-сетне видя Пого — беше зад апарата и заобикаляше към предната му част. Държеше нещо... същото оръжие, което Ивон беше казала на Денис да вземе.

— Искам да вляза. Имаш нещо, което ми трябва.

— Няма да влезеш. — Ето го... застанал пред прозореца отпред, гледаше нагоре към нея.

Ивон знаеше, че изглежда по-самоуверена, отколкото се чувства — „благодаря ти, НАСА, че ме пращаше на обиколки из страната да говоря пред хора“, — но всичко това беше само на повърхността. Знаеше, че сегашната ситуация е много по-лоша от неволния ѝ полет над повърхността на Киану.

На осем метра пред и на пет метра под нея Дауни я гледаше. За миг очите им се срещнаха през многопластовото стъкло.

Хюстън беше чул част от разменените реплики. Джасмин Трию каза в слушалките ѝ:

— Кажи му да изчака, докато Зак се върне.

Ивон го направи.

Но Дауни не се остави да го забаламосва с приказки.

— Зак ще се върне след часове. Ако изобщо се върне. Не, сега сме само ти и аз.

Какво правеше? Камък ли вземаше?

— Давам ти последен шанс.

— Пого, спри!

— Ще отвориш ли люка?

— Не мога. — Ето, каза го.

Облечената в космически костюм фигура вдигна камък с големината на топка за боулинг и го хвърли тромаво към предния прозорец.

Прицелът му беше ужасен, но пък „Венчър“ бе голяма мишена. Камъкът разтресе апарата и отскочи.

— Престани!

— Имам много камъни, Ивон. — И се наведе да вземе нов.

Мамка му, мамка му, мамка му.

— Хюстън, какво да правя, по дяволите? Той хвърля камъни по мен!

— „Венчър“, от Хюстън. Тъ-ъ, той едва ли може да повреди апарата...

Втори удар, този път съвсем близо до един от прозорците.

Ивон знаеше много за космическите апарати. Знаеше, че апарат като „Венчър“ всъщност представлява тънка алуминиева черупка, която човек може да пробие с отвертка. Но при вътрешно налягане от десет килограма на квадратен инч стените му бяха по-твърди от всеки камък, който Дауни би могъл да хвърли по тях.

И все пак вторият удар беше попаднал близо до прозорец и Ивон вече си представяше пукнатината.

Прозорците бяха уязвими. Същото налягане, което подсилваше тънката метална стена, би било причина пукнат прозорец да се пръсне навън.

Тя грабна металното куфарче и го отвори.

— Добре, Дауни, щом искаш да играем така. Зареждам устройството, тъпо копеле такова!

Отговорът дойде три секунди по-късно — още един камък, — последван от паникьосания глас на Трию:

— Не, „Венчър“! Нямаме оторизация за тази стъпка!

Но Ивон вече бе включила протокола. Отворила беше куфарчето, махнала беше фалшивия капак и беше вкарала първия набор кодове. Чувстваше се глупава, бавна и изтръпнала... обезболяващите си казваха думата.

Не смяташе да умира. Това беше просто стратегическа маневра, която да пришпори Хюстън в намирането на отговор.

Обратното броене започваше от десет минути. „Спокойно — каза си тя, — винаги можеш да го спреш“.

Взе устройството и застана до предния прозорец.

— Виждаш ли това? Това е бомба и след няколко минути ще избухне!

Дауни не се виждаше никакъв, радиото му също мълчеше.

А после Ивон чу друг, различен звук. Не тропот на камък в корпуса, нито по-страшния трясък в стъкло. Не, този беше по-силен, по-отчетлив, по-дрънчащ.

На контролното табло се включи аларма, две от индикаторните светлини грееха в червено.

Горивните резервоари! Дауни беше пробил единия и пробойната беше достатъчно голяма, ако се съдеше по облачето замръзваща пара — Ивон го виждаше през левия прозорец.

— Пого — извика тя по радиото с пълното съзнание, че не вика, а хленчи. — Какво правиш, за бога? Така прецакваш всички ни...

Джасмин Трию се обади по втората линия. Гласът ѝ беше напрегнат:

— „Венчър“, отчитаме спад във втория водороден резервоар...

— Знаем! — озъби се Ивон, после извика: — Пого!

Минаха почти десет секунди, докато ѝ отговори:

— При люка съм. Прибери тъпата си бомба в шкафа, затвори вътрешната врата и отвори външната. И ще броя, да знаеш. До десет. После ще пробия и другия резервоар. — Едно, две...

Ивон се опита да обмисли наличните възможности.

— Хюстън, чувате ли какво става?

Проклетото забавяне... Часовникът на устройството беше стигнал до 6:30 и продължаваше да цъка.

Гейбриъл Джоунс се обади:

— Ивон, пак съм аз, баща ти... опитваме се да говорим с Пого. Той не отговаря. Но нека ти кажа още веднъж: недей да правиш нищо...

А после целият апарат се разтресе. Явно Пого наистина беше пробил втория резервоар.

Цялата дясна половина на таблото, всички системи, свързани с двигателя, светеха в червено, червено, червено. Нямаше да има излитане, нямаше да има среща с „Дестини“, нито завръщане на Земята. Пого тотално беше прецакал шансовете на Ивон да оцелее. Зак, Теа — всички щяха да умрат тук.

Опряла се безсилно на стената, Ивон бръкна в деколтето си и измъкна верижката с ключето. Три минути, вече и по-малко. Би мога да го изключи...

— Ивон, кажи нещо...

Още един дрънчащ удар. Дауни явно беше решил да потроши „Венчър“ окончателно! Може би ако Ивон опиташе друг подход... Изправи се и пристъпи към прозореца.

— Пого, нека поговорим. Аз... ще изключа таймера.

И той се появи, отпред, с вдигната ръка. Държеше нещо като снежна топка и я запрати към прозореца.

Пряко попадение.

Последното нещо, което видя Ивон Хол, беше пукнатината във външното стъкло, последвана от по-дълбока пукнатина във вътрешното. Част от прозореца излетя навън и с това започна бързото, необратимо и фатално изтичане на атмосфера от кабината на „Венчър“...

На два метра зад Ивон броячът на устройството стигна до нула.

Мамка му!

Най-често употребяваните последни думи на пилоти
по време на катастрофа

Измъчван от болка, изтощен до смърт и вбесен, Пого Дауни видя как въздухът излиза със съскане от пръснатия прозорец. Това беше ударът на милостта — осакатен от пробойните в двата горивни резервоара, „Венчър“ така или иначе беше обречен. Като смъртно ранен бик на арената.

Ивон нямаше да оцелее. Но вакуумът във вътрешността на „Венчър“ щеше да обезвреди заключващия механизъм на външния люк, Пого щеше да влезе в апарата и да вземе устройството. Да се сдобие с оръжие.

Но не. Не беше направил и първата крачка, когато видя как „Венчър“ се раздува и се разпада на парченца.

Докато мозъчната тъкан, костите, кръвта и какъвто друг материал бяха използвали Архитектите, за да го изградят наново, се изпаряваше, на Пого му остана частица от секундата, в която да осъзнае, че умира за втори път.

И се учудваш, че ни лъжат? НАСА се води от един основен принцип: „Никога не давай пряк отговор!“

Поствано на neomissions.com

Otalmaz

На екрана в контролната зала Харли виждаше Ивон, застанала при командното табло в кабината на „Венчър“. Самият той не беше със слушалки и не чуваше разговора, който очевидно беше от най-ужасните в историята на космическите полети — старшият капком Джасмин Трию се беше просълзила, а заместникът ѝ Травис Бюел размахваше безпомощно ръце.

А Гейбриъл Джоунс, седнал помежду им със слушалки на главата, удряше с юмрук по плота.

Харли беше видял струпването на контрольори около конзолите на спускаемия апарат, особено онези, които отговаряха за пропелента, и се досещаше, че има някакъв сериозен проблем.

Сякаш си нямаха достатъчно проблеми и без това. Къде бяха Зак и Теа? Връзката беше възстановена, но никой не се опитваше да осъществи контакт с Хюстън.

И тогава екранът показва снеговалеж.

Всички конзоли, следящи състоянието на „Венчър“, дадоха бял екран, постоянният приток на данни за температура, налягане и прочие показатели пресъхна изведнъж.

— „Венчър“, от Хюстън... — повтаряше Джасмин Трию. Гейбриъл Джоунс се сви в стола си. Шейн Уелдън го прегърна през раменете и каза:

— Свържете се с Бангалор. — А после извика, без да се обръща конкретно към някого: — Имаме ли телескопски образ?

Минаха безкрайни секунди, докато някой съобразителен оператор в съседните зали извика образ на Киану от силен земен телескоп.

На екрана се появи сребрист полумесец... и разширяващ се облак в горния му край, приблизително в района, където бяха кацнали „Венчър“ и „Брахма“.

— Предполагам, че това не е поредното изригване — каза Brent Бинъм.

Харли Дрейк осъзна, че са загубили „Венчър“, а с него и последния шанс да върнат у дома приятеля му Зак Стюарт и неговия екипаж... със или без ревенантите.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПОД НЕБОСВОДА БДЯЩ

Някаква идея какво е предизвикало онова зарево на повърхността на Киану? В Австралия го видяхме.

Поствано на neomission.com от Jermatne

— Усети ли го това?

Теа и Тадж бяха стигнали до мембраната и тъкмо щяха да подкарат модула през нея, когато се случи нещо странно.

— Видях го — каза Тадж. — Вътрешната повърхност на мембраната...

— Да, потрепна, видях — каза Теа. — Но и усетих нещо като вълна или вибрация. Не чак като земетресение, но...

— Оттук е трудно да се каже.

— Да излезем тогава.

Процедурите по излизане от модула Бъз отнемаха петнайсет минути, най-вече докато вътрешното налягане намалее достатъчно, за да се отвори люкът. Само че Теа и Тадж изобщо не го бяха затваряли. Дори костюмите си не бяха облекли за прехода от лагера до мембраната.

— Надушваш ли нещо странно? — попита Тадж.

— Не — отвърна тя. — Но е цяло чудо, че сетивата ми изобщо работят. — Това не беше съвсем вярно: очите ѝ определено бяха регистрирали вълнообразния трепет на мембраната. А дори през мръсното и потно трико беше доловила гъдел по кожата, нещо като предвестник за гръмотевична буря в летен ден.

Съсредоточила вниманието си върху спектъра на сензорните си възприятия, Теа даде знак на Тадж да не мърда.

— Чувам нещо — каза тя, макар че не би могла да опише какво точно чува.

— Вятър? — каза Тадж. — Май и аз го чувам. Теа разпери ръце.

— Не е силен. Не усещам повей. — Забеляза, че въманотът държи своя „Цайс“ и чинно прави поредния запис. — Какво казва твоята вълшебна кутийка?

Тадж поклати глава и ѝ показа панелчето на гърба на устройството, където имаше индикатор за силата на сигнала като при мобилните телефони.

— Няма нито един сегмент.

— Защо?

— Не знам. Имаше един, докато бяхме долу. Тук сигналят би трябвало да е по-силен.

— Освен ако няма масивна скала на пътя му. — Хрумна ѝ едно ужасяващо обяснение. — Ами ако е имало свличане? — По целия път дотук, в лек пристъп на клаустрофобия, постоянно си беше повтаряла, че макар проходът да прилича на въглищна мина, всъщност е значително по-голям — и очевидно бе издържал хиляди години, без да поддаде под тежестта на скалната маса.

И все пак мисълта, че може да попаднат в капан...

— Май ще ни трябват костюмите...

След двайсет минути, облекли, запечатали и тествали костюмите си, Теа и Тадж навлязоха в мембраната.

— Още ли няма сегменти? — попита Теа.

— Нито един.

Понеже не вярваше, че лошите новини стават по-поносими, ако ги отложиш във времето, Теа направи последната крачка, като се молеше да не завари прохода блокиран от тонове гранитна скала.

Свлачище нямаше, оказа се. Не че онова, което видяха, беше по-успокоително.

— Мама му стара!

От другата страна на мембраната вече нямаше лед. Целият проход беше пълен с мъгла, издигаща се от локви, които се охлаждаха и замръзваха отново...

— „Венчър“, от Теа. „Венчър“, от Теа за Ивон...

Заслуша се напрегнато, но не чу нищо освен фоновия статичен шум.

— Някакви идеи?

— Вулканизъм? — каза Тадж. — Някакво изригване?

— Не е изключено. — Теа направи няколко крачки напред, но не посмя да се отдалечи повече от мембраната. — Знаем, че Киану не е инертна скална буца, така че сигурно е възможно. Не ми се мисли какво би могло да означава това за корабите обаче.

— Така ни се пада, като нарекохме шахтата Везувий.

Теа се засмя, напук на всичко.

— А обвиняваш мен, че омаловажавам чудесата на космическите мисии!

— Е, не мога повече да сдържам вроденото си чувство за черен хумор.

— Ами недей. Особено предвид обстоятелствата... — Докато говореха, се бяха отдалечили на двайсетина метра от мембраната. — Проблем — каза Теа. — Ако топлината, разтопила леда тук, е страничен продукт от вулканично изригване в самата шахта... къде са нашата камера и кабелът? — Ядоса се, че не се беше сетила по-рано, но изобщо не ѝ беше хрумнало. Камерата и кабела ги нямаше, просто ги нямаше — и толкова.

— Пирокластичен поток?... Сещаш се — лавина от пулверизирани скали, газ, пепел...

— Би ги отвял настрани, да. Макар че не виждам откъде ще се вземе голямо пирокластично налягане във вакуумна среда. А дори да е имало такова явление, би трябвало да видим парчета кабел или останки от смазаната камера.

— Има нещо друго — каза Тадж. — Чуй.

Основният звук в слушалките на Теа беше собственото ѝ ускорено дишане. Но да, имаше някакво тиктакане с приблизително темпо от един удар в секунда.

— Какво е това?

— Гайгеров брояч. В раницата ми.

— Гайгеровият ти брояч тиктакаше ли така на идване?

— Не.

— Значи сега се е появила радиация?

— Много слаба и непостоянна. Нивото се мени на всеки няколко крачки.

Теа се замисли.

— Топлина, повишено налягане, радиация. Наречи ме песимистка, ако искаш, но всичко това говори за ядрен взрив.

Тадж спря и я погледна.

— И на мен ми хрумна същото.

— Архитектите имат собствена противоракетна система?

— Това не би било чудно на фона на всичко, което видяхме досега.

Теа не виждаше смисъл да продължават с догадките.

— Не чувам нищо от „Венчър“.

— „Брахма“ също не отговаря.

— Ако някой от корабите е пострадал сериозно, значи сме затънали в лайна до гуша.

Сега вече Тадж се разсмя — дрезгав и неприятен смях.

— Затънахме в лайна до гуша още когато кацнахме тук! — Изглеждаше по-прегърбен от обикновено. — Хюстън и Бангалор сигурно вече работят по проблема.

— Да имате случайно спасителен апарат някъде близо до точката за излитане?

— Дай да не избързваме излишно.

— Добър аргумент — каза Теа. — И понеже не можем да вървим напред, предлагам — в духа на традицията на великите изследователи — да се върнем там, откъдето дойдохме.

Минаха обратно през мембраната и отново се озоваха при модула Бъз във вътрешността на Киану. След като разкопчаха костюмите си и свалиха шлемовете и ръкавиците, Теа настоя Тадж да вземе от тяхната храна и вода.

— Бог знае кога пак ще имаме такава възможност, а трябва да съхраним силите си.

— Мислех си за другите.

— Колкото и да пестим запасите, пак няма да има за всички. Ще трябва да намерим някакъв местен източник на храна. — Не се беше замисляла сериозно над тази възможност, докато не се чу да я изрича на глас. Мисълта я уплаши и потисна. Не стига, че трябваше да мислят за многото начини, по които можеше да ги застигне смъртта — експлозиите и декомпресията бяха само началото на списъка, — но досега поне гладната смърт не беше фигурирала в него.

Съблече костюма си, после разкопча и мърлявото трико.

— Какво правиш?

— Събличам се. — Тадж очевидно се чудеше защо. — За да бягам по-лесно, Тадж. Това е единственият ни начин да се свържем със Зак, а без трико ще бягам по-бързо. — Усмихна се. — Едва ли са далеч, най-много да са на два километра. Тръгнаха към храма. Мога да стигна дотам за два̀сет минути.

— Толкова бързо?

— В гимназията и колежа бягах на осемстотин метра.

— Аз какво да правя?

— Заеми се с радиоапаратите, ако искаш. Между другото, защо не ми дадеш тази твоя джаджа? — И посочи вълшебния „Цайс“, който съвместяваше функциите на камера и радиостанция. — Сега имаме подръка и костюмите си, и модула. Би трябвало да имаме връзка с корабите и контролните зали и без твоята магическа кутийка.

— Така е — съгласи се Тадж. — Защо го казваш?

— Просто нека го взема с мен, става ли?

Очакваше Тадж да се запъне, но той каза само:

— Обаче да ми го върнеш.

— Честен кръст.

— Някакви други предложения за мен, докато тебе те няма? — попита Тадж саркастично.

— Ами да. Предвид станалото дотук, внимавай някой да не спуска гумите на Бъз.

Ръководителят извънкорабна дейност на „Дестини-7“ Марая Нелсън и нейният екип работиха НЕУМОРНО в подкрепа на астронавтите, намиращи се извън спускаемия апарат „Венчър“ на и под повърхността на Киану. Заключение им е, че всички астронавти би трябвало да са издъхнали поне четири часа преди края на втора смяна. Фактът, че според последния доклад това не е така, показва, че сме навлезли в непозната територия. Моля споделяйте с Марая всякакви идеи и информация, които имате.

Отдел мисии, НАСА, доклад на Втора смяна, 23
август 2019

— Виждаш ли го вече?

Петчленната сбирщина на Закари Стюарт — Зак не откриваше друга по-подходяща дума в изтощения си мозък — беше изминала няколко метра навътре в подземната територия на Киану. Вече би трябвало да приближават храма.

— Не — отвърна Меган. Беше поела водачеството и Зак се чудеше защо. Дали защото имаше по-ясна представа от тях накъде вървят — поради спомен, инструкции или нещо друго от този сорт, — или просто защото си беше Меган, която си падаше по картите и ориентирането и обичаше непознати да я питат за пътя. — Ако Теа и Тадж не грешат, значи ни остават още стотина метра.

Зак съжаляваше, че някой от гореспоменатите не е с него — Теа най-вече, — ако не за друго, то поне за да поемат разузнаването. Съжаляваше и за костюмите, които бяха оставили при бивака. От друга страна, костюмите само биха затруднили придвижването им с тежестта си. Тадж беше успял да прокара сигнал със своя „Цайс“ през пластовете скала и мембраната, но дори Хюстън да беше „изгрял“ над хоризонта, Зак не би могъл да се свърже с „Венчър“ от тази страна на мембраната.

Не, предвид обстоятелствата планът му беше възможно най-добрият. Имаше и един допълнителен плюс — макар и временно, беше

разделил Меган и Теа. Противното би създадо излишно напрежение, а Зак нямаше сили да се оправя и с това. Скоро така или иначе всички щяха да се съберат при мембраната...

Светулките изгаснаха за част от секундата, сякаш някой беше издърпал щепсела им от контакта.

Наталия спря.

— Какво беше това?

— Началото на нощта? — предположи Лукас.

Зак не беше сигурен, че мигновеният мрак означава нещо, но после изведнъж се появи лек ветреца, на засилващи се повеи.

Повече по навик, отколкото по друга причина, Зак погледна към Меган — тя стоеше неподвижно почти с гръб към него, очите ѝ бяха затворени, главата наведена.

Камила стоеше в същата поза.

— Меган — повика я той.

Меган буквално се разтресе, после отвори очи.

— Ох, мамка му!

Вятърът се усилваше. Гъстият листак около тях се люлееше. Беше като в периферията на тропическа буря, от онези, които се стоварваха върху Хюстън през две-три години.

Дори миризмата на въздуха се промени... стана някак влажна, тежка.

— Какво става? — попита той.

— Случило се е нещо лошо.

— Какво?

— На повърхността. — Меган притискаше с пръсти слепоочията си, сякаш се опитваше да настрои приемник към слаб сигнал. А после внезапно свали ръце и го погледна с широко отворени очи.

— Да сте имали бомба на кораба?

— Какви ги говориш?

— Ами, много е странно... сякаш... сякаш си взел напосоки стар семеен албум и си се сетил за свой далечен роднина. — Тя посочи светулките, после и разлюлените от вятъра дървета. — Светлината за миг угасна и разбрах, че нещо е гръмнало. Нещо, което сте донесли *вие*.

Камила се вкопчи в Лукас; говореше му нещо на португалски.

— И тя ли казва същото? — попита Зак.

Лукас клекна пред детето, изслуша го, после каза:

— Да, станало е нещо лошо. Камила е много уплашена. Зак се обърна към Меган.

— Не знам за никаква бомба. — Още докато го казваше, се сети за поне две възможности. Първо, че „Брахма“ са имали оръжие. Второ, че на „Венчър“ е имало... но без знанието на командира.

Някъде отблизо се чу звук — дълбок и гърлен. „Като гигант, който си прочиства гърлото“ — помисли си Зак.

Другите също го бяха чули.

— Зак, какво ще правим? — попита Наталия.

— На първо време — ще го запишем — каза той, смутен от неубедителния тон на собствения си глас. Погледна Лукас, който вече бе извадил камерата си, после Меган. — Освен ако не е по-добре да си плюем на петите...

Меган объркано сви рамене — и в същия миг от гората се появиха две гигантски водни сфери.

Спряха, разляха се и всяка изплю по един Пазач.

Съществата изглеждаха напълно еднакви по размери и окраска. Единствената разлика беше в коланите им — единият беше износен и разръфан, другият — чисто нов.

Като кучета след баня, двамата Пазачи потръпнаха и се отърсиха от полепналата по телата им рядка слуз, която опръска петимата човеци. Зак се ужаси, както от мисълта за потенциалното заразяване, така и от вкуса — вкус на силно замърсена с химикали морска вода.

Време беше да действа.

— Всички назад!

Сграбчи Меган за ръката. За негова изненада обаче тя се дръпна решително! Камила направи същото, когато Лукас се опита да я хване.

— Да се махаме... — започна Зак, но преди да е довършил, поблизкият Пазач разтегна крайник и посегна право към Меган. Зак изтръпна, сигурен, че съществото ще я разреже като Пого.

Но Пазачът само я придърпа към себе си, после се сви около нея в гигантска триметрова топка.

Другият Пазач направи същото с Камила.

Наталия и Лукас, също като Зак, изобщо не успяха да реагират.

А после Пазачите се търкулнаха навътре в недрата на Киану.

Зак зяпаше след тях, тотално зашеметен. Чу Лукас да казва, сякаш от много далеч:

— Мисля, че тръгнаха към храма.

Приблизително двадесет и осем часа след кацането на Киану и сто и двадесет часа след изстрелването от Куру Космическият център в Бангалор изгуби контакт с космическия кораб „Брахма“. Засега причината за проблема остава неизвестна. При наличие на нова информация тя ще бъде оповестена своевременно.

Прессъобщение на Индийската организация за космически изследвания, 23 август 2019

— Кажи ми, че не си качил ядрено устройство на кораба.

Харли Дрейк прибута количката си до Брент Бинъм. Представителят на Белия дом стоеше зад Шейн Уелдън и Джош Кенеди, които питаха всеки член на контролния екип, един по един, каква е последната информация, записана преди връзката да се разпадне, и какво виждат сега, ако изобщо виждат нещо.

— Не е тук мястото да разискваме въпроси от такова естество — каза Бинъм. — Трябва да слезем в бункера.

Взе плочата си, която не спираше да вибрира след последното „събитие“ на Киану, и тръгна към вратата.

— Майната му на бункера — каза Харли. — Повече няма да сляза там.

Уелдън избута стола си назад.

— Е, Харли, това ли е последният доклад от съветническия екип?

— Не. Но бих могъл да ти дам приблизителен доклад и той гласи: „Нямаме нищо“.

— Какво те кара да мислиш, че на борда е имало ядрена бомба?

— Познавам ви, момчета. Преди два часа ми казахте, че „съществата“ са класифицирани като „враждебни“. После взехте да споменавате някакво „устройство“. — Харли посочи екрана, който все още показваше телескопски образ на Киану и разширяващ се облак от отломки. — А после — това.

Бинъм изглеждаше съсипан.

— Не бива да говорим тук, моля ви.

— Всички хора тук имат право да знаят, всички — каза Харли. — Ако на тях не можете да се доверите... знам ли. Поклати глава. — Така осрахте вече пейзажа, че повече от това няма накъде, не мислиш ли?

Уелдън се изправи преди Бинъм да е отговорил.

— Харли е прав. НАСА, Белият дом, Министерството на отбраната и Агенцията за национална сигурност оторизираха поставянето на малко ядрено устройство на борда на „Венчър“. Макар че не е издавана заповед за задействането му, по всичко личи, че е било детонирано и е причинило загубата на апарата.

— И на „Брахма“ — добави капком Травис Бюел. — В Бангалор не знаят какво ги е ударило.

— Чудя се какво ли дават по новините — каза Джасмин Трию, която седеше до Бюел. Най-сетне беше спряла да вика „Венчър“ по радиото: наложило се бе всъщност да ѝ заповядат да спре. Очите ѝ бяха зачервени.

Бинъм вдигна плочата си.

— По-зле е, отколкото си мислите...

— Съобщават за загубата и на двата апарата, така ли? — каза Харли и след като Бинъм кимна, попита: — Каква причина посочват?

— Засега неочаквано изригване. Природен катаклизъм.

— Да де, само че скоро и сами ще направят връзката.

Бинъм разпери ръце.

— Несъмнено. Но няма да го научат от мен.

— Brent — каза Харли, — то ние не научаваме много от теб, а уж сме от една и съща страна на барикадата.

— Няма смисъл да се обвиняваме взаимно — намеси се Уелдън. — Устройството е било активирано — защо и от кого не знаем, но знаем, че кодовете бяха у Ивон Хол.

— А на вратата ѝ тропаше побеснял ревенант. — Този коментар дойде откъм Джасмин Трию.

— Все още имаме двама астронавти в неизвестност — каза Уелдън.

— Двама, плюс трима от „Брахма“, плюс ревенантите — поправи го Харли. — Или криете от мен още нещо, а?

— Не — каза Бинъм. — Бройката е правилна.

— В такъв случай трябва да осъществим връзка с тях, по един или друг начин — каза Харли и насочи количката си към Бюел. —

Онзи междинен сателит на „Брахма“ работи ли още?

Преди Бюел да е отговорил — а ако се съдеше по езика на тялото, отговорът му щеше да е отрицателен, — един от контрольорите на първия ред скочи и извика:

— Имам нещо! — Беше млад мъж от индийски произход, но с тексаски акцент. — Прихванах „Дестини“!

— Как е оцелял, за бога? — попита Бюел.

— Беше от другата страна на Киану, когато избухна бомбата — каза Трию. — А и... ударните вълни не се разпространяват във вакуум, нали? Права ли съм?

— Бил е на няколкостотин километра от епицентъра — каза Уелдън. — Дори на Земята не би понесъл сериозни щети при такова разстояние. Имах притеснения за електрониката, но може би Киану е изиграл ролята на щит...

При тази новина всички — дори Бинъм — реагираха като махмурлии, на които са дали ударна доза витамин Е.

— Така, народе — каза Уелдън. — Хайде да проверим в какво състояние е нашата птичка. Изглежда, все пак имаме нещо, което да използваме.

— Ще видя какво ще измъдрят моите умници по въпроса — каза Харли и подкара количката към вратата.

Членовете на неговия екип имаха пряка връзка с контролната зала, следователно знаеха всичко, което знаеше и той. Така че нямаше причина да бърза за съветническата стая.

Или така поне си каза. Трябваше да помисли. Освен това искаше да удуши Brent Бинъм — нищо лично, човекът беше само пратеник, — просто за да нанесе удар на „институционалната тъпотия“, както би се изразил баща му. На онази сляпа арогантност, която с лека ръка поставяше ядрена бомба на борда на космически апарат, а после се изненадваше, че бомбата е гръмнала.

В Хюстън се зазоряваше, въздухът натежаваше от предчувствие за жегата, насекоми и птици вдигаха шум, а небето на изток се беше задръстило с розови облаци. „Червено небе сутрин вещае буря по обед.“

Харли потръпна. Уейд Уилямс седеше на една пейка в сенките с бутилка в ръка.

— Боя се, че нямам портокалов сок, но... — В краката му имаше стекче с шест бирички и той предложи една на Харли.

Който я прие. „Какво толкова“ — помисли си и я отвори.

— Как успя да ги вкараш тук?

— Може и да съм надут задник... но недей да спориш с мен по този въпрос...

— Че какво има да спорим? — Но все пак се усмихна, за да отнеме от остротата на думите си.

— Знам какъв съм и какво впечатление оставям у хората. Едно мога да ти кажа, и то е, че идвам от голям род на надуты задници. Последно поколение. Така става, когато си по-умен от повечето хора, с които те среща животът. И по-гръмогласен също, и неспособен да скриеш превъзходството си. — Усмихна се и отпи. — Така де, имам си няколко почитатели в КЦ „Джонсън“.

— Наздраве за твоите фенове — каза Харли, отпи и чак тогава погледна етикета на бутилката. — Безалкохолна бира? По дяволите, Уейд, мислех, че ще почетем лайната, в които сме затънали, с нещо по-сериозно!

— Лично аз приключих с по-сериозното през 2012-а, за жалост. — Погледът му се отнесе нанякъде. — И въпреки това, дори само като държа бутилката, като усещам тежестта й... помага ми да мисля.

— И какво мислиш? Предполагам, че с другите от екипа сте чули какво...

— Чухме всичко, цялата жалка история. — Старецът потърка наболата четина по лицето си. — Едно ще ти кажа, Дрейк. Вие в НАСА знаете как да поддържате вълнението. Вълнение като за хиляда години, компресирано в рамките на няколко дни.

— Не е за вярване, нали? Миналата седмица се смятахме за късметлии, че ни се е отворил шанс да кацнем на околземен обект, без да изпращаме екипаж на деветмесечна мисия, а сега...

— Сега вече имахте Първи контакт, Втори контакт, Среща от близък вид...

— И Среща от глупав, безумен, тотално сбъркан вид. Днешната, тоест.

Уилямс буквално се преви на две от смях.

— Не искам от теб да повярваш, че животът ми е отмилял, нищо подобно. Благодарен съм на съдбата, че още ме държи тук, и тази благодарност нарасна значително през последната седмица... въпреки тези... — Той махна с ръка към Харли. — „тотално сбъркани“ аспекти? — Изкиска се отново. — Преживях терористичния акт от 11 септември, но винаги съм мислил, че нападението над Пърл Харбър сигурно е било по-шокиращо. Сега обаче... сега вече имам някаква представа какъв шок са преживели тогава хората.

— Това сегашното — каза Харли — е като да живееш в седмицата, когато са разпънали Исус... или когато онзи голям астероид е убил динозаврите.

— Вярно. Във всеки случай да си жив свидетел на такова събитие е рядка привилегия.

— Какво казва Марк Твен? За един човек, дето го намазали с катран, оваляли го в пера и го изнесли от града, вързан за кол.

— „Ако не беше заради уважението ми към церемонията, бих предпочел да вървя пеша“. Всъщност го е казал Ейбрахам Линкълн.

— Е, ти си писателят. — Харли погледна шишето в ръката си. — Сигурен ли си, че е безалкохолна?

— Умората и страхът правят странни неща с мозъка. В тази връзка — каза Уилямс, превключвайки към лекторския си тон, който Харли познаваше добре и мразеше, — хрумна ми нещо. За онова, дето го измислиха момчетата и момичетата от твоя екип.

— Да бе, досега са измислили само яки имена...

— Не е така. Създадохме модел за вашите ревенанти и прочие. Идеята е, че точно както няма реално физическо разделение между твоето тяло и вселената — дори когато организъмът ти спре да функционира, остават атоми влага, кожни клетки, последен дъх, които се задържат, слягат се, нещо такова... Същото важи за съзнанието ти, за душата, за жизнената ти сила. Има някакъв вид физическа връзка между електрическото поле, което си ти, Харли Дрейк, и вселената. Носителят ти може и да се изключи. Тоест ти умираш. Но информацията остава... като в интернет един вид. Информацията е навсякъде около нас... и е достъпна.

— Значи душите ни са някакъв вид материя, това ли казваш?

— Това е един начин да се погледне на въпроса. Така де, вселената е изградена основно от тъмна материя и енергия, а ние все

още не знаем какво представлява тя и какво може да прави. Защо, примерно, да не е някакъв друг вид енергия или информация? Вероятно се влияе от гравитацията. Облакът от души пътува със Слънцето.

— Звучи като първото изречение на следващия ти роман.

— Онези дни отминаха, приятелю. Но образът е изящен, нали?
— Разклати бутилката и съдържанието ѝ се плисна по стъклените стени. — Всичко, което е живяло някога на Земята — или в Слънчевата система, — още е с нас, в някакъв смисъл. Всичко е информация... онези типове, дето се построили Киану, просто знаят как да стигнат до нея и да ѝ дадат материална форма.

— Трябва да имат страхотна търсачка, за да измъкнат точно съпругата на Зак Стюарт от библиотека като тази, за която говориш ти.

— Предполагаме, че са получили някакви насоки или информация от самите астронавти. Мислим, че е възможно маркерите да са помогнали. Да са ги сканирали например. А после информацията е била изтеглена така, както Националната агенция по сигурността изтегля конкретен разговор от конкретен мобилен телефон сред милиони други в големия град. Проследяване на определена честота, но в малко по-големи мащаби.

— Да бе, малко — каза Харли. — Остава въпросът с отглеждането на чисто нови тела.

— Стига. Това си е земна биотехнология от двайсет и втори век. Ако поживеем достатъчно дълго, ние с теб също може да се сдобием с нови черупки. — Уилямс изхъхри и наклони бутилката си към Харли. — И ти, и аз определено бихме се възползвали от услугата.

Някой се появи иззад ъгъла. Жена, висока и — ако се съдеше по остатъчната миризма — пушачка, която току-що е загасила цигарата си.

— О! — възкликна Саша Блейн. — Тук сте значи.

— Хвана ни — каза Харли. — Тъкмо щяхме да се връщаме...

— Не бързайте — прекъсна го Саша. — Току-що ми хрумна една откачена и яка идея и ми се ще да я чуеш, в случай че е повече откачена, отколкото яка.

— Казвай. — Харли започваше дълбоко да се съмнява, че бирата е била безалкохолна. Или това, или от умората и стреса емоциите му бяха изпълзели на повърхността, уязвими и за най-лекия полъх...

защото съвсем внезапно и много силно му се прииска да прегърне Саша Блейн. Била твърде висока, твърде кльощава, твърде нервна? Голяма работа. Той беше влюбен в нея... и това беше доказателство за жизнеспособността на човешките емоции в моменти на най-голяма криза.

Блейн примигна.

— Чухме, че макар „Венчър“ и „Брахма“ да ги няма, „Дестини“ още е в орбита.

— Да.

— И че петима от астронавтите може още да са живи.

— И това е вярно.

— Което не значи много, защото без „Венчър“ и „Брахма“ те са в капан, а никой на Земята няма кораб, който да бъде подготвен за спасителна експедиция и изстрелян към Киану в рамките на следващите шест месеца.

— Така изглеждат нещата, да. — Толкова се беше фокусирал върху страхотията с ядрената бомба, че едва сега си даваше сметка за мащаба на косвените щети... за това, че астронавтите са изолирани на Киану без надежда за спасение.

Блейн стисна очи и прибра ръце към гърдите си — жест, който Харли свързваше с гениалните и социално непохватни хора, които се канят да ти съобщят нещо откачено. Уилямс също го видя и сръчка Харли.

— Саша — каза Харли, осъзнал, че тя няма да го изрече без нечие насърчение. — Какво е идеята ти?

— Защо не приземим „Дестини“ на Киану?

Какво означава, когато видиш директора на Космически център „Джонсън“ свит на топка в ъгъла? :((Ще ми се да имах по-силен емотикон.)

Поствано на neomission.com от JSC GUY

Кросът на Теа, макар да го пробяга боса и само по пликчета и потниче, беше бърз и пречистващ. Може би заради малкото дрехи. Чувстваше се примитивна. Като Ева в Райската градина, да речем.

Дразнеше я само безценният „Цайс“ на Тадж, който подскачаше на гърба ѝ при всяка крачка. (Беше праметнала каишката му през гърдите си като патрондаш.)

Добре че тичаше по мъх. Разкъравените ходила със сигурност биха ѝ развалили удоволствието от кроса — удоволствие двойно по-голямо заради опасността и чувството за пионерство.

А опасността и чувството за първопроходство се засилваха от ясно доловимата промяна в околната среда. Светлината в каверната намаляваше — Теа трудно различаваше светулките през надвисналата растителност, но светлината им изглеждаше някак по-червеникава, а на моменти дори угасваше под диктата на някакво незнайно местно затъмнение.

Температурите също като че ли вървяха надолу. Макар че това усещане може да беше фалшиво, породено от нейното символично облекло. Кислородното съдържание също се променяше — или пък задухът ѝ се дължеше на умората, дехидратацията и отслабения мускулен тонус?

Така или иначе, макар да не си падаше особено по околната среда тук, Теа искрено се надяваше, предвид непривлекателните други варианти, че вътрешността на Киану ще се задържи все така дружелюбна към своите гости.

Излезе от Кошера и спря за кратко в лагера, колкото да се ориентира. Нямаше възвишение, което да ѝ предложи по-добър изглед, затова тя реши да се гмурне в джунглата по същата пътечка, по която с Тадж се бяха върнали от храма.

Затича се отново. Усещаше лек гъдел по кожата си, мимолетен допир... Насекоми? Или късчета растителност, повени от засилващия се вятър? Нямаше нито времето, нито желанието да спира и да провежда биологично проучване, а да гадае за произхода на гъделичкането нямаше смисъл. Освен цайса единственото ѝ друго оборудване от технологично естество беше ръчният ѝ часовник, който показваше, че е тръгнала от мембраната преди двайсет минути.

Ето го! Право напред се виждаше каменният връх на храма, на миля или малко повече от...

... а ето го и Зак Стюарт, на няма и двайсетина метра пред нея, на една полянка с Лукас и Наталия.

— Зак! — Не можа да повярва колко слаб излезе гласът ѝ, колко уморена се чувстваше! Спря задъхана. Гледаше безпомощно как другите трима реагират на появата ѝ — с объркване.

— Какво има? Защо си гола — възкликна Зак.

— Това ли се сети да ме попиташ? „Защо си гола?“

Откакто се бяха сблизили, Зак неведнъж ѝ беше показвал, че е в състояние да намери по нещо смешно във всяка ситуация, дори най-мрачната.

Досега.

— Не това попитах, по дяволите! — повиши глас той. — Защо си тук? И какво става, мамка му?

Теа му каза за странното явление.

— И ние усетихме нещо. — Наталия и Лукас също се бяха приближили. И тримата изглеждаха умърлушени, объркани... Искаше ѝ се да попита за ревенантите, но имаше по-важни неща, които да обсъдят.

След като им разказа за положението от другата страна на мембраната — и за липсата на връзка както с „Венчър“, така и с „Брахма“, — ѝ се прииска да не им беше казвала нищо. Зак прие стоически новината, че пътят им към дома е отрязан, така както приемаше повечето лоши новини. Но пък той имаше богат опит.

Наталия обаче седна на земята и сгърби рамене, сякаш казваше: „Направо ме убийте още сега“. Беше напълно изтощена, и емоционално, и физически.

При Лукас реакцията беше различна — бразилецът се мятеше между открита истерия и отказ да приеме очевидното.

— Как така да ги няма? Ами Денис? Опитайте ли се да се свържете с него? Къде е Тадж? — Изглеждаше неспособен да проумее положението.

Беше разбираемо, но не правеше чест — ако питаха Теа — на „Най-великия астронавт“. Нито на който и да било астронавт.

Но после Зак ѝ каза какво се случило с Меган и Камила, как Пазачите дошли, увидели се около тях и ги отнесли нанякъде. И тогава на Теа ѝ се прииска да се свие до Наталия на земята и да остане там, докато татко не прогони караконджула. Или да се развика като Лукас.

Зак разбра реакцията ѝ. Прегърна я с една ръка да ѝ предложи — а навярно и сам да получи — утеха от физическия контакт.

А после спокойно и рационално направи напречен разрез на ситуацията и възможностите им за избор.

— Нека приемем най-лошото. Че и двата кораба ги няма. Какво бихте направили? Наталия?

Тя само поклати глава.

— Лукас?

Лукас явно още се бореше с очевидното.

— Сигурни ли сме, че ги няма?

Зак се обърна към Теа. Стойката, жестовете, погледът му я умоляваха да каже нещо, да предложи някаква идея.

— Мисля, че всички трябва да се върнем при мембраната.

И той се усмихна, наистина се усмихна. Но пък обичаше споровете.

— Това изглежда логично. Но ако и двата спускаеми апарата ги няма, какъв е смисълът?

— Рано или късно някой от Земята ще дойде да ни прибере. — Теа се обърна към Наталия и Лукас. — Има друг „Брахма“, който могат да подготвят, нали?

Наталия кимна. Лукас реагира с известно закъснение, и то доста колебливо.

— Стига, Теа, това са врели-некипели — каза Зак. — НАСА не може да подготви друг кораб „Дестини-Венчър“ за по-малко от половин година. А за втори „Брахма“ ще има да чакаме цяла.

Но Теа също обичаше споровете. Още откакто бяха навлезли във вътрешността на Киану езикът я сърбеше да поспори със Зак и тази тема беше не по-лоша от всяка друга.

— НАСА би могла да ускори подготовката на „Дестини-8“ и да я сведе до сто дни, скъпи.

— И тогава ще сме, какво, мъртви само от деветдесет и пет дни, вместо от сто и осемдесет?

— Бихме могли да се изхранваме от околната среда тук. Има въздух, има вода.

— Затова ни отпуснах петте дни. Първо, още не сме открили храна; второ, колко време околната среда ще остане „дружелюбна“ към нас?

— Не бъди такъв песимист.

Теа видя изражението му — първичния трус, който предвещаваше истинското земетресение. Но той се овладя и дори се усмихна, макар че усилието сигурно бе убийствено, поне според нея.

— Права си. Нека мислим позитивно.

Обърна се към Наталия и Лукас.

— Вие двамата, вървете с Теа. Вземете си костюмите и останете с Тадж при мембраната и модула.

— А ти какво ще правиш? — попита Теа.

— Аз тръгвам след Меган и Камила.

Това било значи. Теа го познаваше достатъчно добре и знаеше, че едва ли ще промени решението си.

— Значи вярваш, че онова наистина е било Меган?

— Така излиза.

Теа не знаеше дали да го удари, или да го целуне. Впечатлена беше от издръжливостта на любовта... и му беше страшно ядосана, ама страшно.

— Няма да имаш никаква връзка с нас, нямаш оръжие. Дори да я... освободиш? Това ли е планът? Дори да я освободиш и да стигнете до мембраната, ние може да не сме вече там!

Но веднага усети, че той мисли с една стъпка пред нея.

— Ако онова, което казваш, е вярно, значи няколко часа или дни няма да променят нещата.

— Тръгваш съвсем сам, без подкрепление.

— Дотук подкреплението не наклони везните в моя полза.

Тя го хвана за раменете и каза тихо, но твърдо:

— Слушай, Закари. Една от причините да се влюбя в теб беше, че... Лукас може да се кичи с разни титли, но за мен *ти* си най-

великият астронавт. Поемаш рискове, но такива, които смяташ за премерени и оправдани. Знаеш къде минава границата и никога не я прекрчаваш. Но това сега, този каприз... това е лудост. Ако не дойдеш с нас, ще умреш.

Той захлупи ръцете ѝ със своите, стисна ги. Гласът му се смекчи и прозвуча някак нежно и отнесено:

— Може да съм изглеждал пресметлив и предпазлив, но истината е, че винаги съм следвал инстинктите си. Сега всички те ми казват да тръгна след Меган. Ако тя е жива, и аз ще живея. Ако тя умре...

— Гониш една фантазия!

Ето, каза го най-последно. Призна на глас, че всъщност не вярва ревенантът да е истинската Меган Стюарт.

— Теа...

— Зак! Проста аритметика! Извънземни. Голям умен кораб. Умение да се създават двойници на живи неща. Тегли чертата и виж какво излиза! Получаваш познато лице, с което да си говориш! Ето това са ревенантите. Съжалявам, Лукас. Имам предвид, че ако отида в Бразилия, ще науча португалски. Ще облека нещо по местната мода, ще се опитам да завържа контакти... Същото е, само че те го правят чрез ревенантите.

За миг Зак ѝ се стори уплашен. Искрено уплашен. За пръв път го виждаше такъв.

— Тя знае неща, които не би трябвало да знае.

— Тя не е Меган — твърдо каза Теа. Чувстваше, че е на крачка да го издърпа от ръба. — Но аз съм си аз, и ти го знаеш. Обичам те. Ела с мен... ела където ти е мястото...

— В момента мястото ми е тук.

Теа Новински беше сантиментална. Заради тази си сантименталност беше страдала неведнъж при други свои връзки. Сигурно и сега щеше да пострада. Но не още. Все още не.

— Този път грешиш, Зак. Дълбоко грешиш. Ако останеш тук или тръгнеш да спасяваш... нещо, което прилича на Меган, повече никога няма да видиш Земята. *Никога няма да видиш дъщеря си!* Мислил ли си за това?

— Всъщност само за това мисля.

— Добре тогава, аз какво да ѝ кажа? „Съжалявам, малката, но баща ти реши да не се върне при теб, защото предпочете да хукне след...“

— Престани. — Беше станал студен като лед, друго негово състояние, което Теа познаваше. Състояние, което означаваше край на обясненията. Оттук насетне щеше да има само заповеди. — Тръгвайте. И тримата.

Какво пък. Реалистично погледнато, помисли си Теа, всички те — самата тя, Лукас и Наталия; Зак, Меган и другите — вече така или иначе бяха обречени.

А щом си обречен, защо да не последваш порива на сърцето си? За последно?

— Добре, Зак, печелиш. Желая ти успех. — И го целуна. Знаеше, че това ще е последната им целувка. — Поне вземи вълшебното радио на Тадж.

Има някакъв шантав — какво ти, направо ужасяващ — слух в нета, че проблясъкът на Киану е бил причинен от ЯДРЕНА БОМБА. Да не би американците да са изстреляли нещо? Да не би да е започнала междузвездна война? Да не би някой да е ПОЛУДЯЛ?

Поствано на neomission.com от Jermaine

САЩ не разполагат с ядрено устройство, което да удари Киану, така че споко. А и какъв би бил смисълът?

Поствано на същия сайт,

минута по-късно, от Bellanka Fan

— Вземете всичко, което знаете за управлението на космически експедиции, и го шартирайте — каза Харли Дрейк на Шейн Уелдън и Джош Кенеди в присъствието на Саша Блейн и Уейд Уилямс. — За мен водка с тоник.

Последното беше адресирано към една отегчена млада жена с престилка и тефтерче за поръчки. По телевизора над бара зад нея, без звук, вървеше интервю с будистки монах на тема „извънземни прераждания“.

— Другите ще искате ли нещо?

Харли най-после се беше измъкнал от трите стаи, в които беше живял през последните няколко дни — съветническата, стаята в бункера и контролната зала. Нито една от тях не беше подходяща за настоящата му презентация.

Бар „Нов страж“ се намираше извън комплекса на космическия център, от другата страна на шосето. Старият „Страж“ — паянтова барака наред мърляв паркинг, който имаше повече дупки, отколкото кратери се падаха на същата площ от лунната повърхност — беше любимо място на служителите и астронавтите от центъра в продължение на десетилетия, но преди няколко години го бяха съборили.

„Нов страж“ беше лъскав и елегантен, по стените му висяха снимки на астронавти с автографи, имаше и сувенири, свързани с НАСА, в стъклени витринки.

Доколкото Харли знаеше, нито един астронавт не беше стъпвал в новия бар. Именно по тази причина го беше избрал за място на срещата — беше малко вероятно да налетят на познати и колеги от службата.

Космически център „Джонсън“ беше налазен от репортери. Дошли бяха и десетки служители на центъра, в извънработно време, водени от любопитство и самочувствие, оказали се по-силни от стриктните правила за поверителност. Ако служител от охраната или администрацията на КЦ „Джонсън“ разбереше, че Уелдън, Дрейк, Бинъм и другите са се събрали в някоя от конферентните зали на центъра, новината моментално щеше да плъзне из нета.

— Освен това — беше добавил Уелдън — имам нужда да изляза от комплекса.

Ето как се озоваха тук. Харли зададе тона на срещата, като си поръча алкохолно питие по обед, и то ако понятието „обед“ се разтегли така, че да включва и последните два часа от предобеда. Съвсем в стила на шейсетте години, на ерата „Аполо“. Уелдън, след кратко колебание, си поръча бира, същото направи и Саша Блейн. (Колкото повече научаваше Харли за това момиче, толкова повече започваше да го харесва.) Уилямс, въздържател от години, си поръча газирана вода, а Кенеди не пожела нищо.

— Е — каза Харли, когато сервитьорката се върна зад бара. — Какво мислите за предложението?

Кенеди се изкиска нервно.

— Кое предложение? Онова да приземим принудително „Дестини“ на Киану?

— Не е точно принудително кацане — каза Уилямс, твърде високо и твърде непредпазливо. Харли го стрелна предупредително с поглед и възрастният писател продължи по-тихо: — Затова Харли ви каза да забравите каквото знаете за управлението на космически полети. Скоростта на приближаване ще е толкова малка, че кацането ще прилича повече на скачване между „Дестини“ и...

— ... и друг космически кораб, който е милион пъти по-голям и по-тежък — довърши вместо него Шейн Уелдън и отпи глътка бира.

Обърна се към Блейн. — Това, разбира се, е приблизителна оценка. Ти ще ни кажеш какви са реалните числа.

Блейн беше взела плочата си.

— Сигурна съм, че числата ще потвърдят изпълнимостта на плана, но щом искаш, ще ти ги дам с десетичните запетайки.

— Може ли малко по-сериозно, моля. — Кенеди не криеше нетърпението си. Вече си беше погледнал няколко пъти часовника.

— Бързаш ли за някъде, Джош? — попита го Харли. — Имаш нещо по-интересно в графика си за днес? Футболен мач на училищния отбор? — Вече беше сложил Кенеди в графата на аскетичните млади мъже, които работят здраво, не пият, лягат си рано и избягват компанията на съмнителни хора. Последното поколение контролори в управлението на полетите беше съставено предимно от такива като него. Може би самата работа го изискваше — не може хем да си пияч и женкар, хем да управляваш космически полети с нужната за това сериозност.

Или така поне гласеше теорията. Харли беше съгласен, че хората, които предпочитат да играят по правилата, стават по-добри контролори... поне докато работата им се ограничава до... до следване на протокола на полета.

Но в ситуация като настоящата, която не фигурираше в съдържанието на нито един наръчник за управление на космически експедиции, НАСА се нуждаеше от авантюрист. От смелчага. От някой като Шейн Уелдън.

А не от сериозен млад мъж, който мисли за футболния мач на малкия си син.

— Откога личният ми живот ти влиза в работата?

— Не ми влиза — каза Харли. — Освен ако не пречи на теб да си гледаш своята работа.

Кенеди беше достатъчно умен да прецени настроението на присъстващите и да приеме, че то не е в негова полза.

— Извинявай. Хайде да обсъдим предложението.

— Идеята — каза Харли — е да изпратим на „Дестини“ команда за тласък, който да го спусне към повърхността на Киану при възможно най-полегата траектория...

— И един вид да се плъзне по повърхността? — Тонът на Кенеди беше неутрален, но си личеше, че е ужасен до дъното на душата си.

— Повърхността е заснежена — каза Уелдън. Кенеди го стрелна с поглед, който казваше: „Предател“. — Скоростта при кацането би могла да се снижи до три метра в секунда.

— Което е?... — подкани ги Харли, понеже не искаше да рискува дори с проста аритметика сега, когато вече беше качил на борда си една водка с тоник.

— Шейсет до осемдесет километра в час — каза Блейн и се изчерви. Задето смяташе толкова бързо под стрес? Или заради бирата? Или заради нещо друго?

Числото прозвуча добре на Харли, докато Кенеди не каза:

— При такава скорост от моя хюндай ще останат само смачкани ламарини.

Уилямс се наежи, готов за битка.

— Твоят хюндай не е направен да го изстрелват в космоса, нито да издържи на температури от хиляда градуса при обратното навлизане в земната атмосфера.

— И двамата много добре знаем, че това са различни видове издръжливост, нали? Вибрационното поглъщане и термалната защита са едно, издръжливостта на удар е друго. Тоест плочите по обшивката на космическа совалка могат да издържат температура от три хиляди градуса, но ще се спукат, ако пуснеш монета върху тях.

Уелдън се намеси:

— Джош, наясно сме, че корабът ще претърпи някакви щети, ще загуби антена или нещо друго...

Кенеди беше опрял длани в плота на малката маса.

— Аз по-скоро бих се тревожил за слънчевите панели, макар че, да, „Дестини“ сигурно би могъл да издържи няколко дни без единия. Как обаче си представяте маневрирането, тласъците и обратното навлизане в земната атмосфера без данни от Хюстън?

— Точно тук ще блеснете вие, техничарчетата в контролната зала — каза Харли. — Просто ще изчислите предварително всички тласъци и срокове и ще ги качите в компютрите на „Дестини“ преди корабът да заходи за кацане.

Кенеди кимаше, но по-скоро от нетърпение, отколкото в знак на съгласие.

— Да, да, това е ясно. Значи се плъосваме на повърхността като палачинка и успяваме някак да не пробием дупка в корпуса и да не

остържем двата панела и всичките антени. — Сега вече вдигна поглед. — Имаме четирима, не, петима души с костюми. Как, за бога, ще се качат те на борда на „Дестини“?

Харли не се беше замислял сериозно по този въпрос. Понеже не беше предвиден за извънкорабна дейност, „Дестини“, за разлика от спускаемия апарат „Венчър“, нямаше въздушен шлюз. Което означаваше, че няма и лесни за отваряне люкове. В кораба можеше да се влезе през носа, където се намираше механизмът за скачване с „Венчър“. Имаше го и страничния люк, откъдето четиримата астронавти бяха влезли в кораба на площадката за изстрелване и откъдето щяха да излязат, евентуално, след като корабът се върнеше на Земята.

Капсулата можеше да бъде разхерметизирана при спешен случай; електрониката ѝ имаше допълнителни защиты за работа във вакуум. Но кой люк да отворят и как... тези процедури не заемаха централно място в астронавтските наръчници, а оцелелите членове на екипажа щяха да са изтощени и напълно зависими от указанията, които можеше да им даде Хюстън.

— Ето още нещо, върху което да поработите вие — каза Харли. Водката беше затоплила приятно цялото му тяло. — Откъде е по-добре да влязат — през скачващия механизъм или през страничния люк?

Кенеди беше извадил плочата си и вкарваше бележки, които екипът му да използва, когато всички се съберат отново в контролната зала. Харли си помисли, че нищо не прави един инженер по-щастлив от разрешаването на труден инженерен проблем.

— Има и други предизвикателства — каза Уелдън, навярно за да спечели време на Кенеди, както и да върне Харли и неговите хора към собственото им поле на компетентност. — Възможно е на Киану да ни чакат петима или шестима, а не четирима. Как ще ги защитим от ускорението при обратното навлизане в атмосферата? Водата, храната и кислородът би трябвало да стигнат, макар че за кислорода не съм докрай сигурен. А пробите, които са събрали? Стига да не са захвърлили всичко, разбира се. Как ще ги опазим от контаминация, докато ги вадим от океана? И в тази връзка, как изобщо ще измъкнем петима изтощени астронавти от търбуха на „Дестини“, докато той се носи по вълните на Тихия океан?

Харли не харесваше много неща в дизайна на „Дестини“ и през последните години беше водил война срещу всеки дефект. Ала най-омразно му беше приводняването, реликва от дните на „Аполо“. С известни изменения в дизайна „Дестини“ би могъл да кацне в някоя от военновъздушните бази като „Едуардс“, но това би изисквало намаляване на общото тегло и други компромиси. Идеята беше отряла още в зародиш и сега капсулата щеше — по план — да цопне в крайбрежните води на Калифорния, откъдето да бъде прибрана с помощта на товарен кораб, нает от НАСА.

— Ако може аз да кажа? — вдигна ръка Уилямс, макар отлично да знаеше, че никой няма да го спре. — Искам само да отбележа за протокола, че тази бърза реакция ме изпълва с гордост и вълнение. Все едно гледам на живо спасяването на „Аполо-13“. Това е НАСА в най-добрата си форма. — Вдигна газиранията си вода към Уелдън и Кенеди. — Наздраве.

— Преди да сме се закичили с Космическия орден на Конгреса — каза Харли, — какви ще са следващите ни стъпки?

— Трябва да подготвим плана за кацането по най-бързия начин — каза Кенеди. — Свържем ли се с екипажа, трябва да сме готови за тласък при първа възможност.

— И да качим нужната информация в компютрите на „Дестини“ — допълни Уелдън.

През следващите няколко минути двамата с Кенеди се замерваха с числа, срокове и термини, после станаха като по команда.

Харли се опита да даде едно рамо на идеята:

— Не е толкова откачено, колкото звучи. Преди десет години, когато обсъждахме евентуални мисии до околосемни обекти, планът беше да стигнем до тях с „Дестини“ и да го приземим на повърхността.

— Да, на повърхността на околосемнен обект с големината на футболен стадион — каза Кенеди. — Или с диаметър един-два километра. Киану е сто пъти по-голям и си има своя собствена гравитация. Не казвам, че е невъзможно. Казвам само, че е различно.

— Каквото ще да е, до два часа ще сме готови — заяви Уелдън. И допи бирата си на екс.

Да излезеш в тексаския следобед беше като да се гмурнеш в гигантска пещ. Облаците, които предвещаваха дъжд, отнемаха от слънчевия пек, но с нищо не облекчаваха угнетяващата плътност на влажния въздух. Макар Саша Блейн да буташе количката му, Харли имаше чувството, че горещината буквално изсмуква жизнената му енергия.

— Невероятно е — каза Блейн.

— Кое? Жегата?

— Не! — каза тя. — Всичко изглежда толкова нормално! На половин милион километра отгук стават невероятни неща, а хора си живеят, сякаш не се случва нищо особено!

Така беше. На стотина метра по-нататък по шосето имаше ресторант на Макдоналдс и пред гишето се редяха обедни опашки от коли. Други автомобили, всичките със затворени прозорци и пуснат климатик, пълзяха по пътя. Харли знаеше, че при задната порта на КЦ „Джонсън“ има десетки протестиращи, но тук хора не се виждаха.

— Завиждаш ли им? — каза Харли. Блейн се изчерви.

— Май да. Последните дни бяха... забавни. И за пореден път ми напомниха, че вече съм на трийсет и две, а още нямам свой живот. Нямам гадже, нямам хобита, дори домашен любимец нямам. По цял ден правя изчисления, преподавам, а от време на време му отпускам юздите и идвам на някое място като това.

Харли спря пред своя додж караван втора ръка, пригоден за лесен достъп и с изцяло ръчно управление.

— Едно предимство на инвалидите като мен — единственото им предимство, предполагам — е, че не трябва да оставят колите си в другия край на паркинга.

Бившият неинвалид Харли Дрейк, гордият бивш собственик на форд мустанг, би добавил: „И понеже няма нужда да се връщаме още час-два в съветническата...“ И вероятно би подкарал мустанга си в компанията на Саша Блейн за един следобед, посветен на спорта.

Уви, сегашният Харли беше Харли с инвалидната количка, Харли с увредения гръбначен стълб, нефункциониращият Харли.

А също и Харли Дрейк, шеф на съветническия екип и отговорник за прилагането на Протокола при среща с извънземни.

Отключи страничната врата, изчака специалната рампа да се разгъне и каза:

— Ще се видим в центъра след час.

— О, значи ще прекараш въпросния час на някое по-интересно място? — попита Блейн и вдигна вежди.

Харли се усмихна сдържано.

— Да. Не се тревожи. Като се върна, ще ти разкажа всичко.

Би ми било неприятно да умра два пъти. Досадно е.
Последните думи на Ричард Файнман,
нобелов лауреат за физика

Рейчъл се събуди в собствената си стая, объркана и не особено отпочинала. Светлината не беше както трябва — вмъкваше се твърде ярка през процепите на щорите. Така, явно беше следобед... беше спала много.

Но и звуците в къщата не бяха както трябва. Жуженето на климатика се чуваше, а не би трябвало. В това беше проблемът — Рейчъл буквално чуваше машината.

Което означаваше, че нещо липсва.

През последните две години беше свикнала да е сама в къщата. В началото баща ѝ полагаше неистови усилия да ѝ прави компания — променил си беше работното време така, че да е с нея следобедите. Или седеше на масата в кухнята, докато Рейчъл се преструваше, че си пише домашните, или висеше с плочата си край футболното игрище — последното свърши, когато Рейчъл му призна, че мрази футбола и повече няма да ходи на тренировки... и че има лични планове за времето между три и шест следобед.

Но винаги, когато си беше вкъщи, Зак пускаше музика... кънтри, класика, ужасното диско от началото на деветдесетте... готов беше да пусне всичко, стига в къщата да не е тихо.

Сякаш не можеше да търпи тишината. Преди време, когато двамата още си говореха нормално, вместо само да се карат, Рейчъл все се канеше да го попита за музиката... но така и не го направи, защото чувстваше, че и сама се досеща за отговора.

А сега... щеше ли да го попита някога?

Баща ѝ беше... някъде на Киану, без връзка с контролната зала, а според онова, което беше чула в космическия център, отдавна беше останал без кислород, без храна и вода... Затова пък незнайно как беше открил покойната ѝ майка.

По-добре да беше взела успокоителното, което ѝ бе предложила Джилиан Дуайт. Ако навън не беше толкова горещо, щеше да се

измъкне на верандата и да палне един джойнт.

Пътуването им към къщи се оказа много неприятно. Ейми не млъкваше, говореше ли, говореше за адски странните неща, които била видяла, и как нямала търпение да разкаже на всички, че с Рейчъл едва не ги арестувало ФБР-то. Фактът, че Рейчъл беше разговаряла със същество, което се представяше за покойната ѝ и впоследствие възкресена майка... е, това явно не беше достатъчно интересно по скалата на Ейми.

Рейчъл си отдъхна, като ѝ видя гърба.

Когато се прибра, мина покрай телескопа, с който Зак за пръв път ѝ беше показал Киану. През последните няколко месеца, разбира се, Киану се виждаше и без телескоп.

Зачуди се бе какво ли би видяла, ако погледне през телескопа сега. От дванайсет часа не беше влизала в Мрежата.

Преди да провери личната си страница, хвърли поглед на новините онлайн.

Всички бяха за Киану. „Няма връзка с астронавтите“... „Космически екипажи в опасност“... „НАСА крие планета на зомбита“...

Някои съвпадаха с онова, което Рейчъл беше видяла и чула в космическия център, други бяха пълни измишльотини.

Това за „планетата на зомбита“ беше гадно. Кианската Меган не беше зомби. Тя знаеше неща, които би могла да знае само истинската майка на Рейчъл!

Отвори страницата си и видя, че броячът е ударил седем хиляди съобщения. Прехвърли набързо първите стотина и прочете седемдесет и повече варианта на „Много съжалявам за баща ти!“. Останалите бяха от сорта: „Какво мислиш, че ще стане сега?“.

Имаше ги, разбира се, и глупавите флиртаджийски съобщения — момчета и мъже от целия свят ѝ предлагаха да я „утешат“. Рейчъл живееше онлайн от шестгодишна и нищо не можеше да я учуди. Но нахалните закачки я подсетиха за Етан Ландолт, който не беше направил дори *опит* да се свърже с нея от изстрелването насам.

Упорито продължи да прехвърля съобщенията. Едно и също, едно и също. „Съболезнования... ти си виновна... прати ми гола снимка“.

Но после очите ѝ се спряха на нещо по-различно. „Това е началото на нова епоха — гласеше съобщението. — И ти си първата, която разбра, че продължаваме да живеем и след смъртта си. Ти си като жените около Иисус при Възкресението“.

Съобщението ѝ изкара акъла, защото и сама беше стигнала до подобен извод... а в същото време се чувстваше адски глупаво, че изобщо е допуснала такава мисъл да се задържи в главата ѝ за повече от секунда. Тя беше най-обикновено четиринайсетгодишно момиче от Тексас, чийто баща работи като астронавт. Имаше десетки астронавти, така че защо тя да е по-различна от техните деца? Майка ѝ беше умряла, но в Щатите сигурно имаше стотици хиляди момичета в същото положение.

Дръпна ръце от плочата. Изведнъж тя ѝ се стори чужда и непозната като всички онези неща на Киану. Идеше ѝ да я изхвърли...

На вратата се почука. Беше Джилиан.

— Гладна ли си?

Служителката на НАСА беше направила сандвичи с пуешко и салата. Накара Рейчъл да изпие две чаши вода.

— Това сигурно ти е първата домашно приготвена храна за последните няколко дни.

Рейчъл се съгласи неохотно.

— Как се чувстваш?

— А ти как мислиш? — Рейчъл се усети навреме и промени интонацията така, че репликата да прозвучи жално, а не като заяждане.

— Не знам. За себе си мога да кажа, че съм изумена и уплашена, а аз все пак съм външен наблюдател.

— Ти работиш с татко.

— Да. Но имах предвид по-скоро... — „Майка ти“. Явно не знаеше как да го изрече.

— Да. И аз. — И най-неочаквано, просто така, Рейчъл се разплака, сви се на топка, хълцаше и ревеше като бебе.

Джилиан скочи от стола си, заобиколи масата и се опита да я утеши, което само влоши нещата. Скоро и двете хълцаха. Накрая Рейчъл успя да каже:

— Не знам какво да правя!

— И аз, миличка — каза Джилиан. — Мисля, че никой не знае. Виж, ти изживя поредица от силни емоционални трусове. Не си спала като хората. Няма ли да премислиш за успокоителното?

— Не — каза Рейчъл. Стана, намери кутия хартиени кърпички, изтри си очите и си издуха носа. Мислеше си за онова съобщение, за жените около Исус. Не че често се сецаше за Исус Христос, но идеята ѝ се струваше интригуваща. — Не искам да проспя всичко. Ако се свържат пак с татко...

— Искаш да си там, разбирам. — Джилиан се огледа. — Добре. Ами да се връщаме в центъра тогава.

— Да. Но първо трябва да се отбием на едно място.

— Аз съм ти личният шофьор. Където кажеш, там ще те закарам.

По повод някои запитвания — не, НАСА не е „минала в нелегалност“, без значение какво чувате или си мислите, че чувате. В Контролния център за управление на полетите има представители на Белия дом и Националната агенция за сигурност още от първия ден. Което не означава, че всичко върви по мед и масло.

Поствано на neomission.com от JSC GUY

Бяха почти на дъното на шахтата Везувий, когато Теа Новински усети труса. Нямаше съмнение — дори през плътната материя на костюма тя определено усети как нещо я разтърсва здраво, почти все едно слиза по стълби, стъпва накриво и пропуска две стъпала.

Но пък трая само секунда. Трусът, кратък пристъп на световъртеж, после всичко се успокои.

Тадж вървеше след нея. Зад него беше модулет Бъз с Наталия и Лукас в кабинката.

— Ох, само не ми казвай, че има и друга бомба...

— Това май беше различно — каза Тадж и посочи към краката си, после към ярката светлина пред тях. — Дойде по-скоро отдолу, отколкото отвън.

След като се увери, че пътниците в модула са добре, Теа продължи напред.

Беше довела Лукас и Наталия при мембраната. При лагера спряха колкото да си вземат костюмите.

Отне ѝ двойно повече време от нормалното да облече и провери костюма си. Вярно, че изтощението си казваше думата. Но имаше и друго — нежеланието ѝ да продължи напред. Да излезе на повърхността на Киану означаваше да направи още една крачка към потвърдението на лошите новини за съдбата на силно намаления им откъм численост екип. Имаше ли шанс да се свържат със Земята, имаха ли някаква надежда за спасение? (И в тази връзка, щеше ли Тадж някога да ѝ прости, че е оставила на Зак безценния му „Цайс“, който съвместяваше функциите на радиостанция и камера?)

Или щяха да умрат на Киану? Трябваше да признае, че за момента шансовете им никак не изглеждат добри.

Поне костюмите на Лукас и Наталия не бяха пострадали. Дори да имаха инструментите за притягане на клапи и запечатване на течове, никой от тях не беше в състояние да извърши подобна поправка в критична ситуация. Бяха твърде изтощени, твърде отчаяни. Тадж дори я беше попитал:

— Какъв е резервният ни план?

— Тоест, ако излезем навън и открием, че не е останало нищо и че не можем да се свържем със Земята? Виждам само две възможности — или сядаме и чакаме смъртта, или се връщаме през мембраната.

Уви, вариантът с връщането през мембраната също не изглеждаше привлекателен. Вятърът се засилваше, светулките сияеха все по-слабо... а растителността преминаваше през поредната си трансформация: от джунгла се превръщаше в нещо, което Теа би могла да опише само като „кристален град“. Растенията се разпадаха и на тяхно място израстваха някакви ъгловати структури.

Добре, че бяха облекли костюмите. Кислородните им бутилки бяха презаредени и щяха да им стигнат за още няколко часа. Теа не беше сигурна, че атмосферата във вътрешността на Киану ще остане годна за дишане.

Тадж сигурно си мислеше за същото, защото каза:

— Мисля, че вече не сме добре дошли тук.

В същия миг усетиха втори трус. Този беше още по-краткотраен и не толкова силен, макар че модульт се разклати видимо.

— Всичко наред ли е? — попита Теа.

— Да — отговори ѝ Лукас.

— Добре тогава. На конете!

Затича се, което не беше много умно предвид високия център на тежестта и несигурния терен под краката ѝ. Но Теа пое риска, защото усещаше, че ако не се измъкне скоро от тъмния проход, може просто да... да седне и да зачака смъртта.

Стъпка, плъзгане, стъпка, плъзгане. И пак. Тадж правеше същото. Дватамата се придвижваха пешком пред модула.

Най-накрая излязоха в шахтата и...

— Почти навсякъде има гола скала — каза Тадж.

— Снегът и ледът са се разтопили и са се изпарили — каза Теа и включи радиото си.

— „Венчър“, от Теа. „Венчър“, за Ивон.

Продължи напред и повтори няколко пъти повикването; чакаше отговор, който така и не дойде.

В слушалките си чуваше Тадж, който викаше по подобен начин „Брахма“ — със същия резултат.

Когато стигнаха центъра на шахтата, Теа реши да опита директна връзка с Хюстън. Ако „Венчър“ го нямаше, единствената ѝ надежда за връзка беше през „Дестини“. Къде всъщност беше корабът майка?

— Хюстън, тук Теа. Намирам се в шахтата Везувий с Тадж, Лукас и Наталия. Чувате ли ме?

Нищо.

— Тадж?

— Нищо — отговори той.

Очевидно беше, че трябва да излязат от шахтата. Биха могли да се изкатерят по скалните стени — сега, когато снега го нямаше, се виждаха достатъчно неравности, които да улеснят подобно начинание.

Но Зак беше споменал за някаква рампа... да, ето я там, на отсрещната стена. Разстоянието беше няколкостотин метра.

Теа поведе екипа си натам.

След десетина минути спря задъхана в основата на рампата. Имаше доста скални отломки. Човек би могъл да се изкатери по камънака, но за модула трябваше да разчистят пътека.

— Лукас, Наталия, изчакайте тук. Не искам да разхерметизирате кабината, докато не се наложи. С Тадж ще се изкатерим до ръба. После ще се върнем и ще разчистим камъните. — Тонът ѝ се промени. — Индийците имат ли някаква традиция за последното желание? Сещаш се, когато някой е осъден на смърт или нещо такова?

— Не повече, отколкото в другите култури. Защо? Не вярваш, че ще оцелеем?

— Не точно. Просто ми е любопитно, и ако имам право на един въпрос... как така вие се оказахте толкова подготвени?

— В какъв смисъл?

— Да изброявам ли? Междинният сателит. Терахерцовото радио. Научното оборудване.

— Теа, „Венчър“ спокойно е можел да се оборудва с всички тези неща. Даже мисля, че част от идеите нашите момчета са ги заели от НАСА.

— О, стига глупости, Тадж. В комплекта ви за Първи контакт липсва само плакат с надпис „Добре дошли на Земята“.

Тадж се поколеба. После каза:

— Преди година една обсерватория в Крим наблюдавала Киану на високи радиочестоти. Засекли аномалия — не просто необичайна активност, а пулсации и модели, които по тяхна преценка не били от естествен произход.

— Трябвало е и ние да погледнем към Киану по този начин.

— Може би просто не сте уцелили момента и сте ги пропуснали. Във всеки случай нас ни предупредиха, че има голяма вероятност да осъществим контакт. — Изчакаха, докато модулът вземе последния завой. — Е, това ли искаше да знаеш? Че сме били подготвени?

— Да — каза тя. А после добави: — Сега вече мога да умра спокойно.

Бяха преполовили пътя по рампата, оставаха им по-малко от двеста метра до върха, когато Теа чу в слушалките си вълшебен звук:

— ... на дециметрови вълни, проверка. До екипажа на „Венчър“, от Хюстън. Теа, тук Джасмин.

— Да! — извика Теа. Буквално извика. Следващите няколко минути се превърнаха в какофония от застъпващи се реплики и прекъснати изречения, всичко това усложнено от осемсекундното забавяне на сигнала. Но в крайна сметка Теа успя да обясни, че четирима от тях още са живи и на повърхността, че Зак също е жив, но е останал в подземията и нямат връзка с него.

На свой ред Теа разбра, че „Дестини“ не е пострадал от взрива, че се намира в орбита около Киану и че умните глави от контрол на полетите обмислят план да го приземят на повърхността.

— В случай че „Венчър“ и „Брахма“ са излезли напълно от строя — уточни Джасмин Трию.

— Разбрано — каза Теа. — Можете ли да включите и Тадж във връзката?

— Вече го правим — каза Трию след осемсекундното забавяне.

— Добре. Тогава да хвърлим едно око на положението.

Теа и Тадж продължиха нагоре: взеха последните петдесетина метра с три летящи скока. Гледката от ръба беше обезсърчаваща.

— О, Тадж, мамка му! Къде са?

Повърхността беше като изметена... вместо ледникова долина пред погледа им се простираше лунен пейзаж.

Теа беше подготвена за лоши новини. Но... и двата кораба да ги няма? И помен нямаше от тях. Сякаш „Венчър“ и „Брахма“ просто бяха излетели без тях.

— Теа, от Хюстън. Не разбрахме последното изречение. — По дяволите, съвсем беше забравила, че в контролната зала чуват всичко, което излиза от устата ѝ. „Браво на теб, Новински“.

— Чувам ви, Хюстън. С Тадж сме горе и наблюдаваме, хм, термални ефекти вследствие на случилото се. — Каква част от истината знаеха обикновените хора на Земята? — Получавате ли образ? — Нямаше представа дали камерата на шлема ѝ работи, и ако работи, дали сигналът ѝ е достатъчно силен да препрати образ до Хюстън през „Дестини“.

— Картината е лоша — каза накрая капкомът. — Виждаме само тъмно небе и малко по-светла повърхност.

Теа предпочете да премълчи. Тадж тръгна покрай ръба на шахтата към района, където бяха кацнали „Венчър“ и „Брахма“. Теа го последва.

Само след двайсетина крачки забелязаха цветно петно недалеч от купчина камъни близо до ръба на Везувий.

Теа даде знак на Тадж да превключи на частния канал за връзка.

— Това там не е ли костюм на „Брахма“? — Беше костюм на „Брахма“... или по-скоро горната му половина.

Теа чу в слушалките си дълга измъчена въздишка.

— Да, това е Денис — каза Тадж. Теа се беше досетила и сама — Денис Черток беше единственият липсващ член на неговия екипаж. — Защо е бил навън?

Теа се наведе, доколкото ѝ го позволяваше костюмът. Тялото не само беше разкъсано от ударната вълна, а многопластовата материя на костюма и шлемът се бяха споили със скалата. Шлемът беше цял, но визьорът беше заскрежен от вътрешната страна и милостиво скриваше лицето на Черток.

— Нямам представа — каза тя. — Знам само, че по вътрешната страна на визьора му, изглежда, има кръв.

Тадж посочи камънаците зад тялото.

— Може би от удара.

Теа се изправи и обърна гръб на мъртвия. С нищо не можеше да му помогне. Основната им цел за момента беше да ограничат броя на трупове.

Имаше и други цветни петна, видя Теа... четири изправени златисти колони на петдесетина метра — е, две бяха изправени, другите две бяха изкривени и съборени.

Краката на „Венчър“. Останалата част от двайсеттонния, висок колкото пететажна сграда и струващ два милиарда долара космически кораб, гордостта и радостта на цяла една нация, просто беше изчезнала, заедно с Ивон Хол... и Патрик Дауни?

— Виж там... — каза Тадж.

Теа погледна наляво, към синьо-белия полумесец на изгряващата Земя, и видя още по-страшна гледка — останките на „Брахма“.

„Венчър“ се беше изпарил при взрива, но раните на „Брахма“ — макар и също толкова фатални — се отличаваха с по-голямо разнообразие. В първите милисекунди на взрива корабът на Коалицията беше загубил две от подпорите си, паднал бе настрани, а после се беше разтопил, когато горивото в резервоарите му се беше възпламенило.

Сега от „Брахма“ беше останал безформен смачкан цилиндър, полегнал на една страна. Но все още приличаше на кораб.

— Дали нивата на радиация са опасни, как мислиш? — попита Тадж.

— Сигурно, но не за това се тревожа в момента. Така де, едва ли ще живеем достатъчно, за да умрем от лъчева болест. Пък и костюмите би трябвало да ни осигурят известна защита.

Идеше ѝ да легне на земята и да се разплаче. Докато съобщаваше лошите новини на Хюстън — Тадж съобщаваше същото на Бангалор, — гласът ѝ пресекваше на ръба на сълзите.

„По-късно ще мога да лежа колкото си искам — мислеше си тя. — Ако Хюстън не успее да извърти малкия си трик с «Дестини».“

— Хюстън, за Теа... Ние, ъ-ъ, потвърждаваме загубата на „Венчър“ и „Брахма“. Получаваме ясна картина. Останете на линия.

Явно се чудеха какво, по дяволите, да й кажат.

— Разбрано, Хюстън... Вижте, с Тадж ще пообиколим южно оттук, в посоката, където Ивон падна вчера. Дайте ни половин час да проучим терена. Може би ще открием подходящо място за кацане.

Благодаря за милите думи. Баща ми е умен и силен и аз знам, че ще оцелее! Обичам ви всички!

Последен пост на Рейчъл Стюарт на плочата ѝ

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — каза Джилиан Дуайт, докато вкарваше колата си през отворените порти на гробищния парк.

— Мога да се справя — отвърна Рейчъл.

— Знам, миличка. Просто... последните два дни бяха... особени.

— Погледна плочата в скута на Рейчъл. — Ще постваш ли нещо?

Рейчъл сви рамене.

— Иначе не бих я взела, нали? — Взела беше и малка градинска лопата. В раницата. Грабнала я бе от задната веранда, където малкото растения на семейство Стюарт беряха душа, точно преди да излязат от къщата.

— Кога започна да се занимаваш с това?

— Винаги съм се занимавала. Тоест, мама постоянно блогираше и ме записваше. Още от раждането ми. Отпреди това всъщност. Направила е документален сериал за бременността си. Сякаш е искала да запечата всеки миг от живота си.

— И от твоя.

— Сигурно. — Погледна през прозореца. Небето се беше смрачило. Изглежда, приближаваше поредната голяма буря. Всъщност сега гробището изглеждаше кажи-речи по същия начин, както в деня, когато погребяха Меган Стюарт. — А най-странното е, че може би ще имам възможност да я попитам лично.

Джилиан не сваляше поглед от лъкатушешката алея пред колата.

— Значи мислиш, че онази жена на Киану наистина е майка ти?

— А ти не мислиш ли така?

— Миличка, аз просто... Виж, моята майка ме учеше, че всички добри хора седят до Исус. Отне ми доста време да... разбираш, да превъзмогна това. — Усмихна се тъжно. — Не че набожността и работата за НАСА са несъвместими. В НАСА има много хора, които са религиозни. Но на мен ми се наложи да избирам. Едното или другото.

— Значи си от онези, които казват, че хората горе са нещо извънземно?

— Не искам да вземам страна. Ако ставаше въпрос за човек, когото съм познавала и обичала, сигурно щях да се чувствам различно. Извинявай, исках да кажа, че... всъщност не знам какво искам да кажа. Мисля, че стигнахме.

Самата Рейчъл също бе изпитвала известни съмнения, че жената, с която бе разговаряла по пряката връзка с Киану, наистина е майка ѝ...

Досега. Точно както го беше казал татко ѝ: „Не знаеш какво имаш, докато не го загубиш“. Личните неща, които знаеше „Меган“, бяха убедили Рейчъл на деветдесет процента, а мекият скептицизъм на Джилиан я тласна да измине и последната стъпка.

Разбира се, оставаше въпросът с тялото на Меган...

Гробът на майка ѝ се намираще на двайсетина метра от алеята, в равен участък с други гробове, повечето скорошни и почти всичките с кръстове и ангели. Рейчъл преметна раницата си на рамо, стисна плочата под мишница и тръгна към гроба. Джилиан остана в колата.

Рейчъл и Зак си бяха създали традиция — идваха на гроба на Меган през ноември, на рождения ѝ ден, и на Деня на майката. Случваше се да дойдат и в друг ден, просто така.

Гробът беше отбелязан с обикновен валчест камък с името на Меган и годините на раждането и смъртта ѝ. Имаше и още нещо, което плашеше Рейчъл до смърт — празния парцел в съседство.

— Този е за мен — беше ѝ обяснил Зак преди две години, когато тя го попита за парцела.

— Това е адски зловещо, тате.

— Спокойно, нямам планове скоро да се възползвам от офертата.

— Но не те ли тормози мисълта, че един ден ще легнеш тук и ще лежиш хиляда години или каквото там?...

Зак рядко носеше слънчеви очила, затова присви очи срещу ярката светлина на летния предобед.

— Много шум за нищо, ако питаш мен.

— Щом не е толкова важно, защо продължаваш да идваш тук?

— Хвана ме. — Затвори очи за миг. После се усмихна, сякаш е решил трудна задача. — Идваме тук, за да мислим за мама.

— Можем да го правим и у дома.

— Не, там твърде много неща ни разсейват. А тук... това тук е нещо като специална зона за медитация, посветена лично на нея. Разбра ли?

Този спомен често я навестяваше. Рейчъл имаше проблем с молитвите — чувстваше се глупаво. Не обичаше да ходи на църква, а след серия разгорещени спорове беше убедила Зак, че повече няма нужда да влиза в часовете по религиозно обучение.

Но медитацията? Съсредоточаването върху добрите мисли? Това, оказа се, й беше по силите.

Не днес, уви. Огледа затревената повърхност на гроба, после коленичи и плъзна ръка по тревата.

Не личеше да е копано или... Но откъде можеше да е сигурна?

Извади лопатата от раницата си и я заби в пръстта. Оказа се лесно — и как иначе. След толкова дъжд пръстта беше мека и влажна.

Очерта квадрат със страна две стъпки, после се зае да среже чима по краищата. Подвря лопатката в единия ъгъл и тъкмо повдигаше чима, когато чу зад себе си мъжки глас:

— Рейчъл Стюарт, какво правиш?

Рейчъл се стресна и се обърна.

Харли Дрейк седеше в електрическата си инвалидна количка на няколко крачки зад нея. Не го беше чула да се приближава.

— Изкара ми акъла. Какво правиш тук?

— Крия се — каза той.

— Сериозно? — Рейчъл поднови заниманията си с чима.

— Сериозно. Просто исках да проверя нещо.

— Какво?

— Ще ми се смееш.

— Едва ли.

Той приближи количката до гроба. Изглеждаше необичайно сериозен.

— Просто исках да съм сигурен, че гробът е недокоснат. Откачено, нали?

Рейчъл вдигна чима и го сложи до гроба. Ръцете й се изкаляха и тя ги избърса в тревата.

— Не си в ред.

— Преди да ми поставяш диагноза, кажи ти какво правиш. Защото май имаш същите притеснения като мен.

— Какви? Че извънземни са откраднали трупа на майка ми, за да ни направят на глупаци? — Наведе се и бързо изкопа малка дупка на мястото на отстранения чим.

— Не бих се изразил точно така, но в общи линии — да. Рейчъл се усмихна. Бедният Харли.

— Не. — Взе плочата си и я сложи в дупката. После я покри с пръст.

Харли я гледаше изумено.

— Ъ-ъ, това е доста скъпа джаджа...

— Баща ми все повтаряше, че ставала само да подпираш вратата с нея.

— Е, сега е кална подпирачка за врата.

Рейчъл върна чима на мястото му, после го отъпка с крака.

— Блоговете и другото — това беше светът на мама. Не моят. Имам нужда от почивка.

— Изключваш се от Мрежата? Това не е най-лошата ти идея напоследък.

И двамата се засмяха. Само след миг смехът им премина в сълзи — дори коравият Харли Дрейк се разплака. Рейчъл знаеше, че сълзите им нямат нищо общо с нейната погребана плоча. Прегърна го.

— Старото й тяло още е в гроба, Харли. Но другата й част, изглежда, е в космоса.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Това прави нещата още по-трудни.

Телефонът му иззвъня.

— Не е за вярване — каза Харли, но все пак го извади и прие обаждането. След малко каза: — Добре. Да, идвам веднага.

— Какво става?

— Баща ти. Другите са на повърхността, но той — не.

— Той няма да си тръгне без мама.

— Така излиза.

— Какво ще стане сега?

— Не знам, но мисля, че трябва да дойдеш с мен.

Тук контролната зала на експедиция „Дестини“. Екипът проследява серия от неочаквани събития, като се започне с аномална загуба на връзка със спускаемия апарат „Венчър“ на повърхността на Киану, настъпила в 103 ч. и 34 мин. корабно време, и свързаното с нея изригване на повърхността на околоземния обект. Ръководителят на мисията Шейн Уелдън излезе със следното изявление: „Смятаме ситуацията за изключително сериозна“. Той добави също, че с космическия кораб „Дестини“ все още има връзка. Ще продължим да ви информираме своевременно за всички настъпили промени.

Скот Шолър,

Връзки с обществеността, НАСА

— На Мауи са получили това преди двацет минути — каза Шейн Уелдън.

На централния екран се виждаше белият полумесец на Киану и рехавият симетричен облак на отломките от взрива.

Следван от Рейчъл, Харли беше отишъл право в контролната зала, без да се отбива в съветническата. Но Саша Блейн го беше изпреварила и чакаше в необичайната блъсканица, образувала се около компютрите на капкома и ръководителя полети. В тази иначе свещена и неприкосновена територия сега се бяха скупчили поне десетина души, включително Бинъм, разбира се, както и Гейбриъл Джоунс. Директорът на центъра все още приличаше на призрак.

— Това в реално време ли е? — попита Бинъм.

— Просто гледай проклетия екран — каза Джоунс. Гласът му прозвуча слабо, а фактът, че дръзва да се сопне на човек от Вашингтон, беше поредното доказателство, че е на ръба.

Макар да знаеше, че гледа запис, Харли затаи дъх при вида на следващото, което се случи.

Отвъд яркия полумесец на Киану блесна светлина — експлозия или изригване от обратната, невидима за земните телескопи страна.

Но вместо да разпръсне облак от отломки, тази „експлозия“ изхвърли някакъв малък обект, който изхвърча от Киану.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна някой.

На Харли му идеше да попита същото.

— Гледайте. Просто гледайте — каза Уелдън.

Последва още една експлозия, само че този път изригването дойде откъм южния полюс на Киану. Но резултатът беше същият — ярък обект, който се отдели от Киану по подобие на предишния.

Само след няколко секунди двата обекта се отдалечиха значително от Киану. Телескопът в Мауи проследи полета им; Киану изчезна от екрана, виждаха се само двете бели петна.

Присъстващите заговориха едновременно, всички задаваха логичните въпроси: „Колко са големи? С каква скорост се движат?“

И новият любим въпрос на Харли:

— Къде отиват?

— Моля ви се! — повиши глас Уелдън. — И ние знаем колкото и вие.

В настъпилата тишина Харли попита:

— Имаме ли по-добър образ?

Уелдън кимна, после даде знак на един от операторите. Мъжът подаде команда и един от обектите запълни екрана.

— Пак прилича на петно — обади се Бинъм.

— Точно така — каза Уелдън. — И други телескопи го следят, не само от обсерваторията в Мауи, но още никой не е различил детайли, ръбове, ъгли, конфигурация. За момента можем да кажем единствено, че това е петно, което се движи с трийсет и две хиляди километра в час.

— Две петна — каза Джоунс.

— За обикновено изстрелване ли става въпрос? Като куршуми? — обади се Саша Блейн. — Или ускоряват движението си?

— Досега не сме засекли никакво маневриране — каза Уелдън. — Прилича на изстрелване.

— Какви може да са тези неща? — попита Бинъм.

Изглеждаше искрено озадачен — и нищо чудно, помисли си Харли и каза:

— Сецам се само за две неща. Плътна маса, като лед или скала. Или апарат. Космически кораб или ракета.

— Ако е ракета, може ли да е контраатака? — попита Бинъм.

— Вероятно.

Дори парче скала можеше да бъде унищожително оръжие. Харли още помнеше един роман на Робърт Хайнлайн, който беше чел като дете и в който се разказваше как Луната обявила война на Земята... и я спечелила, като я обстрелвала... с камъни.

— Първични орбитални данни — обяви Уелдън. — От Министерство на отбраната. — Нагласи очилата си и се наведе към екрана. Джасмин Трию, Гейбриъл Джоунс и още неколцина се опитваха да надникнат над раменете му.

— Апогей при четиристотин и осемдесет хиляди... разстоянието до Киану. Перигей — трийсет и шест хиляди. Тъгълът на падане още не е ясен.

— Нямаме ли разни неща на трийсет и шест хиляди километра? — попита Бинъм.

— Повечето комуникационни сателити на света са там — каза Харли. — Както и няколко разузнавателни сателита.

— Ами ако атакуват тях?

— Ще изгубим маса възможности — отвърна Харли. — Някой може ли да каже колко са големи тези неща?

— И дали са еднакви като размер.

Един от контрольорите се избута назад със стола си и свали слушалките.

— Според Мауи и двете са приблизително сферични по форма, с диаметър от порядъка на сто метра.

Харли се обърна към Саша.

— Значи, ако парче скала с диаметър сто метра се движи с орбитална скорост, какви поражения ще нанесе, ако удари Земята?

— Не е нужно да го изчислявам — каза тя. — Представи си го като метеорит. Голям метеорит, който може да нанесе огромни щети, ако удари град, и също толкова големи, макар и от различно естество, ако падне в океана.

Травис Бюел се изправи.

— Шейн, Бангалор са на линия. Казват, че е важно.

— Какво чакаш? — изръмжа Джоунс. — Включи ги, мамка му!

Главният екран се раздели на две и лявата половина показа Викрам Наяр, ръководителя полети на „Брахма“. Изглеждаше с

двайсет години по-стар от истинската си възраст.

— Получавам данни от Мауи — извика друг контрольор. — Имаме маневри!

Излишно беше да го съобщава — и двете петна бяха изчезнали от екрана. Проблемът едва ли беше в проследяващия хардуер на телескопите.

В другата половина на екрана Наяр беше свел поглед към някакъв лист, който някой току-що му беше подал.

— Имаме още полезна информация за обектите — каза той. — Траекториите им се раздалечават. Но и двата обекта ще ударят Земята.

Уелдън заскуба косата си.

— Кога и къде?

— След четири часа. По първоначални данни първият обект ще удари индийската част на Азия, с приблизителни координати на сблъсъка дванайсет точка пет градуса северна ширина и седемдесет и седем градуса източна дължина.

— Но това е Бангалор, нали? — обърна се Саша Блейн към Харли. Неговото възхищение и благодарност, че толкова бързо е разпознала значимостта на информацията, не траяха дълго, защото следващото, което каза Наяр, беше: — Трийсетина минути по-късно вторият обект ще удари Северна Америка, при координати двадесет и девет точка осем градуса северна ширина и деветдесет и пет точка пет градуса западна дължина.

— Това е доста близо до нас — каза Джош Кенеди и за пръв път гласът му изневери.

— Едва ли става въпрос за съвпадение — каза Наяр. — Макар изчисленията да са неточни и вероятно да грешат с километри, все пак изглежда несъмнено, че мишените на удара са контролните зали в Хюстън и Бангалор.

— Трябва да приемем, че ние сме мишените — каза Уелдън и се обърна към Гейбриъл Джоунс. — По-добре разпреди евакуация.

— И къде да пратя хората? — попита Джоунс. — Ако към нас лети голяма скала и КЦ „Джонсън“ е мишената, при тази маса и скорост... това чудо ще помете цял Хюстън.

— Ако КЦ „Джонсън“ е мишената, навсякъде другаде ще е по-добре оттук — каза Харли.

— Само в центъра имаме десет хиляди души!

— Точно затова трябва да си размърдаш задника! — отсече Уелдън.

— Добре. — Джоунс се обърна към контролорите и операторите. — Вие също.

— Ние не можем — каза Джош Кенеди. — Трябва да приземим „Дестини“.

Джоунс не отстъпи.

— Може всички да умрете тук!

— Хората ни на Киану ще умрат, ако не приземим кораба — каза Уелдън. — Това не можем да го допуснем. — Усмихна се. — Пък и вече сме минавали през такова нещо, Гейб. Урагана Хорас, помниш ли го? И тогава останахме тук.

Харли го помнеше. Преди десет години — тогава той още беше кандидат-астронавт — ураганът Хорас се беше насочил право към Хюстън, и то по време на една от последните мисии със совалки. Едновременно с това КЦ „Джонсън“, съвместно с Русия, обслужваше и Международната космическа станция. Совалката обаче можеше да бъде насочвана единствено от Хюстън.

И докато всички жители на Хюстън — заедно с деветдесет и девет процента от персонала на космическия център — се изнесоха към по-високи места извън града, минимален състав на контролния екип остана в Сграда 30...

Хорас врълетя върху Хюстън и нанесе сериозни щети на западните му квартали. Космическият център остана встрани от епицентъра, но и тук имаше отнесени покриви, изпочупени прозорци, скъсани електропроводи. Ала совалката и за миг не остана без поддръжка от Земята.

Сега обаче предизвикателството щеше да е по-голямо. Сграда 30 беше от тухли и хоросан, които можеха да издържат силен вятър и проливни дъждове, но трудно биха осигурили защита срещу ударна вълна, освобождаваща несметни количества топлина и енергия. Този път себеотрицанието на контролорите можеше да се окаже равносилно на самоубийство.

Мъжете и жените в залата очевидно си даваха сметка за мащабите на риска, ако се съдеше по мъртвешката тишина, която настана.

— Е, добре тогава, Бог да ви пази всичките — каза Джоунс, осъзнал, че няма смисъл да спори повече.

Уелдън срещна погледа на Харли и каза:

— Харлс, ти по-добре се връщай при екипа си.

— Да, време е умните глави да си заработят обяда.

— Друго имах предвид. Обясни им каква е ситуацията и нека онези, които поискат, да се евакуират с останалите служители.

На Харли изобщо не му беше хрумвало, че неговата група от учени и интелектуалци ще предпочете да избяга.

— Добре.

Блейн го избута с количката му към вратата и когато излязоха в коридора, Харли каза:

— Да приемем, че петната са враждебни. Дали представляват кинетичноенергийни оръжия?

— И дали няма да променят посоката си в последния момент и да ударят Вашингтон или Ню Йорк? Уейд Уилямс ще е адски доволен — ще е точно като в неговия филм.

— Доволен или не, надявам се да е далеч оттук, когато дойде ударът.

Блейн спря и го погледна.

— Ами ти, Харли?

— Знаеш ли, имах две любими неща преди злополуката и само едното от тях беше да летя. Вече две години съм лишен от тези неща и няма изглед да ги получа в бъдеще. Така че ще рискувам и ще остана тук, пък да става каквото ще.

— Много смело от твоя страна — каза Блейн. — А дъщерята на Зак?

„Ох — помисли си Харли. — Ами да, какво ще правя с Рейчъл Стюарт?“

Въпросният разговор отне близо час. Започна в галерията за посетители, продължи в коридора, където Саша Блейн ги остави да се разправят и се върна в съветническата, и свърши в контролната зала.

Най-общо казано, съдържанието му се свеждаше до следното — Рейчъл Стюарт нямаше да ходи никъде.

— Само тук мога да съм във връзка с баща си. — Само това повтаряше.

— Няма да е добра връзка, ако центърът се превърне в гигантска димяща дупка.

— Ако това са намислили кианитите, значи и баща ми няма шанс да оцелее.

Харли дълбоко вярваше в священото право на всяко човешко същество да прави свои собствени гигантски грешки, вярваше също, че колкото по-рано въпросното човешко същество си научи урока по трудния начин, толкова по-добре. От друга страна, като зрял човек със свои отговорности, не беше съвсем сигурен, че горното правило е валидно за всяка ситуация. Например, ако вместо да получиш полезен урок, вземеш, че се убиеш заради свое грешно решение? И все пак, след подробен анализ, Харли затвърди първоначалната си позиция — щом Рейчъл иска да остане, значи трябва да остане.

Освен това... ако петното кианска плазма оправдаеше най-лошите им прогнози — а те изглеждаха и най-вероятни за момента, — претърпаното околоръстно шосе на Хюстън щеше да е точно толкова опасно за Рейчъл и Харли, колкото и Сграда 30 на космическия център.

А тук... главният екран показваше компютърно генериран образ на „Дестини“, летящ с опашката напред; имаше по-малки прозорци с образи от големите телескопи. Единият показваше малко бяло петънце — „Дестини“, видян от Хаваи. Други два показваха мистериозните обекти, чиито траектории окончателно се бяха разделили. Единият образ се препредаваше от Хаваите; другият — ако можеше да се вярва на логото в ъгълчето на екрана — от телескоп в Русия.

— Получавам данни от Мауи — каза един от контролорите, които следяха траекториите на обектите. — Смятат, че могат да поставят горна граница на диаметъра на обектите, както и че двата обекта са с еднакъв размер. Максималният диаметър е доста под двеста метра.

На Харли му призля. В годините си като астронавт и особено през последните две години, когато бе подновил образованието си по астрономия, се бе занимавал обстойно с метеоритния кратер в Аризона — интересът му се беше породил покрай тренировъчните лагери, които НАСА провеждаше там.

Затова Харли знаеше, че огромната дупка в земята край Флагстаф е дълбока сто и петдесет метра и широка близо километър... и че катастрофата, изпепелила растителността и всичко останало в радиус от десетки километри, е предизвикана от космическа скала с диаметър петдесетина метра.

Една четвърт от размера на всеки от двата обекта, които летяха сега към Земята. Разрушенията при сблъсък нямаше да са просто четири пъти по-големи, а щяха да нараснат в геометрична прогресия и да се приближат до опустошението, предизвикано от средно голяма ядрена бомба.

Което означаваше, че КЦ „Джонсън“ и Сграда 30 нямат никакъв шанс да оцелеят.

Тоест, ако някой от обектите удареше наблизко. Все още имаше време обектите да сменят курса си... или да се окажат много по-малки от упоменатите двеста метра в диаметър... или пък с ниска плътност.

Темпото на работа в залата не се промени, само вратите се отваряха и затваряха по-често — най-вече от Брент Бинъм, който влизаше и излизаше в компанията на обичайната си свита от асистенти, свои и на Джоунс, всичките я с телефони на ушите, я забили поглед в плочите си.

Не беше за вярване — предвид изражението на Бинъм, когато Киану изстреля обектите, — но сега човекът на Белия дом изглеждаше още по-мрачен.

— От Министерството на отбраната надават вой до небето. Искат да свалят обектите с ракети.

— Да бе, понеже идеята да качите ядрена бомба на „Венчър“ беше гениална — подхвърли Уелдън. Харли не можа да прецени дали ръководителят полети смята обстрелването на обектите за глупаво... или за обречено на провал. Или просто се дразнеше, че отвличат вниманието му от предстоящото кацане на „Дестини“.

— Не се тревожи, Шейн — каза той. — Дори ако президентът лично им нареди да стрелят, военните няма как да го направят.

Бинъм не изглеждаше толкова сигурен.

— Насочили са сателитите. Имаме достатъчно ракети...

— Нашите ракети са отбранителни оръжия, които не могат да бъдат пренасочени за стрелба по цели извън атмосферата, още по-малко в рамките на два часа. Имаме някакви противобалистични

ракети, десетина в Аляска и още толкова в Калифорния. Сложиха ги там преди десетина години заради ракетите на Северна Корея и Китай. Но дори обектите да минат над северния район на Тихия океан и ракетите да ги засекаат и ударят, не забравяй, че въпросните ракети не носят ядрени бойни глави. А и не мисля, че могат да засекаат мишена от плазма.

— Е, това звучи успокоително — каза Бинъм, макар че лицето му си остана все така мрачно и бледо. Телефонът му извънтя за пореден път и той си тръгна.

— Знаех си, че неслучайно те искам тук — каза Уелдън на Харли, — а не в задната стаичка с гениалните откачалки.

— Аз пък бях решил, че просто не искаш да умреш сам.

Харли беше дълбоко впечатлен от решимостта, с която Уелдън, Кенеди и екипите им работеха по непосредствената си задача — конфигурирането на „Дестини“ за принудително кацане на Киану.

Подновената връзка с Теа Новински, Тадж, Лукас и Наталия им беше от полза. Сега и четиримата бяха на повърхността, с костюми. Модула бяха оставили на рампата. За Зак Стюарт още не се знаеше нищо. Имало бе краткотрайно възстановяване на връзката с него, предимно статичен шум, но оттогава — мълчание.

Шейн Уелдън се обърна към Харли.

— Господин Дрейк, мисля, че вашите дечица имат нужда от вас.

— Какво става?

Уелдън почука с пръст по слушалките си.

— Блейн казва, че имат проблем. Иди да им стегнеш малко юздите, накарай ги да се евакуират, после се върни тук. Искам те при мен, когато първият обект удари Бангалор.

Харли кимна на Рейчъл да остане в контролната зала, после подкара инвалидната си количка към вратата. Сега пък какво беше станало?

*Само Кришна се е прераждал повече пъти
от мен.*

Марк Твен в
Автобиографията си

Зак Стюарт усети двойния трус секунди след като стигна до разчистеното място около храма. Всъщност цяло чудо беше, че изобщо го усети, предвид хаоса наоколо. Средата във вътрешността на Киану беше полудяла. Вятърът го оглушаваше, а зрението му беше претоварено от лавинообразните промени в растителния свят, който буквално се топеше и разтваряше, а после приемаше нови форми. Сякаш беше попаднал в карнавално влакче на ужасите.

А въздухът... въздухът миришеше на гниеща растителност и горяща пластмаса.

Прибавете към това и странното „небе“, което беше потъмняло и току се раздираше от светлини, които напомняха на Зак за светкавици, но без гръмотевичната част.

С всяко просветване храмът се възправяше пред него все по-голям. Приличаше на призрачна къща от черно-бял филм на ужасите, само дето не приличаше на никоя постройка, която може да се види на Земята.

Но така или иначе, храмът беше неговата цел. Натам водеше следата, оставена от Пазача.

Там беше Меган. И Камила също, макар че Зак се питаше дали би изоставил екипажа си и последния си шанс да се прибере у дома само за да намери непознатото момиченце.

Всъщност въпросът беше лишен от смисъл. Той беше тук, за да ги намери. И двете.

Излезе на разчистеното и си спомни, че Тадж и Теа бяха споменали за някакво магнитно поле... може той да беше свръхчувствителен заради адреналина, или пък интензитетът на полето се беше засилил заедно с повишената активност на околната среда, но така или иначе само след десетина крачки в посока към храма Зак усети как косъмчетата по тила му настръхват, върховете на пръстите

му губят чувствителност и сякаш цялото му тяло се забавя. Спря, за да събере смелост да продължи напред.

Направи крачка и бе наказан с пристъп на непоносима болка. Архитектите бяха издигнали около храма електронна ограда и не му позволяваха да мине. Поне не и оттук.

Зак отстъпи назад и продължи по периметъра на разчистеното пространство. Пробва отново... със същия резултат. После и трети път. Уви.

Заради неравномерното осветление, силния вятър и чудатия силует на храма човек лесно можеше да загуби ориентация. Къде беше централният вход на това нещо?

Пресметна, че е направил половин обиколка и се е озовал от другата страна на сградата. Този път „полето“ реагира различно — отвори се, или се компресира, но така или иначе го пусна да мине.

В сенките пред себе си Зак виждаше нещо като врата, но два пъти по-висока и три пъти по-широка от нормалните врати.

На петдесетина метра от входа забеляза нещо неочаквано на земята, която приличаше на разровено от коловози стърнище.

Две купчини димящо ако... Приблужи се още и внесе корекции в първоначалната си преценка — и преди беше виждал такова „ако“. Купчините бяха останките от двама Пазачи, вероятно същите, които бяха отвлекли Меган и Камила.

Колкото успокоително бе да разбере, че е на прав път, толкова притеснителна беше мисълта, че Архитектите продължават да убиват с лека ръка слугите си.

Щеше ли да намери господарите на Киану в храма?

Каквото и да се криеше в сградата, Зак трябваше да се изправи лице в лице с него — нямаше друг избор, защото храмът беше единственото място наоколо, където да потърси подслон. А подслон скоро щеше да му потрябва — вятърът продължаваше да се усилва и да влачи отломки, температурата спадаше, и най-лошото — въздухът ставаше рядък като на планински връх...

Трийсет метра, после двайсет. И ето че Зак се озова в сянката на храма, лице в лице с маркер, разположен в центъра на „вратата“. Повърхността ѝ не беше по-гладка от стените на храма. Приличаше на неравномерна сплав от различни по цвят и текстура материали, но дали камък, метал или дори дървесина, Зак не може да прецени. Нищо

чудно „вратата“ да не беше врата, а стенописно пано или барелеф. Може би формите и височината на различните елементи указваха посоките.

Огледа се за дръжка, но не видя. (Предвид размерите на вратата дръжката, ако изобщо я имаше, би била извън неговия обхват.)

Започна да натиска вратата на различни места. Плъзна ръка по ръбовете, докъдето ги стигаше.

Нищо. Извика: „Ехо!“ и „Хей, тук съм!“ и „Отворете!“.

Нищо. Вратата си оставаше затворена.

Погледна джаджата на Тадж. Радиостанция и камера в едно. Изчерпан откъм смислени идеи, той я насочи към маркера и каза:

— Тук Зак Стюарт, за Бангалор или Хюстън, излъчвам на сляпо. — „И на глухо“ — прииска му се да добави. — Ако ме чувате, значи сигурно и виждате това чудо... ние му викаме Храма на Архитектите. Съпругата ми и още една от съживените бяха доведени тук. Опитвам се да вляза. Но освен ако не пропускам нещо очевидно, май не ме пускат.

Преброи до десет. Не чу нищо. А после, просто за всеки случай, отново преброи до десет. После още веднъж.

Пак нищо. Чувството му за безсилие се превърна в гняв. Той хвана здраво цайса, готов да го пробва с друго предназначение. Като чук. Колко удара в маркера щеше да издържи, преди да стане на парчета в ръката му?...

— Зак, тук Хюстън. Говори Джасмин Трию. Чуваш ли ме?

— Хюстън... Говори Зак Стюарт. Чудесно е, че чувам гласа ти, Джасмин!

Забавянето може да беше само седем-осем секунди, но Зак имаше чувството, че продължава безкрай. Най-накрая чу:

— Имаме много да наваксваме, Зак. Можеш ли да говориш?

Зак вдигна поглед към непристъпната врата на храма.

— Хюстън, време имам в изобилие, за разлика от всичко друго.

Край на интервюто.

Най-често употребяваната фраза на хората,
интервюирани от Меган Стюарт

Меган Дойл Стюарт изобщо не беше сигурна, че одобрява прераждането си. Да, получила беше втори шанс за живот, но защо? С каква цел? Беше се пренесла почти без пауза от автомобилната катастрофа във Флорида до Кошера във вътрешността на Киану.

Да, нещо от „Меган Стюарт“ беше съществувало в промеждутъка от две години... нещо безтелесно, сляпо, глухо, състояние, което би ужасило истинската Меган, чийто най-голям ирационален страх беше да не я погребат жива.

Само че тя не беше изпитвала страх. Вместо това... ами, беше се носила, летяла, прескачала от спомен в спомен. Разкъсала оковите на времето и пространството, беше преживяла отново първата си целувка с Шон Пирали, запознанството си със Зак на онова парти в Бъркли, редактирането до късно през нощта, как бута триколката си по главната...

Но за разлика от сънищата, които бяха произволни и неточни повторения на нещо преживяно, онези моменти изглеждаха реални, точен запис на неща, които беше видяла, чула и почувствала в един или друг етап от живота си.

Дори беше преживяла свои „спомени“ от чужда гледна точка — през очите на други хора, участващи в тях. А поне веднъж — толкова си спомняше, но като нищо може да се бе случило десетки или стотици пъти — беше преживяла момент от живота на съвсем друг човек.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-изумително ѝ се струваше то... и така до неизбежния момент, когато си даде сметка, че освен ако късметът ѝ не се промени драматично и много скоро, тя ще се върне обратно в това... в тази посмъртна среда, матрица от спомени, файл в някаква гигантска изчислителна система.

Откакто се беше събудила, не ѝ беше оставало време да размишлява върху теоретичните аспекти на смъртта и прераждането, защото беше твърде заета да се нагоди към околната среда, към

битието си на органично същество... към болката и радостта от подновената си връзка със Зак и Рейчъл.

Които сега, очевидно, отново беше изгубила.

Никой не ѝ беше казал нищо за взрива на повърхността. Но тя го бе усетила — като звук, комбиниран с блясък, комбиниран и с трус, от който сърцето ѝ се смъкна в петите.

За щастие взривът беше продължил само секунда или две. Всичките ѝ сетива се бяха изключили, затворили се бяха като филтрите на камера, обърната към слънцето.

Помнеше чувството обаче — като да те бутнат от покрива на сграда и да те спасят само миг след това, но не преди да си видял двайсететажната пропаст, която те чака.

Казала бе на Зак, че събитието означава лоши новини. Дали бяха лоши обаче? Със сигурност бяха... *важни*. Това поне гласеше посланието на Архитектите.

Напомняше ѝ за един от ранните ѝ репортажи, отпреди със Зак да се оженят. Репортажът беше за голямо парче лед, откъснало се от антарктическият шелф.

В някакъв смисъл новината беше лоша — очакваше се глобалното морско равнище да се повиши и водата да залее няколко големи крайбрежни града... но не веднага, не преди хората да се евакуират.

А лично нея засягаше още по-малко, защото по онова време тя се намираше в Колорадо, далеч от океанския бряг.

И все пак... беше *значимо събитие*.

Малко след като го каза на Зак обаче нещо се случи с нея... усети бързо растяща умора и за секунди се озова на границата на припадъка.

Знаеше, че един от Пазачите я е грабнал; беше го видяла да се приближава, но нямаше сили да избяга, да изкрещи, да направи каквото и да било, освен да се изключи.

(Кое то я караше да се чуди какви други „подобрения“ са внедрили Архитектите във възкресеното ѝ тяло.)

Събуди се свита на топка в храма... и сама. Камила не беше с нея.

Намираше се в голямо помещение, толкова голямо, мрачно и празно, че я полазиха ледени тръпки. Все едно се беше озовала в пещерата на чудовище. В замъка на зъл човекоядец.

Без врати и без прозорци.

Подът изглеждаше дървен — шарката му беше като на дърво, — но беше прекалено твърд. Имаше някаква следа от Меган към една от стените, лигава следа като онази, която оставят след себе си охлювите. Меган не посмя да я докосне.

Таванът беше висок и изглеждаше направен от същия материал като пода, но без дървесните шарки. Имаше нещо като отвори, през които влизаше светлина.

Стените вътре бяха като стените отвън — от същите разноцветни тухли със странна форма, които изглеждаха ронливи, но пипнеш ли ги, не се ронеха. Меган реши, че ѝ приличат на облицовката, с която бяха покрити старите космически совалки — специално обработени силикатни плочки, които бяха изключително леки и имаха текстурата на пластмасова пяна, но бяха толкова добри изолатори, че можеше да ги опечеш в пещ при хиляда градуса, а после да ги хванеш с гола ръка.

Може би храмът имаше нужда от изолация. Меган помнеше няколко силни разтърсвания по време на „пътуването“ си с Пазача, преди да я оставят тук, на пода. И макар че подът изглеждаше солиден — като мрамора в големите хюстънски имения, — с босите си стъпала Меган долавяше леки вибрации като от голям генератор.

Помещението всъщност не беше празно. Беше натъпкано с мебели. Сигурно би било нахално, помисли си Меган, да поиска нещо простичко от сорта на маса или стол. Имаше някакви симетрични платформи, но всичките бяха прекалено големи и високи, най-ниските бяха на нивото на очите ѝ. Други „мебели“ бяха цилиндрични, сферични или — както казваше Рейчъл, когато беше малка — топкави.

Някои бяха едноцветни, но твърде ярки за вкуса на Меган. Други бяха раирани или на шарки. А цветовете на един куб се меняха постоянно.

Няколко от обектите излъчваха същото жужене, което се усещаше в пода. Нещо в атмосферата напомняше на Меган за контролната зала в Хюстън с всичките компютри и екрани... или на снимка от каталог за марсиански мебели.

И да, нямаше тоалетна... нито — още по-зле — храна или вода.

Зачуди се какво ли е станало с Камила. Знаеше, че са взели и момичето... дори да беше попаднало на място като това, без непосредствена заплаха, детето сигурно беше уплашено до смърт.

Което ѝ напомни за Рейчъл и Зак. И за безизходността на собственото ѝ положение. Хората често казват „по-добре да бях умрял“... но сега за пръв път този израз ѝ прозвуча като нещо повече от празна метафора.

Опря гръб на един от кубовете и се смъкна на пода. Боса и почти гола, ако не се броеше изненадващо здравият долен слой на втората ѝ кожа, тя усещаше с тялото си вибрациите на вятъра в стените на храма.

Сградата беше величествена на вид, но колко здрава беше всъщност? Колко здрава би могла да е? Та тя беше „пораснала“ за два дни!

А после усети нещо друго... не лекото вълнообразно движение, което си обясняваше с бурята отвън. Не, това беше по-дълбока, по-силна вибрация.

И се приближаваше. Ускоряваше темпото си.

Една от стените на помещението се отвори с плъзгане и Меган чу по-ясно трополенето, а също и стържене, и един ужасен чирикащ звук.

И различи в мрака силуета на нещо грамадно и многоръко.

Скочи. Знаеше, че няма смисъл да бяга...

... но все пак се опита.

За Steverino. Виж прикачения файл. На нас ни изкара акъла, честно. Откъде се вземат тези откачени неща? Нейтън казва, че сигурно идва от Киану, но той само за Киану бръщолеви. Ти къде си? Ще научим ли някога какво правите с това чудо?

Имейл от докторанта sam@mit.edu до Стивън Матулка с изключително голям аудиофайл

Още преди да е отворил вратата на съветническата стая, Харли чу врява, достойна за британския парламент. А после Блейн каза:

— Трябваш ни.

Гледката не го ободри с нищо — приличаше на кръчмарско сбиване, което някой е цъкнал на пауза. Уейд Уилямс и приятелчето му Глен Крийл крещяха на Лили Валдес и на някакъв друг човек, когото Харли не познаваше.

Разгорещеният спор, който беше чул през вратата, затихна отведнъж, а спорещите го погледнаха виновно като сгафили ученици, които учителят е изненадал преди края на междучасието.

— Вие изобщо давате ли си сметка, че сме на път да извършим най-откачената маневра в историята на космическите полети? — попита Харли.

— Даваме си — каза Саша Блейн и посочи големия екран зад побойниците. „Дестини“ беше толкова близо до Киану, че пейзажът на околоземния обект изпълваше целия екран.

— Тогава кажете ми, ако обичате, какво става тук?

Блейн се усмихна, после се изчерви.

— Смятаме, че сме разбили кода на Архитектите.

— Моля?

Уейд Уилямс взе думата:

— Излиза, че онези маркери са излъчвали и приемали информация...

— Не, Уейд, това е неточно — прекъсна го Лили Валдес. — Успяхме да изолираме две реципрочни функции.

Уилямс погледна Крийл за подкрепа.

— Е, нали аз точно това казах?

— Не съвсем — намеси се Саша Блейн и се обърна към Харли.
— Засега успяхме да изолираме нещо като пакети информация, които се движат от и към маркерите. Екипът в Бангалор е записал кратки излъчвания от двата типа още когато Зак и Тадж видяха първия маркер. Логиката и прецедентите навеждат на мисълта, че съобщението би могло да съдържа предупреждение или указания за навлизането във вътрешността на Киану...

— Сигурно молба да си свалим обувките и шапките — каза Крийл и предизвика усмивка само на собственото си лице.

— Истината е, че не знаем нищо! — настоя на своето Валдес.

— Проявете малко въображение де. Ега ти сухарите — каза Уилямс, също решен да отстоява позицията си. — Записали сме излъчването и можем да го възпроизведем. А това, млада госпожице, се нарича комуникация. Ако попаднем на марсианец, който е записал някое от нашите съобщения и ни го излъчи обратно, ще си хвърляме шапките от радост и ще обявим Първи контакт.

— Ние не сме Архитектите — каза ядосано Харли. — Как функционират маркерите?

— Ами, просто особена честота, която... — започна Блейн.

— ... не е много по-различна от терахерцовото радио на „Брахма“ — прекъсна я Уилямс.

— Добре — каза Харли. Започваше да губи търпение. — И сте склонни да излъчите към тях собствените им сигнали?

Блейн плъзна поглед по присъстващите за мълчаливо потвърждение и каза:

— Да.

— Някакви идеи какво би могло да последва? По скалата от едно до десет, като едно е „няма да се случи нищо“, а десет е „Киану ще експлодира“?

Валдес побърза да отговори:

— Две. Ще получим някаква реакция, вероятно автоматизирана. Трябва да действваме с презумпцията, че Архитектите са развити поне колкото нас, и ако се върнем към марсианския сценарий на Уейд, ние бихме реагирали по подобен начин, ако неговите марсианци излъчат наш сигнал обратно към нас.

— Добре — каза Харли, колкото да каже нещо. — Ако решим да опитаме...

— О, ще опитаме — каза Уилямс.

Този път обаче Харли не беше в настроение да му отстъпи сцената.

— В момента имаме по-неотложен проблем. — Обясни им, че центърът ще бъде евакуиран, всъщност вече се евакуира, и че в контролната зала ще остане само минимален екип от контрольори и оператори. — Ако останете тук, излагате живота си на опасност. Имате възможност да си тръгнете още сега.

Стаята потъна в мълчание.

— Какво, и да си трошим нервите в задръстването? — подхвърли Уейд Уилямс. Неколцина се засмяха.

— Всички ли мислите така?

— Може да не сме особено дисциплинирани и послушни, господин Дрейк, но сме достатъчно умни да преценим ситуацията — каза Лили Валдес. — Трябва да останем тук.

На Харли му идеше да я разцелува. Явно започваше да се размеква. А щом беше достатъчно размекнат да остави Рейчъл Стюарт в окото на бурята, нямаше причина да оспорва решението на тези хора... особено след като се нуждаеше от тях.

— Добре. Разполагаме с още малко време, преди да ни размажат, така че защо не ми кажете какво гласят въпросните съобщения?

Така и не разбра. Тъкмо се обръщаше към Саша Блейн, когато колоната, предаваща реалновремевата комуникация земя-въздух с астронавтите на Киану, оживя.

Капком Джасмин Трию говореше със Зак Стюарт.

Каквото и да сте чули... З е жив!

Поствано на neomission.com от JSC GUY

— Ще сме във връзка с теб само няколко минути. През „Дестини“.

Очите на Зак се напълниха със сълзи. „Успокой се — каза си той. — Бъди силен. Гледай напред. Съсредоточи се върху задачата. Не мисли къде си и какво губиш“.

— Какво е станало?

Трию му обясни накратко и завърши с новината, че „Дестини“ е оцелял след взрива, но „Венчър“ и „Брахма“ — не. Че Теа и другите са на повърхността, а екипът в Хюстън подготвя спасителна операция с минимални шансове за успех. (Не се изрази точно по този начин, но Зак и сам стигна до това заключение.)

— А ти как си?

Беше негов ред да разкаже накратко за патилата си.

— С две думи, ударих на камък.

— Изчакай така — каза капкомът. Неизбежното и вбесяващо забавяне правеше последните й думи излишни.

А после Зак чу гласа на Харли Дрейк.

— Здравсти, Зак... Включиха ме към канала. Рейчъл също е тук, между другото.

— Поздрави я от мен.

— Тя те чува. Но понеже времето ни е ограничено, искаме да ти подхвърлим една идея. Мозъците от моя екип смятат, че маркерите са не само антени, които улавят информация... а може би служат и като ключалки на вратите.

— На мен ми хрумна същото. За заключването де.

Още забавяне. Зак си даде сметка, че е гладен и че не му стига въздух. Два знака, и двата — лоши.

— Ще ти изпратим запис на сигнал, който да пуснеш на най-близкия маркер. Надяваме се, че това ще задейства отключващ процес.

За пръв път от дни Зак се ядоса истински.

— И откога сме започнали да вземаме решения, които се основават на *надежда*?

Следващото забавяне се проточи повече от нормалното. Зак веднага съжали за избухването си — целият план беше отишъл по дяволите малко след като кацнаха на Киану. Самият той беше в кофти ситуация, рискуваше живота си в чужда среда... но поне можеше сам да решава и да живее с преките резултати от решенията си.

Екипът в контролната зала носеше същата отговорност, но за разлика от него, работеше на тъмно. Чудо беше как още не са откачили.

— Добре де, все едно не съм го казал това — добави Зак.

И, естествено, репликата на Харли съвпадна с неговата:

— ... ще се направя, че не съм го чул, защото знам, че ти би искал така. Всички искаме едно и също, Зак, което в този конкретен момент е да влезеш през вратата. Така че изчакай да ти пратим записа. Ще го пуснем и ти ще го чуеш, както чуваш гласа ми в момента... и ако имаме късмет, маркерът също ще го регистрира.

— И какво се казва в записа? — попита Зак. Вярваше, че му дължат поне тази информация.

— Е, няма да е „Сезам, отвори се“. Ще е повторение на оригиналния сигнал, излъчен от маркерите... с една значима промяна.

— Дано промяната не казва: „Застреляйте този тип“.

Зачака. После чу Харли да казва:

— И, приятелю, това е риск, който ще трябва да поемеш. Ще ни трябва минутка да заредим записа. Междувременно нека обсъдим стъпка втора. Излизаш от храма и се връщаш на повърхността.

Зак не пропусна факта, че Харли не добави: „с Меган“. И че не спомена за резервен план, ако номерът с отключващия сигнал не сработи.

— Каж ми направо, Харлс. Имам ли реален шанс да стигна навреме до „Дестини“?

Изчака, макар да знаеше, че каквото и да отговори Дрейк, съдбата му ще се реши от състоянието на костюма му, който бе на мястото, където бяха лагерували. Щеше ли да се херметизира? Имаше ли достатъчно кислород в бутилките, за да стигне до повърхността?

— Имаме достатъчно време за изстрелване. Приземим ли „Дестини“, въпросът е да натоварим хората и корабът да излети. Кое

не значи, че цялото време на света е наше, разбира се. Теа би могла да се спусне с модула до дъното на шахтата и да те прибере оттам.

Зак веднага разбра, че това няма как да се случи.

— Стига, Харлс. Това би отнело часове и би изложило на допълнителен риск оцеляването на четирима души. — Нищо лошо нямаше в оптимистичните планове, но сега му беше нужен хладнокръвен реализъм. — Говорил ли си с нея за това?

Поредното забавяне. После:

— Още не.

Зак се зачуди... боеше се, че Теа всъщност чува разговора им. От друга страна, той използваше канал на „Брахма“, прехвърлен незначайно как чак до Хюстън, така че може и да не го чуваше.

— Добре, готови сме. Следващият глас, който чуеш, няма да е глас... Възможно е непосредствено след като чуеш записа връзката да се изгуби, но ние ще сме тук, ще се ослушваме и ще се надяваме. Дръж се, приятел.

Зак зачака. Киану все така вибрираше... напомняше му за гигантски звяр, който потрепва в съня си, измъчван от кошмари.

А после тоновете започнаха. Звукът беше дисхармоничен, истинска каша, каквато би се получила, ако смесиш, да речем, звуци, издавани от кит, сигнал от старите аналогови интернетски модеми и отделни прещраквания. Беше толкова зловещ, че Зак се вкисна, което си беше истинско постижение предвид ситуацията, в която така или иначе се намираше.

Оставаше му единствено да чака. И да се чуди какво ще прави, ако номерът не сработи. Ще се откаже? Ще си пробва късмета с костюма? Ще се сбогува с последния си шанс да види отново Меган или другите?

Даде си сметка, че са минали поне три минути. Харли мълчеше... а сигналът, който му бяха изпратили, очевидно не беше ключ за вратата.

— Хей, Харлс... Зак до Рейчъл. Рейч, ако се питаш защо баща ти прави това, което прави... то е защото цял живот съм търсил отговори на големите въпроси, като „Какви са онези светлини в небето нощем?“. Затова исках да стана астронавт и затова станах астронавт. И ето ме тук, един от първите, които получиха златната възможност да видят и изпитат живот извън Земята. Не мога да си тръгна просто така.

Най-лошото би било да си тръгна сега и да умра по пътя към къщи. А и не мога да оставя мама. Така че, ако записът не проработи... да знаеш, че ще счупя някой прозорец. Стига да намеря прозорец.

Още нищо от Хюстън. И от храма. Все едно последните десет минути не бяха изтекли. Зак все така стоеше на старта.

В такъв случай, преди да потърси въпросния несъществуващ или в най-добрия случай труден за достигане прозорец... поне да опита с вратата.

Натисна я. Е, може би не трябваше да натиска в средата. Дали да не опита десния ъгъл?

Натисна отново. Нищо. Не помръдваше.

Премести се в другия ъгъл и натисна отново.

Мама му стара! Нищо!

Отстъпи назад с ръце на кръста и сълзи на ярост в очите.

И тогава трижди проклетата врата на храма се вдигна нагоре като врата на гараж...

В добавка към кризисната ситуация в Космически център Бангалор — вече от няколко часа връзката с „Брахма“ е прекъсната — г-н В. Наяр от Индийската организация за космически изследвания само преди минути обяви, че два изстреляни от Киану обекта се движат по траектория, която може да ги сблъска със Земята. Естеството на обектите е неизвестно.

Непосредствена опасност не съществува; все пак жителите на района около Бангалор, включително и всички в щата Карнатака, се приканват незабавно да потърсят убежище.

Водеща новина в онлайн изданието на „Таймс ъф Индия“, 24 август 2019

— Бангалор е в центъра на мишената.

— Не е ли по-правилно да се каже, че е в зоната на удара?

— Не ми се прави на умна. Ние сме следващите.

— И как моето отношение ще промени това? Ако умрем, ти пак можеш да идеш в Рая, без значение какво правя аз.

След като изгубиха връзката със Зак Стюарт, Харли се върна в съветническата стая, ако не за друго, поне за да държи ръката на Рейчъл. (Момичето беше чуло разговора на Хюстън с баща й. Сигналът беше само аудио, без визуална връзка.)

А тя му каза:

— Ще престанеш ли да се тревожиш за мен, ако обичаш?

Коего го накара само да се тревожи още повече.

Но от Киану нямаше новини... Теа, Тадж и другите бяха на повърхността и чакаха „Дестини“ да кацне.

Сякаш целият център беше превключил на пауза и изчакваше смъртната присъда на Бангалор.

Някой беше включил телевизионен сигнал — английската Sky TV — и големият екран показваше картина от южните предградия на Бангалор, плосък пейзаж от многоцветни постройките, облян от ранна утринна светлина.

— Колко часът е там? — попита Харли.

— Шест сутринта утре — каза Рейчъл. Момичето се възползваше максимално от присъствието си тук, слушаше и се учеше. Макар че каква полза от това тепърва щеше да се разбере.

— Казаха ли къде точно се намира контролната им зала? — Харли знаеше, че комплексът на индийския космически център се намира в предградията, но нямаше представа къде точно се пада спрямо камерата на телевизионния екип, който предаваше от възвишение с изглед към града. Небостъргачите от стъкло и сребрист метал на бангалорския финансов център бяха на преден план.

— Ей там, при онзи купол. — Имаше няколко купола всъщност — пластмасови мехури, които осигуряваха защита на радарните чинии — в долния ляв ъгъл на екрана, на няколко километра отстояние от камерата.

— Жалко, че не могат да се приближат повече — каза Харли.

— На тяхно място и аз не бих се приближила — каза Рейчъл.

Екранът беше разделен и едната му половина все още показваше образ от вътрешността на контролната зала в Бангалор. Повечето компютърни станции бяха празни. Неколцина оператори, всичките с бели ризи, се бяха струпали около един компютър, навярно този на ръководител полетите.

Едър белокоп мъж с очила седеше пред компютъра и разговаряше с някого, вероятно с Тадж и другите оцелели, предположи Харли.

— Една минута — каза гласът от телевизионния канал. — О, боже!

Небето изсветля. Камерата се вдигна под ъгъл нагоре и показа нещо като игла от огън, която падаше стремително от небето...

Сигналят от контролната зала в Бангалор прекъсна.

Образът от телевизионния канал беше потънал в белота — светлина толкова ярка, че процесорът беше дал на късо.

— Няма връзка с Бангалор — каза Травис Бюел, съвсем ненужно.

След миг образът от възвишението се възстанови... и за огромно облекчение на Харли не показва гигантски стопен кратер, а само димна колона на мястото на куполите и контролната зала.

— Това гъба ли е? — попита с пресекващ глас един от контролорите.

— Да, но не ядрена — каза Харли. — Облак като този е обичаен резултат от всяко изпускане на голямо количество топлина и енергия. Не бързайте да го обявявате за ядрена експлозия!

— С което стигаме до моя въпрос — каза Уелдън. — Какво е това? — Обърна се към Харли. — Един метеорит би предизвикал много по-големи поражения, нали?

— Много по-големи.

— Тогава за какво иде реч? Боя се, че този въпрос ни касае лично.

— Забелязахте ли колко дълга беше последната фаза?

— В смисъл?

— Мисля, че накрая забави. Наби спирачки един вид.

— Аз видях само светла ивица — каза Уелдън и подкани с жест колегите си да му възразят. — Приличаше едно към едно на бойна глава в небето над Куадж. — Като армейски офицер, преди да постъпи в НАСА, Уелдън беше ходил на атола Куаджалейн. Именно там бяха прицелвани американските ракети в периода, когато още се извършваха ядрени опити.

— И аз съм ги виждал — каза Харли. — Това беше различно.

— Може наистина да е било плазма — обади се Джош Кенеди.

— Значи не е било оръжие за масово поразяване — каза Харли и посочи екрана. — Контролният център изглежда изравнен със земята, но не виждам други поражения. — На екрана се бяха появили нови прозорци с други телевизионни канали. Всички предаваха от Бангалор, само акцентът на репортажите им беше различен. „Трагедия в Бангалор!“ „Удар от космоса?“

— Това го кажи на екипа на „Брахма“ — каза Кенеди.

— За бога, Джош... по същата логика можем да го кажем и на себе си. Колко остава?

— Петнайсет минути — отвърна Бюел. Поведението му започваше да дразни Харли.

— Направихме своя избор — каза Уелдън. Потупа по раменете Джасмин Трию и Травис Бюел, после се обърна да поговори с комуникационните оператори зад тях. — Искам непрекъснато да проверявате честотите. Тадж и другите имат нужда от нас.

— А ние имаме нужда от Божията помощ — добави Кенеди.

Саша Блейн влезе в контролната зала, следвана от целия съветнически екип.

— Доста задушевно ще стане — каза Харли.

— Той ни каза да дойдем — каза Блейн и кимна към Шейн Уелдън.

— Пошегувах се — успокой я Харли. — Радвам се, че сте тук.

— Така поне ще има още няколко стени между вас и онова, което ще стане отвън — каза Уелдън.

Уилямс, Крийл, Матулка и Валдес се настаниха в галерията за посетители. (Харли се запита дали след няколко минути стъклената стена, която ги отделяше от същинската част на контролната зала, няма да се превърне в залп от остри осколки.) Рейчъл остана при Харли и Саша.

— Може би трябва да се хванем за ръце — каза момичето.

Блейн прие радушно предложението и стисна ръката на Харли, преди той да я е дръпнал.

Но Харли нямаше време за излишни емоции — оперативните аспекти на ситуацията бяха с предимство.

— Какво върви по телевизионните мрежи? — Знаеше, че големите телевизии са покрили удара в Бангалор... и че със сигурност знаят, че следващата цел е Хюстън.

— На екрана — каза Уелдън. Четири различни образа показваха Хюстън от различен ъгъл. Имаше картина от един небостъргач в центъра, два от каналите предаваха обзор от новинарски хеликоптери (единият се намиреше северно от КЦ „Джонсън“), имаше картина и от хеликоптер на службата за контрол на трафика, който летеше на изток над шосе И-10.

— Защо ли не се учудвам? — каза Травис Бюел, без да крие яда си. — Има облаци. — Картината, предавана от телевизионните камери, наистина беше влошена от ниската облачност. Образът от хеликоптера над шосе И-10 подскачаше, докато пилотът на машината се бореше с лошото време.

— Искаш да е слънчево, когато умреш ли, Травис? — каза троснатото Уелдън, с което предизвика вълна от истеричен смях.

Бюел не беше в настроени за шеги.

— Просто искам да виждам какво става!

— Става това — каза Харли, — че нещо от космоса идва да ни размаже. Всичко друго е въпрос на догадки.

Младият астронавт реагира по странен начин и на тази реплика: избута стола си назад, свали слушалките си, стана, избута друг контролър от пътя си и излезе от залата.

— Една минута до сблъсък — каза Джасмин Трию.

— Спести ни обратното броеие, ако обичаш, Джас — каза Шейн Уелдън.

— Ето го! — извика Рейчъл.

Камерата в центъра на Хюстън беше сменила кадъра под ъгъл нагоре... и предаваше образ на ярка сфера, точно като онази, която беше унищожила контролния център в Бангалор. Сферата се спускаше мълниеносно. Само че траекторията ѝ я отдалечаваше от камерата... Камерата се намираще в центъра на града.

Кое то означаваше, че петното се насочва право към КЦ „Джонсън“.

Саша Блейн го стисна силно. Харли посегна да хване ръката на Рейчъл, погледна я в очите.

— Започва се.

Плазмената топка прекоси другите три екрана, после изчезна.

Нищо не се случваше.

А после цялата сграда се разтреса, сякаш ударена с исполински чук. Но само веднъж и само за част от секундата. Осветлението примигна, екраните — също. Но не се изключиха.

След миг някой каза:

— Само това ли могат?

Но никой не се засмя.

Харли погледна Саша и Рейчъл. Очите ѝ на двете се бяха разширили, пълни с надежда. После всички погледнаха към телевизионните образи на големия екран.

Образът се тресеше и люлееше — явно камерите бяха подложени на ударна вълна или силен вятър, — но извън това картината беше същата като в Бангалор. Малка гъба, която се издига над градски пейзаж.

— Някой знае ли къде точно е ударило това нещо? — изкрещя Уелдън.

Кенеди се обади пръв:

— По местния канал съобщават за Панорамния път при Сийбрук.

— Нещо по-точно?

Можеше и по-точно.

— Вижте картината от другия местен канал. — Екранът показваше гугълска карта на района около космическия център с голям кръст източно от комплекса.

— Пропуснали ли са? — изкиска се Рейчъл.

— Не — каза Саша Блейн. — Ударили са право в десетката.

Уелдън никога не викаше, особено на хора, които не работеха за него. Днес явно беше изключение.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Блейн преглътна точно като актриса, която са избутали на сцената на непозната пиеса.

— Центърът в Бангалор понесе директно попадение и беше разрушен. Сателитните антени бяха на покрива му. А хюстънската плазмена бомба удари на две мили източно, в единия ъгъл на комплекса „Джонсън“. Удари там, където се намират нашите антени.

В контролната зала се възцари тишина. Накрая един от комуникационните оператори каза:

— Права е. Ударът е попаднал точно в антените. Минаваме на резервен режим.

Докато другите контролори се връщаха към работата си, Харли се обърна към Саша Блейн.

— Доста си умна за момиче.

Тя го целуна.

— Просто се радвам, че още сме живи!

Харли тъкмо размишляваше върху подводните камъни на един флирт със Саша Блейн, особено такъв, който се разиграва пред очите на Рейчъл, когато Уелдън ги пришпори наново:

— Така, народе, имаме сериозен комуникационен проблем. Трябва някак да го преодолеем. Мислете. Жизненоважно е да възстановим връзката с „Дестини“.

После се обърна към Харли и Саша.

— Явно не са се опитвали да ни унищожат. Но за какъв дявол ни отстреляха антените?

Саша сви рамене. Уелдън я беше приел безрезервно, а той много рядко оказваше тази чест на човек без специална подготовка в космическите полети.

— Може би просто за да ни покажат, че могат.

— И сега какво, трябва да се предадем ли?

Харли спря да ги слуша. Не отлепваше поглед от големия екран.

Рейчъл — също.

— Харли, какво е това?

Една от телевизионните камери показваше близък кадър на разрушения контролен център в Бангалор... димът се беше разнесъл и... Виждаше се плазмената топка от Киану, без следа от поражения по повърхността.

И се въртеше.

Гейбриъл Джоунс и Брент Бинъм влетяха в залата, следвани от кохортата си.

— Гледате ли? — попита Бинъм.

Джоунс, изглежда, се беше посъвзел. За пореден път Харли се впечатли от начина, по който служителите на НАСА загърбваха личната си трагедия, тласкани от професионалното любопитство. Догадките заваляха моментално. Дали не е автоматичен апарат за вземане на проби, като сондите, които НАСА беше пратила на Марс? А после някой попита:

— Ами ако започне да расте?

Друг се запита на глас дали обектът в Индия не потъва в почвата...

Шейн Уелдън клатеше глава.

— Тогава би изчезнал, нали? Ако се зарови в земята.

— А и защо да го прави? — Харли също не устоя на изкушението да задава въпроси, макар че ги насочваше към Рейчъл и Саша.

Саша гледаше екрана и кадрите от телевизионните камери. И четирите канала показваха облак от пара и дим над попадението в Хюстън. Нищо друго не се виждаше.

— Дали и нашият обект се върти?

— Предлагам да поотложите дискусията — каза високо Джош Кенеди. — Нашата работа е да приземим „Дестини“.

Живей така, сякаш искаш да живееш отново — това е твой дълг, — защото така или иначе ще живееш отново.

Фридрих Ницше

Влизането в храма беше като да влезеш в катедрала, на това поне го оприличи Зак, спомнил си за катедралата в Шартър, която беше посетил по време на първото си и единствено пътуване в Европа. Не разбираше много от катедрали, но все пак откри известни прилики с извънземната сграда във вътрешността на Киану. Например и тук имаше неф — едно по-малко и по-тясно помещение, водещо към камерата с олтара. Или се наричаше трансепт? За втори или трети път в живота си Зак си помисли, че е трябвало да обърне по-голямо внимание на средновековната архитектура.

„Придържай се към обучението си. Съсредоточи се върху онова, което виждаш, чуваш, усещаш, разпознаваш“.

Подът беше направен от същия материал като стените и вратата. Докато навлизаше — бавно, но решително — в нефа или трансепта, Зак си даде сметка, че звуците тук са приглушени.

Беше тъмно, но го нямаше непрогледния мрак на подземните пещери. Беше по-скоро като сумрака в голям склад, оскъдна светлина, към която очите ти да се нагодят. Светлина, която идваше отнякъде... и то не само от вратата зад него, която беше останала отворена.

Сведе поглед към цайса. Устройството беше и камера освен радио... Наведе се, така че машинката да е на пет сантиметра от пода, и я включи. Да! „И да бъде светлина!“

Още едно предимство. Не само можеше да се промъкне в гръб на Архитектите, можеше и да ги заслепи.

Изобщо, положението се подобряваше. Сега оставаше да намери Меган и нейните похитители.

Ако приемеше, че са похитители. „Зак, по-добре не приемай това или онова...“

Намираше се на прага на основната зала. Погледна назад... гигантската врата се беше смалила до размера на дланта му, погледната

от една ръка разстояние. Доста дълъг път, който да изминеш на бегом. Но какъв беше смисълът да бяга? Имаше само един вариант на действие...

Напред. В голямата зала. „Това е изследователска работа, нали така?“ Да отидеш там, където не е стъпвал никой друг. Нещо повече, космическите изследвания по принуда се провеждаха с помощта на управляеми апарати поради липсата на кислород (като на Марс), екстремно атмосферно налягане (като на Венера), адска горещина (пак като на Венера) или твърде голяма гравитация (Юпитер и нататък). И това бяха само планетите от Слънчевата система... Плюс още пет хиляди екзопланети — някой от тях Зак беше открил лично, — които значително разширяваха предполагаемата бройка на враждебните за човека климатични и гравитационни ужасии.

Чувстваше се като актьор в научнофантастичен филм. Само че във филмите всичко беше наужким...

Въздухът беше странен. По-студен и подвижен някак.

И миришеше като... точно като в Кошера. Зак протегна лявата си ръка и докосна стената.

На пипане също беше като в Кошера. Влажна.

Избърса ръка в трикото си, което — осъзна той — беше попило толкова мръсотия, че никой перилен препарат не би могъл да я премахне.

Притисна цайса към бедрото си, с обектива навътре, и го включи.

Насочи го към стената... нищо изненадващо; изглеждаше точно като Кошера, но вместо много малки килийки тук имаше само няколко, но големи.

Достатъчно големи да са пръкнали Пазачи. Дали пък не се беше озовал в инкубатора им? Доста глупав ход, ако беше така.

Но беше трудно да се прецени. Не искаше да осветява излишно — „Ами да, не проваляй едничкия елемент на изненада, с който разполагаш“, — така че трябваше да се задоволи с малкия отрязък от стената пред себе си, а той не му даваше истинска перспектива.

Изключи камерата и се обърна назад към голямата зала. Според пространствения му усет залата заемаше приблизително една трета от вътрешността на храма.

Е, нямаше смисъл да чака. „Понякога просто трябва да скочиш от трамплина... или от самолета“.

Уви, чувстваше се не толкова като състезател по скокове във вода, колкото като парашутист по време на съюзническия десант в окупирана Франция по време на Втората световна...

Уязвим и почти сляп, той влезе в голямата зала.

И въпреки че не виждаше нищо, усети, че пред него има нещо, нещо голямо.

Надушваше го... миризмата напомняше на цветен аромат, но твърде плътен и по-силен с всяка предпазлива крачка напред.

А после го чу. Над все по-колебливото скърцане на собствените му стъпки по пода чу дълбоки и бавни звуци, които му напомниха за дишането на кит. А някъде откъм тавана се чуваше цвъртене.

Сякаш около главата на кита пърхаше птичка.

„Престани да търсиш сравнения. Придържай се към фактите“.

А фактът беше, че в залата имаше нещо. Ако е възможно да различиш по-черно от непрогледното черно, то именно това виждаше Зак — виждаше голямо черно *нещо* на четири-пет метра пред себе си.

Какво пък. Вдигна камерата. Натисна копчето.

Първият образ, който регистрира изтормозеното му зрение, беше на тавана и стените. Таван и стени, налазени от безброй личинки, така поне му се стори в първия миг. После очите му се нагодиха и личинките се превърнаха в точки и завъртулки, завихрени хаотично.

Ала друго прикова вниманието му. Същество, високо десетина метра, което седеше — точно така, *седеше* — на пейка или стол. Имаше глава и четири ръце, но само два крака. Лицето му се губеше в сенките под тавана, така че Зак не можа да преброи очите и носовете.

Ако съществото имаше такива.

С броня ли беше? Или със скафандър? Сигурно. Или пък бяха просто... дрехи? Зак винаги се бе чудил защо повечето извънземни в научнофантастичните филми се разхождат голи...

Налагаше се да приеме, че това е Архитект.

И че ако въпросният Архитект изобщо го е забелязал, значи проявява завидно търпение... или пълно безразличие.

Зак нямаше време за глупости.

— Хей, тук съм, долу! — Размаха светлината, сигурен, че му остават само секунди живот. Остана му време все пак да се запита, като последен глупак, дали няма да преродят и него на Киану.

Адът да се продъни дано, но голямото създание взе, че се обърна право към него — завъртя горната част на торса и лицето си... което или беше някаква лъскава, восъчна на вид и неясна по форма конфигурация от равнини и отражения... или маска.

Скафандър? Не, Архитектът беше обвит със същата втора кожа като Меган и Камила!

Значи и той беше ревенант!

Ревенант или не, Архитектът се задвижи с ужасяваща скорост. Толкова едри същества обикновено не се движеха толкова бързо, поне според Зак. Значи това едро същество имаше изключителна мускулатура и рефлекси.

Но пък мълниеносното движение се оказа съвсем кратко: Архитектът застина, вдигнал и четирите си ръце пред гърдите. Тази поза, кой знае защо, напомни на Зак за начина, по който се кланят азиатците... или за жеста, с който сервитьор в скъп ресторант или собственик на квартално магазинче посрещат клиент.

Сякаш Архитектът го питаше: „Какво ще обичате?“.

Шансът на човечеството за добре протекъл Първи контакт беше пропилян при срещата на астронавтите с първия Пазач. Късно беше за класическото „Идваме с мир“. (А и Зак вече не знаеше защо хората са дошли на Киану. Може би за да изпреварят други хора.) Сега трябваше да заложи на прагматизма, на решителността. Майната им на нюансите...

— Върнете ми жената!

Тук контролната зала на експедиция „Дестини“. Космическият кораб „Дестини“ се намира в орбита на височина трийсет и осем километра от далечната страна на Киану. Ръководителят на мисията Шейн Уелдън и главният ръководител полети Джош Кенеди потвърдиха, че предвид спорадичния контакт с астронавтите Новински и Стюарт и липсата на връзка със спускаемия апарат „Венчър“ ще се опитат да приземят „Дестини“ на повърхността на Киану...

Скот Шолър,

Връзки с обществеността, НАСА

Дигиталният часовник в контролната зала показваше двайсет минути до тласъка. Имаше потвърждение, че прехвърлянето на информация от Хюстън до „Дестини“ е завършено, че всички антени, освен една, са прибрани и че големите кръгли соларни платна ще бъдат извъртени настрани. (Погледнат отпред, в номиналната си конфигурация „Дестини“ приличаше на шапка в стил „Мики Маус“, с ушите и прочие.)

— Тази позиция на платната ще намали триенето, когато плъзнем кораба по повърхността на Киану — каза Шейн Уелдън, докато обясняваше плана не само на Гейбриъл Джоунс и Brent Бинъм, а и на Харли. — Надяваме се това да намали пораженията.

— Ами ако загубим и двата панела? — попита Джоунс. Харли знаеше, че „Дестини“ зависи от Хюстън за обновяване на данните дори когато полетът се развива по план. А настоящата ситуация не беше разигравана дори в симулатор.

— Тогава екипажът ще трябва да се изнесе от Киану по най-бързия начин. Ако панелите излязат от строя, резервната мощност ще им стигне само за два дни.

— Спомена, че ще „плъзнете“ „Дестини“ — каза Бинъм. — Какво, по дяволите, означава да го „плъзнете“?

— Ами, представи си кораба като снегорин, който захожда по полегата траектория — каза Уелдън. Опитът му да прикрие

презрението си беше неуспешен. — Звучи по-добре от „принудително кацане“, не мислиш ли?

Определено звучеше по-добре, помисли си Харли, но разговорът за кацането го накара да повдигне въпроса за другата предстояща процедура, която криеше не по-малко рискове — излитането от Киану. Уелдън остави отговора на Джош Кенеди, който обясни:

— Гравитацията е толкова слаба, че включим ли главния двигател на „Дестини“, корабът буквално ще отскочи от повърхността и само за няколко секунди ще набере височина.

— Изглежда, сте го обмислили в детайли.

— Определено се надявам, че е така, мамка му — отвърна Кенеди.

Кенеди и Уелдън имаха много по-важни задачи от това да му разясняват плановете си, затова Харли се отдръпна назад и ги остави да работят спокойно. Знаеше, че присъствието му в контролната зала е без особено значение — освен за самия него. Харли обожаваше тези моменти на напрежение в реално време — при изстрелване, скачване или кацане, а сега и при първото в историята на космонавтиката експериментално „плъзгане“ на апарат, който не е бил конструиран за тази цел. Контролираният приток на адреналин, съпътстващ подобни ситуации, го връщаше към времето, когато самият той пилотираше свръхзвукови самолети. Контролната зала беше единственото място, където все още можеше да изпита тази емоция, пък било то и за кратко...

Но мястото му не беше тук. Възложили му бяха друга задача — да отговаря за умните глави в задната стаичка, един жизненоважен, уникален ресурс. Може и да не беше най-подходящият човек за тази работа, но носеше отговорност за съветническия екип и трябваше да я поеме.

За екипа, както и за Рейчъл Стюарт, която седеше нацупена на един стол в галерията за посетители. Гейбриъл Джоунс я беше приклепил и ѝ четеше лекция. Бръщолевенето на директора сигурно я изнервяше още повече, помисли си Харли. Подозрението му се потвърди още щом влезе в галерията и чу Джоунс да казва:

— ... помни, че бащите също са хора. Понякога сме себични, разсеяни или гоним някаква своя мечта, но това не значи, че сме забравили дъщерите си, че не ги обичаме...

Затворил очи и с мокро от сълзи лице, Джоунс беше коленичил до Рейчъл и я държеше за ръката. Рейчъл впи поглед в Харли. Посланието в очите ѝ беше ясно: „Помощ!“.

— Гейбриъл — каза меко Харли. — Бинъм каза, че имал въпрос към теб. — Това си беше чиста лъжа, но оправдана.

Джоунс подсмръкна, усмихна се насила и потупа Рейчъл по рамото.

— Дръж се, млада госпожице. И знай, че правим всичко възможно да върнем татко ти жив и здрав у дома.

Веднага щом вратата се затвори зад директора, Рейчъл се обърна към Харли.

— Божке, това беше зловещо.

— Той току-що е загубил дъщеря си. — Харли знаеше, че Гейбриъл Джоунс беше загубил дъщеря си преди години. — А ти не си колега, нито си мъж на средна възраст. Пред теб той... може да излее чувствата си.

— И това трябва да ме ободри, така ли?

— Изобщо не го е направил заради теб, мила.

Саша Блейн и другите членове на съветническия екип изглеждаха умърлушени точно като Рейчъл. И като Харли, в интерес на истината. Докато се придвижваше с електрическата си количка по коридора към своето царство, подминавайки другите две съветнически групи — вратите и на двете стаи бяха отворени, а изтощените хора вътре мълчаха унило, — Харли си даде сметка, че самият той започва да дава заето. Имаше спешна нужда от разни неща, от баня до свястно ядене, но на първо място — от почивка.

Може би след като „Дестини“ кацнеше успешно и оцелелите астронавти се качваха на борда...

Но най-напред „Дестини“ трябваше да кацне, разбира се. Да се плъзне. Като снегорин.

После? Зак Стюарт. Веднага щом Харли влезе в стаята, Саша Блейн се обърна към него и попита:

— Кога ще можем да използваме „Дестини“ за връзка със Зак?

— Чак когато кацне — отговори Харли. — А дори и тогава няма гаранция. — Не беше изключено функцията на „Дестини“ като

междинен сателит да се влоши след кацането. Кацнеше ли, комуникационните системи щяха да приемат и предават през препятствие от плътна скала.

Освен това имаше риск при кацането да загуби антените си. Да оглушее, ослепее и онемее. Същото можеше да се окаже валидно и за бедния Зак.

„Е — помисли си Харли, — този мост ще го изгорим, когато минем по него“.

На екрана в съветническата течеше излъчване от предните бордни камери на „Дестини“. Картината показваше ясно очертан образ на заснежен скалист пейзаж, право напред се виждаше верига от високи възвишения.

— Прилича на полет със самолет — каза Саша Блейн.

— Който лети твърде ниско — каза Харли. — Ако си усещах краката, щях да ги вдигна от пода. — Като повечето хора, пред които Харли изтърсваше някоя от инвалидните си шегички, Блейн се престори, че не го е чула.

„Дестини“ обаче наистина летеше много ниско. Джасмин Трию тъкмо казваше:

— Височина петдесет метра, спада с десет... десет секунди до плъзгането.

Харли си даде сметка, че предвид забавянето във връзката „Дестини“ вече е кацнал... или се е разбил.

Образът на екрана изчезна.

— Мама му стара! — възкликна някой от съветническия екип.

— Имат ли телеметрия? — попита Уейд Уилямс.

Харли си мислеше за същото и не сваляше поглед от числата в долната част на екрана, които показваха височината, скоростта на снижаване и цял куп други показатели. Екранът примигна — краткотрайна загуба на връзка или знак, че „Дестини“ се е сцепил като диня и лежи на парчета върху повърхността на Киану?

Но после числата се появиха отново. Височината и скоростта на снижаване бяха на нулата. Другите показания изглеждаха нормално, или поне не светеха в червено.

— Успели са — каза Саша Блейн.

— Хюстън, тук Теа! — Гласът ѝ беше почти неузнаваем сред пращането и пукането на високоговорителите, но нищо не можеше да

скрие радостта и облекчението ѝ. — Видяхме всичко! Перфектно кацане на около половин километър източно от нас! Мисля, че изгубихте единия панел, но другият изглежда наред! Тръгваме натам!

Образът на екрана беше от външна камера на „Дестини“ — картина от повърхността на Киану, но килната под деветдесет градуса.

Хората в съветническата стая продължаваха да мълчат... може би не знаеха какъв е протоколът в такива случаи, но по-вероятно бяха толкова изтощени, че нямаха сили да повярват на добрата новина.

— Може да ръкопляскате — каза им Харли. Придвижи се до вратата и я отвори. Далечни екзалтирани викове долетяха по коридора. За пръв път от два дни Харли Дрейк почувства, че Теа, Тадж, Наталия и Лукас имат шанс да стигнат до дома.

Щеше да има живот и след Киану.

Поне за някои от тях.

ГОЛЯМ трафик по плочи, таблетки, смартфони. Белият дом е бомбардиран със запитвания от Роскосмос, Индийската космическа агенция, Бразилската космическа агенция и прочие. А нищо чудно да има запитвания от Обединените нации и Ватикана. Някой няма ли да каже и на МЕН какво става?!

Поствано на neomission.com от JSC GUY

Рейчъл Стюарт наблюдаваше успешното „плъзгане“ на „Дестини“ със смътен интерес, който граничеше с негодувание. Супер беше, че Теа Новински и другите щяха да се приберат. Но какво щеше да стане с нейния баща? Къде беше той? Какво щяха да направят в контролната зала за него?

А вече никой не обелваше дума и за майка ѝ.

Освен това ставаше нещо друго, което ѝ се струваше по-интересно.

Големият екран в центъра на залата беше показал приземяването на „Дестини“, а сега въртеше няколко безполезни кадъра от различни камери, които показваха или мрак, или силно наклонен пейзаж. Част от контролните се бяха струпали около една от компютърните станции и работеха трескаво върху дистанционното управление на камерите. Явно всички искаха да видят приближаването на Теа и другите.

Няма лошо. Но на един по-малък екран в отделни прозорци вървяха преки предавания на четири телевизионни канала и никой освен Рейчъл не им обръщаше внимание.

Лошо. Защото, ако гледаха, г-н Уелдън, г-н Кенеди и дори д-р Джоунс и онзи тип Бинъм щяха да видят, че бангалорският обект не само се върти, а и буквално всмуква всичко около себе си.

Хюстънският обект не се виждаше, скрит от прашния облак дребни отломки и от поредния летен тропически порой, довян откъм залива.

Въпреки това кадрите с различни коментатори — всичките опулени и жестикулиращи енергично — бяха ясен знак, че се случва нещо странно.

За миг Рейчъл съжали, че е погребала плочата си в гроба на Меган. Но само за миг.

Реши, че иска да вижда и чува по-добре. Затова се изниза от галерията, тръгна самоуверено през контролната зала и седна при една от конзолите на първия ред вдясно, близо до екрана с телевизионните канали.

Беше на четиринайсет години. Самото ѝ присъствие в контролната зала беше аномалия... но понеже се мотаеше тук от няколко дни, явно бяха спрели да я забелязват. Никой от хората в залата не ѝ обърна внимание.

Най-после Уелдън забеляза какво предават телевизионните канали от Бангалор и възкликна:

— Какво става там, за бога?

Капком Травис Бюел, който уж трябваше да следи новинарските канали, след като връзката с Бангалор се бе разпаднала, каза:

— Наричат Бангалор „въртоп“.

Уелдън, Джоунс и другите наобиколиха Бюел, гласовете им се сляха и Рейчъл трудно различаваше казаното. Но беше ясно, че са развълнувани — Бинъм току сочеше едната стена, а Уелдън клатеше глава и сочеше към друг ъгъл на голямото помещение.

Говореха си за хюстънския обект.

Телевизионните коментатори пък още се занимаваха с Бангалор.

— ... сякаш събира материал — казваше един от тях. — Никой не е успял да се приближи достатъчно, за да го потвърди, но изглежда въртенето причинява някакво завихряне или въртоп, по липса на по-добра дума. Сякаш почва, трева, отломки, въздух... всичко бива всмукано в обекта.

Друг коментатор — не, това беше водещият, спомни си Рейчъл — прие това много зле.

— Ако наистина всмуква материал, каква е гаранцията, че няма да всмуче цяло парче от Индия например?

— Е, освен ако не е парче свръхплътна материя...

— ... или новородена черна дупка... — вметна трети коментатор.

— ... каквато ние никога не сме виждали...

— ... точно както не сме виждали и свръхплътна материя...

Водещият се опита да въдвори ред:

— Моля ви! Това не е научен спор в столовата на Калифорнийския технологичен институт!

Първият коментатор, който изглеждаше по-хладнокръвен от другите, каза:

— Освен ако обектът не е изграден от някаква екзотична материя, не може да абсорбира или „всмуче“ повече от няколко тона. Десетина най-много. Не ми прилича на, знам ли, оръжие от Деня на Страшния съд.

Вторият коментатор не се сдържа:

— Стига, Дейвид, нямаме никаква представа какво е това чудо!

Не беше заради нещо конкретно, изречено от говорещите глави на екрана. Може би се дължеше на четирите образа, които бомбардираха едновременно съзнанието ѝ, в комбинация с умората и тайнствените думи на майка ѝ. Така или иначе, Рейчъл Стюарт внезапно разбра, че трябва да се махне от контролната зала.

Стана от стола и все така невидима, излезе навън.

Не беше съвсем сигурна, че ще може да стигне пеша до мястото на удара. Имаше смътна представа за разстоянието, но не вярваше да е повече от два километра. Случвало се бе да изминава пешком по един километър, рядко и по принуда. Сигурно би могла да измине и два. Дори в задушавачката жегата на гръмотевична буря късно следобед?

— Не бъди такава.

Обърна се и видя, че Харли Дрейк, с количката и всичко, я е последвал до съветническата стая.

— Каква? Независима?

— Не ми се прави на интересна, става ли? — Харли очевидно беше в лошо настроение, дори лицето му беше станало червено. Хубаво. Рейчъл беше сигурна, че няма да ѝ се разкреци. Баща ѝ никога не ѝ крещеше. Майка ѝ... е, тя крещеше. Но пък майка ѝ си беше такава.

А и може би имаше друг начин да измоли позволение от Харли.

— Ти не искаш ли да разбереш какво става навън? — Обърна се към Саша Блейн, която стоеше няколко крачки по-назад, забила поглед в плочата си, и безуспешно се преструваше, че не чува нищо. — Саша, ами ти?

Блейн погледна Харли, сякаш му искаше разрешение да отговори на въпроса ѝ.

— Честно казано, бих дала мило и драго да отида там.

— Ами ако има висока радиация? — възрази Харли, но не прозвуча убедително.

— От полицията вече са оградени мястото, нали? Сигурно има служители на пожарната и на другите специални служби — каза Блейн. — Ако е опасно, няма да ни пуснат.

— Имаш безрезервна вяра в преценката на група преуморени мъже и жени, поставени в извънредна ситуация?

Блейн посочи екрана на плочата си.

— При бангалорския обект има много хора. А като гледам, никой не повръща, нито косата им пада на кичури. — Рейчъл не може да види много: записът беше от телефон, а и екранчето на плочата беше от по-малките. Но все пак различи десетина мъже с бели ризи — в бангалорския космически център бялата риза беше нещо като униформа, — които местеха отломки с голи ръце.

А беззникавият купол на обекта се въртеше кротко на броени метри от тях.

Харли плъзна поглед по хората от своя екип, които се бяха разделили на обичайните групички от по двама и трима, разговаряха, спореха, говореха по телефоните си.

После се обърна към Рейчъл и Саша.

— Добре, щом настоявате. И без това имам нужда от чист въздух.

Дъждът беше спрял, но тъмните облаци, затлачили небето на юг и изток, обещаваха нов порой в най-близко време.

— Ще вземем моята кола — каза Харли. Рейчъл нямаше нищо против, същото явно важеше и за Саша, която каза:

— Добре. Моята е на поне километър оттук.

Бусът на Харли беше паркиран на едно от местата за инвалиди пред самата сграда.

Докато Рейчъл заобикаляше буса, за да се качи от другата му страна, Харли каза на Саша Блейн:

— Не бъди твърде строга към моята таратайка. И тя, като мен, е втора употреба.

— Много ти знае устата.

Рейчъл тъкмо започваше да се чуди какво значи тази словесна престрелка — мили боже, те флиртуваха ли? — когато от сградата излезе друга група. Шейн Уелдън, Брент Бинъм и трима от асистентите на Джоунс.

— Накъде сте тръгнали пък вие? — попита ги Харли.

— Познай от първия път — каза Уелдън.

— Нямате ли кораб за изстрелване?

Уелдън почука с пръст по слушалката в ухото си.

— Джош и вторият екип държат нещата под контрол. Не е нужно да им висят на главите.

— Кой си ти и какво си направил с Шейн Уелдън?

Бинъм се подсмихна.

— Сериозно — каза Уелдън. — Два часа съм в почивка.

— Тогава защо още не си се сринал на някой диван?

Уелдън се усмихна.

— Ами ти?

Харли тъкмо закопчаваше предпазния си колан. Уелдън и хората му още не бяха стигнали до колите си.

— На бас, че ще ви бием — каза Харли в най-добрите астронавтски традиции.

За състезание и дума не можеше да става. След като излязоха от комплекса на космическия център и се включиха в бавния поток коли северно по шосе Сатурн, бусът на Харли буквално запълзя.

— Накъде са тръгнали всички? — попита Блейн.

— Евакуационният център се намира в съдебната палата на окръг Харис. На няколко километра западно оттук.

— Още се евакуират? — попита Рейчъл.

— Действат по инерция, предполагам — каза Харли. — Или пък постъпват мъдро, защото, дами, истината е, че изобщо не знаем какво става. Все още нямаме никаква представа какво е предназначението на обекта, нито какво може да направи през следващите минути, часове или дни.

— Аз имам една идея — каза Блейн. — Върти се и завихря почва, нали така?

— Почва, въздух, настилка, части от сгради, каквото се сетиш.

— Тоест, помислете си какво всъщност представлява Киану — подкани ги Саша и зачака. Рейчъл определено не се сещаше какво ги пита. — Космическа сонда, нали така? Точно като „Маринър“ и „Викинг“. Архитектите са го изпратили, за да събере снимки и замервания на Земята и цялата Слънчева система. И след като са разбрали, че тук има живот, е дошло ред да вземат проби.

— Значи тези плазмени топки са нещо като високотехнологични лопати? Няма ли си пръст и вода на Киану?

— Може би не достатъчно, или не от нужния вид.

Харли зави надясно по Бей Ериа, главна улица, която минаваше успоредно на КЦ „Джонсън“ от север, а после пресичаше булевард „Спейс Сентър“. На свой ред булевардът завиваше на югоизток, право към мястото на удара. Тук задръстването беше в обратната посока. Харли се усмихна.

— Мисля тук да предприемем маневра по фланга. — И вместо да завие, продължи направо през кръстовището на Бей Ериа и Спейс Сентър. Умен ход — Рейчъл видя, че на стотина метра в южна посока пътят е затворен с ограждения. Не пускаха коли.

Движеха се на изток по Бей Ериа. Улицата скоро навлезе в залесените низини покрай река Арманд Баю. Харли погледна Саша Блейн и каза:

— Да ти задам една гатанка. Ако въпросната високоразвита цивилизация просто е искала да разгледа нашата слънчева система, или сто други звездни системи, защо ѝ е трябвало да изпраща нещо толкова абсурдно голямо като Киану?

— Може би трябва да е голямо, за да издържи пътуване, траещо десетки хиляди години.

— Или Киану не е космическа сонда, а обектите не са събирачи на проби.

Саша Блейн би отбой.

Там, където реката и Бей Ериа се пресичаха, трафикът изтъня съвсем. Малко след това Харли направи остър десен завой по шосе „Ред Блъф“, после зави още веднъж надясно и пое към Тейлър Лейк

Вилидж, линеещо градче, заселено през шейсетте години на двайсети век.

— Явно добре познаваш района — отбеляза Рейчъл.

— Имах приятелка, което живееше тук. Беше омъжена и на няколко пъти ми се наложи да вдигам гълъбите по спешност и по заобиколни маршрути.

Вече двайсет минути Рейчъл търпеше друсането на задната седалка. Мразеше да пътува, защото винаги ѝ ставаше лошо. Като сега. Търпението ѝ също беше на изчерпване.

— Побързай, за бога!

— Закъде си се разбързала толкова, Рейч? — каза Харли. — Обектът няма да ни избяга.

— Просто искам да го видя, ясно?

Саша Блейн се обърна към нея от мястото си до Харли.

— Така или иначе чу спора ни. Кой от нас е прав, как мислиш?

Рейчъл не се опитваше да крие чувствата си в тайна... просто самата тя не беше докрай наясно какво чувства, какво я тласка неумолимо към обекта. И така, докато Саша не ѝ зададе глупавия си въпрос.

— Не знам кой е прав — каза тя. — Знам само, че мама ми каза да не се страхувам.

Вие, хора, сте голяма работа. Никой на света не е извършвал такъв подвиг за толкова кратко време... всъщност никой друг на света не би се опитал дори.

Шейн Уелдън към екипа, осъществил кацането на
„Дестини“

Хей, познайте какво! Уелдън писа шестица на всички!

Поствано на neomission.com от JSC GUY

„Дестини“ се беше приземил успешно — „Не виждам пробойни или течове, Хюстън“, — но налице беше един непосредствен проблем.

— Шибаният люк е отдолу. — С вкус към грубия език като всяко уважаващо себе си мъжко момиче, Теа Новински имаше достатъчно космически полети зад гърба и се беше научила да спазва добрия тон на връзката земя-въздух.

Но гледката на „Дестини“, приземил се почти без драскотина, ако не се броеше загубата на единия соларен панел, но с люк наполовина затиснат под търбуха, съсипа окончателно езиковия ѝ редактор.

— Някакви идеи?

Забавянето се проточи сякаш безкрайно, но Тадж запълни паузата:

— Спомни си къде сме, Теа.

Изпревари я и с един скок се приближи до „Дестини“, който макар и полегнал на една страна, беше два пъти по-висок от него. Бодряшкият му тон подразни Теа.

— Не съм забравила — каза тя и тъкмо щеше да добави „идиот такъв“, когато осъзна какво има предвид въоманотът. — О. Да.

Тук „Дестини“ не тежеше десет тона.

— Теа, от Хюстън. Разбираме проблема ви със, хм, с достъпа до люка. И препоръчваме да...

— ... просто да го търкулнем, разбрано, Хюстън. — „Теа, ти си идиотката, момиче“. — Останете на линия да видите магията.

— Преди да го направите — каза Хюстън, — дайте ни пет минути. Искаме да източим част от вътрешното налягане.

Разбира се — при операции в орбита без екипаж на борда атмосферното налягане във вътрешността на „Дестини“ беше пет килограма на квадратен инч, една идея по-слабо, отколкото би било, ако в кораба имаше екипаж. При такава разлика във вътрешното и външното налягане люкът щеше да се отвори като тапа на шампанско и да изкърти пантите си.

Теа и Тадж се оттеглиха при Наталия и Лукас на петдесетина метра от кораба.

— Оригна се — каза Теа, когато основата на „Дестини“ изхвърли първата струя пара под налягане. Процесът продължи няколко минути. Сега вътрешното налягане на „Дестини“ беше близко до нулата.

Наложи се и четиримата да подложат рамо — двама отстрани на корпуса с форма на пресечен конус и двама при сервизния модул с форма на консервна кутия. Проблемът не беше в теглото на кораба — той реагираше буквално на докосване, — а в слабото триене.

— Ще трябва да забием здраво пети в земята — каза Тадж.

— Бутонките щяха да ми свършат добра работа — измърмори Лукас. Теа се зарадва, че Най-великият астронавт на света най-после си е отворил устата. За последния час не беше обелил и една дума, сигурен знак за изтощение и депресия.

Наталия, която също като Лукас бе мълчала унило, се втурна да помогне, като изкопа стъпенки за всички. (Беше проявила съобразителността да вземе инструменти от модула Бъз.)

— Уно, дос, трес — преброи Лукас... и гигантският космически кораб с размерите на междуградски автобус се завъртя с двайсетина градуса около оста си, точно колкото да се открие люкът му.

— Мама му стара, получи се! — възкликна Теа. — Страхотна идея, Тадж!

— Благодари на Зак — отвърна индиецът.

Теа се смъкна на колене. Оглеждаше се за дръжката и се опитваше да съобрази посоките. Когато „Дестини“ беше стъпил на краката си, главният му люк се отваряше наляво... а сега, когато

лежеше на една страна, люкът би трябвало да се отвори към нея, като рампа. Което беше добре.

Просто трябваше да намери дръжката и щяха да влязат... ето я, в горната част на люка, доста високо, но не извън обхвата ѝ.

— Хюстън, от Теа, готова съм да отворя.

Изчака. После чу гласа на Джасмин Трию:

— Налагането е нулево. Отваряй.

Правоъгълният люк, толкова широк, че Теа не би могла да докосне двата му края едновременно с протегнати ръце, се отвори лесно. Теа се изкатери по него и влезе в кораба.

И едва не припадна.

Господи, наистина ли бяха минали само четирийсет часа, откакто „Венчър“ се беше разкачил с „Дестини“? Имаше чувството, че влиза тук за пръв път в живота си! Сигурно заради разменената вертикала и хоризонтала. Тя на практика влезе в кораба по една от наклонените му стени. Главното табло и двете кушетки бяха над главата ѝ. От друга страна, тази гледка не би трябвало да я свари неподготвена — за последен път беше видяла интериора на кабината, когато излизаше с главата напред през люка при носа на кораба.

В момента стоеше върху вратата на шкафче, която не беше предвидена за стъпване. Но не опасността да пробие вратата на шкафчето я притесняваше — тук, на Киану, Теа тежеше няколко килограма с все костюма си. Много по-тревожна беше мисълта, че внася чуждоземен лед и кал „вкъщи“.

Дишаше бавно, решена да съсредоточи мислите си върху нещо конкретно — осветлението в кабината, отделни детайли от обзавеждането, кушетките, личните вещи, прикрепени с мрежа към друга част на стената.

Така, вече беше по-добре. Обърна се назад към люка, където Тадж чакаше да влезе. Наталия и Лукас чакаха зад него.

— Добре, народе. Предлагаме промоция. Топла храна, горещ душ, масаж. Е, не точно. Но все пак мисля, че условията ще ви харесат.

— „Дестини“, Хюстън, до Теа. Искам да погледнеш панел делта.

Теа реагира, без да мисли: затвори файла с инструкциите за полета и се прехвърли на съседното кресло. Панел делта показваше

данните за жизнената среда във вътрешността на „Дестини“.

Беше минал само час, откакто тя и колегите ѝ — оцелелите след първия и не особено успешен контакт на човешката раса с извънземна цивилизация — се бяха качили на борда на „Дестини“. Атмосферното налягане в кабината беше възстановено. Тадж и Наталия се бяха паркирали на наклонения „под“ до четирите празни костюма; Лукас се беше сврял върху двете приборни кушетки.

А Теа, по тениска и шорти, беше кацнала над тях в пилотското кресло.

Веднага щом затвориха люка и възстановиха налягането, Теа се измъкна от космическия си костюм и с гигантско облекчение съблече мръсното трико. Почисти се с мокри кърпички, облече тениската и шортите и прикани колегите си да направят същото.

— Чувствайте се като у дома си.

Тадж обаче възрази:

— Ами ако налягането спадне внезапно?

— Тогава ще умра сравнително чиста и с удобни дрехи — каза тя. — Освен това вашите костюми са с различни накрайници. Няма как да презаредите кислородните си бутилки от „Дестини“. Така че по-добре се преоблечете.

Едва ли щяха да се чувстват добре, ако облечаха работните комбинезони, които бяха носили Пого и Ивон, преди да се прехвърлят в спускаемия апарат, прецени Теа, затова отвори едно от шкафчетата и извади резервните дрехи, които по план екипажът на „Дестини“ трябваше да облече в последния ден на мисията. Горещо се надяваше този да е последният ден на мисията.

Дрехите на Пого бяха възшироки на Лукас, а резервният комплект на Теа висеше като торба върху тялото на дребната Наталия. Затова пък дрехите на Зак бяха съвсем по мярка на Тадж... което за пореден път насочи мислите на Теа към липсващия ѝ партньор и командир. Докато другите се възползваха максимално от хранителните и водни запаси на „Дестини“, тя попита Хюстън дали имат новини от Зак. Отговорът гласеше: „Последният контакт беше преди два часа. Оттогава — нищо. И не очакваме“.

А сега я караха да провери животоподдържащите системи. Теа бързо разбра защо.

— Хюстън, има спад на налягането... почти не надвишава седемстотин милибара и май спадна с един пункт пред очите ми. — Беше твърде уморена да прави изчисления, не ѝ се чакаше и Хюстън да потвърди числата. — Колко ни остава до вакуума?

— От порядъка на часове, може би ден или два, ако извадите късмет — отговори Трию. — Но при всички случаи означава, че трябва да ви изстреляме по най-бързия начин.

Тадж беше чул разговора, Лукас и Наталия — също. Въоманотът вече се настаняваше в креслото до Теа.

— С колко време разполагаме?

Хюстън отговори вместо нея:

— След деветдесет минути сигналът ще прекъсне. Искаме да излетите преди това.

— Ние искаме същото — каза Теа.

И точно тогава, най-неочаквано, корабът се търкулна. При това движението беше и по двете оси — напред и леко настрани, — което окончателно разбърка изтерзания стомах на Теа.

— Какво стана, мамка му?

— Мислех, че сме на твърда скала! — каза Наталия.

През най-близкия до Теа прозорец се виждаше само черното небе отгоре.

— Тадж, иди да погледнеш...

Въоманотът вече се беше придвижил до квадратното прозорче на люка.

— Навън има много пара!

Лукас се придърпа към Теа.

— Ние ли пропускаме въздух?

Едва ли, помисли си Теа. Теч имаше, но не по-силен отпреди. Хвърли поглед към таблото и показанията, които видя там, потвърдиха заключението ѝ.

— Не е от нас.

Тадж се обърна да ги погледне.

— Мисля, че Везувий се активира отново...

На Теа не ѝ трябваше друго. Включи радиото си.

— Хюстън, от „Дестини“... Проверка преди излитане, веднага!

Голям умен извънземен.
Термин, въведен от астронавта Закари Стюарт, август
2019

Стори му се, че Архитектът обмисля молбата му да пусне Меган.
А после създаването се раздвижи отново, левите му горни крайници се разгънаха мълниеносно и докоснаха стената вдясно от Зак. На една трета от височината на стената, на около два метра от пода, се отвори панел...

И от него се плъзна тяло.

Зак се задейства инстинктивно... и добре че го направи. Тялото беше на жена, която се гърчеше, риташе и протестираше високо.

Меган.

И двамата паднаха. Не се нараниха, разбира се — гравитацията на Киану гарантираше това.

Минаха още миг-два преди Меган да осъзнае кой я държи.

— Боже мили — промълви тя.

Зак никога не беше чувал толкова силно облекчение в гласа на човек.

— Удари ли се?

— Май не.

Двамата се погледнаха в очите.

— Аз упорито тая надежда, че все някога ще разбера какво точно става тук — каза Зак.

— И аз.

Зак се обърна към Архитекта, който, след като беше извадил Меган от дупка в стената, сега проверяваше съдържанието на други шкафове близо до тавана на помещението, като използваше по два и по три от крайниците си едновременно.

— Някакви идеи? — извика Зак.

— Мисля, че те чува и без да викаш.

— Ти пък откъде знаеш?

— Знам. — Меган, изглежда, възвръщаше силите си. — И двамата го знаем.

— Виж, скъпа... нямам нито време, нито сили. Не съм спал от три дни. Почти не съм ял... видях неща, достойни за научнофантастичен филм. И се отказах от превоза до вкъщи. Така че времето ми е преброено. Не знам дали имам дни или часове, но ако ти и Архитектът имате да ми казвате нещо, направете го сега, моля.

Меган коленичи и го прегърна, гушна главата му до гърдите си, както люлееше Рейчъл като малка.

— Шшшш — каза тя, както се говори на бебе. — Знам. Знам, повярвай ми. Ти... ти постъпи много храбро, като дойде тук.

— Не, ти беше храбрата.

— Едва ли. Попаднах в катастрофа, а после бях съживена. Нито едното, нито другото станаха по моя воля. Но ако можех да избирам... бих го избрала, за да видя всичко това.

— Да. Ще ми се и аз да се чувствах късметлия.

Тя му изшътка нежно, точно както правеше старата Меган.

— Колко хора получават шанса да... да променят историята на света? Или на няколкостотин свята?

— Е, да, макар че екипажът ми не се справи по най-добрия начин. — Зак погледна нагоре към Архитекта, който още беше зает да отваря и затваря шкафове в стените. — Бих искал да кажа на нашия... домакин, че онова с бомбата беше голяма грешка.

Меган се наведе и прошепна в ухото му:

— Мисля, че току-що го направи.

— Мислиш или знаеш?

Меган също погледна Архитекта и гигантското същество отвърна на погледа и.

— Знам. Тоест, по всички личи, че новото ми тяло има известни подобрения.

— Знаеш неща, които не би трябвало да знаеш.

— Да, и тези неща стават все повече с времето. Сякаш ми подават реплики. В смисъл, не бих могла сама да ти предложа информация, но... ако ми зададеш правилния въпрос — и хоп! Оказва се, че имам отговор.

Зак обърна лицето ѝ към себе си. Сложи ръка на бузата ѝ... Първият им наистина интимен жест за последните дни, до болка познат.

— Кои са те? Какво искат? Построяването и оборудването на кораб като този... сигурно е струвало усилията и ресурсите на цяла цивилизация!

Тя си пое дъх, затвори очи и каза:

— Добре, ще се опитам да... Не е лесно да се намери живот във вселената. А интелигентният живот е изключително рядък. Намерихме повече мъртви, отколкото живи цивилизации, а дори мъртвите не бяха много.

— Говориш в първо лице множествено число.

— Да. Аз съм си Меган. Но започвам да споделям и част от тяхното съзнание. Този кораб... той наистина е много стар, от порядъка на десет хиляди години. И нашата звездна система не е първата му спирка. Имало е десетина преди това.

— Наистина ли може да адаптира околната си среда към нуждите на съществата, които среща по пътя си?

Пауза.

— Да.

— И другите раси, като онези Пазачи например?

— Другите кандидати, така ги наричаме. — Тя примигна, сякаш се вслушваше в някакъв глас.

Зак се изкуши да задълбае по темата, да се хване за термина — „кандидати“. Кандидати за какво? Но имаше да зададе един по-важен въпрос.

— И този кораб владее магията на достъпа до конкретни „души“ от мъртвите от... от всяка раса?

— Да. И не мисли за това като за магия. То е просто технология, която хората не познават. Ние знаем как съзнанието и личността се свързват с тялото.

— Но сте открили шепа конкретни души сред милиони други!

— Въпрос на достъп до данни, съхранени във... не знам, най-близкото определение, за което се сецам, е „морфогенетични полета“. Вселената е пълна с тази... с тези биоелектрически данни, всякакви данни. Информация.

— Като акашикските архиви, за които се говори във Ведите, „библиотеката“, събрала опита и спомените на човешките умове от физическите им съществувания.

— Те не използват тези термини.

— И аз не ги използвам всъщност. Тадж ми разказа за това.

— Аз пък все се сецам за Юнг. Изглежда, всички ние се стремим към думи и идеи, които вече познаваме. — Усмихна се. — Ти как би обяснил на Бенджамин Франклин що е то интернет? Човекът познава електричеството, но от електричеството до компютрите и мрежите има много път.

Зак вдигна поглед към Архитекта, който изглеждаше все така безразличен към неговото присъствие.

— Все едно стоя пред най-голямата библиотека на света, но вратите ѝ са заключени.

— Правя всичко по силите си.

— О, мила, недей. Не си ти виновна. Просто... виж всичко това! — Той обхвана с жест вътрешността на храма. — Добре, да пробваме друго. Твоите приятели защо са изпратили този кораб?

— Открихме... присъствие, предизвикателство, друг вид, враждебен към нас. Заплаха. Дойдохме да търсим помощ. Мислим, че може би вие сте подходящи.

— Помощ срещу друга раса?

— Друг вид същества, рийвърите.

— Кои? Звучи ирландско.

— Да, ирландско, шотландско, галско, нещо такова. Това е думата, която ми идва, и означава „лошите“. И означава, че са не просто врагове, а врагове, решени да ни унищожат до крак, нас и спомена за нас. Не можем да съществуваме заедно.

Зак я хвана за раменете.

— Меган, Киану е бил построен преди хиляди години, изминал е гигантско разстояние. Тази заплаха още ли съществува?

— Да. Рийвърите не живеят по същата времева скала като хората. И ще са заплаха още милион години.

— В такъв случай не знам каква помощ можем да предложим ние. Пътуването от Земята до Киану е най-голямото ни постижение! Добрахме се дотук с триста мъки, а на втория ден се опитахме да ви взривим. Ние сме примитивни, груби и адски глупави!

— А ние станахме прекалено дистанцирани, несвързани, като машини. Не сме примитивни и груби, но още можем да бъдем глупави. За разлика от нас, вие сте живи.

Зак посочи Архитекта, който още ровеше из стените.

— На мен той ми изглежда съвсем жив.

— Жив е толкова, колкото съм и аз, по същия начин. — Тя млъкна за миг. — И всъщност не е истинският Архитект... Извинявай, но в главата ми е пълна каша. — Меган се надигна и дори направи няколко крачки. Още един навик, който му беше познат до болка. Винаги се беше шегувал, че жена му е като Сънданс Кид, легендарния стрелец, който можел да уцели всичко, стига да е в движение. Меган мислеше по-добре, когато се движеше. — Расата на Архитектите е стара. Ако приемем, че човешката история обхваща един милион години, опитай да си представиш история, която е сто пъти по-дълговечна. Ние вече нямаме тела. Същата технология, която ни позволява да разпознаваме и копираме души, ни позволява да преместим дадено съзнание от една машина в друга или при нужда във... в реконструкция като тази. — И взе, че му се поклонил със закачлива усмивка. — Това ни осигурява безсмъртие. Но има и цена. Отнема ни способността да се сражаваме, да мислим творчески. Да се боим от провал. Да страдаме.

— Значи той също е ревенант. — Зак отстъпи назад и вдигна поглед към Архитекта. — Той какво прави всъщност?

— Врътка копчета.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Не знам. Изразът е от вашия професионален жаргон, нали? „Връткам копчета“?

— Сега какво, от мен ли точиш информация?

— Живях с теб осемнайсет години... не е нужно да „точа“ информация.

— Изразът е от пилотския жаргон и означава да конфигурираш компютъра на самолет. Или на космически кораб.

— Знам.

— Значи тази сграда е нещо като бордови компютър? Или командното табло на бордови компютър? Или пилотска кабинка?

— Във всеки случай не е храм. — Тя се замисли за миг. — Да го наречем команден модул, става ли?

— Който командва какво? О — каза Зак, съзрял отговора на въпроса си в самия въпрос. — Киану.

— Да. Тук има много системи. Казах ти, че има и други помещения. Някои са по-големи от това.

— Какво има в тях? Ъ-ъ, проби от онези, другите раси?

— Не знам. — Тя посочи Архитекта. — Но онова, което прави той в момента, се предава към другите системи.

Зак посегна и хвана ръката ѝ. Ръката на Меган. Не знаеше кога точно е спрял да се съмнява и окончателно е приел, че това наистина е Меган... но промяната беше факт.

— Знаеш ли кое е забавното в цялата тази история?

— Не виждам нищо забавно, скъпи.

— Меган, ти цял живот... винаги ти си задавала трудните въпроси, умееше да тормозиш хората. Ако беше интервюирала този тип, вместо само да препредаваш въпросите ми, щеше да си научила всичко това, и много повече, още преди часове.

В същия миг гигантският извънземен спря да прави онова, което правеше. Изправи се с изненадваща грация и надвисна над двамата в пълния си ръст, но само за миг.

— Сега прави нещо друго — каза Зак, хвана Меган за лакътя и я дръпна назад към изхода. — Тръгва ли си?

Архитектът вече бе преполовил разстоянието до „задната стена“.

— Да — каза Меган. — Ние не сме най-важната му задача в момента.

— И кое е по-важно от двама представители на безценната човешка раса? Нали уж ние бяхме ключът към бъдещото им оцеляване?

— Расата е важна. Ние двамата — не толкова.

— След всичко, което жертвахме? Той знае ли, че не можем да се приберем у Дома?

— О, знае.

Задната стена се отвори и разкри познатия хаос около храма.

— Трябва да го последваме — каза Меган.

— Навън? Изглежда ми опасно.

— Да.

Меган не го чака да се пребори с колебанията си. Измъкна се от хватката му и тръгна след Архитекта. Зак я настигна и двамата излязоха заедно във ветровития полумрак.

За ужас на Зак Архитектът залитна. Несигурните му крачки бяха точно като на Пазача преди да падне.

— Той добре ли е?

— Не. Хайде. Времето ни изтича.

Приятели мои, мога да ви кажа само едно — че чудната мътва за събитията, произхождащи на нашата нова луна, предвещават Велики неща. Предречени знаци се явяват дори сега, тази вечер, докато с вас си говорим. Нищо чудно Възкресението да се случи пред очите ни. Нека се помолим.

Преподобният Дики Ботъмли, Унитариянска църква,
Канзас Сити, 24 август 2019

— Оттук ще трябва да продължим пеша — каза Харли.

— Крайно време беше — каза Саша Блейн. Рейчъл закима ентусиазирано.

Черният път беше останал зад тях и вече няколко минути бусът подскачаше по кална трева. Ако не беше ниската скорост, Рейчъл отдавна щеше да е повърнала.

Харли беше спрял в края на Клиър Лейк Парк, недалеч от езеро Пасадина, източно от реката. Светлините на няколко пожарни и линейки примигваха под дъжда на Шосе 1 на стотина метра южно, вляво от буса на Харли.

— Мисля, че сме вътре в зоната — каза Саша.

Космическият център „Джонсън“ не се виждаше, закрит от светещия плазмен купол на обекта, който се въртеше бавно около оста си на няколкостотин метра от тях, на другия бряг на езерото. Приличаше на закрития стадион в Ню Орлиънс според Харли, само дето този купол беше осветен отвътре... и налазен от някакви ъгловати гърчещи се форми.

Или пък нещата бяха вътре и се опитваха да излязат?

— Ти успя — каза Рейчъл. — Докара ни.

— Не бързай да ми благодариш.

Рейчъл и Саша му помогнаха да слезе от буса, задача, усложнена от многословните уверения на Харли, че нямам нужда от помощ.

— Със слизането може и да се справиш — каза Саша, — но едва ли ще стигнеш далеч в дъжда и калта без нас, така че се примири.

Веднага щом колелета на инвалидната количка потънаха в мократа трева, Харли спря да се оплаква. За щастие дъждът не беше успял да превърне пръстта в лепкава кал, макар че в тази част на Хюстън това не изискваше особени усилия. Саша и Рейчъл изключиха електрическото захранване на количката и забутаха Харли към пътя.

Движеха се под дърветата, за да се скрият колкото от кроткия дъжд, толкова и от погледа на полицаите и другите хора, струпали се на шосето.

Пулсиращата светлина на обекта напомни на Рейчъл за общинския панаир — беше ходила тайно там с Ейми и още няколко приятелки от квартала. Светлините на атракциите и шеметните лупинги на скоростните влачета ги бяха заслепили... дотолкова, че не видяха служителя от охраната. Наказанието им се размина само защото взеха да се кискат като луди и да флиртуват с младежа.

— Някой забелязал ли е — каза Харли, — че обектът има нещо като маяк?

Саша се замисли.

— Не прилича много на маяк.

Беше права. Светлината, която Харли беше оприличил на маяк, пулсираше неравномерно... светло, тъмно, светло, светло, тъмно.

— Надявам се, че не е прожектор — каза Харли.

— Прожектор, който търси цел за топлинния си лъч — каза Саша.

— Престанете! — повиши глас Рейчъл.

— Извинявай — каза Харли. — Понякога забравяме, че... Така или иначе, по-близо от това трудно ще стигнем. И сега какво?

Дъждът почти беше престанал, но откъм плавателния канал духаше силен вятър.

— Искам да се приближа още — каза Рейчъл. Убедена беше, че обектът не е оръжие. В противен случай половината град отдавна щеше да е в руини. Не, сферата просто си клечеше в полето, сякаш чакаше...

— Дори да приемем, че идеята е добра — каза Саша Блейн, — а според мен не е... как? Обектът е от другата страна на езерото!

— Може да минем по моста — каза Рейчъл и посочи. — Ченгетата са долу на пътя.

— Така е — каза Харли. — И после какво? Обектът се вижда добре и оттук... приближихме се достатъчно. Нали не искаш да го докоснеш?

— Не знам какво ще направя, ясно? Но мисля, че трябва да се приближим още. Мисля, че обектът трябва да ни даде нещо, или да ни каже нещо.

— Та това е сложна извънземна машина! Защо просто не ни изпрати сигнал?

— Точно това смятам да разбера — заяви Рейчъл. — Вие можете да дойдете с мен или да останете тук.

Заряза ги и хукна към насипа. Но когато започна да се катери към шосето, калта и чакълът ѝ погледна номер и тя се хлъзна назад.

Докато се изправяше, а Харли и Рейчъл я настигаха ядосани, силна светлина окъпа и тримата.

— Вие там! Не мърдайте!

Рейчъл помисли, че ще припадне. Петима мъже вървяха към тях. Единият беше Шейн Уелдън.

— Проследихме ви — каза Бинъм на Харли. Уелдън, Бинъм и придружителите им успяха с общи сили да качат Харли на шосето.

— Доста отдалече сте ни следвали. Не ви видяхме.

— Наложих се да спрем за едни джаджи — каза Уелдън и посочи един млад мъж от екипа си, който носеше на каишка през рамото си нещо четвъртито.

— Това гайгеров брояч ли е? — попита Саша Блейн.

— Да. Най-доброто, което успяхме да намерим за толкова кратко време — каза Уелдън. — Имаме и камера. — Показа им един „Никон“, като онези, които използваха астронавтите. — И спектрометър. — Друг от помощниците му мъкнеше кутия два пъти по-голяма от гайгеровия брояч. — Това бебче е било създадено преди десетина години за лунните експедиции. Дори не знам дали работи.

— НАСА нямат равни в планирането.

— Не бери грижа — каза Уелдън. — В момента цял екип инженери ми сглобяват машинки, с които ще разбера какво е яло това бебче на закуска. — И кимна към обекта, който надвисваше над тях като купола на голям стадион.

— Като стана дума за закуска — каза Саша Блейн. — Какви са последните данни за материала, който поглъща това нещо? Вода, кал, растителност?...

— Изглежда, има известно абсорбиране, нали, Брент? — каза Уелдън и погледна мокрия и навъсен човек на Белия дом. — Но нищо голямо. Няма данни, че Земята ще бъде всмукана в миниатюрна черна дупка.

— Поне засега — добави Бинъм.

— Няма ли вече да тръгваме? — попита Рейчъл. Бяха се качили на шосето, но само стояха и си говореха. Рейчъл беше щастлива, че не са я арестували, благодарна беше за помощта, но чувстваше, че трябва да стигне до обекта колкото се може по-скоро. И вече губеше търпение.

Харли я хвана за ръка.

— Добре, отиваме...

— Не. — Брент Бинъм се изстъпи пред тях с пистолет в ръка. — Това е враждебен обект. Дори тук сме прекалено близо до него. Дадох разрешение да дойдем само за да съберем допълнителна информация.

— Брент... — Уелдън излезе напред.

— Спри! — изкрещя Бинъм. Ако питаха Харли, човекът от Белия дом изглеждаше направо откачил. И нищо чудно. — Аз... аз нося отговорността!

— Не — каза Харли. — Аз я нося. По собствените ви думи, твоите и на Шейн. Накарайте ме да подпиша документите. Официално аз отговарям за контактите с извънземни. И казвам да вървим.

Бинъм се колебаеше, разкъсван от съмнения.

— Виж — каза Харли, — от гледната точка на Белия дом аз отговарям за това нещо. И аз ще понеса вината при евентуален провал. — Протегна ръка напред. — Дай на заден, Брент. Крайно време е да поемем инициативата, а не само да реагираме, както досега. — Посочи обекта. — Щеше ли това нещо да е тук, ако не бяхме взривили трижды проклетата бомба на Киану? Дай ми пистолета. Не искам никой да пострада.

Бинъм му го даде, без да се противи. Дори изглеждаше облекчен.

Чак когато остави оръжието в скута си и сложи ръце на колелетата на инвалидната количка, Харли осъзна, че целият се тресе.

И че всички останали трескаво се опитват да забравят какво се е случило току-що.

След броени минути вече бяха на моста. Саша Блейн току поглеждаше през перилата да провери дали водата отдолу не реагира на всмукването, предизвикано от въртящия се обект.

— Засега всичко изглежда наред.

— Вижте — каза Харли. Вдясно от тях, от другата страна на лагуната и доста далеч северно от обекта, в мрака подскачаха светлинки. — Надявам се, че са на наша страна.

— Това май ще се окаже най-опасното нещо, което съм правил в живота си — каза Уелдън.

— Дай боже — каза Харли и всички се засмяха.

Нека обобщим. По всичко личи, че има интелигентен живот на Киану, който вече не е околоземен обект, а нещо като космически кораб... поне един от астронавтите е мъртъв, двама други липсват... а КЦ „Джонсън“ и Бангалор са изгубили връзка със своите спускаеми апарати. А сега два „обекта“ се плъснаха на Земята.

Аз ли пропускам нещо? Или цялата вселена е полудяла?

Поствано на neomission.com от Jermaine

Всъщност пропускаш доста. Потърпи малко.

Поствано на същия сайт от JSC GUY

— Две минути, готови за излитане. Включвам ФНП две и четири. Централният двигател ще се включи след две-десет.

Теа Новински лежеше овързана на лявата кушетка в кабината на „Дестини“, Тадж — на кушетката вдясно от нея. Зад тях — или под тях, след като „Дестини“ се завъртеше в позиция с носа нагоре и опашката надолу, — Наталия и Лукас просто си лежах на импровизирано „легло“ от мрежата, която задържаше празните космически костюми. Не беше най-удобното решение, но пък гравитационното натоварване при излитането щеше да е минимално. „Горе-долу като в бърз асансьор“ — беше казала Джасмин Трию. Теа не се нуждаеше от коланите, които я привързваха на място. Но искаше да ги усеща — те ѝ напомняха, че корабът е в процес на ключова маневра.

— Показанията за налягането в кабината са шест-осем-десет — докладва Теа, макар да знаеше, че Хюстън вижда същите числа. Искеше да напомни на екипа там, че има проблем, с който тепърва трябва да се справят. Течът си оставаше загадка. Налягането не падаше равномерно, което навеждаше на мисълта за блокаж или запушване. Животоподдържащата система на „Дестини“ помпаше въздух в

кабината, за да компенсира загубата, но това не можеше да продължава вечно. Трябваше по най-бързия начин да излетят от Киану и да се върнат на Земята.

— ФНП в готовност. Главен двигател в готовност — потвърди Хюстън след забавянето, което, ако питаха Теа, беше най-вбесяващото нещо на света. Четирите спомагателни двигателя за фина настройка на полета — ФНП — се намираха на равни разстояния около сервизния модул на „Дестини“ и с тяхна помощ се внасяха корекции в курса.

Днес обаче ролята им в тази крайно необичайна операция беше друга — именно те щяха да отделят „Дестини“ от все по-нестабилната повърхност на Киану.

— Смятаме, че ще е по-добре „Дестини“ да се отдели от повърхността, преди да включим главния двигател — беше казал Джош Кенеди.

— Щом смятате — беше отвърнала Теа. Имаше логика — главният двигател би издигнал кораба само с един тласък, но в секундите, докато набира скорост за отделяне от повърхността, „Дестини“ можеше да заоре в скалата, тласкан от мощната реактивна струя на двигателя, и корпусът му да понесе допълнителни щети.

— Една минута.

— Дано няма повече изненади — каза Тадж.

— Мисли позитивно, става ли? — подкани го Теа.

Имаха известни притеснения дали спомагателните двигатели са оцелели при кацането и след онзи странен трус, причинен от снеготопене или друг външен фактор. ФНП 1 в момента се намираше отдолу, заровен дълбоко в снега на Киану. Данните, които КЦ „Джонсън“ получаваше от бордовия компютър на „Дестини“, показваха, че не е пострадал — или най-малкото, че няма течове, — но никой не знаеше дали малките дюзи не са се изкривили и ако е така, как ще се отрази това на работата му.

За щастие тласъкът, необходим да се отдели „Дестини“ от повърхността, щеше да ангажира ФНП 2 и ФНП 4, а не ФНП 1.

— Хубаво ще е пак да видим дома — каза Наталия в опит да компенсира опасенията на Тадж.

— За някои от нас — да — каза Лукас.

— Трийсет секунди — каза Теа. Съзнаваше, че тонът ѝ е твърде рязък, както и че изпреварва броеното с няколко секунди. Но не

можеше да се сдържи. Откакто херметизираха люка на „Дестини“, в главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл. Че изоставя Зак. Колега. Добър човек. Мъжа, когото обичаше.

Нямаше значение, че действа по негова изрична заповед. На кого му пукаше, че няма избор? Зак щеше да умре, а Теа щеше да носи вината за това до края на дните си.

— Петнайсет. — Изтри сълзите от очите си, после сложи ръка на контролния лост.

Петнайсетте секунди минаха бързо. Двоен тремор разтърси кабината на „Дестини“ и Теа усети как корабът се издига нагоре и напред.

— Отделихме се, Хюстън! — Теа премести превключвателя на контролния лост на ръчно управление и зададе слаб тласък от спомагателния двигател при носа на „Дестини“... От Хюстън я бяха предупредили, че носът на кораба може да се килне с няколко градуса надолу, когато спомагателните двигатели — разположени назад спрямо центъра на тежестта — се включат.

Така и стана, но тласъкът при носа внесе нужната корекция.

В същия миг главният двигател на „Дестини“ оживя с трясък и тласна кораба напред. Спомагателните се изключиха. И „Дестини“ излетя.

През прозореца пред себе си Теа виждаше само черното небе на Киану. Затова погледна към уредите, и най-вече към висотомера, който показваше, че са се издигнали на петдесет метра... седемдесет и пет...

— Онези планини колко бяха високи? — попита тя.

— Кой сега е песимистът? — подразни я Тадж. Беше проточил врат да погледне през друг от прозорците.

Още преди да мине и минута, Теа разбра, че са се измъкнали. Кое то не значеше непременно, че са в безопасност — имаше още няколко рисковани маневри, които „Дестини“ трябваше да извърши, преди да навлезе в траектория към Земята, риск щеше да има и покъсно, при навлизането на коничния команден модул в земната атмосфера.

Оставаше и проблемът с недостига на въздух, разбира се.

Но вече не бяха на Киану. Каквито и страхотии да ставаха там, „Дестини“ ги беше оставил зад гърба си. Отдалечаваше се от труповете на изгубените колеги... и на двата спускаеми апарата.

Отдалечаваше се от Зак и неговата преродена съпруга.

Нямаше друг начин.

Три минути след началото на тласъка главният двигател се изключи. Теа докладва и след кратко забавяне Хюстън потвърди:

— „Дестини“, потвърждаваме изключване на ГД. Радваме се да ви съобщим, че вече сте в орбита около Земята. Можете да маневрирате по свое усмотрение.

Теа хвана отново контролния лост и изстреля слаб залп. Искаше да погледне къде е Киану...

Не беше далеч, оказа се. Висотомерът отчиташе петнайсет хиляди метра и показанията нарастваха бързо. От тази височина Киану се виждаше като полумесец.

— Камерата в теб ли е, Тадж? — попита Теа и включи радиото. — Хюстън, виждате ли това?

Не знаеше как да го опише. Киану сякаш се топеше... гигантски вълни заливаха повърхността му, като вълни в езеро... Големи парчета лед се отделяха като късовете арктически лед по време на Голямото топене. Имаше и малки изригвания, които изстрелваха гейзери в небето... гейзери от пара и отломки.

Нещо ставаше долу, нещо, което е по-добре да гледаш отдалеч.

— Хюстън, малко данни биха ни дошли добре в момента.

Думите ѝ се застъпиха с отговора на Хюстън на предишния ѝ въпрос — дали получават картина.

— „Дестини“, какво става там според вас?

— Мисля, че това нещо се разпада!

ПЕТА ЧАСТ

И В СМЪРТТА СВОБОДНИ

*... Направени сме ние
от сънища и сън отвред
обгръща
тоз малък наш живот!...*

Уилям
Шекспир,
„Бурята“

Да следваш Архитекта беше като да вървиш след чудовището на Франкенщайн в силна буря... Меган се беше впила в ръката на Зак, двамата току навеждаха глави да се предпазят от летящи отломки. Страх ги беше да не изгубят от поглед гигантското същество.

Като нищо можеха да го изгубят. Светлината беше слаба, като при залез. Вятърът беше силен, връхлиташе на пориви и носеше боклуци, принуждаваше ги да затварят очи.

— Дано Камила е добре — каза Зак. — Ти кога я видя за последно?

— Грабнаха я точно като мен — каза Меган. — Предполагам, че са я отнесли в храма, но... не знам. Чувствам, че трябва да останем и да я потърсим.

— И аз — каза Зак, — но и да я намерим, това няма да разреши непосредствения ни проблем. А може дори да влоши положението ни.

Архитектът прекоси обгореното стърнище около храма, после направи остър завой и навлезе в нещо като огромен овоиден тунел. Голямото умно извънземно, както Зак беше започнал да го нарича за себе си, вече не залиташе — гигантът явно си беше спомнил за какво служат краката, след като ги е държал на склад векове или хилядолетия.

— Някаква идея накъде води това? — извика Зак на Меган.

— Към друга камера. — Отговори му, без да изчаква подсказка от Архитекта, а миг по-късно осъзна, че камерата се нарича Фабриката. Фабрика за производство на какво?

Отговорът ѝ убягна, защото Меган се спъна лошо.

Беше ѝ трудно да поддържа темпото на Зак. Да, теренът беше неравен. Да, тя беше изтощена. Но когато се спъна за трети път, разбра...

Краката ѝ се подгъваха. Нещо по-лошо, очите ѝ също сдаваха багажа. Почти сякаш — каква ужасна мисъл — остаряваше с по няколко години всяка минута.

Беше твърде слаба, за да изрече на глас въпроса... едвам успяваше да се държи за Зак. Навлязоха в тунела към Фабриката.

Тук вятърът беше още по-силен, но постоянен, а не на пориви. Почти все едно се бяха озовали в тръбата на вентилационна система.

— Вятърът духа в лицата ни — каза Зак. — Което означава, че атмосферното налягане зад нас е по-слабо, отколкото там, където отиваме.

— Това лошо ли е?

— Не виждам какво добро може да означава.

— Да спрем тогава?

— Защо? Зад нас няма нито храна, нито вода, нито отговори. Единствената ни надежда е в онзи твой исполински приятел.

Сякаш другото не стигаше, повърхността тук беше още по-неравна, а на места се впиваше болезнено в босите крака на Меган. Зак поне беше с чорапи. Вървяха толкова бавно, че със сигурност щяха да изостанат от водача си.

— Не ми се вярва да стигнем далеч — каза Зак. — Подът е толкова грапав, сякаш ходим по корали.

Съсредоточена върху усилията си да остане права и в съзнание, Меган не отговори.

— Още ли си в контакт с него? — попита я Зак.

Тя намери сили да отговори:

— Попитай ме нещо.

— Ами не че мога да направя нещо по въпроса, но от едното научно любопитство... Как, по дяволите, би могла да помогне човешката раса на Архитектите в тяхната война? Половината от

хората, който дойдоха тук, са мъртви... Останалите сигурно вече са си тръгнали.

— Други могат да дойдат при теб.

— Други? Тук? Как?

— Ами, такава, устройството за трансфер вече е активно — каза тя. — Извинявай, просто това е терминът, който се появява в главата ми. — Спря и се обърна към него. — Така, те ще доведат хора тук. И после ще ги пренесат в своя свят.

— Това няма ли да отнеме хиляди години?

— Да.

— Ние не живеем толкова дълго.

Тя заби пръст в гърдите му.

— Не ти. Твоите потомци.

— Не ми харесва идеята да обрека други хора на доживотна присъда тук, във вътрешността на Киану.

— Те ще имат шанса да тласнат в една или друга посока бъдещето на интелигентния живот в галактиката за следващите сто хиляди години. Това не си ли струва саможертвата?

— Тези хора доброволци ли ще бъдат, или... знам ли, мобилизирани принудително?

— Не знам. Аз... съжалявам. — Главата ѝ клюмна. — Зле ми е.

Той я прегърна с една ръка и я привлече към себе си. Меган трепереше.

— Виж, може би ще успее да пратя съобщение до Хюстън...

— Мисля, че остави радиото си в храма.

— Значи съм идиот.

— Всъщност едва ли има значение. — Или Зак я беше разбрал погрешно — а и как би могъл да разбере нещо, с което самата Меган не беше готова да се изправи лице в лице? — или се беше съсредоточил върху практическата страна на проблема. Завъртя я лекичко, така че да продължат напред, макар и много бавно.

— Какво ще стане, ако кажа „не“ на тази принудителна мобилизация, дето са я замислили Архитектите?

— Ти вече каза „да“.

— Как?

— Чрез действията си. — Вече виждаше отговорите, макар че те не я радваха. — Решението е взето.

— Не е честно така.

— Вселената не е честна — каза Меган. — Зак, аз умирам отново.

Сега вече Зак разбра. И откачи.

— Не, не, не! — извика и я стисна здраво, сякаш така можеше да я спаси. — Просто си уморена. Хайде да си починем.

— Знам какво става с мен! — каза тя. — Това тяло има малък срок на годност. Било е временно, колкото да ти осигури някой, с когото да... с когото да говориш. — Самата тя вече скърбеше за изгубения си живот, за нещата, които никога нямаше да преживее, за лицата, които никога повече няма да види, гласовете, които няма да чуе, докосванията, които няма да усети.

Без Зак. Без Рейчъл.

Така Меган позна загубата.

И онази част от нея, която беше свързана с Архитекта, изкрещя отчаяно: „Защо? Защо сега?“

Но отговор нямаше.

След малко излязоха от тунела в кухня, много по-голяма от предишната... И много различна. Вместо джунгла, каквато имаше в другата подземна камера, преди времето там да се разбеснее, тук гледката наподобяваше урбанистичен пейзаж със сребристи небостъргачи и огромни кутии, свързани с кабели, отдушници, мостове. Тук-там между структурите имаше широки проходи. Другаде всичко беше наблъскано нагъсто като в манхатънски жилищен квартал.

И в голямата си част все още се оформяше, растеше и се сглобяваше пред очите им.

— Какво е това място?

— Фабриката — промълви Меган с последни сили.

— Какво произвежда?

— Околна среда. Форми на живот. Провизии и резервни части. Всичко.

— Е — каза Зак, — тук поне ходенето ще е по-лесно.

— Посочи пода, който беше настлан с равен тухлен паваж като онзи в тунела между Везувий и мембраната.

— А и въздухът все още става за дишане. — Страхувал се бе, че излязат ли от тунела, ще попаднат във враждебна среда. — Ами онези хора, които Архитектите ще доведат?

Меган се олюля и Зак я прихвана.

— Извинявай. Въпросите ми могат да почакаат. Трябва да хапнеш нещо. Трябва да се подслоним някъде... — Замълча, после попита: — Чу ли нещо?

Меган изправи гръб.

— Да.

Беше човешки глас, който пищеше ужасено... детски глас!

— Това е Камила! — каза Зак.

Архитектът се намираше южно от тях — ако приемеха, че тунелът се пада на север — и беше зает със своите си задачи. Звукът идваше отдясно.

— Остани тук — каза Зак на Меган и тръгна покрай каменната стена.

— Не, мерси — каза Меган. — И аз идвам.

Вървим към обекта с Уелдън и др. — голям, но не изгл. враждебен. Пращам сн.

Последното текстово съобщение на съветника по национална сигурност Брент Бинъм

— Е, поне радиация няма. — Шейн Уелдън вдигна поглед от гайгеровия брояч. — Но ми се ще да имахме и други измервателни устройства, с които да погледнем това чудо.

— Знаем ли изобщо какво гледаме? — попита Харли.

След като се прехвърлиха от другата страна на езеро Пасадина, Харли, Рейчъл, Саша и групата от контролната зала се бяха сдобили със спътници — десетки хора, които прииждаха към гигантския купол на обекта от различни посоки... включително трима с лодка.

— Ще ми се да знаех откъде идват всички тези хора — добави той.

— Мисля, че са същите, които бяха пред центъра — каза Рейчъл. — Онези в кемперите.

— Аз пък мисля, че тук се е изсипала немалка част от съседите ни — каза Уелдън. — Хората, които живеят покрай езерото.

— Не знаех, че тук има толкова откачалки.

— В добрия смисъл — каза Уелдън. — На много места в Щатите има хора, които са запалени на тема космически полети... тук обаче космическите полети са станали неразделна част от живота им. Желанието им да видят обекта отблизо е напълно обяснимо.

А обектът определено привличаше погледа — заровена на една трета в земята белезникава сфера с диаметър петдесетина метра, която се въртеше бавно... пръст, боклуци и дори вода се завихряха около нея. Видимостта все още беше ограничена, единствената светлина идваше от самия обект и от примигващите лампи на пожарните, линейките и полицейските автомобили, паркирани на стотина метра от сферата.

— Е — каза Харли. — За тях не знам, но лично аз не смятам да се приближавам повече.

Не че би могъл, дори да искаше. Обектът беше паднал на северозапад от моста над езеро Пасадина. Сателитният комплекс на КЦ „Джонсън“ наистина беше унищожен, но щетите бяха много по-малки, отколкото беше очаквал Харли.

— Би трябвало да има кратер, не мислиш ли? — Отправи въпроса си към Саша Блейн.

— Да. Но няма. Все едно обектът просто е кацнал. Контролирано.

— Точно това е направил! — заяви познат глас. Вляво от тях се появи нова група, явно придвижила се пешком от космическия център и предвождана от Уейд Уилямс. — Какво пък... нали идва от космически кораб. Логиката сочи, че е някакъв спомагателен апарат, а не просто гюле, което са изстреляли към Земята.

Уилямс здравата се беше задъхал от прехода. Облегна се на едно дърво, докато другите от съветническия екип се изнизваха покрай него.

— Божке, Харли — каза Шейн Уелдън. — Ако знаех, че ще идва целият ти екип, щях да наема автобус.

— Те са свободни хора, Шейн. Ходят където си искат.

Уилямс чу разговора им и се изстъпи пред Уелдън.

— Поиска от нас да ти даваме съвети за извънземните. Не е ли логично да сме тук?

Уелдън никога не подминаваше опитите за подронване на авторитета му.

— Мястото ви е там, където можете да сте полезни. Ами ако това нещо се взриви? Къде ще бъдем тогава?

— За вас не знам, господин Уелдън, но аз най-вероятно ще съм умрял. — Това предизвика смях у хората от съветническия екип, засмяха се дори онези, които не принадлежаха към клакъорската Групичка на Уилямс. — А и този аргумент, струва ми се, лесно мога да обърна срещу вас. Вие сте директорът на мисията. А гледам, че сте довели със себе си и цяла група важни за мисията техничарчета. Ако това нещо се взриви, какво ще стане с операцията? Ще пострада, нали?

— О, я ме чуйте всички — повиши глас Харли, ядосан за пореден път, че му се пада ролята на рефер. — Хайде да видим каквото има да се види, а после да отидем на безопасно място, става ли? —

Нямаше знак, че предложението му се приема, но поне спряха да се заяждат.

С помощта на Крийл и Матулка Уилямс се спусна по нанадолнището към обекта.

Уелдън се обърна към своя екип. Брент Бинъм беше зает с телефона си, както можеше да се очаква. Харли се запита какво ли мисли Белият дом за обекта. И какво ли спускат към широката общественост. Не истината във всеки случай.

— Работим в реално време, хора. Тръгваме ли след тях? Какъв е планът ни? Имайте предвид, че отлагането не е опция.

— Ако обектът беше оръжие, досега щяхме да сме мъртви — каза Саша.

— Сигурно — съгласи се Уелдън. — Но ако не е оръжие, тогава какво е?

— Безпилотна космическа сонда — каза Харли. — Или пилотирана.

Това привлече вниманието на Уелдън.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би има пилот на борда. Един от тях — каза Харли. — Или повече от един. — Не беше обмислял този вариант досега... но изведнъж хипотезата му се стори логична. Обектът беше прекалено голям за обикновена сонда. Така че можеше да е спускаем апарат — „земноходът“ на кианците.

— Може би това е „посланието“, за което спомена майка ми — каза Рейчъл.

— Мисля, че Рейчъл е права — каза Саша и хвана момичето за ръка.

Харли вдигна поглед към двете жени, едната на трийсет и две, другата на четиринайсет, и се зачуди как така се бяха сприятелили за толкова кратко време. Самият той никога не би успял. Имал бе много гаджета, но нито една истинска приятелка.

Нямаше значение: както и да се развиеха нещата, ясно беше, че ще му се наложи да усвои изкуството на приятелството — със Саша Блейн може би — и на родителството — с Рейчъл. Макар че единственото, което знаеше за децата, беше, че някога и той е бил дете.

Зачуди се за миг какво ли би било да е женен за Саша... а после се ощипа мислено. Тъпо беше да мисли за личните си проблеми и

въжделения точно сега, когато на няма двеста метра от него имаше извънземен апарат.

Уморен беше. Превъзбуден. И не можеше да мръдне от проклетата инвалидна количка.

— Хей, Шейн, задръж малко — викна Brent Бинъм. Държеше плочата си и я гледаше с разширени очи.

Уелдън обърна гръб на колегите си и погледна Харли в очите, сякаш да каже: „Сега пък какво?“

После хвърли един поглед на устройството и го връчи на Харли.

— Проблем — каза лаконично. — Бангалор.

На плочата се въртеше запис с лошо качество. Камерата беше уловила обекта в Бангалор, на дневна светлина. Обектът се въртеше кротко, а после внезапно се разшири, удвоявайки и дори утроявайки размера си. Текстът към записа гласеше: „ПРЕДИ 20 МИН. ПОСЛЕ СИ ТРЪГНА“.

— Тръгнал си е? — каза Харли. — Ако това е вярно, къде е отишъл?

— Нямам представа — каза Уелдън. — Но при всички случаи ние трябва да...

И точно тогава сякаш целият свят внезапно изстена.

— Какво беше това? — попита Саша.

Странният звук трая две-три секунди, после утихна.

— Дойде от обекта — каза Харли.

Обектът беше спрял да се върти.

— Защо прави това? — попита Рейчъл.

— Кое? — каза Уелдън.

Рейчъл пристъпи към Харли.

— Расте.

Харли го виждаше и сам. Белият купол и странните му вътрешни компоненти изгубиха очертанията си, станаха почти прозрачни... така изглеждаха облаците, когато се врежеш в тях с Р-35.

А после нещо премина през всички тях, електрически удар, съпроводен от ярка светлина. Всички извикаха.

И започнаха да се издигат.

Харли Дрейк познаваше това чувство — беше като при нулева гравитация. В конкретния случай — нулева гравитация във вътрешността на гигантска сфера, където той се беше озовал заедно с

няколко десетки, а може би и няколко стотици други човешки същества, също дървета, буци пръст, птици и поне едно куче.

Харли се завъртя, количката му се изгуби някъде, изгубиха се Саша и Рейчъл, а Хюстън, целият Тексас дори, се смаяваха бързо под него.

Наруших всички писани и неписани правила на Агенцията и изложих на риск работата си, като поставях тук под измислено име, но майната му на всичко — тази ситуация е извън контрола на която и да било агенция, на която и да било държава и нация. Преживяваме критичен момент, хора, гигантска промяна. Името ми е Скот Шолър и аз съм JSC Guy.

Поствано на neomission.com, 24 август 2019

Около растящата „индустриална зона“ имаше нещо като свободен периметър, без паваж, наподобяващ пистата около игрище за бейзбол. Пръстта беше сравнително гладка, достатъчно гладка и влажна да запази следи от стъпки — стъпки на босо човешко дете.

— Мисля, че я намерихме — каза Меган. Гласът ѝ беше слаб и хриплив. Нещата вървяха на зле.

— И някой друг я е намерил. — Зак посочи друга следа, дълги прорези, редуващи се локвички лепкаво вещество, оставени успоредно на детските стъпки, на места върху тях.

— Трябва да е Пазач — каза Зак. — Чуваш ли нещо?

Меган също се оглеждаше.

— Не.

— Боже, къде е Камила?

— Няма да вземеш да я викаш, нали?

— При положение че наоколо се мотае машина за убиване? Не, по дяволите! — Зак плъзгаше поглед по конструкциите в ядрото на Фабриката. Примижа. Слабата светлина и чудатият урбанистичен пейзаж объркваха зрението му. — Дано се е скрила някъде...

На едно място следата се отклоняваше.

— Там. — Стъпките на Камила водеха право към Фабриката.

Зак хвана Меган за ръка и тръгна по дирята. Ако не беше толкова уморен и ако смяташе, че Меган ще издържи на темпото му, сигурно щеше да се затича.

— Ако имаш някаква информация защо това същество е излязло на лов, сега е моментът да я споделиш.

— Пазачите не са машини. Те са интелигентни същества.

— И с какво сме заслужили враждебността им?

— Те вече не реагират на командите, само това знам.

Зак се вслуша. Чуваше се основно вятърът. Някъде отдалеч долиташе равномерен трясък, все едно някой забива клинове в земята, имаше и някакво постоянно жужене.

Но момичето не се чуваше.

— Май трябва да продължим напред — каза той. Меган не възрази, когато я поведе по един от широките сенчести проходи. — Можеш ли да попиташ твоя Архитект защо не ни помага?

— Не бива да приемаш, че той е на твоя страна. Или че изобщо му пука.

— Ако е така, не виждам как ще насърча няколко хиляди души да се запишат за едностранно пътуване.

— Мисля, че си има свои неприятности. Не забравяй, че Архитектът също е възкресен.

— А вие, възкресените, се защитавате един друг. Чакай! Навътре във Фабриката... не просто писък, а думи. На португалски?

— И аз я чух — каза Меган.

Уморени и с подбити крака, двамата въпреки всичко се затичаха. Скоро откриха, че проходът свършва при трептяща стена, навярно сглобена от вездесъщите молекулярни машини на Киану. Върнаха се назад, откриха разклонение и тръгнаха по него.

— Като мишки в лабиринт сме — каза Зак.

Камила извика отново.

— Сякаш е по-близо...

— Много близо — каза Меган.

Сега и двамата чуха друг глас, груб, гърлен.

— Това е той, нали? — попита Зак.

— Да.

— Та колко точно интелигентни са тези същества, казваш?

— Били са избрани заради размера и подвижността си — каза Меган. — Но онези, които видяхме ние, може и да не са типични представители на расата си. Все едно си събрал наемници да се бият, а после се оплакваш, че не могат да преповият бебето. — Почука с пръсти по челото си, сякаш се опитваше да подобри притока на информация. — Големият проблем е, че не са били оптимизирани за

същата атмосфера като хората. Това им пречи да следват дадените заповеди.

— Искаш да кажеш, че цивилизация, която може да построи кораб като този и да го прати на галактическо пътешествие, траещо десет хиляди години... не може да се справи с някакви грозни същества, които е качила на борда?

— Нямаат пълен контрол върху тях. — Меган поклати глава. — Поне аз мисля така. Не получавам отговори...

— Добре щеше да е, ако имахме някакво оръжие. — Зак спря. Бяха стигнали до кръстовище, където се пресичаха пет прохода.

— Някакви идеи накъде трябва да тръгнем?

Меган изведнъж започна да се смее.

— Кое ти е толкова смешно? — попита той.

— Ами помисли малко. Толкова пъти е трябвало да избираме в живота си... по кой път да тръгнем. И виж докъде стигнахме! Какъв избор ни остава?

И тогава Зак осъзна, че са стигнали до крайната точка на пътуването си.

Намираха се на нещо като площад. Като всичко, което Зак беше видял досега във Фабриката, и този площад беше съвсем нов... и в същото време вече се рушеше.

Една от „сградите“ беше отворена към площада. Вътрешността ѝ беше пълна с панели и екрани, по които течаха колони променящи се данни. Но Зак и Меган нямаха време да се занимават с тях — друго привличаше вниманието им.

Архитектът, осем метра висок, лежеше мъртъв в основата на отворената сграда... насечен на парчета точно като Пого Дауни.

Зак погледна Меган, която тъкмо извъръщаше поглед от трупа.

— Нищо чудно, че отговорите секнаха.

Зак лесно запази клиничната си обективност при вида на осакатеното тяло — Архитектът не приличаше на човек, следователно не предизвикваше съчувствие и жал. Но миризмата беше ужасна... както и заключението, че сега с Меган са съвсем сами. Не че Архитектът им беше от голяма полза приживе... но поне ръководеше мисията, или най-малкото им спускаше информация.

А с какво разполагаха сега?

В един от проходите вляво видя Камила — ужасена, сополива, изпаднала в ситуация, в която не би трябвало да изпада никое дете, никога.

Точно срещу нея, в друг проход вдясно от Зак, стоеше Пазач. Крайниците му бяха омазани с някаква отвратителна синкава течност... кръвта на Архитекта?

— Зак, скъпи — каза Меган.

Той не ѝ отговори. Не можеше да откъсне поглед от Пазача... съществуването буквално се тресеше, сякаш водеше жестока вътрешна борба. Въртеше глава, оглеждаше се.

— Ще му дам да се разбере.

— Не, няма. Искам да вземеш Камила и да се върнеш в тунела. Отидете в храма или... Някъде далече оттук.

Зак я погледна и се ужаси. Меган беше бледа като платно, сгърбила рамене, превита на две като от силна коремна болка.

— Дръж се...

— Млъкни! С мен е свършено! Ще отклоня вниманието на Пазача, докато вие се измъквате...

— Няма да те зарежа така...

— Нямаш избор. Едва ли ми остават повече от десет минути.

Искаше му се да спори, но видът на Меган беше красноречив. Тя едва се държеше на крака. Ала очите ѝ хвърляха мълнии — само един път я беше виждал толкова ядосана, за някаква негова простъпка, която вече не помнеше. Или предпочиташе да не помни.

— Веднъж вече те загубих. Не мога да те загубя отново!

Гневът изведнъж се отцеди от очите ѝ, изместен от сълзи.

— Налага се. Просто помни: „в смъртта си сме свободни“. — И се хвърли на врата му за най-кратката и най-силна прегръдка, която бяха споделяли за почти двайсетгодишния си съвместен живот. Това, и една последна целувка за сбогом.

— А сега вземи детето и тръгвай!

Обърна му решително гръб и хукна право към Пазача.

Който насочи вниманието си към нея, наежен като див звяр. После се отвори и я погълна.

Зак успя да откъсне поглед от страшната гледка и хукна към Камила.

Грабна я на ръце. Детето беше много леко, почти безтегловно, и това беше добре.

Време беше да бяга.

Бих искал да изкажа дълбокото си уважение към командира на „Дестини“ Стюарт за героизма му в извънредни обстоятелства. Той се прояви като истински герой, достоен за почитта на цялото човечество.

Съобщение от командира на „Брахма“ Т.
Радакришнан към света, 24 август 2019

— Стигнахме терминатора — каза Теа. Имаше предвид линията между осветената и тъмната половина на Киану.

Серия от слаби тласъци беше отдалечила „Дестини“ от облаците отломки, които обвиваха Киану, спускайки кораба в по-ниска околоземна орбита.

Разбира се, когато дори перигеят на въпросната орбита надвишаваше четиристотин хиляди километра, „ниска“ орбита беше твърде относителен термин.

Маневрите изведоха „Дестини“ над тъмната половина на Киану. Все още виждаха килнатия ореол от отломки, осветен от лъчите на слънцето, но самият околоземен обект беше черен, скрит, непознаваем.

За кратко поне.

— „Дестини“, от Хюстън. Движете се добре, след трийсет минути трябва да извършите ретротласък за убиване на скоростта.

— Разбрано, Хюстън. А ти си почини междувременно, Джас. — Джасмин Трию още беше на мястото си като капком. Ако Теа не грешеше, смяната ѝ продължаваше вече петнайсет часа.

— Няма проблем. Ще остана тук, докато има нужда — каза Трию. — Чак докато не цопнете в океана, ако трябва.

— Мислим преди това да поспим — отвърна Теа. Ретротласъкът щеше да вкара „Дестини“ в орбита с много по-нисък перигей — траектория, при която корабът щеше да се срещне с повърхността на Земята след приблизително три дни. — Ти би трябвало да направиш същото.

Разбира се, отговорът на Трию не дойде веднага — заради забавянето. Теа плъзна поглед по вътрешността на кабината.

Прикрепена хлабаво към пода с ластични въжета, Наталия Йоркина спеше дълбоко, покрила очите си с маската на Теа.

Лукас и Тадж се прозяваха, но още се държаха, движеха се между един лаптоп и прозореца, който предлагаше най-добра гледка към Киану, и докладваха поред на контролната зала в руския космически център — който беше поел функциите на разрушения център в Бангалор — за съдбата на „Брахма“.

На Теа не ѝ пукаше какво знае или не знае останалата част от света. Нямаше представа дали разговорите ѝ с Хюстън се излъчват на живо.

Просто искаше всичко това да свърши. Искаше да вземе спомените си за Киану и за възкресената Меган Стюарт, за изпарените останки на „Венчър“... за тъжната усмивка на Зак... и да ги скрие някъде, като снимки в семеен албум, който да отвори някой ден в далечното бъдеще.

— О, „Дестини“, от Хюстън. Имаме новина. Проследяващата система показва повишена делта V за околоземния обект.

— Тоест Киану се движи? — Цялата професионална кариера на Теа беше свързана с инженерните науки и най-вече с космическото инженерство в НАСА. Чудесно разбираше колко е важно да се използват точните научни термини... но в момента ѝ се искаше хората да говорят с нея на обикновен английски.

— Теа — каза Тадж. — Погледни през прозореца.

Теа се измъкна от пилотското кресло — потвърждението от Хюстън така или иначе щеше да се забави — и се придвижи в безтегловност до прозореца, където огряната от слънцето половина на Киану тъкмо се разкриваше през погледа.

И ахна.

Тесни ивици от повърхността на Киану бяха изчезнали, разкривайки друга повърхност, лъскава и бяла. Киану приличаше на ябълка, която някой е започнал да бели.

— Какво става, по дяволите?

— Снегът и скалата се изпаряват на места — каза Тадж.

— Мисля, че много скоро Киану ще се превърне в голяма тлъста перла — каза Лукас.

— Е — каза Теа, — вече знаехме, че е нещо като космически кораб. — Кораб, който се отърсваше от налепите, полепвали по

корпуса му в течение на десет хиляди години. Захвърляше старата си кожа, за да навлезе в нова фаза от пътуването си.

— „Дестини“, от Хюстън. Потвърждаваме: на Киану е имало изригвания, които приличат на, хм, на реактивни тласъци. Изглежда, Киану напуска околоземната орбита.

„И не само“, помисли си Теа.

— Хюстън, от „Дестини“. Мисля, че Киану си отива у дома.

Щяха да минат седем секунди преди да чуе отговора на Хюстън, но Теа Новински нямаше нужда от него.

Тя също си отиваше у дома.

*... а от дървото за познаване добро и зло,
да не ядеш от него; защото, в деня, в който
вкусиш от него, бездруго ще умреш.*

Битие 2:17

Повлякъл Камила за ръка, Зак излезе на бегом от тунела към Фабриката. В каверната с храма валеше дъжд и духаше вятър. Не валеше проливно, не беше силен тропически дъжд като онези, които се изливаха над Хюстън. Беше повече като дъждовен ден някъде по северозападното тихоокеанско крайбрежие на Северна Америка... но по-топъл! Всъщност беше дори приятно. Ако не друго, дъждът поне отмиваше полепналата по тялото му мръсотия.

А още по-хубаво бе да вдигне глава и дъждовните капки да падат в устата му. Не помнеше кога за последно е пил нещо. Дори загреба с шепи от една плитка локва и предложи на Камила.

— Това може и да ни убие — каза той. — Но без него ще умрем от жажда.

Тази малка стъпка към трудното им оцеляване отклони за кратко мислите му от Пазача, който беше убил жена му и Архитекта, а сега преследваше тях.

За момента не се виждаше никакъв обаче. Краткият отдых даде на Зак време да обмисли следващия си ход. „Понеже вече разреши проблема с водата, нали така...“

На километър пред тях върхът на храма се очертаваше в мъглата, извисил се над... ами, дърветата, по липса на по-добър термин. Зак нямаше особено желание да се връща там, но за друго възможно убежище не се сещаше... пак там беше и единствената врата, която би могъл да затвори.

— Хайде — каза на момичето. Знаеше, че детето няма да разбере думите му, но се надяваше, че жестовете му са достатъчно красноречиви.

Камила не реагира. Гледаше покрай него към нещо отзад...

Към тунела.

Зак се обърна... и видя Пазача. Лепкавата течност, която капеше от колана на съществото и се стичаше по тялото му, беше кървава. Зак изтръпна от нечовешки гняв. Готов беше да разкъса грозника с голи ръце.

Но понеже това едва ли бе възможно, грабна Камила и се шмугна в най-близката група дървета с надеждата, че Пазачът още не ги е видял.

Камила изскимтя. Звукът не беше силен, беше напълно разбираем предвид ситуацията... но беше и потенциално фатален. Зак хвърли поглед през рамо и видя, че Пазачът я е чул.

И е тръгнал след тях.

Прецени, че ще се движат по-бързо, ако води Камила за ръка, вместо да я носи, така че я пусна на земята и я повлече през дърветата. Стволовете растяха нагъсто, което им даваше известно предимство. Двамата можеха да се промъкнат между дърветата, а на Пазача щеше да му се отвори работа...

Не твърде много работа, оказа се — съществото просто разсичаше дървесните стволове и си отваряше път.

Нямаше смисъл да поглежда назад. Вместо това Зак не сваляше очи от храма.

— Дръж се — каза той. — Не спирай. — Говореше колкото на Камила, толкова и на себе си.

Стигнаха стърнището около храма. Ако можеше да се съди по трясъка, Пазачът беше на петдесетина метра зад тях.

„Готови за спринт...“

Излязоха на стърнището, Зак направи три крачки, спъна се, падна по очи и повлече и детето.

Това беше. Край. Прецакал беше нещата и сега щеше да умре, като Пого, като Меган...

С последни сили се търкулна към Камила, която лежеше по гръб със затворени очи, сякаш вече се беше предала.

— Стани, трябва да бягаме — каза Зак, илюстрирайки думите си с жестове. Трябваше поне детето да скрие в храма. Не че щеше да оцелее тук само.

Но Камила отказа да помръдне.

Добре, значи беше време да погледне истината в очите. Зак се надигна и се огледа за пръчка, клон или нещо друго, останало от

разчистването на терена за храма. Защо ли все още вярваше, че една остра пръчка би му свършила работа?

Тряс! Короните на няколко дървета само на метри от тях се разхвърчаха в дъжд от разсечени клони и остри трески.

Пазачът ги беше настигнал.

Създанието определено беше увеличило размера си, защитният мехур вече обхващаше средните му крайници, обвиваше ги, без да пречи на движенията им. Зак видя, че гъстата течност идва от жилетката му. Нямаше значение... Пазачът се беше засилил към проснатата на земята Камила, замахваше да я посече с един удар. Без да мисли, Зак грабна един отчупен клон от земята и го метна към Пазача.

Импровизираното копие отскочи от най-големия десен крайник на съществото, но не и преди да остави рана.

Пазачът замахна с всичките си леви ръце към Зак, който се просна по гръб, за да избегне атаката.

Погледът му се спря върху лицето на Пазача. Лицето му не беше страшно, нито разкривено от ярост, а просто студено, неумолимо, като на палач, който посяга да спусне гилотината...

„Това е то“, помисли Зак.

Но Пазачът така и не нанесе фаталния удар. Вместо това се извъртя настрани.

Камила се беше вкопчила в десния му крак.

Докато Пазачът се навеждаше да я махне от прасеца си, на Зак му останаха секунда-две да се огледа. Погледът му се спря на един клон със заострен връх.

Пазачът забърса небрежно Камила от крака си и тя изписка и падна на земята.

А после Пазачът се обърна към Зак — и той заби копието си в торса му и прониза защитния мехур. Пръсна дъжд от лигава течност.

За секунда или две Пазачът застина — неприятно изненадан, без съмнение, — а от торса му излизаха мехури зеленикава течност. От торса, после и от гърлото.

А после съществото падна и се сви на топка, която започна да съска и да вдига пара.

— Камила!

Зак изтича при детето. То плачеше, беше изподрано, но нямаше сериозни наранявания. Зак я взе на ръце.

След няколко минути стигнаха до задната част на храма, онази, която се беше отворила за Архитекта. Още беше отворена и разкриваше гледка към празното помещение, където двамата с Меган за пръв път бяха срещнали домакина си.

И където Зак беше оставил радиото.

Коего го подсети за Меган. Като действащ репортер и като майка, тя умееше много точно да преценява всяка ситуация. Любимата ѝ фраза беше „Лозето не ще молитва, а мотика“.

Зак беше приключил с молитвите. Изгубил беше надежда, че ще напусне Киану. Смяташе, че ще извади голям късмет, ако оцелее повече от два-три дни.

Но ако успееше да се свърже с Хюстън, да им каже някак какво се е случило...

Ако можеше да поговори с Рейчъл!...

Остави Камила на прага на помещението, като ѝ обясни с жестове да не мърда оттам. После започна да търси...

След секунди откри цайса — там, където го беше оставил.

След минута му идеше да го фрасне в най-близката твърда повърхност. Не работеше! Всички копчета се натискаха нормално, индикаторът показваше, че уредът е включен. Но нямаше връзка, нямаше отговор, нищо.

Къде беше Камила?

Зак остави радиото и излезе на бегот от храма.

— Камила!

Вляво от него от храстите се появи ръка.

Ръката на детето, което беше откъснало плод от някакво дърво — мек плод с блед цикламен цвят.

— Не! Не го яж!

Твърде късно — Камила вече бе отхапала голямо парче. Зак посегна да я хване, да я накара да изплюе хапката, но тя му избяга; гледаше го и дъвчеше доволно.

А после се покатери на едно дърво и също като маймунка, която прави номера на пазача в зоопарка, преспокойно дояде цикламения плод.

Зак я наблюдаваше напрегнато. Нямаше признаци, че организъмът ѝ отхвърля извънземната храна...

Детето беше гладно, факт.

— Какво пък — каза Зак. — Рано или късно ще трябва да го направим. — Огледа дървото с цикламените плодове и си откъсна един. Приличаше на круша, но с вкус на манго.

Зак изяде кианската круша. Цялата.

След малко, заситен — без да е отровен, — но все така изтощен до смърт, заведе Камила в храма и двамата се сгушиха до стената в дъното.

Последните му мисли, преди да потъне в дълбок сън, бяха тъжни. Никога вече нямаше да види Меган и Рейчъл.

Навлязохме в нова епоха.

Думи на президента, 24 август 2019

... която не ми харесва особено.

Поствано на neomission.com от Jermaine

Лукас Мунарето се събуди объркан. Носеше се в безтегловност, напъхан в спален чувал. Кабината на „Дестини“ тънеше в мрак, ако не се броеше мекото сияние на няколко светлинни индикатора върху командното табло. Минаха няколко секунди преди Лукас да съобрази, че не се намира на борда на „Брахма“ и не пътува към Киану.

А когато си спомни къде е и защо, му се прииска да беше получил амнезия.

Плъзна поглед по спътниците си. Всички спяха, напъхани в чували като неговия... Теа с разпуснатата коса, която се вееше около главата ѝ като ореол. Това с ореола му се стори доста на място, предвид ударите, които беше понесла американката, и уменията, които беше показала при излитането от Киану и захождането към земната атмосфера. Върнеше ли се в Хюстън, Теа щеше да се превърне в герой... тъжен герой, да, но със страхотни професионални перспективи.

Ето я и Наталия Йоркина, свита на кълбо, сякаш дори насън я измъчваше болка. Предвид проблемите с екипировката си — преди време Лукас беше излязъл в открития космос с прегряващ руски костюм и това едва не го подлуди — Наталия се беше справила добре. Ако се съдеше по странните реплики, които си бяха разменили двамата със Зак, и по това колко бързо беше изчезнал нейният ревенант, Наталия явно криеше някаква тъмна тайна, която щеше да я измъчва и занапред. Но за тайната ѝ се досещаха само Лукас и Тадж, а те щяха да си мълчат. Наталия щеше да се върне в Русия, щяха да ѝ намерят някаква спокойна службица в Роскосмос и бързо щеше да потъне в анонимност.

Най-едрият от пътниците на „Дестини“ беше командирът на Лукас, Тадж, който беше преглътнал омразата си към американската арогантност и беше успял да опази по-голямата част от екипажа си. В Индия щяха да го посрещнат като национален герой. Само Шива знаеше на каква критика щяха да го подложат шефовете му насаме, както заради загубата на кораба и на Черток, така и задето е позволил на Зак Стюарт да вземе повечето жизненоважни решения, част от които изглеждаха погрешни. Но в крайна сметка Тадж щяха да го повишат. Щеше да се върне в индийските военновъздушни сили като командир на ескадрила или да остане на ръководен пост в космическата агенция.

Да, всичките му спътници щяха да стъпят на Земята с радост и облекчение. Единствен Лукас Мунарето чувстваше, че е оставил нещо недовършено.

Камила, разбира се. Не беше поддържал близки отношения с Изобел и семейството ѝ — когато се роди Камила, той беше на тренировъчен лагер в чужбина.

Почти не познаваше детето. Това ли беше причината да се провали като неин настойник във втория ѝ живот? Беше я гушкал, да, опитал се беше да я утеши, супер, превеждал беше думите ѝ на колегите си, направо върхът, повтарял ѝ бе, че майка ѝ я обича... Но само толкова. Не се беше постарал да разбере какво вижда детето, какво чувства. Не се беше опитал да я върне, стоял беше безучастно и безпомощно, когато Пазачът я отвлече.

Нямаше представа дали е жива. Какво щеше да каже на Изобел?

А и Зак Стюарт... изоставен на чужд свят, сам, обречен.

Да, единственият безспорен провал беше Най-великият астронавт на света. Трябваше да остане на Киану.

Знаеше, че ще носи вината за бездействието си, докато е жив.

*Да се родиш два пъти не е по-изненадващо
от това да се родиш веднъж; всичко в
природата е възкресение.*

Волтер

Зак се събуди. Камила спеше, свита на кълбо с лице към него. Сънувал беше ужасни кошмари — че го гонят, а после го хващат и го разтърсват здраво. Сънища на човек, попаднал в гръмотевична буря.

Светлината, която влизаше през задната стена на храма, изглеждаше различно... по-силна някак.

Зак остави Камила да спи и излезе навън.

Нищо чудно, че беше сънувал буря. За няколко часа пейзажът се беше променил драматично. Амазонската джунгла беше изчезнала, заменена от близко подобие на американска гора.

Дъждът беше спрял, вятър нямаше. Светулките се бяха върнали и небето светеше в жълтеникавобяло.

Но нещо друго ставаше в каверната. Зак чуваше... гласове?

Заобиколи тичешком храма и излезе от предната му страна. Насреща му идваше поток от хора! Трудно му беше да прецени точния им брой, но бяха стотици. Мнозина бяха облечени като индийци — мъжете с бели ризи и панталони, жените и децата с дрехи в ярки цветове.

Имаше и няколко десетки, които можеха да са само американци. Но всички изглеждаха еднакво объркани...

— Хей! — извика той и изкара акъла на онези в челото на групата.

Влоши нещата още повече, като хукна към тях. Хората най-отпред отскочиха да му направят път.

— Здравейте! Аз съм Зак Стюарт! Откъде сте? Кажете нещо!

Миг на смутено мълчание. После един индиец на шейсетина години пристъпи напред и побутна очилата на носа си.

— Да, здравейте, командир Стюарт. Аз съм Викрам Наяр. Работех в космическия център Бангалор. Правилно ли разбирам, че се намираме във вътрешността на Киану?

— Да! В Киану сме! Но вие как се озовахте тук? Толкова много хора... как? — Спомни си думите на Меган, че Архитектите искали да проведат нещо като мобилизация, но смяташе, че планът им се е провалил или най-малкото е бил отложен.

Очакваният отговор потъна в растяща врява на няколко езика — хората по-назад повтаряха казаното от Зак, други на свой ред задаваха въпроси.

— Хей, направете път!

Красив, макар и крайно раздърпан и рошав мъж в очукана инвалидна количка се появи сред тълпата, бутан от друг мъж със значка на НАСА.

— Харли Дрейк — каза Зак. — Здравей.

— Здравей и ти, Закари Стюарт. — Харли му подаде ръка. — Хубаво местенце си си намерил.

— Още не съм го дообзавел. — Шеговитият тон му поотпусна душата, но само за кратко. — Какво става, по дяволите?

— Ами, накратко, Киану явно е решил да загребе малко човешки материал. През последните двайсетина часа бяхме като златни рибки в аквариум...

— В безтегловност?

И тогава Зак видя познато лице. Рейчъл.

— Татко?

Дъщеря му разбута тълпата и се хвърли на врата му.

— О, боже! Знаех си, сигурна бях, че ще си тук! Точно затова отидох там, при сферата! Никой не искаше да ми повярва, но...

Зак се опита да я прекъсне, но без успех. Е, какво пък. Достатъчно му беше да я държи в прегръдките си.

Но после Рейчъл каза:

— Къде е мама?

Зак само поклати глава.

— Отишла си е, нали?

Зак мълчеше. Не знаеше какво да каже.

Рейчъл си пое дълбоко дъх. Това обикновено предвещаваше гневен изблик. Но неговата Рейчъл явно беше пораснала, станала беше по-силна.

— Знаех си. Знаех, че няма да я заваря тук... — А после все пак се разплака като малко дете.

Кой би могъл да я вини? Харли се обади тихо:

— Всички имаме да си разказваме много неща, но храната, водата и подслонът са ни приоритет, така че...

— Това, плюс въпросът защо, по дяволите, ни доведоха тук. — Гласът бе на Шейн Уелдън. — Здравсти, Зак — каза той и вдигна ръка.

Е, щом Харли се беше озовал тук, щом оператори от космическия център в Бангалор бяха тук, защо не и Уелдън?

— Добре дошли, всички! — каза високо Зак. После ги поведе към храма и „овощната градина“ отзад. Следващите няколко минути преминаха в спорове — как да организират проучването на района, как най-добре да си подсигурят вода, дали да не определят дневни дажби.

Докато част от съзнанието на Зак беше заето с тези въпроси и се справяше нелюбо предвид обстоятелствата, друга една част се опитваше да осъзнае и приеме промяната. Никога вече нямаше да види Земята. Беше намерил Меган, после я беше загубил отново, най-вероятно завинаги. Следващите дни, месеци и години щяха да преминат в жестока борба за физическо оцеляване. Край на телевизията, добрата храна, спорта, колите, науката, медицината.

Трябваше да живеят само с онова, което можеше да им предложи Киану, с онова, което бяха уредили за тях Архитектите.

Щеше да е като да си мъртъв, без всъщност да си умираш.

Накрая Зак се обърна към Харли с думите:

— Дано някой тук знае португалски.

— Нямам представа защо го казваш, но съм сигурен, че по-късно ще ми обясниш и това. — Харли се обърна към една висока червенокоса жена, Зак хвана Рейчъл за ръка и всички се загледаха в навалищата, която се стичаше към храма.

„Приличат на нови души, които се възкачват на небето“ — помисли си Зак.

На небето или поне на неговата сянка.

Мислим, че сме отвъд орбитата на Юпитер, но никой не знае със сигурност. През последните шест месеца нямаме връзка нито с Хюстън, нито със Земята, нито с нищо.

Проучваме Киану. Това място е голямо и странно.

Приятелите ми липсват.

Текст, написан от Рейчъл Стюарт на плоча, която е носило едно от бангалорските деца. Съобщението е прихванато от космическа сонда по програмата „Касини“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря ви, Марина Блак, Дан Алони, Матю Снайдър, Саймън Липскар, Глинис Лин, Изи Хаямс, Нели Стивънс.

Д.С.Г.

Благодарности и на Синтия Касът, Андре Борманис, Грег Беър и Джинджър Бюканън.

М.К.

Издание:

Автор: Дейвид С. Гойър; Майкъл Касът

Заглавие: Небесна сянка

Преводач: Милена Илиева

Година на превод: 2012

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-371-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/846>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.